

Đóng Cửa Thả Boss

Contents

Đóng Cửa Thả Boss	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	7
3. Chương 02 Part 1	12
4. Chương 02 Part 2	18
5. Chương 03 Part 1	25
6. Chương 03 Part 2	31
7. Chương 04 Part 1	37
8. Chương 04 Part 2	42
9. Chương 05 Part 1	49
10. Chương 05 Part 2	55
11. Chương 05 Part 3	61
12. Chương 06 Part 1	64
13. Chương 06 Part 2	70
14. Chương 06 Part 3	75
15. Chương 07 Part 1	78
16. Chương 07 Part 2	84
17. Chương 08 Part 1	90
18. Chương 08 Part 2	96
19. Chương 08 Part 3	102
20. Chương 09 Part 1	107
21. Chương 09 Part 2	114
22. Chương 10 Part 1	121
23. Chương 10 Part 2	126
24. Chương 11 Part 1	131
25. Chương 11 Part 2	137
26. Chương 11 Part 3	144
27. Ngoại Truyện 1	151
28. Ngoại Truyện 2	156

Đóng Cửa Thả Boss

Giới thiệu

An Tín vì người cô thầm yêu gần ba năm mà từ bỏ cơ hội ra nước ngoài học tập, về nước và vào công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-cua-tha-boss>

1. Chương 01 Part 1

Chương 1: Dụ Tổng, hôm nay anh có thủ tiết không đấy?

Mặt trời mỏng manh thảng tư chiều rọi trên cao, ánh nắng không quá mạnh, song đã trùm lên tấm áo khoác lông hoạt hình dày cộp thì mồ hôi túa ra như nốt sởi, từng chút từng chút một thấm ra ngoài. An Tín gỡ cái đầu cừu vui vẻ chụp trên đầu xuống, mặc nguyên một bộ đồ hoạt hình trắng tinh, mập mạp, giờ cái “Chân cừu” đầy đặn lên cắm hện nện vào cột sân khấu.

Chỉ nghe rầm một tiếng, mấy dải lụa màu hồng phất phơ mấy cái, sàn sân khấu hình như khẽ rung rinh. Đang lúc cô trình diễn thể “Tam dương khai thái”(1) mà mình đã tập đến điêu luyện, thì một ánh mắt sắc lẹm từ cạnh sân khấu lướt tới, kèm theo đó là giọng nói bằng giá đến cực điểm: “Cô An, hãy chú ý đến móng vuốt của mình”.

(1) Biểu tượng cho sự khởi đầu thuận lợi, tốt đẹp

Lạnh lùng nhắc cô nhớ tới thân phận hoạt hình hiện tại của mình. An Tín thấy toàn thân lạnh toát từ trên xuống dưới. Cô biết người vừa nói là ai, thư ký Dương phòng hành chính tổng bộ, Bạch Cốt Tinh có thâm niên, hôm nay nhận điều động của sếp tổng, xuống đại sảnh tầng một đón tiếp hoạt động tuyên truyền.

Người ta vận nguyên cả bộ đồ Chanel mới tao nhã làm sao, chả bù cô phải khoác bộ đồ hoạt hình ngốc nghếch này vào người, An Tín lại tức tối nắm chặt vuốt cừu nổi giận bất bình.

Cùng là nhân viên kế hoạch, đối xử với cô thể này thực sự cũng có phần thua thiệt, dù rằng thư ký Dương hắt hàm ý bảo đây là chỉ thị của sếp tổng, song cái điệu bộ vênh váo hắt hàm sai khiến của Bạch Cốt Tinh kia làm cô uất ức đến độ chỉ muốn cào cào: “Cô An, đây là phục trang mà Dụ tổng chỉ định”. An Tín khi ấy chỉ biết trợn tròn mắt: “Đây gọi là trang phục sao? Kín như bưng thể này, mà còn là đồ của nhân vật hoạt hình nữa chứ!”. Thư ký Dương giấu cợt: “Dáng vóc tiểu thư An không được như CICI, làm hình tượng đại diện trên mạng e là vẫn chưa đủ độ hot(2)”.

(2) Nóng bỏng.

Phải rồi, hot, An Tín dán người vào tường cào cào, khóc than làm sao lại quên mất cái “Bộ phận” quan trọng đó chứ.

Nơi cô làm việc là một công ty phát triển phần mềm rất lớn trong nước, Dục Thần Quốc Tế. Tổng bộ ở trung tâm thành phố, rộng tới mấy chục khoảnh(3), kiến trúc hoành tráng, xây dựng thành một tòa chính và hai tòa phụ, bao gồm cả khu nhà ở của công nhân viên và đủ các loại công trình phục vụ vận động, nghỉ ngơi như phòng tập thể dục thể thao, bể bơi trong nhà,... đãi ngộ cũng không tồi. Lần này tổng bộ tiến hành khai thác game online(4) “Thiên Ngoại Phong Thần 2”, nhân dịp trò chơi tung ra thị trường, công ty đặc biệt “Đóng gói” các nam thanh nữ tú phòng kế hoạch tăng mười lăm, chỉ định họ làm đại diện các hình tượng nhân vật trong game.

Nơi cô làm việc là một công ty phát triển phần mềm rất lớn trong nước, Dực Thần Quốc Tế. Tổng bộ ở trung tâm thành phố, rộng tới mấy chục khoảnh(3), kiến trúc hoành tráng, xây dựng thành một tòa chính và hai tòa phụ, bao gồm cả khu nhà ở của công nhân viên và đủ các loại công trình phục vụ vận động, nghỉ ngơi như phòng tập thể dục thể thao, bể bơi trong nhà,... đái ngộ cũng không tời. Lần này tổng bộ tiến hành khai thác game online(4) “Thiên Ngoại Phong Thần 2”, nhân dịp trò chơi tung ra thị trường, công ty đặc biệt “Đóng gói” các nam thanh nữ tú phòng kế hoạch tầng mười lăm, chỉ định họ làm đại diện các hình tượng nhân vật trong game.

(3) Khoảnh: chừng 6,6667ha.

(4) Trò chơi điện tử trực tuyến.

CICI với thân hình bốc lửa hoàn toàn xứng đáng nhập vai dị nhân, khoác lên mình đôi cánh lụa mềm, vòng ngực 36D kiêu ngạo nổi bật như ẩn như hiện, mỗi lần đôi cánh lụa khẽ lay động, là mỗi lần đám đông dưới sân khấu mặt máu phun trào.

Người lập trình viết ra game online Phong Thần là An Tín lại được cắt cử làm cừu vui vẻ, lý do là tính tình dịu dàng, đáng vẻ hiền hòa, nếu đóng làm nhân vật hoạt hình, cô có thể dễ dàng chinh phục khán giả nhí đứng bên cột sân khấu, nhân tiện thu hút và dẫn chúng đi, duy trì trật tự cho người đẹp mắt mẽ kia.

Đáng vẻ hiền hòa? Ý bảo cái số đo 34C của cô không cuộn cuộn trào dâng như CICI hay sao? Song không thể phủ nhận, nếu cô cũng mặc giống như CICI thế kia, dưới sân khấu nhất định là trống trơn. An Tín nén lại dòng máu mũi sắp sửa phụt ra, thu lại ánh mắt đánh giá vòng một của mình, ngẩng đầu, lại bắt gặp thư ký Dương đang nhướn mày liếc nhìn, khóc ròng chạy theo những người bạn nhỏ đang chạy tứ tán khắp nơi với một vẻ đầy cam chịu.

Vừa lấy bóng bay trong tay đồ cho hai bé gái vấy hồng ngồi yên, một cậu bé mặc áo chui đầu hình cừu cười hì hì ngoắc ngón tay bé xiu: “Anh ơi lại đây, em là Cừu sôi nổi(5) đây”.

(5) Cừu sôi nổi: một nhân vật trong hoạt hình “Cừu vui vẻ và Sói xám”.

An Tín tháo đầu hoạt hình ra, kẹp trên cánh tay, thở phì phò: “Là chị ơi mới đúng, gọi chị là chị xinh đẹp nhé”.

“Cừu xinh đẹp mới là nữ, chị là Cừu vui vẻ, nên chị phải là anh”.

An Tín quạt quạt mặt, miệng lưỡi khát khô, không nhúc nhích.

Cậu bé chun chun miệng, xoay đầu chạy ra quảng trường phía ngoài đại sảnh. An Tín thở dài, chạy đuổi theo lần nữa. Cu cậu Cừu sôi nổi vụt qua cạnh cột tròn kiểu Roma, rồi đột ngột quẹo vào bãi đỗ xe. Một chiếc xe màu xám bạc vụt qua một đường cung sáng chói, phần đuôi nhọn không kịp phanh, xoạc một đường về hướng cậu bé. An Tín đuổi tới nơi thì mặt cắt không còn giọt máu, không nghĩ ngợi gì, lấy tay đẩy đứa bé qua một bên, còn mình bị đuôi xe kéo vào, cả thân hình tròn ung ung lăn lông lốc tới đầu xe.

Cậu bé bị An Tín đẩy tới đồng loạt lựa đồ dựng sân khấu còn thừa, cường độ vừa phải, không uổng công cô bao năm khổ luyện karatedo. Nhưng cái đầu hoạt hình vốn được cô ôm trong tay thì bay ra xa mấy trượng, cũng đang lăn lông lốc.

Một chiếc quần tây màu xám đậm thẳng thớm xuất hiện trước mặt An Tín, cô thuận theo hàng cúc áo bạc kim, tay áo vest nhìn lên, mơ mơ hồ hồ nhận ra là thuộc dòng thanh lịch mới ra năm nay: Mốt 2010.

“Cô An, cái... của cô...” một giọng trầm ấm êm tai vang lên, cùng với đó là cái đầu cừu lông lá xồm xoàm, người kia đứng sấp bóng, thái độ ung dung, phong thái tao nhã.

Của tôi? Cái gì của tôi? Đâu?

An Tín nằm bò dưới chân người đàn ông, lúc lắc cái đầu bị ngã đến mụ mị cả đi, ánh nhìn từ phân tán tập trung lại, cuối cùng cũng có thể nhìn kỹ gương mặt anh tuấn vô ngần kia. Lông mày thon dài, đôi mắt đen sẫm, làn môi mỏng mím cong lên... Trời ạ! Chính là Boss đại nhân mà cô vẫn ngày đêm tưởng nhớ!

anh tuấn vô ngần kia. Lông mày thon dài, đôi mắt đen sẫm, làn môi mỏng mím cong lên... Trời ạ! Chính là Boss đại nhân mà cô vẫn ngày đêm tưởng nhớ!

An Tín đắm mạnh xuống mặt đất quảng trường, nhanh nhẹn bò dậy, đón lấy cái đầu cừu, ngoan ngoãn nói, “Xin chào Dụ đại nhân... à, Dụ tổng”.

Dụ Hằng khẽ gật đầu, quay người nói với nhân viên bảo vệ chạy theo sau mấy câu. Một mỹ nữ dáng vẻ khêu gợi đẩy cửa xe ra, đỡ gấu váy dài màu đỏ rực khoan thai bước tới chỗ Dụ Hằng, khoác tay anh, yếu điệu dịu dàng: “Dụ, chúng ta đi thôi”.

Ấy là người mẫu phục trang dưới trướng “Dực Thần”, Trương Mỹ Nhã. An Tín nhớ cô ta, mỗi lần phòng kế hoạch đưa ra tạo hình NPC (6) của trò chơi trực tuyến, phục trang cho nhân vật nữ đều đặt làm theo số đo vóc dáng của cô nàng. Nghe đồn, Trương Mỹ Nhã bám Boss rất chặt, mà tạo hình đa số là do An Tín thiết kế.

(6) NPC: Non-Player-Controlled Character: Nhân vật điều khiển không tham gia trò chơi.

Nhân viên bảo vệ đưa cậu bé đi, bỏ lại An Tín mặt lấm lem đất cát đứng trên quảng trường. An Tín nhìn theo bóng lưng Trương Mỹ Nhã cứ quẩn chặt lấy cánh tay Boss, nhếch mép giờ vuốt cừu béo ú lên.

Không ngờ, Boss qua kính xe trông thấy động tác của cô, quay đầu lướt đôi mắt đen sẫm nhìn cô, rồi đột nhiên dừng lại.

“Cô An, cô bị chảy máu mũi rồi”.

An Tín giờ bàn tay trắng tinh hứng được mấy giọt máu, cả thân hình cừu rung rung, bỗng tỉnh ngộ ra đây là kiệt tác của cú đâm xe vừa rồi của ông chủ. Cô muốn giữ chút hình tượng vô cùng nguy hiểm, vội vàng bịt mũi, cúi người nhả vào nhà vệ sinh ở tầng một đại sảnh xông vào. Vừa xử lý xong cái mũi, ở khu nghỉ ngơi uống được vài ngụm nước mát, thư ký Dương đã nện giày cao gót cộp cộp bước tới: “Cô An, có mấy đứa nhỏ chạy lên tầng mười lăm rồi, phiền cô đưa chúng xuống”.

An Tín đứng dậy: “Sao lại là tôi?”, đầu cô đến giờ vẫn còn ong ong vì ảnh hưởng của cú ngã!

“Cô An đã nói ở tầng mười lăm có búp bê hoạt hình, tụi nhỏ vì tìm cô, nên mới đi thang máy lên tầng mười lăm rồi”.

An Tín đặt đầu cừu xuống, đáp “Vâng” một câu, rồi nhanh chân bước tới thang máy. Bấm đèn chỉ tầng mười lăm, vừa lên đến tầng đích, bóng áo cừu con màu hồng lại vụt qua trước cửa thang máy khác bên cạnh, An Tín phát hiện ra cô bé lại chạy vào thang máy. Cô cố sức đuổi theo, thấy thang máy hướng lên tầng đỉnh năm mươi sáu, trong lòng yên tâm phần nào. Đến khi cô cũng có mặt ở tầng lầu của văn phòng tổng giám đốc, cô bé trong trang phục cừu con đang tung tăng chạy về hướng thang máy bên kia.

Lẽ nào cô nhóc này tưởng thang máy hai bên A, B của Dực Thần là cửa mê cung đầy chắc?

An Tín nhú mày, giờ vuốt cừu lên miệng: “Này, bé con, lại đây với chị nào”. Giọng nói cực kỳ vang dội, truyền dọc lối đi, cô bé ngoái đầu cười khanh khách, co cẳng ngăn cản, tiếp tục chạy chơi. An Tín thở dài, men theo hành lang bóng loáng đến soi gương được, đuổi theo. Mắt trông cô bé đã tới cửa thang máy sớm một bước, trong lòng dậy lên lo lắng, chân cừu lông xù trượt một cái, oạch một tiếng, lại lần nữa bổ nhào xuống đất.

Lần này mặt sàn rất trơn, đảm bảo cho cô bổ nhào xuống xong còn tiện thể trượt xa thêm vài mét.

Cảnh cửa dày cộp nặng trĩu của phòng chờ bị xô mở, không nghiêng không lệch, tiếp đón vật thể không xác định màu trắng là cô. An Tín bất đắc dĩ phủ phục sát đất hành đại lễ miễn phí với người mở cửa, men theo ống quần thẳng đứng trong rõ là quen mắt nhìn lên, lại bất gặp gương mặt anh tuấn gặp sóng cả cũng không hề nao núng kia.

Boss Dụ Hằng yêu dấu.

“Thình” một cái, An Tín thui xuống sàn, muốn lăn quay ra đất. Hai lần liên tiếp để vị thần trong trái tim nhìn thấy cảnh thô tục thế này, cô thà chết đi còn hơn!

“Cô An, có thể buông gấu quần tôi ra được không?” Dụ Hằng cười cúi xuống, đôi môi đẹp để mím thành một đường, đồng thời giờ bàn tay phải ra.

An Tín vội vàng buông tay trái đang túm chặt lấy ống quần ra, nhìn những ngón tay được giữa gọt đầu ra đây, lau lau tay vào đám lông, rồi vui mừng hớn hở chia ra. Cách lớp da cừu dày cộp, cô không sao cảm nhận được cảm giác như có dòng điện xẹt qua khi hai người nắm tay như trong truyền thuyết, theo phản xạ định cởi lớp áo khoác da cừu ra. Ai dè Dụ Hằng cong môi, cắt lời: “Cô An, hai lần liền bái rạp dưới gấu quần tôi, không biết có điều gì đặc biệt muốn nói?”

Thế là thế nào? Boss Dụ thường ngày cao xa là thế lại định thân hỏi đến suy nghĩ của cô? Phải nói thêm là hai năm nay, cô đều chỉ đứng từ xa chiêm ngưỡng từng động tĩnh của mỹ nam mà thôi! An Tín nhènhưng mặt gần kề trong gang tấc, đôi đồng tử sâu lắng lấp lánh, chợt kích động đến độ nói năng lộn xộn: “Không có gì... à, không phải, tôi có rất nhiều điều muốn nói...”, cô liếm liếm môi, định túm lấy cơ hội mơ không thấy mộng không ra này, lấy hết dũng khí để mở miệng lần nữa: “Dụ Hằng, tôi... tôi rất...”, làn môi phớt hồng sau mấy bận liếm rồi nuốt, dần nhuộm một lớp màu sẫm khói. Dụ Hằng mỉm cười nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh.

Vù một cái, một bóng đỏ rực xông tới, khéo léo xoay người, ngoắt bàn tọa đẩy An Tín ra khỏi cửa. Dây vai váy lụa dài còn chưa kịp kéo lên hết, thấp thoáng để lộ chút xuân quang đầy đặn.

Cảnh tượng hạn chế người xem! Boss biến thành người như thế từ khi nào vậy? Lẽ nào là tiếng hét vừa rồi của cô làm gián đoạn màn xuân cung của Trương mỹ nữ?

An Tín trong lòng vô cùng lo lắng, cô không thể không tròn tròn mắt, móng vuốt cừu bấu lấy khung cửa, kêu gào: “Dụ tổng, phải thủ tiết đấy!”

Dụ Hằng thoáng nhếch khóe môi, trông như đang nín cười: “Cô An, cô lại chảy máu mũi rồi kìa”.

An Tín thoáng đực ra một lúc, cái mũi đáng ghét này, gặp hôm nóng nực, lại còn gây rắc rối.

Cũng lúc đó thì ầm một tiếng, Trương Mỹ Nhã xô An Tín ra, khép cửa lại. An Tín bị đẩy ra ngoài, đau khổ áp sát cánh cửa, hai hàng lệ thi nhau tuôn rơi, làm cô gái bị thương một lúc lâu. Tâm trạng chuẩn bị đến hồi xót xa đau khổ, cô sải chân định bước về trước, ai dè không sao nhúc nhích được.

“Ái ôi! Trương Mỹ Nhã, cô làm kẹp đuôi tôi rồi!”

Cho đến lúc hết giờ, An Tín cũng không nhận được thêm bất cứ tin tức nào của Boss Dụ. Cô khoác chéo cái túi vải bố, thất thủ bước về phía trước, bãi đỗ xe không ngừng có xe chạy ra, tới chỗ bãi nước đọng rửa xe, xoay một cái, người cô hứng trọn đám nước bắn lên từ bánh xe Alto(7).

(7) Suzuki Alto: một dòng xe ô tô.

An Tín bực bội ngẩng đầu, nắm chặt nắm đấm: “Này! Minh Can Trần, mai đến rồi tôi cho cậu biết @#¥%!” – chữ “tay” còn chưa kịp thốt ra, lại “vèo” thêm phát nữa, một xe khác vụt qua, mấy giọt nước bắn nhân cơ hội bắn thẳng vào cái miệng đang há ra của cô.

Hóa đá.

Xe của đồng nghiệp Minh Can Trần đã chuồn mất dạng từ lâu, chiếc xe thứ hai cũng xả khói nghiêng ngã rồi đi. An Tín vẫn giữ nguyên tư thế chiến đấu của siêu nhân, toàn thân từ trên xuống dưới đầy những nước là nước, đứng trước vũng nước mà đau khổ trong lòng.

“Bộ bắt nạt tôi dễ lắm hả? Tôi hôm nay phải vùng lên đến cùng!”

An Tín sải bước về phía trước, giày thể thao giẫm thẳng lên nước bắn, tóe ra từng vòng từng vòng nước. Một chiếc xe Beetle(8) màu vàng chậm chậm dừng lại cạnh cô, cửa sổ xe hạ xuống, bộ mặt mẹ kế thư ký Dương hiện ra trước mắt.

(8) Volkswagen Beetle

Thư ký Dương liếc xéo An Tín: “Xem ra Dụ tổng nói quả không sai...”

An Tín tiếp tục phẫn nộ, giữ nguyên khí thế hùng hục: “Nói mau! Dụ tổng đã nói gì!”

Thư ký Dương bỗng đổi bộ mặt thương tâm: “Dụ tổng nói đầu cô bị đập đơ rồi, bảo tôi đưa cô đi khám xem thế nào”.

An Tín thu lại tư thế siêu nhân, lập tức ngậm miệng.

Bác sĩ ở trung tâm thành phố cực kỳ cẩn thận có trách nhiệm, kiểm tra phát hiện ra An Tín bị xe tông thành chấn động não nhẹ, quần lên đầu cô hết lớp này đến lớp khác bằng trắng tinh, che kín hoàn toàn vòng cổ định bằng nhựa, trông cứ như mũ của người UAE(9). An Tín khó khăn lắm mới đợi được đến lúc bác sĩ dừng tay, xông tới tấm gương treo tường nhìn vào, hét tướng lên: “Bác sĩ, bác sĩ, thế này là sao? Sao trông cứ như người Ả Rập thế này?”

(9) Các tiểu vương quốc Ả Rập thống nhất.

Thư ký Dương đang nghe điện thoại, xua xua tay ra hiệu bảo bác sĩ đừng có nghe cô. “Vâng, Dụ tổng... bác sĩ nói cô An bị chấn động não thể nhẹ, nghỉ ngơi vài ngày là được... Cô ta? Bây giờ á? Cô ta giờ có hơi khùng khùng...” An Tín vịn vào gương, đau khổ tột cùng: “Bác sĩ thế này sao được chứ, mẹ tôi nhìn thấy chắc đánh tôi chết mất...” “Đừng tưởng tôi chỉ là một con cừu trí thông minh của cừu con khó mà tưởng tượng được...”, nhạc chuông cừu vui vẻ vang lên đúng lúc, giải cứu cho lỗi tai của bác sĩ với thư ký Dương. Vì An Tín đang hung hãn lạ thường là thế, bỗng dè dặt cầm điện thoại lên, cứ như đang đối diện với nước lũ và thú dữ vậy: “A lô, mẹ à?”

Phòng bệnh vốn đã rất yên tĩnh, cô còn tức tối lấy tay ra hiệu im lặng, thư ký Dương đành khổ sở nén giọng mình lại:

“Vâng, Dụ tổng, giờ cô An muốn chúng ta tuyệt đối im lặng, hình như đang liên hệ ngầm...”

“An Tín, một tiếng nữa có mặt ở nhà hàng Sidon xem mặt, lần này đừng có để mẹ leo cây nữa đấy!”

An Tín kêu lên thảm thiết: “Sidon? Xem mặt? Con giờ đang thảm hại lắm, con không đi đâu!”

Tiếng hai người to đến nỗi thư ký Dương phải cau mày: “Dụ tổng, ngài cũng nghe thấy rồi đấy, hay là tôi về trước?”

Bà An cất giọng sư tử gầm: “Đừng có lãng phí cơ hội mà mẹ khó khăn lắm mới giành được! Mặc cái váy lụa trắng mà mẹ mua cho con ấy, trang điểm cho xinh xắn vào! Lần này mà con dám không đến, mẹ sẽ quẳng hết đồng hồ báo “Playgirl” trong phòng con vào sọt rác! Còn nữa, sau cùng nhớ chụp ảnh mang về, làm bằng chứng xem mặt!”

An Tín nhìn thư ký Dương và bác sĩ hóa đá bên cạnh, cười gượng: “Là mẹ tôi nói nhầm, thực ra là bố tôi đặt, tôi chỉ xem báo thiếu nhi để tìm cảm hứng tạo nhân vật game thôi...”

Bà An kinh ngạc kêu lên: “Cái gì? Là đồ của lão quỷ kia sao?” Sau một hồi “Đồm đồp đôm đồp”, vọng đến một giọng nam thều thào đứt quãng: “An Tín à! Tối về nhà phải cẩn thận nhé! Mẹ con đổ đầy mảnh thủy tinh xuống góc tường rồi, nhảy xuống đừng để bị đâm vào chân đấy!”

“Bố, phải chống lại bạo lực gia đình chứ!”, An Tín nắm chặt điện thoại, sốt ruột đi đi lại lại khắp phòng.

Đáng tiếc là đồng minh cách mạng ở bên kia không biết đi đâu mất rồi, trước khi ngắt điện thoại, còn vọng lại tiếng kêu thảm thiết xa xăm: “Tín à, không ăn thua đâu, tình báo hai năm trước con cũng để lộ...”

An Tín không giúp nổi bố, nhứ chặt chân mày cúp máy. Thư ký Dương vẫn đang há hốc mồm, bác sĩ cũng đang nhìn cô. An Tín cảm thấy cần giải thích gì đó, lại bắt đầu cười ruồi: “À ờ, mẹ tôi là người Hàn Quốc, bố tôi là người Cát Lâm, cứ cách vài ngày, trong nhà lại có đối thoại Trung – Hàn...”

Thư ký Dương giữ nguyên dáng vẻ tao nhã, gật đầu cáo từ bác sĩ và An Tín, bước ra cửa phòng bệnh. An Tín bỗng kêu lên, “Áo khoác cừu của tôi đâu”, bước chân thư ký thoáng lảo đảo, phải bám tường mới đứng vững nói: “Đã đem đi giặt rồi, cái đầu vẫn ở trong đại sảnh, thế nào, cô có muốn lấy không?”

An Tín méo miệng, nhanh chóng trở về căn hộ nhỏ bé cách công ty không xa, tâm không cam tâm tình nguyện mặc bộ váy dài mẹ đã chuẩn bị. Cô đứng trước gương nhìn trái ngó phải, muốn khóc mà không khóc nổi: trên người là váy lụa mềm, từ đầu tới chân, tung bay bông bênh, kết hợp với quả mũ trắng toát trên đỉnh đầu, hoàn toàn không khác gì người Ả Rập chính cống!

“Không đúng, người thì là cô gái Ấn Độ, đầu thì là ông Ả Rập mới phải”. An Tín đưa ra định nghĩa chính xác ỳnh, ngoái đầu tìm phụ kiện còn lại trong tủ, chỉ thấy một cái túi đính pha lê.

Khủng khiếp! Cô rùng cả mình. Nhưng vừa nghĩ đến bộ mặt nữ vương của mẹ, cô không còn cách nào khác ngoài hai chữ khuất phục: “Thật là đen đủi, ăn mặc thế này mà đi xem mặt, thà mặc đồ cừu vui vẻ còn hơn!”

Hiệu quả lập tức thể hiện ra ngoài. An Tín phải cầm túi che mặt suốt dọc đường, tránh tránh né né bước vào Sidon, anh phục vụ trong bộ đồng phục trắng thơm lễ phép cúi người: “@#%...”

An Tín hoàn toàn không hiểu tí gì, trơ mắt éch: “Are you Japanese?” cúi đầu đáp lễ.

Anh phục vụ thẳng lưng, thở dài một hơi: “Ra là quý cô Ấn Độ biết tiếng Anh”, rồi lại cúi rạp người xuống nói bằng tiếng Anh.

An Tín lại đáp lễ lần nữa, lưng bắt đầu hơi đau: “Tôi là người Trung Quốc”. Anh phục vụ kinh ngạc, cúi người tạ lỗi: “Xin lỗi cô, là tôi hiểu lầm”.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong anh phục vụ, An Tín bước vào phòng ăn quan sát một lượt.

Một anh chàng trong bộ vest màu xanh thẫm đang ngồi cạnh bàn tròn cúi đầu đọc tạp chí, khí chất tổng thể không tồi, chỉ là trông có vẻ hơi lạnh lùng. An Tín chậm chậm tiến đến, cầm túi lấy ngón tay gõ gõ lên bàn: “Xin chào, anh là anh Nguyễn phải không?” Anh chàng kia không hề dao động, ngẩng lên là một gương mặt vô cùng anh tuấn, lông mày khê nhướn lên, ánh mắt thoáng vẻ lạ lùng: “Cô An Tín?”

Có tiềm năng đấy! An Tín thầm đánh giá, then thùng gật gật đầu. Vừa cúi xuống, phát hiện ra phần đầu có hơi nặng, lại đưa tay đỡ lấy cái mũ.

“Cô có chắc cô là kỹ sư của Dực Thần Quốc Tế, An Tín, người Trung Quốc?”

An Tín hai tay đỡ lấy đầu, gật đầu dứt khoát.

“Phong cách ngoại quốc của cô An, nói thật là, khiến người ta rất đổi kinh ngạc”, Nguyễn Hoàng lãnh đạm nói.

An Tín đỏ mặt cười: “Hôm nay là ngoài ý muốn...”

Hai người nói chuyện phiếm mấy câu, nắm rõ tình hình: Nguyễn Hoàng là giám đốc công ty con của Dực Thần, nhìn trên bảng tên thấy là đồng môn, mới miễn cưỡng đến xem thế nào. Anh lạnh nhạt nhấc cừu người gặp người yêu, xe gặp xe “xiêu”, anh tỏ vẻ tủi thân như thế, chẳng lẽ tôi lại tự nguyện đến sao?

“Cô An muốn ăn gì, cứ gọi tự nhiên”. Nguyễn Hoàng mỉm cười nói, “Có người thanh toán rồi”.

An Tín lại đang nghĩ đến chuyện khác. Cô nhớ mẹ từng nói với cô, nếu một người đàn ông nhìn thấy tướng ăn mất mặt của con mà vẫn giữ được lịch sự, điều đó chứng tỏ anh ta không có tình cảm gì với con hoặc là con nhà gia giáo.

2. Chương 01 Part 2

Nghĩ tới đây, cô đã có kế sách đánh bài chuẩn sớm, dù rằng có hơi tùy tiện.

“Phục vụ, ỳ Ý!” An Tín vẫy tay gọi.

Phục vụ: “Thưa cô, chỗ chúng tôi không có mỳ Ý, nhưng lại có mỳ ống vị Ấn Độ, cô có muốn dùng không?”

“Vậy ỳ Jajang(10).”

(10) Một món mỳ Hàn Quốc: mỳ trộn tương đen.

“... không có mỳ Jajang”.

“Mỳ lạnh tứ vị cũng được”

. “... không có”.

“Mỳ Udon Nhật Bản?”

Phục vụ lau mồ hôi: “Thưa cô, chỗ chúng tôi không có bán mỳ”.

An Tín không chịu nổi đập bàn, Nguyễn Hoàn nhanh tay nhanh mắt, cầm đĩa lên, để tránh dao đĩa nảy tung lên.

“Không có mỳ, vậy các anh mở quán kiểu gì hả?”

Phục vụ xấu hổ toát mồ hôi: “Thưa cô, chỗ chúng tôi là khách sạn, có thể phục vụ đồ u”.

An Tín nghiêng rằng: “Các anh kỳ thị người châu Phi hả?”

“Không dám”.

An Tín sau cùng trừng mắt, càng thêm khí thế: “Vậy cho bát mỳ ăn liền sốt kem, món ấy chắc là có chứ!”

Phục vụ nhìn người đàn ông khoanh tay trước ngực, không nói năng gì, lại nhìn sang tiểu thư Ấn Độ có đôi mắt hung tợn, quay đầu, chầm chậm chạy mất.

An Tín uống một ngụm nước: “Cuối cùng thì cũng có mỳ”, giơ bàn tay đỡ ửng lên, xớt xa cúi đầu xoa xoa.

Sau khi bát mỳ nóng hổi được đưa lên, An Tín đôi đến cồn cào ruột gan, cảm thấy đầu cũng càng lúc càng nặng, thế là tay trái giữ mũ, cổ uốn thành một hình cung kỳ lạ. Cô chỉ lo há miệng lừa mỳ, ngoan cường hăng hái chiến đấu với bữa tối. Khó khăn lắm mới ăn hết chỗ mỳ, nước canh trong veo là thứ cô khoái nhất, không làm sao đưa vào miệng được, sốt ruột đến đỏ cả mặt gọi: “Phục vụ, làm thế nào bây giờ?”

Nguyễn Hoàn cả buổi tối vẫn tỏ ra cực kỳ điềm đạm, cần làm gì thì làm, không hề bị ảnh hưởng một chút nào. Trông thấy tạo hình kỳ dị của An Tín, không nói không rằng đẩy cái muống lại: “Dùng cái này”. An Tín mừng húm, một tay giữ lấy cái mũ, một tay cầm muống chiến đấu. Húp lấy húp để dãi lụa trắng phất phơ trước mắt, anh chàng đẹp trai anh tuấn đối diện chợt nói: “Cô An, mũ của cô tuyệt rồi kìa”. An Tín kéo dãi lụa ướt nước trong bát lên, xoẹt một cái xé luôn phần bị bẩn, quần lại thản nhiên như không: “Đồ Ả Rập vướng víu là thế đấy, đủ kiểu phong tình”. Hai người trước lúc vui vẻ chia tay, một tay rảnh rỗi còn lại của An Tín nắm chặt tay Nguyễn Hoàn lắc thật lực, hết lời ca ngợi: “Tiền đồ của anh Nguyễn Hoàn đây còn dài rộng lắm, An Tín đã như thế rồi, anh Nguyễn vẫn có thể nói cười tự nhiên, điềm nhiên ngồi nhìn... Bái phục bái phục”.

Nguyễn Hoàn mỉm cười rất chân thành: “Đó là bởi cô An không thích tôi, trước mặt tôi tỏ ra rất thoải mái. Cho nên tôi cũng thoải mái theo”.

An Tín than thở: “Haizzz, ông anh thật có mắt nhìn người”. Nắm chặt cánh tay anh không buông, ôm lấy anh cứ thế cười, cười mãi một tràng dài. Hai người nhìn nhau mấy giây, An Tín lại mở miệng: “Chắc không cần trao đổi số điện thoại đâu nhỉ?” Nguyễn Hoàn cười nhạt, gương mặt toát lên vẻ tuấn tú. An Tín nhìn chằm chằm mấy giây, tay giữ mũ hỏi: “Hay là, làm một pô coi như kỷ niệm? Có thể đôi bên về cũng có cái để báo cáo với mẹ già”.

An Tín lôi điện thoại ra: “Sát lại gần chút”. Nguyễn Hoàn sát lại gần, cô thử thả tay ra, cổ lập tức trĩu cả xuống, Nguyễn Hoàn rõ ràng là hiểu ý, anh với lấy giá cắm nến trên bàn ăn, tiện tay đưa cho cô. An Tín lại nhét giá cắm nến lại tay anh: “Đỡ giúp tôi cái”, Nguyễn Hoàn nhích nhích vai, giơ tay trái lên, giúp cô giữ lấy cái mũ. Cô ngẩng chuẩn màn hình điện thoại, mặt cười rõ tươi, còn tạo dáng chiến thắng, buột miệng kêu lên: “Kim chi!”

Kêu thế cũng chẳng sao, nhưng bỗng hai người đang tạo dáng định tác nghiệp bên cạnh bỗng chạy lại, nhiệt tình dạt dào: “Cô nói gì chúng tôi nghe không hiểu, nhất định là người nước ngoài. A La(11) cũng chụp chung với chúng tôi một tấm đi!”

(11) Chỉ người Ả Rập.

An Tín há hốc mồm, không kịp phản ứng. Hai người kia đã tự nhiên như không túm ngay giá cắm nến, đỡ giúp cô, mỗi người ôm một bên cánh tay, hôn hờ chụp lấy chụp để. Nguyễn Hoàn đứng một bên cười thâm:

“A La đúng là khiến người ta vui thật”. Thanh toán xong, liền nghênh ngang bỏ đi, bờ vai không ngừng rung rung.

An Tín khốn khổ bị người ta tùm năm tùm ba đòi chụp chung, sau cùng, đầu ong ong thoát ra khỏi vòng vây, lấy tay đỡ đầu bước ra ngoài. Đi được mấy bước, đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng, lại quay ngược trở lại, miệng lưỡi ngọt xót: “Anh phục vụ, cáidó, chỗ các anh có bán giá cầm nển không?”

Mười giờ đêm, An Tín chém giết một trận trong game “Phi Tiên” xong, phát hiện đầu càng lúc càng nặng chịch, hơi lo bệnh tình xấu đi, vội vàng uống mấy viên thuốc. Đầu óc như mụ mẫm cả đi, hơi đau nhức, cô lấy đũa chống lên, lúc quay đầu nhìn lại, nhân vật trong tài khoản qua tự động tìm đường, đã chạy tới trước sơn động.

Vừa quá mười giờ, sơn động mở ra cửa ảo mộng, game thủ có thời gian một tiếng để vào động. Trong đó có Boss Nhị Lang Thần cùng con chó rất hung dữ trấn giữ, thông thường đều là game thủ lập đội, tiến vào trung tâm động rình giết.

An Tín nhìn trên màn hình lác đác vài mống đang chơi, cảm thấy đầu càng ngày càng đau, nhất thời sốt ruột, nhấp nhân vật “Tinh Linh” vào cửa động. Ánh sáng xanh biếc chớp qua, vù một cái, An Tín còn chưa nhìn thấy gì, đã bị một bóng gương từ xa chém một nhát chết.

“Ôi tôi xiu mất thôi, gì thế này, Boss hôm nay sao lại biến thái thế chứ, chạy đến cửa động làm trò gì không biết!” An Tín lảo lộn trên giường, rắc một cái, đưa lại gây rối.

“Tướng công đại nhân, đến động tiên 999999 em!” (999999 em: cứuuuuu em) cô phát tiếng kêu cứu trên kênh phụ thê. Có điều thi thể cô nằm đó một lúc lâu, vẫn không thấy bóng dáng “Tướng Công Nửa Đêm” đâu, nhìn mà không khỏi nhụt chí. “Gì thế chứ, Tướng Công lúc nào cũng bận rộn thế sao”. Cô không tìm được oán thán.

Sau đó An Tín gọi được một đám bạn tới giúp, kết quả đều là vừa thò đầu vào, Từ La Quang Khuyên xoẹt một cái, Boss Nhị Lang Thần vung tay hạ đao, chém như chém chuối, giết sạch bọn họ không trừ ai.

Đám bạn không phục, lại nhờ bạn của họ tới cứu, dẫn đến kết cục thảm hại là thi thể chất đồng trong tiên động, quần áo đủ mọi sắc màu rực cả một khoảng lớn.

Mất trông cả trăm vạn thi thể nằm đó, bạn bè cũng góp ý: “Tinh Linh, gọi Tướng Công của cậu đi, các nhân vật sừng sỏ cả khu đều không trụ nổi nữa rồi”.

An Tín đúng là có Tướng Công trong game, tên là “Tướng Công Nửa Đêm”. Có điều hành tung của anh ta cực kỳ bí ẩn, sau khi đạt tới trình độ NO1 của khu, từ đó bèn gác kiếm tu luyện, trong trạng thái một giây đánh không ra ba câu. Suốt cả năm nay, anh chỉ gặp đội của An Tín đúng ba lần: Năm mới thì giết quái thú, Thất tịch thì đưa cô bay qua cây cầu Chúc Nữ lãng mạn, bữa sinh nhật thì dùng mười triệu lạng bạc mua cho cô con cừu cưng để ngắm.

Trong khi đó thú cưng của Tướng Công đều cực kỳ hữu dụng, tên gọi cũng rất đặc biệt, một con gọi là “hành hạ em nửa đêm trước”, một con gọi là “hành hạ em nửa đêm sau”, đều là những thú cưng dũng mãnh có sức mạnh lớn. An Tín từng góp ý về việc này, khuyên anh đổi thành cái tên đẹp giàu ý nghĩa, anh lập tức gửi tin nhắn lại: hay là đổi tên ấy con mãnh nam thành “Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn?”

Thế là xì xỏa.

Từ đó trở đi, An Tín hiểu ra Tướng Công đại nhân là tuýp đàn ông lạnh lùng sắc sảo điển hình, chưa biết chừng còn là cung Hồ Cáp. Cô dè dặt hỏi anh làm nghề gì? Bên kia mãi không trả lời, anh hình như lại bận thoát ra rồi, nửa ngày mới đáp: “Vừa rồi có người gửi ột đoạn MV tuyên truyền, nên đi xem phim rồi”.

An Tín có phần sững sốt: “Lẽ nào anh là đạo diễn?” Không phải chứ, cô đang diễn phụ thê với một nhân vật đáng tuổi chú sao? Nghĩ thôi đã thấy khùng bố lắm rồi, cũng may, Tướng Công đại nhân lập tức giải tỏa lo lắng cho cô: “Không, tôi là diễn viên”.

Diễn viên sao, là kiểu thần tượng các bà mẹ yêu thích, không phải gu của cô. Thấy bên kia không có động tĩnh gì, cô cảm thấy vẫn nên nói đôi câu là hơn, có thể xoa dịu không khí căng thẳng kỳ quái hiện tại giữa hai người.

“Tướng Công đã đóng những phim gì rồi?”

“Hiện nay đang đóng phim võ hiệp”. Câu trả lời của Tướng Công vẫn nguyên vận tốc rùa bò từ trước đến giờ, năm phút mới nặn ra được mấy chữ.

So ra, An Tín biểu hiện nhiệt tình hơn: “Wow, lợi hại thật đấy! Thế anh đã diễn vai hiệp khách uy phong lẫm liệt trong cổ trang chưa?”

Tướng Công đáp: “Tôi vào vai người thống soái thiên binh vạn mã...” Do hai người họ trò chuyện trong kênh nội bộ có thể thoải mái thêm nội dung trò chuyện phía sau thông tin ban đầu, An Tín nhìn thấy câu này liền chen vào: “Tướng Công quá là lợi hại!”

Một phút sau, Tướng Công gõ tiếp: “... quan dưới quyền của tướng quân...”

An Tín đơ ra mất một lúc, nhưng không vì thế mà ảnh hưởng đến việc phát huy tới cùng tinh thần nịnh hót, cô nói tiếp: “Hả? Thế cũng không tồi!”

Không ngờ, Tướng Công vẫn còn đoạn sau, anh lại chậm rãi nói nốt câu: “Cụ thể hơn là cậu thiếu niên họ Đỗ thân cận của ông quan”.

An Tín: “...”

Đó là lần nói chuyện hòa hợp nhất giữa hai người họ, đối với những câu hỏi hiếu kỳ của An Tín, Tướng Công toàn lấy cớ bận rộn mà trả lời qua quýt lấy lệ, thế nên từ lúc chơi game online tới nay, cô cũng không biết “Tướng Công Nửa Đêm” lần nào cũng đêm hôm khuya khoắt mới online kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Đúng là người sao tên vậy”. An Tín cười khì, khi cô đang chìm đắm trong trời đất của mình, đám bạn vừa bị Boss lấy mạng gọi cô qua hộp thoại, lôi cô từ trạng thái treo ngược cành cây trở về với thực tại, “Tinh Linh, Tướng Công cậu lại không phản ứng gì sao?”

Chữ lại ấy đúng là đã nói rõ hết mọi vấn đề, An Tín thộn mặt ra: “Ừ”.

“Haizz, hay là theo ca ca đi, ca ca nhất định sẽ nâng niu muội trong lòng bàn tay”.

An Tín lau mồ hôi: “Thôi đi. Gái ngoan không gả hai chồng. Vả lại Tướng Công đại nhân thường ngày đối với muội rất tốt”.

Đó cũng là những lời thật lòng, trong server(12) này, câu chuyện Tướng Công Nửa Đêm “xung quan nhất nộ vì Tinh Linh”(13) xưa nay vẫn được mọi người bàn tán say sưa. Nguyên do rất đơn giản, một hôm An Tín nói muốn có một chú mèo tuyết bản trong “Thiên Nhai”, Tướng Công đại nhân điên cuồng vùng tiền mua đá quý nâng cấp đồ, cứ thế vượt qua 100 cửa ải, lấy được mèo quý Q(14) không tương thích với cấp của anh lúc bấy giờ.

(12) Máy chủ.

(13) Nổi giận xông vào cửa ải vì Tinh Linh

(14) Q: cute, dễ thương.

Đương nhiên còn có cả một số game thủ thường ngày hay quấy rầy Tinh Linh, cứ vào đêm gió bão không trăng là bị Tướng Công ám sát, không có ngoại lệ... Có game thủ tổng kết: “Tướng Công gửi mèo, không có nghĩa là anh ta đang bệnh tình nguy kịch”.

An Tín tỉnh lại, phát hiện mọi người vẫn đang chém gió chọc cười.

“Ai sờ ngực tôi thế này!” Một giọng nữ la oai oái, “Dây chuyền không thấy đâu nữa rồi”.

Dây chuyền rất có khả năng là bị nổ tung rồi, nhưng rồi “Xí!” một tiếng, toàn thể đồng đội đều coi thường cô ta: “Có Hiếu Thiên Thần Cầu đây, dựa vào Tiểu Mân Thần nhà người mà cũng định tranh giành móng chân của Lang Ca sao?”

An Tín khổ sở chống đũa, không dám tham gia chòng ghẹo, lại gửi “999999 em” lần nữa, chờ mãi lâu thật là lâu, mới thấy Tướng Công đáp lời: “Bao nhiêu thi thể như thế, cái nào mới là em?”

Cửa động hàng trăm vạn thi thể nằm la liệt, chồng chất lên nhau đúng là không thể dễ để thấy bóng dáng cô. Khổ nỗi nhân vật An Tín không thể động cựa gì, đành gõ mấy chữ chỉ dẫn: “Ở dưới cùng, người mà có đôi giày màu xanh lam, và mặc váy màu tím ấy”.

“Đến đâu?”

“Đến đầu gối”.

“...”

An Tín nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Tướng Công đáp: “Anh đang hỏi em, điểm bùa phục sinh xong, thì đưa em đến đâu?”

“... Phong Tiên Đài”.

Tướng Công vì cô tiến vào động. Hiếu Thiên Khuyển gục trong vũng máu sau hai đường quạt, anh bắt đầu chiến đấu với Nhị Lang Thần. Phải nói thêm Nhị Lang Thần là kẻ biến thái cực phẩm trong cả game “Phi Tiên”, thường án ngữ một góc cửa động, hào quang trường đao vung ra có thể bao trùm cả nửa khu vực trước mặt, phải là đội cao thủ mới có thể tiếp chiêu của hắn! Tướng Công không chỉ một thân một mình xông vào, mà trong quá trình chiến đấu còn tỏ ra cực kỳ anh dũng bất khuất, lần nào cũng bị chém đến cạn cả máu, tranh thủ phi đến đám tử thi chỗ An Tín, lẩn vào đám đông kín đáo nghỉ ngơi phục hồi, khiến cho Boss biến thái kéo đao giẫm hết cả lên thi thể họ, tức tối chém bọn họ thêm mấy lượt.

“Ra đây, ra đây rồi ông mày hóa kiếp cho!” Có tử thi rồi hơi làm khán giả phối hợp hòa âm cho động tác đâm đao của Nhị Lang Thần. Cũng có fans(15) khích lệ Tướng Công không được lơ là: “Ca ca không được ra, ca ca ẩn đi là yên!”

(15) Người hâm mộ.

An Tín: “...”

Cô bỗng phát hiện một nhân vật ăn vận khác thường từ cửa động bay vào, mà Nhị Lang Thần cũng không đánh cô ta: “GM(16) đến rồi!” Rất nhanh chóng, cô lập tức phản ứng ra. Theo tiếng hét của cô, trong động lại ầm ĩ hết cả lên: “999999 tôi, GM!”

(16) GM: Game Master: người quản lý game.

“Mẹ kiếp, GM nương nương, Lang Ca hôm nay đừng mãnh phi thường, cô hãy thuận theo hắn đi!”

Xác chết trôi dưới đất nhao nhao trên chóc, GM quan sát Tướng Công đánh nhau rất lâu, Đột nhiên buông một câu: “Xung quan nhất nộ vi hồng nhan(17) quả nhiên danh bất hư truyền”.

(17) Nổi giận vì hồng nhan xông vào cửa ải.

Ngạc nhiên chưa! Game master của game lại mở màn hiện thân nói chuyện, quả nhiên đã bị Tướng Công đại nhân thu hút rồi sao? An Tín ngây ra không gõ chữ, đám bạn nhao nhao phản ứng: “Tinh Linh, cậu xem kìa, GM đang nói cậu đấy! Cô ta nói Tướng Công đại nhân toàn vì cậu mà liều mình chiến đấu, nỗ lực nở mặt chưa kìa!”

“Mau chụp lại, ghi nhớ thời khắc lịch sử này!”

Hộp thoại đang mở không ngừng truyền đến tiếng kêu gọi của bạn bè, Tướng Công từ đầu đến cuối không nói câu nào, giải quyết xong Boss cuối cùng. Mặt đất rơi rào rào một đồng đá quý và trang bị, Tướng Công thu quạt soạt một cái, tà áo tung bay trong gió, chớp mắt cao lớn không gì sánh được. Có game thủ mời Tướng Công phát biểu cảm tưởng, anh vẫn từ chối phát biểu trong box, ngắt luôn liên lạc.

“Sao phải thận trọng bảo vệ mình như thế? Lẽ nào là người quen?” Không chỉ GM, kể cả An Tín cũng dậy lên sự tò mò. Nghĩ thì nghĩ thế, đầu cô vẫn nặng ối là nặng, cô nói chúc ngủ ngon với Tướng Công, rồi giải thích là đầu đang đau như búa bổ, muốn offline(18) trước, Tướng Công chuyển này trả lời rất nhanh: “Ngoan, mau đi nghỉ đi, anh hôm nay bận cả ngày rồi, mai cũng phải đi quay nữa, muốn ngủ sớm một chút”.

(18) Thoát ra.

Mười một giờ, thuốc đã ngấm từ lâu, An Tín đang định vui đùa đi ngủ nhạc chuông cừu vui vẻ lại vang lên. Liếc qua, là số lạ, cô không muốn nghe, tiện tay quăng sang một bên. Cừu vui vẻ hát hò bên gối cả hai phút đồng hồ, cô nghe mà phát chán, với lấy điện thoại, hét tướng lên: “Nếu người không phải là Dụ mỹ nhân, A La cho nổ tung đít hết lượt!”

Lặng ngắt hai giây, điện thoại mới vọng lại giọng nam trầm trầm: “Cô An, cô vẫn ổn chứ?”

Bịch một tiếng, An Tín lăn ra khỏi giường, quả đầu nặng trịch đập vào chân bàn máy tính, không kìm nổi la lên: “Dụ mỹ nhân? Ôi chao, đau chết mất thôi, à không, là Dụ tổng sao?”

“Là tôi”.

An Tín giữ đầu, dè dặt hỏi: “Dụ tổng, muộn thế này rồi, có việc gì không ạ?”

“Hôm nay đâm vào cô An, trong lòng cứ áy náy mãi, bận đến giờ mới được nghỉ, muốn hỏi thăm bệnh tình của cô An một chút”.

Giọng An Tín không giấu nổi thất vọng: “Vậy ư, tôi không sao, chỉ là đầu cứ phải chống giữ thôi...”

Dụ Hằng đòi mở webcam, để anh xem vết thương thế nào. An Tín sao có thể để anh trông thấy dáng vẻ “Oai phong bệ vệ” của mình được, thà chết cũng không chịu. Hai người thương lượng không có kết quả, cuối cùng Dụ Hằng lôi thân phận ông chủ ra: “Cô An, tôi ra lệnh cho cô lập tức mở webcam lên”.

An Tín kêu lên thảm thiết: “Dụ tổng phải hứa là không được cười đấy”.

“Được”.

An Tín cúi đầu nhìn lại cái áo hai dây của mình, tiện tay kéo ga trải giường che chắn, đội nguyên quả mũ to tổ chảng, cực kỳ miễn cưỡng bật webcam, trong ống kính, Dụ Hằng cởi áo khoác ngoài, cà vạt nới lỏng, đeo trên cổ áo sơ mi trắng, để lộ một khoảng da trắng bóc, dù phẳng phất uể oải, khí chất lạnh lùng cũng là một nét đẹp.

Còn cô thì sao? Quấn mình trong tấm ga giường kiểu vớ được từ trại tị nạn, như bà cụ ngồi xếp chân vòng tròn, do cái mũ nặng quá, lại còn cứ chực xoa xuống đầu, cố gắng không dùng đũa, chống đỡ hoàn mỹ!

An Tín mở to mắt, nhìn mãi vào cổ anh, trộm nuốt nước miếng. Đôi mắt đen sẫm của Dụ Hằng nhìn cô một giây, rồi đột nhiên đứng dậy, khước miệng còn không kịp giấu đi nét cười: “Tôi ra ngoài một chút”.

Thấy chưa! Vẫn không nhịn nổi phải chạy ra một chỗ cười còn gì! An Tín ám ức vô cùng, tại sao toàn để người ta trông thấy dáng vẻ thảm hại của mình cơ chứ? Tiện tay lần tìm một cái đũa đỏ, tiếp tục chống.

Dụ Hằng ngồi trở lại: “Cô An, đây là cái gì?”

“Đũa”.

“Đũa?” Dụ Hằng nhíu mày.

“Không thấy đầu người ta nặng, phải chống đỡ đây sao?” An Tín cau kính, dứt khoát mò thêm cái đũa nữa, chống lên, không thèm đếm xỉa đến phản ứng của anh, gào lên: “Đây là một mới nhất thịnh hành năm nay đấy, đầu nắm A Tam(19), là nghệ thuật hình thể, nghệ thuật hình thể đấy anh có biết không?”

(19) Ý chỉ người Ấn Độ.

Cô trợn mắt, trái phải mỗi bên nâng một cái đũa, để chống đỡ vành mũ, qua ống kính trông cực kỳ quái dị.

3. Chương 02 Part 1

Chương 2: Tôi thích anh như thế, anh thích tôi một tí thì chết hay sao?

Hai ngày sau đó, An Tín uống thuốc ngủ mê mết không biết trời đất gì, tỉnh dậy thì làm cốc mì ăn, ăn xong thì vào game online, ngoài thời gian thăng cấp trên “Phi Tiên”, phần lớn thời gian đều dành cả cho “Thiên Ngoại Phong Thần 2” mà mình đang nghiên cứu phát triển, mở một tài khoản dị nhân xung cấp, nằm vùng quan sát phản ứng của game thủ đối với game này.

Cô nhận ra, số lượng game thủ online(1) lại phá kỷ lục, xu thế phát triển rất tốt. Chỉ có điều, mọi người thích vừa truy sát đẫm máu, vừa hỏi han cả nhà GM, bùng nổ hơn trong “Phi Tiên” nhiều. Kỳ thực cô cũng là một GM hậu trường, cho nên trong lúc xung cấp, bắt buộc phải chịu đủ các kiểu “thăm hỏi”.

(1) Trực tuyến.

“GM, ta rửa cả họ nhà người sinh con không có mông”.

A di đà phật, A di đà phật, cả họ chúng tôi không cần sinh con, cho nên không cần mông. An Tín chấp tay khấn vái.

“GM nương nương, cầu cho bà tối về làm tình như xả lũ”

“Nhóc con này...” An Tín đang ôm đầu khổ sở, cửa căn hộ bị nện thành linh rung lên bần bật. Cô buộc hai góc chân vào với nhau, thắt lại giữa eo, xốc lại tinh thần đi ra mở cửa. Gõ cửa kiểu này, chỉ có thể là nữ vương trong nhà, bà An, vừa dè dặt hé ra một khe cửa, một cái túi xách tay sọc đen trắng phi thẳng vào, hạ cánh chính xác ngay đỉnh đầu, An Tín ôm đầu, dậm chân: “Mẹ, mẹ, nhẹ tay chút, nhẹ tay chút, con đang bị chấn động não mà!”

An mama giơ tay đẩy cửa cái xoạch, hùng hực khí thế bước vào: “Con với chả cái, mới có hai ngày không gặp, đầu óc cháy khét hết cả rồi sao, lại còn đội mũ góa phụ nữa?”, bà tiện tay cầm luôn cái chổi sau cửa, vọt cho cô tối tăm mặt mũi.

An Tín rống lên, ôm lấy đầu chạy trốn khắp nơi. Bà An đánh đến mệt, ngồi xuống thở phì phò kể lể: “Giữt đứt cả cúc áo lão béo phòng tín chúng mới tìm được đối tượng thích hợp, con thì giỏi rồi, đi một lần về là không có động tĩnh gì nữa!”

Xem mặt không đi trung tâm môi giới, lại chạy tới phòng tín thác cá nhân làm loạn, quả nhiên là phong cách của mẹ! An Tín mắt ngấn lệ nhìn nữ vương mama: “Người ta đâu có hứng thú gì với con đâu...”

“Bịch” một tiếng, túi xách đen trắng một lần nữa nện tới, An Tín lão đảo, xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng vẫn đứng vững.

Bà An đập giường quát: “Với bộ dạng Aladin thế này của con, cộng thêm quả mũ A Tam chui ra từ rừng rậm Châu Phi, lọt mắt người ta mới là lạ?”

An Tín không dám trả lại túi ẹ, lấy chân lên lút đẩy ra sau, mím môi không nói câu gì. Bà An ra hiệu cho con gái giao “lựu đạn” ra, ngồi xuống giường tiếp tục kể lể: “... Con năm nay cũng không còn bé bỏng gì nữa, năm mẹ hai mươi ba tuổi, con đã lon ton theo đít vẹt khắp phố rồi...”

“Mẹ, sao con lại phải chạy theo đít vẹt?”

Xoạch một đường sáng chói lóa xoẹt qua, túi xách đen trắng lại lần nữa bay vọt đến. An Tín lần này đã đề phòng sẵn, cúi người tránh cú công kích bằng sự mềm dẻo đáng kinh ngạc, toàn thân chao đảo một vòng rồi từ từ quay về vị trí cũ. Mặt còn tỏ vẻ dương dương tự đắc, cô tự tin nói: “Hi... bốn cô nương sao có thể liên tiếp đánh chưởng được cơ chứ...”

Chưa dứt lời, thì rầm một cái, khung ảnh treo trên tường bị túi xách đập phải rơi xuống, đập trúng ngay mũ. An Tín kêu lên thảm thiết, ngã lăn ra đất, mẹ không đếm xỉa gì đến sự choáng váng của cô, khoái chí xử cô một trận. Bà nói: “Tuy con là đứa mẹ nhận về nuôi, nhưng mẹ vẫn luôn coi con như đứa con gái mẹ đứt ruột đẻ ra, con cũng biết mẹ không thể sinh nở, mẹ chỉ mong con có thể lấy chồng sớm một chút, sinh người nối dõi cho nhà họ An, vậy mà con, ba buổi xem mặt chỉ đi có một buổi, lại còn vác cái mũ của nợ này về...”

Một tiếng sau, bà An mắng An Tín chán chê, An Tín kể rõ lai lịch quả mũ A La, hai người tạm thời lập lại hòa bình. Bà An xắn tay áo, giúp An Tín dọn dẹp nhà cửa, lau nhà, giặt giũ, khử trùng, bận tối tăm mặt mũi. An Tín quần chặt chẽ, ngồi xếp hàng trước màn hình máy tính, đầu tóc bù xù, hai mắt vô hồn. Lau

xong sàn nhà, vừa thò chổi lau vào gầm giường đơn thì bỗng một hồi sư tử gầm khiến An Tín đang hồn xiêu phách tán choàng tỉnh lại: “Oắt con hư đốn, đây là cái gì hả? Sao lại giấu một người đàn ông trần truồng dưới gầm giường?”

An Tín giật cả mình, luống cuống chân tay, trèo xuống đuôi giường, tránh chổi lau nhà của mẹ: “Mẹ! Mẹ! Đó là mô hình nhân vật trong game con làm, quần áo mới đem đi giặt! Ui cha, mẹ, đừng đánh vào mũ của con,... ui cha, lỗi hết cả bã đậu ra rồi!”

Bà An kinh ngạc dừng tay, dí chổi lau nhà lên ngực An Tín: “Lòi bã đậu là sao hả?”

“Mẹ, nào con bị chấn động mà, dịch não ở trong ứa ra ngoài qua khe hở, là lòi bã đậu chứ sao!”

“Con bé này, không lấy chồng mà cứ suốt ngày ngồi nhìn ảnh đàn ông cười ngây ngô, đầu óc cũng đâm ra bất bình thường rồi!”. Bà An cầm chổi, lại một hồi loẹt xà loẹt xoẹt, “Tháng này nhất định phải kiểm lấy cậu bạn trai, đưa về nhà ẹ xem, nếu không coi như cắt đứt quan hệ mẹ con!”

“Mẹ như thế có phải là quá ác độc không?” An Tín túm lại mớ tóc ngắn vểnh bên tai phản bác, “Không tìm được bạn trai, thì đòi dứt tình mẹ con? Thế chẳng phải là ép con từ mẹ bỏ nhà hay sao?” Ngắc đầu lên, thấy nét mặt xám xịt của mẹ thì kêu thất thanh, chân trần cứ thể nhảy phắt từ trên giường xuống.

Cô đã phạm phải đại kỵ không nói hai lời của bà An.

Bà An múa may cây chổi đầy uy lực, An Tín trong căn phòng rộng chừng 30m2 la oai oái, sau cùng cô chuẩn một mạch ra cửa, tìm đường tháo chạy. Tiếng bước chân thình thịch đuổi theo sau lưng, quay đầu lại nhìn, mẹ tay lăm lăm vũ khí đuổi theo, rõ ràng là đang nghiền răng nghiền lợi: “Con định chạy đi đâu với cái bộ dạng như thế hả? Đừng có làm bọn trẻ hết hồn!”

An Tín vẫn nguyên quần đen áo T-shirt trắng, khoác chăn dài thườn thượt, xé gió chạy lằng xằng suốt dọc đường, cầu thang thấp thoáng bóng cô và mẹ, người đuổi người chạy. Chạy ra tới con đường phía ngoài tiểu khu thì xảy ra một bất ngờ nho nhỏ, một chiếc xe con không trông thấy An Tín đang chạy thực mạng, suýt chút nữa va phải cô. An Tín khéo léo xoay người, bổ nhào qua đầu xe, tránh được một vụ tai nạn. Cô còn chưa kịp hoàn hồn đứng bên đường lấy hơi, một người đàn ông độ ngoài ba mươi tuổi bên cạnh bước tới, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

“Sao thế?” An Tín nhìn bộ vest và kính đen có thể sánh ngang với trong phim Ma Trận, cảm thấy khó hiểu.

Người đó chìa ra một tấm danh thiếp, giới thiệu anh ta là người đi tìm kiếm ngôi sao, hoan nghênh cô tham gia đóng vai phụ trong đoàn làm phim của Nguyễn Chính Nam đang rất ăn khách hiện nay. An Tín nghe xong vội vàng xua tay: “Vây sao được, tôi đã có công việc ổn định rồi, kiêm nhiệm thêm thế sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty chúng tôi”.

Anh chàng tìm kiếm ngôi sao kia đẩy gọng kính đen, cười nói: “Cô gái cô biết không? Vừa rồi khi cô chạy trong tiểu khu tôi đã chú ý đến cô rồi, bởi tôi nhìn thấy bước chân cô rất linh hoạt, cứ như người cô có võ vậy”.

Thực ra với tạo hình A Tam Ấn Độ này của cô, lại chạy nháo chạy nhào suốt một đoạn đường dài, muốn người ta không chú ý đến mình cũng khó.

An Tín hiểu điều đó, gật gật đầu, bà An này giờ bị bỏ lại phía sau giờ mới xông tới, gơ cây chổi trong tay không nói không rằng cứ thế là đánh. “Cậu định làm cái trò gì hả? Không được quấy rầy con gái tôi!”

Anh chàng tìm kiếm ngôi sao kia liên tục tránh né, giải thích với bà nguyên nhân mình kéo An Tín lại, bà An đánh một hồi, bỗng dừng tay lại: “Cậu nói Nguyễn Chính Nam? Là Nguyễn Chính Nam từng diễn “Hoa dạng kẻ tử”(2) và “Đào hoa y cự tiểu đông phong”(3) sao?”

(2) Đứa con riêng.

(3) Hoa đào vẫn cười gió đông.

Anh chàng tìm kiếm ngôi sao gật đầu.

“Đó chính là ước mơ cuối cùng của tôi về con trai đấy!”, bà An hai mắt sáng rực.

Anh chàng tìm kiếm ngôi sao kia cười hớn hở: “Đó chính là Tiểu Nguyễn của công ty chúng tôi, cậu ấy là đại diện rất có thực lực của thể hệ thần tượng mới.

Không ngờ cậu ta lại có cơ sở rộng lớn như thế trong nhân dân, đến cả các bà già cũng biết cậu đấy!”

An Tín nhếch khóe môi, bà An lập tức trừng mắt, nói: “Có cậu già thì có, cả nhà cậu đều là đồ già khú? Tôi mới có bốn mươi lăm tuổi thôi, không phải bà già!”

Anh chàng tìm kiếm ngôi sao: “...”

Bà An trừng mắt xong, giải phóng hết sát khí, sửa sang lại mớ tóc tung ra vì chạy, chậm rãi nói: “Nếu đúng là đoàn làm phim của Chính Nam, tôi nhất định sẽ cho con gái đi thử xem sao”.

An Tín giống như quả bóng bị chọc thủng, bất bình rủ vai xuống. Người khác không hiểu tâm tư của mẹ thì thôi, cô là con gái, sao mà không hiểu cho được? Chỉ riêng việc mẹ thu thập đủ loại poster, hình ảnh ngôi sao lớn nhỏ trong nhà, cũng đủ để biết công sức bà bỏ ra theo đuổi ngôi sao đã đạt tới cảnh giới cứu trùng âm dương rồi, vụ thứ hai lần này cô đừng mong thoát được.

Nhưng mấu chốt là cô không theo đuổi ước mơ ngôi sao, cũng không sính Hàn sính Nhật gì, cùng lắm chỉ dám khoe là fan cuồng Michael Jackson có thâm niên thôi, trong căn hộ nhỏ của cô chỉ có poster của MJ(4), đến cả ảnh của đại minh tinh họ Nguyễn mẹ đang thao thao bất tuyệt kia, cô cũng mới liếc qua một lần, căn bản không để ý.

(4) Michael Jackson.

Tối đến, An Tín bị mẹ lôi về nhà ăn cơm, kèm theo đó là một màn “dạy bảo ân cần”: “Mai đừng có quên đem ảnh có chữ ký của Nguyễn Chính Nam về đây đấy!”

Trước khi đi ngủ, cô lôi từ trong túi ra một tập sổ vẽ cũ, lật tới trang cuối cùng, tiếp tục hoàn thiện tác phẩm chân dung Dự Hằng. Cuốn sổ vẽ này là món quà bố tặng cô khi cô đạt danh hiệu học sinh giỏi đầu tiên hồi tiểu học, cũng khá là lâu năm rồi, trang bài không tránh khỏi ố vàng, nhưng cô vẫn rất trân trọng cuốn sổ này, bởi trong đó ghi dấu biết bao tâm sự từ nhỏ tới lớn của cô, mà tâm sự lớn nhất từ trước đến giờ vẫn được cô vẽ lại ở ba trang cuối.

Dự Hằng trên giấy yên lặng nhìn cô, vãn cái vẽ thật trọng đĩnh đĩnh thường ngày, khóe môi khê cong lên, hàng lông mày sạch sẽ gọn gàng, không có điểm nào không toát lên vẻ quyến rũ của mỹ nam, dù chỉ là trên giấy, khí phách của anh vẫn là mạnh mẽ độc nhất vô nhị.

An Tín ngắm gương mặt anh, búng búng trang giấy, mới búng được mấy cái, lại thấy không nỡ, vội vàng lấy vụn bánh mì tẩy đi những vết đen trên viền mặt anh. Bố bưng sữa vào nhìn một lúc, buông câu: “Con gái ngốc” rồi đặt cốc sữa xuống, nhìn cô thở dài: “Con gái à, con yêu thầm cậu ta đã hai năm rồi, mà vẫn chưa dám nói sao?”

An Tín mếu máo: “Con đã định nói rồi, nhưng phụ nữ theo đuổi anh ấy nhiều quá, con lại chẳng có cơ hội để thổ lộ”.

Bố vuốt vuốt mớ tóc xoăn của cô: “Hay để bố giúp con? Vì bố thấy anh chàng này trông cũng đứng đắn chừng chặc, rất hợp với con gái Tín nhà ta, bố cũng thích đó.”

An Tín đỏ bừng mặt, cô đẩy bố ra ngoài phòng: “Thôi bố đừng tham gia, bố cũng đâu có quen người ta, vả lại kể cả bố có giúp được thật, con cũng thấy xấu hổ lắm”.

Ông An cười khì: “Bố có thể nghĩ cách để quen cậu ấy mà!”, thoáng cái đã thấy bà An theo sau nghe ngóng, nụ cười của ông cứng đờ lại. “Bà xã, bà vào đây làm gì thế?” Bà An đi thẳng qua hai bố con, nhìn Bố không phục: “An Tín năm nay hai mươi ba, thanh niên bình thường sao quần nổi nó, phải tìm người có thể bổ sung lẫn nhau vẫn hơn chứ!” Mẹ trừng mắt: “Thế anh chàng này thì sao? Trông cũng phải ba mươi có lẽ rồi đúng không, già thì cũng già rồi, sao mà xứng đôi với đồ trẻ ranh được chứ?”

Khóe môi An Tín méo mó xẹo xẹo. Cứ cho là mẹ phản đối cô thích người hơn tuổi đi, cũng không đến nỗi phải hạ thấp cô thành đồ trẻ ranh thế chứ, thực ra nói đi nói lại, mẹ nhất định chỉ thích kiểu thanh niên đẹp mã kiểu như Nguyễn Chính Nam thôi, anh tuần có thừa, không còn trẻ con cũng chưa hẳn là đàn ông, có sức hấp dẫn rất tinh tế, cũng khó trách bà lấy đó làm tiêu chuẩn.

Ông An vẫn còn muốn giải bày thêm, An Tín liền giật giật gấu áo ông, yếu ớt nói: “Bố, thôi bỏ đi, bố quên là mẹ không khoái mấy chú già dặn hay sao?”

An Tín sáng sớm đến bệnh viện tháo vòng nhựa cố định xương sọ, quần mấy tầng băng xô đến trường quay.

Vừa quá tám giờ, trường quay lác đác vài nhân viên làm việc, đang bày đạo cụ, bố trí dàn cảnh. Tìm tới đạo diễn, đạo diễn ngồi trên ghế tựa nhìn cô một lượt, nói: “Dáng dấp cũng không tồi, rất hợp với vai võ sinh”.

An Tín cúi đầu nhìn cái áo phong dài tay in hình cừu vui vẻ, quần bò co giãn đang mặc trên người, cố gắng ưỡn ngực: “Đạo diễn, tôi là nữ”.

Đạo diễn tháo kính râm, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Uhm... chàng trai trẻ cũng khá khôi ngô đấy”. An Tín lầm bầm: “... nói cũng như không?”. Đạo diễn không thèm để ý, vẫy tay: “Bất kể là nam hay nữ, đã đến chỗ tôi thì đều là người chết... à, không, là võ sinh”.

An Tín nhìn vẻ hung dữ lộ ra qua mắt đạo diễn, toàn thân run lấy bẩy. Hai tiếng đồng hồ sau đó, cô cười cùng cững biết thế nào gọi là “võ sinh”.

Theo nữ thư ký trường quay kể, bọn họ đang quay một bộ phim võ hiệp cổ trang, phản ánh lịch sử trưởng thành của một anh hùng tuổi thiếu niên kiểu như Quan Bình(5). Hai ngày nay phải quay ba cảnh tập kích trong rừng, Đỗ Phong đá hổ, giết giặc sa trường, tóm lại là, thông qua đám giặc cỏ, thảo khấu, quân địch... và cả con hổ đen đũi kia nữa, để làm nổi bật hào khí anh dũng của cậu thiếu niên Đỗ Phong.

(5) Nghĩa tử của Quan Vũ.

Nhân vật chính Đỗ Phong mặt mũi khôi ngô tuấn tú đã có chủ, nghe nói là do ngôi sao điện ảnh đang ăn khách Nguyễn Chính Nam thủ vai, An Tín nhìn qua, thấy cậu ta có phần quen quen, cái kiểu quen quen này, là cảm giác kiểu như cô đã từng gặp người này, song tuyệt đối không phải thứ mà đồng hình mẹ sư tâm có thể mô tả được, cô đang nghiêng đầu đánh giá, thì đạo diễn hô “Action”(6) một cái, đám “giặc cỏ” đầu quần khăn đen giống cô từ sau lưng xông lên ào ào, cô lão đảo, trực tiếp bị một nam diễn viên mình tròn ung ủng phía sau đánh bay, ngã bịch cái xuống dưới chân Đỗ Phong.

(6) Diễn.

“Cắt!” đạo diễn quả quyết hô lên, cầm tập kịch bản cuộn tròn hét tướng, “Cô gì kia, Đỗ Phong còn chưa ra tay, sao cô đã ngã lăn ra rồi?”

An Tín thoát cái đỏ bừng cả mặt, cô nhanh nhẹn bò dậy, mắt nhìn xuống áp ứng: “Xin lỗi, xin lỗi...” Bên tai vang lên tiếng cười khê, nhìn trộm một cái, phát hiện ra Đỗ Phong tai to mặt lớn kia đang cười rõ khoái chí, cô vội vàng cầm cây gậy dưới đất lên, mặt đỏ tía tai bước về đám giặc cỏ, người phía trước đã dồn thành đoàn, đành ngoan ngoãn đứng ra sau cùng.

“Mọi người nhớ là phải xông lên phía trước, không ai được để rút lại!” đạo diễn cắt lời, “Làm sao để Đỗ Phong ra tay một cái là ngã nhào, toàn bộ chết hết! Chết sạch sành sanh!” Ông gân cổ dặn dò mấy lượt, vung tay hô: “Action!”

Trong tiếng gào hét, đám giặc cỏ trong trang phục màu đen lại xông lên lần nữa. Người thì đông khiến người ngoài không nhìn thấy cậu thiếu niên nhanh nhẹn ở trung tâm cuộc chiến, chỉ thấy một bóng trắng tuyệt đẹp loang loáng lướt qua tứ phía, theo quy định, cái bóng trắng ấy chỉ cần lướt đến trước mặt ai, thì tên giặc cỏ phải quăng gậy rú lên một tiếng thảm thiết, rồi tạo dáng ngã lăn ra đất...

An Tín đứng ở sau chót, nhảy hết bên này bên kia, không ngừng ngó nghiêng về phía tường người: “Rốt cuộc là thế nào? Rốt cuộc là thế nào?” Cô buông gậy, cuống cuống theo đám người lao ra ngoài vòng vây, tự tìm đường chết.

Cuối cùng, qua mấy lượt xô xô đẩy đẩy, nhân lúc đám giặc cỏ co cụm lực xung kích, An Tín hăng hái xông thẳng một mạch chen lên phía trước: “Đại ca, đại ca, ở đây, ở đây cơ mà!” nói rồi chỉ chỉ vào mình, ra hiệu cho cậu ta: “Phăng teo tôi luôn đi!” Bởi vì đóng xong là có cái về bàn giao với mẹ, cảm ảnh có chữ ký chứng minh là được về đi ngủ rồi!

“Cắt!” đạo diễn hét lên giận dữ, cắt ngang giấc mộng đẹp của An Tín, “Cái cô kia, lại là cô! Đám hai nhát rồi còn cười gì nữa! Còn không chịu lăn ra? Định phá đám trường quay à?”

An Tín nhìn những gương mặt phần nộ tức tối xung quanh, run cầm cập, tủi thân nói: “Đạo diễn, rõ ràng là Đỗ Phong giả trò...” Nhìn lại, Đỗ Phong đứng bên cạnh, mặt mũi nghiêm túc, có tí nào là cười đùa cợt nhả như cô nói đâu?

Tiếng “Action!” lần thứ ba vang lên.

An Tín cầm gậy xông lên trước nhất, kiếm của Đỗ Phong vừa vung lên, còn chưa kịp chém xuống, An Tín đã kêu “Á!”, cả người nhanh chóng bay sang bên phải, nhắm trúng đệm xóp cạnh đường núi. Sau lưng có giắc cổ kêu gào xông tới, một người hoảng quá chạy lung tung giẫm cả lên gót chân cô, An Tín hít một hơi, lén thu chân mình lại.

Thêm đôi ba tiếng bịch nữa, mấy tên giắc chết sau bay tới. An Tín he hé mắt nhìn, chứng kiến một màn dở khóc dở cười: Có người vì không tới được đệm, trong tình huống rõ ràng đã chết rồi, vẫn vừa ộc máu tươi, vừa lén lê tới chỗ họ. Những tử thi đã an vị nhao nhao chào hỏi cô...

“Chết chưa?”

“Chết rồi”.

“Chết mấy lần rồi?”

“Hai lần rồi”.

“Vừa nãy không thấy em gái nhí!”

An Tín nín cười, thật thà đáp: “Tôi tới chỗ đạo diễn trước, để ông đánh dấu một cái, rồi lại bò dậy, đợi đến khi Đỗ Phong xoắn cánh(7), ộc máu ra chết đúng lúc là được”.

(7) Một thế võ trong thái cực quyền.

“Thật chẳng dễ dàng gì”

“Đúng là không dễ, anh tránh sang chút, để tôi làm một giấc”. Cô vừa dứt lời, vị ca ca đó dịch người sang bên thật, không còn chét thân mật một chỗ như trước nữa. Vừa có chút chỗ trống, thì đúng lúc ấy, một bóng trắng thành linh bay tới, đè nặng lên người cô, tạo dáng chữ đại ()

“Á!Á!” An Tín ré lên, nhắm trúng gương mặt tuần tú trắng nõn đang cười gian xảo, cô giơ hai tay đẩy lấy đẩy để: “Đỗ Phong sao lại chết thế này?”

Đỗ Phong bĩu môi cười, thân người như dây leo đổ rạp cả xuống, đôi môi hướng về phía mặt An Tín: “Sẩy tay bị tên giắc lưu manh đánh chết rồi”.

An Tín đẩy cậu ta ra nhảy dựng lên: “Này! Đứng vững chưa hả? Cứ như sâu bám lấy người ta mà gặm cái gì chứ?” Các tử thi khác cũng nhao nhao đứng dậy, ủ rũ chán nản trở lại chỗ cũ.

“Từ lâu đã nghe nói đàn anh thích phá đám, xem chừng quả không sai”. Đã có người bắt đầu oán thán.

Giắc cổ đi qua An Tín, ngược nhìn cô: “Chết trước cũng không yên thân”.

An Tín khóc ròng, không có cửa khiếu nại. Rõ ràng là đã chết rồi cơ mà! Sao vẫn còn liên quan đến cô?

Không khí trường quay khá căng thẳng, mặt đạo diễn càng ngày càng xám xịt, nhân viên hóa trang vội vã chạy tới, dặm thêm phấn son cho Đỗ Phong. Đạo diễn cầm loa lên, gào lên với đám diễn viên quần chúng: “Mọi người có định lấy tiền công không hả? Xốc lại tinh thần cho tôi! Cô kia, cô tên là gì? Còn phá hỏng chuyện, lát nữa vai hổ giao cho cô diễn!”

Sau đó An Tín chú tâm diễn cẩn thận, nhưng Đỗ Phong vẫn cứ phá đám, cứ mỗi khi ông anh giắc cổ muốn bay tới cùng cô chết “Thân mật” chung một chỗ, Đỗ Phong cũng nhắm lúc ấy mà đè tới, hình như anh ta rất vui sướng chiếm đoạt tấm đệm thịt người là cô. Cứ thế, An Tín không phụ sự trông đợi của mọi người, lĩnh nguyên vai hổ.

Có điều trước lúc vào vai hổ, cô còn đóng vai phụ trong một cảnh nữa. Tình tiết rất đơn giản, chỉ cần làm nổi bật vẻ uy phong lẫm liệt của tiểu tướng áo trắng, đội vào vai đám lính trong doanh trại địch vẫn là đám giặc cỏ lúc trước, mọi người quàng khăn màu xám, mũ chiến màu vàng đất, tay cầm vũ khí nào thương nào kích, nhắm vào bãi cát xông lên như ong vỡ tổ.

An Tín mặt mày ủ rũ. Người hóa trang giang rộng cả bàn tay, tay nắm tay mười, bôi cho cô nguyên một mặt hoa, lại còn dử mũ của cô, loay hoay một lúc, rồi bỗng nhiên đẩy cô ra: “Xông lên đi, đậu binh!”

An Tín loạng choạng bổ nhào ra. Liếc thấy bạch mã của Đỗ Phong sắp sửa phi tới nơi, cô nhanh nhẹn lặn một vòng, tiện tay túm lấy cột cờ, nghiêng rằng “Bình bình bình bình” đánh nhau với cậu ta. Không biết là do hiệu ứng ánh sáng hay nguyên nhân gì khác, cô cuối cùng cũng trông thấy nụ cười hiện trên khóe môi Đỗ Phong. Đánh từ bãi cát ra tới bờ sông, thể hiện toàn bộ sức mạnh. Sau cùng, đạo diễn hét toáng lên: “Cắt! Cắt! Sao không làm động tác đặc tả hả, bớt lan man mẹ nó đi cho tôi nhờ!”

Màn võ kịch cuối cùng cũng xong.

An Tín bò dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo bước về phía ghế tựa, bị cái lưng ghế ni lông hồng kẹp lại.

“An tóc xoăn”. Có người cười khê, lấy tay cạy áo giáp ra. Cô ngẩng đầu nhìn, trong đôi mắt dài hẹp của Đỗ Phong ẩn giấu vẻ hài hước, “Buồn bức lắm đúng không? Diễn viên không lợi hại như trong tưởng tượng của cô đâu!” Ô, sao cậu ta lại biết suy nghĩ của cô, cô nhớ là tối qua hình như mình có nói câu nào như thế thì phải? Còn chưa kịp đắn đo, một cốc trà hoa cúc đã hiện ra trước mặt cô, tiếng đạo diễn lại vang lên đinh đau: “Cô bé An Tín này được đấy, làm việc chăm chỉ, tay chân nhanh nhẹn, là con gái tôi có phải tốt không”.

“Đạo diễn Hồ, con gái ruột không dễ đào tạo đâu”. Đỗ Phong cúi đầu nhìn cô, cười tít cả mắt.

An Tín vô cùng kinh ngạc, thấy đạo diễn cũng tỏ vẻ không hiểu. Đỗ Phong vẫn nguyên nụ cười: “An Tín, nguyên quán Cát Lâm, mười hai tuổi theo mẹ đi học ở Hàn Quốc. Bậc thầy đại học Yonsei đánh giá “tuổi nhỏ thông minh, tài năng miễn tiếp”, nhận được học bổng hạng nhất khoa điện tử công trình. Sau khi tốt nghiệp thạc sỹ bỏ qua cơ hội làm việc ở nước ngoài, về thành phố này làm kỹ sư, hiện làm việc cho “Dực Thần Quốc Tế”. Sau cùng, nhấn mạnh ngữ khí buông một câu: “Hiệu trưởng đích thân trao tặng giấy chứng nhận giải thưởng phát triển phần mềm, được khen ngợi là cô gái alpha(8) ưu tú nhất năm đó”.

(8) Cô gái alpha: tầng lớp nữ giới tinh hoa có vị thế bình đẳng hoặc thường vượt trội những người khác phái cùng trang lứa trong mọi lĩnh vực, từ học vấn, thể thao đến vai trò lãnh đạo. Thuật ngữ trên được giáo sư người Mỹ Dan Kindlon, đang công tác tại Đại học Harvard nổi tiếng đưa ra trong cuốn sách “Các cô gái alpha”, xuất bản năm 2011.

An Tín tròn tròn mắt: “Sao cậu biết được?”

Đỗ Phong thân vận áo trắng cổ trang, phong độ ngời ngời cúi đầu thi lễ: “Tôi tên Nguyễn Chính Nam, là em trai của Nguyễn Hoành. Ba hôm trước hoàn quay phim, anh trai có đưa tôi đi Sidon gặp mặt cô”.

An Tín ngộ ra: Thảo nào trông cậu ta quen thế! Cô lại nói: “Nhưng những chuyện đó tôi đâu có kể với anh Nguyễn đâu”.

Nguyễn Chính Nam cười mỉm: “Cô An cá tính rất mạnh. Chú bé ở phòng tín chứng không tiếc lời khen ngợi cô trước mặt tôi, anh tôi còn mang cả ảnh của cô về nữa”.

4. Chương 02 Part 2

An Tín trề môi: “A La đi đâu là tiếng thơm để lại đó”.

Nguyễn Chính Nam cười: “Từ sau khi thất tình, anh tôi chưa vui như thế bao giờ, cười đến đau cả bụng”.

An Tín quay mặt đi, phần nộ siết nắm đấm.

Sáu giờ chiều, đoàn làm phim đến quán trà quay nốt cảnh cuối cùng “Đỗ Phong đả hổ”. Thư ký trường quay nói với An Tín, cảnh đả hổ này là ở quãng thời gian trước khi Đỗ Phong vào kinh, lăn lộn trong dân gian diễn võ ở quán trà kiếm ngân lượng đi học, cô chỉ cần phối hợp với Đỗ Phong, lăn lộn mấy cái trên sân khấu quán trà là được. Trước khi lên sân khấu, chị thư ký trường quay còn dặn dò thêm: Đừng quên là phải làm nổi bật sự anh minh thần vũ của Đỗ Phong đấy.

An Tín khoác tấm da hổ lên, đeo đầu hổ, theo sách võ từ góc sân khấu nhảy ra, lăn một vòng. Tiếng mõ, rồi trống đồng loạt vang lên, Đỗ Phong nai nịt gọn gàng bước lên. An Tín kề miệng hổ lại gần, thấy cậu ta ở góc sân khấu thủ thế kim kê độc lập(9), diễn cứ như thật, cười phì một cái, tứ chi đã mềm nhũn từ bao giờ, nằm bò ra sân khấu.

(9) Gà đứng một chân, một thế võ.

“Cắt!” đạo diễn lại bước lên trước, lấy ống gõ đầu hổ: “An Tín, phần chân lên chứ, quán trà này thuê một lần tận 10 vạn đấy!”

“Action!”, nhạc dạo lại vang lên, Đỗ Phong cầm giáo, đột ngột xông thẳng tới, mặt cười gian xảo. An Tín nhìn thấy rõ nhất, chẳng nghĩ ngợi gì, theo bản năng lăn sang bên, núp vào góc sân khấu. Đỗ Phong nhanh chân đuổi theo, giáo đâm phăm phăm không dứt, An Tín lăn qua lăn lại, từ trong góc lăn ra đến trung tâm sân khấu, nhất quyết không để bị trúng đòn, kết quả là không để anh hùng trẻ tuổi đánh chết “hổ”, hai người ẩu đả hồi lâu trong tiếng nhạc âm ỉ, An Tín không nghe thấy đạo diễn hô cắt, trong lòng thắc mắc, hay là sửa kịch bản rồi, không ngờ xoạch một cái, không cẩn thận dính ngay một đòn của Đỗ Phong.

An Tín nổi xung, đứng thẳng bốn chân, nhảy chồm về phía Đỗ Phong. Đỗ Phong giật mình hoảng hốt, quay đầu, trốn chạy vuột hổ.

Trường quay náo loạn cả lên, anh hùng đả hổ khí khái hào hùng cầm đầu chạy đằng trước, con hổ lông vàng to tướng đuổi sát phía sau.

Nào mõ, nào trống binh binh boong boong hòa nhịp từng bừng náo nhiệt.

“Cắt! Cắt!” đạo diễn gào lên.

An Tín dừng lại, mới thấy người xem tự phát xúm đông xúm đỏ dưới sân khấu đã bò ra cười nghiêng ngả.

Sau khi bị đạo diễn lên lớp một bài, cô nơm nớp lo sợ mặc áo giáp xuất trận, phối hợp với Lôi Phong đả hổ. Trong lúc đó, họ bắt đầu cuộc dạo sức, thân người không tránh khỏi ôm lấy nhau, ngã ra đất lăn qua lăn lại. Đỗ Phong chặt đứt mất đuôi hổ của cô, cô nằm bò trên mặt đất, ánh mắt thuận theo chậu hoa tươi, ghé ngồi trong quán trà nhìn sang, bỗng phát hiện một gương mặt khô ngô càng lúc càng gần.

Boss Dụ Hằng! An Tín giật mình, lật người nhảy vọt lên. Đỗ Phong cũng không hiểu chuyện gì, đứng đực ra bên cạnh.

“Đang đánh hay như thế, sao lại dừng?” Đạo diễn nổi gân xanh, hét tướng, “An Tín nhặt đuôi của cô lên, nối xong rồi tiếp tục đánh! Chính Nam mau hóa trang thêm vào, khăn trương nhập vai!”

“Đạo diễn, không phải là đuôi của tôi”. An Tín không kìm được cầu nhàu.

“Thế là đuôi của ai?” đạo diễn trợn mắt, “Chính Nam chặt nó ra từ sau mông cô, thì nó là đuôi của cô!” Có người cười ồ, có người ử rử, tóm lại là đều không tiếp lời.

“Cô An, sao cô lại ở đây?”, đang mắt to trừng mắt bé với đạo diễn, An Tín chợt nghe thấy một giọng thân quen.

Quả nhiên là Dụ Hằng tới rồi!

Cô quệt mồ hôi, cười đáp: “Dụ tổng”, một mặt lén quay sang lờ mắt với đạo diễn. Nhìn lại, xác nhận thêm lần nữa, thấy mặt Boss vẫn phủ nguyên một lớp ánh sáng lạnh lùng, đứng dưới sân khấu, cách chừng ba phân.

An Tín cắn răng lần nữa, mím môi thì thầm với đạo diễn: “Đạo diễn, giải thích một chút đi, sếp của chúng tôi không thích nhân viên làm thêm việc bên ngoài...”, nhất là những lúc sắc mặt Boss trong không vui vẻ gì lắm.

Đạo diễn phá lên cười, giơ tay ra: “Dụ tổng của Dục Thần đúng không?”

Dụ Hằng gật đầu, đưa tay bắt tay ông, đạo diễn dưới ánh mắt cầu cứu của An Tín, cười khà khà: “An Tín là con gái nuôi tôi, hôm nay tôi gọi riêng nó tới nhờ sắm một vai, Dụ tổng chắc không trách nó đâu nhỉ?”

“Mũ của cô An đã dỡ rồi à, bệnh có phải là sắp khỏi rồi không?” Boss vẫn nguyên nét mặt điềm tĩnh, lạnh nhạt hỏi: “Ngày mai có thể đi làm chưa?”

An Tín vội vàng gật đầu. Hai người bên cạnh không nói năng gì.

“Cần tôi đưa cô về không?”

An Tín lắc đầu. Giờ đang trong bộ dạng thế này, cô nào dám.

“Vậy nghỉ sớm đi”. Sau cùng, Boss để lại bóng lưng xa xăm, khoác vai một cô nàng đóng nguyên bộ hàng hiệu ONLY rời đi. Có điều sắc mặt vẫn hơi nặng thì phải!

An Tín trơ mắt ra nhìn, thấy Boss dùng bóng lưng tuyệt mỹ cẩn thận dè dặt ôm choàng lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia, cho tới khi tầm mắt đột ngột xuất hiện một gương mặt kỳ dị, cười nhe răng: “An tiểu bạch(10), lau đi”.

(10) Tiểu bạch: chỉ vai phản diện

An Tín bừng tỉnh quay đầu lại: “Lau cái gì”.

Nguyễn Chính Nam nâng gấu áo, lau miệng cho cô: “Xong rồi”.

Tiếp sau đó, An Tín nhanh chóng phối hợp với Nguyễn Chính Nam, để cậu ta đánh chết con hổ. Đạo diễn gọi mấy diễn viên chính và cô cùng đi ăn đêm, nhét một xấp tiền dày vào trong túi, cô phờ phạc gật đầu.

Cả nhóm lái xe tới một tiệm đồ nướng có tiếng ở vịnh Cửu Giang, trong lúc loạng choạng, nghe thư ký trưởng quay nói Nguyễn Chính Nam sẽ lái xe tới sau, lại gật đầu lấy lệ. Thư ký trưởng quay thở dài, xoa xoa đầu cô: “Khổ thân, cởi lột hổ ra vẫn chưa hoàn hồn lại, bị đánh đến mù cả người đi rồi...”

Xà lách, thịt xiên, sườn sụn, nấm, váng đậu,... rất nhanh bày kín cả bàn, tất cả mọi người đông đủ, ngồi vây quanh bàn, uống rượu và thi hành tử lệnh(11), vô cùng sôi nổi. An Tín lặng lẽ ăn mỳ, thỉnh thoảng lại gắp một đĩa đồ nướng trong đĩa. Đang xâu mỳ thì nghe có người nói: “Tối nay mọi người đều phải vui hết mình, không say không về, ai không uống là không nể mặt lão Hồ”. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy đạo diễn đang trừng mắt nhìn bốn phía.

(11) Tử lệnh: một trò chơi giúp vui trên bàn nhậu, thông thường là chỉ định một người làm lệnh quan, những người còn lại nghe lệnh lần lượt đối đáp bằng thơ liên vận, đoán vật, đổi bài,... người làm sai hoặc bị thua sẽ bị phạt uống rượu.

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, nâng cốc tiếp tục chèn chèn.

Bỗng đạo diễn đứng dậy, bước tới ngồi trước mặt cô: “An Tín, nào, uống rượu”.

An Tín cầm miếng giấy gói kẹo, đẩy cốc rượu trắng lại, gõ một cái. “Hành tử”, đạo diễn giơ tay ra, ra dấu thách thức.

An Tín nắm chặt tay, ngược mắt nhìn đại thúc.

“Người phiêu bạt trong giang hồ, sao có thể không trúng đao, trái một đầu, phải một đao, đao đao trúng ngay eo tiểu nhân...” hai người cùng lúc hô lên, xòe tay ra.

Đạo diễn nhận thua, sảng khoái một hơi uống cạn. Uống xong, rầm một tiếng, mềm nhũn dưới sàn. An Tín nhích chân sang bên, nhường chỗ, rồi cũng uống cùng một chén.

“Người phiêu bạt trong giang hồ, dù sao cũng phải mang đao, đao gì đây? Đao của tiểu lý phi đao. Vì sao phải mang đao? Bởi không cần phải rút ra khỏi bao”. Một cậu lính cùng chiến hào xông lại, lôi An Tín cùng thử tài, cũng bị cô hạ gục.

Hai người nằm thẳng cẳng dưới sàn.

Nữ thư ký trường quay ngồi vào ghế trống bên trái An Tín, cũng giơ tay ra: “Búa”.

An Tín gật đầu, hai người cùng lúc gào đối: “Sấm trên trời, sấm đánh sấm, búa dưới đất, búa đập búa, thế giới này ai xúi quẩy, ai có chồng kẻ đó xúi quẩy, càng nhiều chồng càng xúi quẩy”, thư ký trường quay giơ ra mười ngón tay, đối lại với mười lăm của An Tín, phì cười: “Tiểu muội thật là dã man”.

An Tín tiếp tục cạ một chén. Giữ nguyên phong độ, vững vàng đoán ba ván nữa. Lại uống thêm ba chén. Thư ký trường quay uống đến liêu xiêu, vịn vào bàn cười ngây ngô: “Tôi không trụ nổi nữa rồi, ai giỏi thì lên đi”.

Bên phải có người xắn tay áo, An Tín nhìn sang, thấy Nguyễn Chính Nam cười: “Để tôi”.

An Tín chớp chớp mắt: “Chơi gì đây?”

“Ong mật”.

“Không được, thế thì kinh chết”.

“Gậy”.

“Được”.

An Tín cầm đũa lên, bắt đầu lách cách lách cách đấu với Nguyễn Chính Nam: “Gậy gậy gậy gậy...” cuối cùng dừng lại, Nguyễn Chính Nam hô “Trùng”, An Tín hô “Kê”, cậu ta bị phạt uống rượu, cô uống cùng. Lại hô “Hổ”, An Tín lại xuất “Gậy”... Uống liền mười chén, Nguyễn Chính Nam ngậy ra nhìn, thần thái rã rời: “An Tín, cô từ hành tinh nào tới vậy, có thể quay về không?”

An Tín phũ tay, đẩy gương mặt càng lúc càng áp sát lại gần của cậu ta ra: “Nhóc con, tửu lượng có ngần ấy mà cũng định hạ gục chị sao. Mọi người căn bản không biết, tôi lớn lên từ những chai bia của bố đấy”. Lại gõ giấy gói kẹo đậu trên cốc thủy tinh bịch một cái, cô cầm cốc rượu trắng nhìn thẳng nhân viên hóa trang còn đang ngắc ngư, cười lạnh: “Tôi đợi cậu lâu lắm rồi đấy”. Trưng ra vẻ mặt nham hiểm, “Phí hóa trang thành tiểu Nhật Bản tôi còn chưa tính sổ với cậu đấy!”

Nhân viên hóa trang ra sức lay Nguyễn Chính Nam: “Người anh em, cậu nói với cô ấy à? Cậu bán đứng tôi sao?”

Nguyễn Chính Nam ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng: “Người anh em, cậu chính là để đem bán mà”.

Nhân viên hóa trang nhìn cậu ta một cái, hét lên “Á” một tiếng, chạy thục mạng ra ngoài.

Đưa mắt nhìn một lượt, cả bàn nhậu còn mỗi cô là tỉnh. An Tín thanh toán tiền, quay lại lay từng người dậy, hỏi rõ địa chỉ nhà họ, rồi người dìu người lôi người công, đưa họ ra taxi. Lúc tiễn thư ký trường quay còn để lại một mảnh giấy, nhắc cô ngày mai đến lấy xe của đoàn phim. Người cuối cùng, chính là cậu Nguyễn Chính Nam rắc rối kia, nghe nói lái cả con Audi R8 đến, cô nghĩ một lát, rồi quyết định thò tay vào túi áo cậu ta, lần tìm chìa khóa xe. Nguyễn Chính Nam vịn vẹo người, cười khúc khích: “Nhột quá”. An Tín túm chặt áo vest, tiếp tục sờ.

Nguyễn Chính Nam đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô cười, xong lại ngoái đầu hét tướng: “Sàm sờ nhé”. An Tín giật nảy mình, chìa khóa cũng rơi xuống đất: “Tôi không có...”

Nguyễn Chính Nam cúi nghiêng mặt, tặng thêm nụ cười hoa đào: “Sàm sờ... nhưng chưa thành”. Rồi bịch một tiếng, đầu gục xuống mặt bàn.

An Tín lay người cậu ta, không nhúc nhích. Mệt, mướt mắt mồ hôi, nghe thấy cậu ta nói mê mơ mơ hồ hồ: “... tôi cũng muốn được công”. Nhìn kỹ gương mặt nghiêng nghiêng của cậu ta, lấy tay vỗ lấy vỗ để, vẫn chưa tỉnh, cô nghiêng rằng, khom người công cậu ta lên.

Nguyễn Chính Nam chân dài tay dài lảo đảo thông xuống hai bên vai trước, An Tín trầy trật lê bước về phía chỗ đậu xe, mồ hôi túa ra như tắm, hai chân xoắn cả lại, cô hít một hơi, xốc lại người trên lưng, tiếp tục cấn răng cố gắng. Mở cửa, đẩy cái thân hình đã rũ ra một đồng kia vào trong, mất cả bảy, tám phút đồng hồ.

“Này, anh trai cậu ở đâu hả?” An Tín cúi xuống, phát bôm bốp một trận.

Nguyễn Chính Nam giơ tay chạm vào mặt cô, dò dẫm: “Tiểu bạch, sao cô lại trắng thế này chứ?” Sau khi nhận một đấm, mới nhíu mày báo một dãy địa chỉ loằng ngoằng.

An Tín xoay người lại, mở máy, nhả phanh, quay vô lăng, cho xe rẽ ra đường. Đến con phố nhỏ đường giao cắt ngang dọc, hỏi: “Tiểu tử thôi, bên nào?”

Nguyễn Chính Nam từ ghế sau cố gắng ngóc dậy, nằm bò ra lưng ghế sofa, mắt say lơ dờ: “Trái”. Xe rẽ trái, người đằng sau đã mất tầm mắt tích. An Tín lại hỏi: “Giờ thì sao?” Cái đầu say khướt lại một lần nữa trôi lên từ ghế sau, he hé mắt: “Phải”. Xe quặt sang phải, Nguyễn Chính Nam kêu oai oái, lại bị bật ra đuôi xe.

An Tín hỏi tổng cộng sáu lần rẽ, câu trả lời nhận được được đều là “Trái phải trái, trái phải trái”, thành chữ S, cô tức tối xoay người lại đập đập lưng ghế: “Nguyễn Chính Nam, cậu giờ trò chơi tôi hả?”

Người bị gọi tên miệng cười chúm chím hoa đào: “Tôi buồn nôn”. An Tín vội vã dừng xe mở cửa, để cậu ta thò đầu ra ngoài nôn sạch sẽ. Đợi cô liếc trái ngó phải cảm vùi nước ngoài vườn hoa của một nhà lên xối rửa chỗ bẩn, cậu ta lại nằm bò ra với lấy nước, súc miệng ừng ực.

“Bẩn quá đi mất”. An Tín lấy khăn giấy giúp cậu lau miệng.

Nguyễn Chính Nam cười ngô nghê: “Giống c...?”

An Tín ấn đầu cậu ta vào trong, chui vào xe lái đi. Không ngờ người đằng sau vẫn chưa chịu yên phận, cười khùng khục: “Trong truyền thuyết, đại tiện và tiểu tiện là anh em thân thiết, một hôm đại tiện băng qua đường bị xe cán chết, tiểu tiện liền nói: tôi nhớ đại tiện quá đi mất ...”

An Tín không hề cười, theo từng hàng từng hàng đèn đường vụt qua trước mắt, gương mặt cô đón lấy luồng ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, trán nhăn tít trong gương chiếu hậu – cô biết Nguyễn Chính Nam đang pha trò làm cô vui, nhưng cô không thể bỏ qua những gì nhìn thấy hôm nay.

“Loại đàn ông đó cô không yêu nổi đâu”.

Tiếng nói chột vang lên sau lưng làm cô giật thót mình, suýt thì lạc tay lái.

“Kẻ ngốc cũng nhìn ra là cô yêu anh ta, anh ta lại không phản ứng gì, thế nên đừng có mù quáng thêm nữa”.

An Tín bán tín bán nghi quay đầu lại, thì thấy Nguyễn Chính Nam nằm nghiêng trên ghế sau, lấy vạt áo phủ lên mắt.

“Cô thực xuất sắc hơn rất nhiều người, đợi đến lúc người ta nhận ra giá trị của cô, có hối hận cũng không kịp”.

Trong im lìm, câu nói yếu ớt cuối cùng khiến An Tín nhoẻn miệng cười: “Câu này bố tôi cũng hay nói lắm”. Xe tới nơi.

Nguyễn Hoàn từ chung cư bước ra đón Nguyễn Chính Nam, trước tiên nhìn một lượt trang phục của cô, rồi đỡ lấy cậu em trai, nụ cười không giấu nổi vẻ sùng sốt: “Cô An hóa ra là thế này, trông dễ thương hơn nhiều đấy. Cảm ơn cô đã đưa Chính Nam về”.

Bởi vì hôm nay ăn mặc kiểu bình thường mà!

An Tín nhìn người đàn ông vận đồ thể thao thoải mái trước mặt, đóng cửa xe cười cười, trao lại chìa khóa. Nguyễn Chính Nam phủ phục trên vai Nguyễn Hoàn khê ngo ngoạy, đột nhiên giáng một cú tát lên má ông anh: “Anh, không được nghe cô ấy”. Về phần Nguyễn Hoàn, anh ta còn trắng trợn hơn, một thụi đánh ngất cậu em, lôi vào trong: “Ngủ ngon nhé, cô An”.

An Tín sực tỉnh, giơ tay nện lên nóc xe: “Thảo nào mà hôm trước gặp mặt anh ta tỏ ra điềm tĩnh thế, hóa ra là trong nhà có một cậu em thế này!”

Trở về căn hộ nhà mẹ ở đường Tinh Tinh thì đã là mười một giờ đêm, trong nhà tối om, chỉ có ánh trăng lơ mờ phản chiếu trên mảnh sân khấu kiểu Hàn Quốc. An Tín lấy chìa khóa mở cửa, rón ra rón rén bước về phía phòng ngủ. Đột nhiên trước mắt sáng lóa, mẹ lăm lăm gậy trong tay đứng trước cửa phòng. Về mặt lạnh lùng, bộ đồ ngủ vẫn đang bay phất phơ.

“Mẹ, mẹ, con mang ảnh có chữ ký về rồi này!” An Tín vội vàng lôi tờ áp phích của Nguyễn Chính Nam ra, giơ lên trán.

“Con uống rượu đúng không?”, mẹ nhìn cô không chớp, hét tướng, “Đã nói là không được uống rượu! Uống say rồi bị kẻ xấu bắt nạt thì phải làm sao? Con không chịu nghe lời đúng không?”, vừa nói, vừa giơ gậy đuổi theo.

An Tín chạy vòng quanh sofa: “Mẹ! Mẹ! Con biết mẹ quản nghiêm rồi, lần sau con không dám nữa!”

Cây gậy cứ thế phang bình bịch không thôi: “Đã uống rượu thì chớ, lại còn ướt như lột chuột nữa!”

An Tín nhảy tới cửa phòng ngủ của mình, nói: “Mẹ, là chuột lột!” Tiếng Trung nói vẫn chưa chuẩn, toàn phải để cô chỉnh lại, làm cô cũng suýt thành đứa dốt văn, nếu không thì lúc tối gặp Dụ đại nhân, sao cô không thốt ra được câu nào? Cứ trơ mắt nhìn người ta ôm eo người đẹp đi mất, bỏ lại cô mượn rượu giải sầu.

Nhưng càng uống cô lại càng sầu, mẹ thì chẳng thèm quan tâm đến tâm trạng văn nhân thương xuân tiếc thu(12) chứa chan trong lòng cô, chỉ chăm chăm túm lấy tóc cô, lôi cô ra khỏi phòng, nhằm mông mà tặng cho vài gậy.

(12) Tâm trạng buồn bã do cảnh vật, mùa vụ thay đổi

An Tín ôm mông nhảy khắp phòng: “Ui da ui da, mẹ ơi là mẹ, mẹ không thể quan tâm đến tâm trạng con một chút hay sao? Ít nhất thì con cũng vừa phải nếm trải chút đau thương mà!”. Đang nói thì ông An xông ra cứu trợ, cô mới đóng được cửa phòng lại.

Mẹ không vào được, tạm thời thoát nạn. Ngoài cửa, tiếng bố ngáp vọng vào: “Bà xã, con Tín mà uống say thì người gặp họa là cậu trai kia mới đúng? Nó lợi hại thế, sao mà dễ bị thiệt được?”

An Tín dẫu môi: “Tửu lượng của con chẳng phải được bố huấn luyện mà ra sao? Khi ấy có đứa nhỏ tên Đông Tử, cứ nhìn thấy mặt con đỏ bừng là sợ chạy mất dép...”

An Tín tắm rửa xong xuôi, thực sự không còn lòng dạ nào hoàn thành bức vẽ Dụ Hằng nữa, nằm lăn ra giường cho giải rượu. Tranh vẽ “Người đẹp” mở toang bày ra trước mắt, Dụ Hằng trong sổ vẽ lặng im cùng cô, trong tâm trí cô toàn là hình ảnh trông thấy hồi sớm: Dụ Hằng ôm eo người đẹp rồi đi, Dụ Hằng cẩn thận dọn đường cho người đẹp, Dụ Hằng nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi han...

Lại thêm vụ Trương Mỹ Nhã khoác tay anh hôm tuyên truyền, những hình ảnh như thế cô đã nhìn đủ lắm rồi, lần nào cô cũng đứng sau lưng người ta, nhìn anh từ từ hạ màn vở kịch lộng lẫy, duy chỉ không có chốn dung thân cho cô.

Rốt cuộc là từ khi nào cô đã chìm đắm trong thứ tình cảm này, người khác đều thốt lên kinh ngạc rằng tiểu nha đầu như cô mà cũng đầy bầu tâm sự?

Trên thực tế, chỉ cần là chuyện liên quan đến Dụ Hằng, cô đều không bao giờ quên.

Hai năm trước cô một thân một mình sang Hàn Quốc học, không hiểu vì sao, cô không hề có cảm giác thân thuộc với đất nước của mẹ, những lúc rảnh rỗi thích lật giở tập san tạp chí điện tử và báo khoa học kỹ thuật mạng, coi đó là thú vui ngoài giờ học. Cô biết thi đấu thể thao điện tử của Hàn Quốc cực kỳ lợi hại, luôn hy vọng Trung Quốc có thể vượt qua họ, đúng lúc ấy, “Dực Thần” của Dụ Hằng lọt vào tầm ngắm của cô. Công ty Dực Thần để quảng bá cho “Thiên Ngoại Phong Thần” mới khai thác, kích lệ game thủ mở tài khoản, và cam kết trao giải thưởng lớn. Trong đánh giá so sánh tổng hợp trên mạng năm ấy, game PhongThần này đúng là đã đánh bại game “Đột kích” đang hot nhất bấy giờ của Hàn Quốc, chiếm lĩnh thành công ngôi vị công nghiệp điện tử mới nổi số một Châu Á. Cô rất vui đăng ký tham gia thi đấu, dưới sự giúp đỡ của sư phụ King, cuối cùng cũng đánh bại Boss, trong lúc tâm huyết dâng trào bèn vẽ tấm poster tuyên truyền chiến lược tấn công cuối cùng gửi cho Dực Thần, không ngờ lại nhận được sự tán thành của Dực Thần.

Họ mời cô tốt nghiệp xong thì đến Dực Thần làm việc, vừa hay bệnh nhớ nhà của cô ngày càng nặng, nhanh chóng đồng ý. Sếp tổng của Dực Thần – Dụ Hằng là tấm gương chiếu hiên tài diễn hình, gửi đến một bức điện chào mừng chính thức, lần đầu tiên khiến cô nhớ tên anh. Tiếp sau này việc tìm kiếm thông tin về anh

thành lễ đương nhiên, nhất là khi nhìn thấy ảnh bán thân của Dụ Hằng công bố trên mạng, rất đáng thất vọng là mặt cô lại đỏ bừng.

Tiểu nha đầu trong lúc bệnh nhớ nhà nghiêm trọng chưa được chữa khỏi, lại mắc thêm bệnh yêu đơn phương. Về nước rồi, triệu chứng đó lại càng trầm trọng thêm.

Hơn nghìn ngày đêm trần trọc, không ai có thể cứu được cô. Cô chìm đắm trong suy nghĩ miên man, suy tính thiệt hơn. Gần như tất cả những việc mà các cô nàng ngốc nghếch làm cô đều làm qua: nghe ngóng sở thích của anh, để ý trang phục của anh, đến cả những tờ báo, tạp chí anh quảng đi không ngó ngang, cô cũng đều sung sướng thu gom lại... Lúc nghiêm trọng nhất, cô còn vì trả lại cái ô anh đánh rơi mà dầm mưa chạy đuổi theo cả cây số...

Bố nói với cô: “Nha đầu ngốc, sao con lại ngốc như thế chứ? Lẽ nào con là con chim non mới nở, trông thấy cậu ta đầu tiên nhận luôn là mẹ rồi?”

Cô gái ngốc An Tín níu chặt tấm áo khoác ướt đầm, mắt hoe đỏ không nói một lời, còn chiếc ô màu xanh đậm kia, được cô ôm trong lòng không ướt tí nào.

Chứng kiến cô ngốc như thế ngoài bố ra, có lẽ không ai tin được cô lại có thể lún vào sâu đến thế. Bố cũng đã từng nói: “An Tín à, con như thế là mù quáng đấy có biết không? Nếu có một ngày con phát hiện ra Dụ Hằng yêu người khác, thì con định đau lòng mà chết sao?”

Cô nói với ông rằng: “Trừ phi chính mắt con trông thấy anh ấy có bạn gái rồi, nếu không con không kìm được...”

Đúng thế, không kìm được nhìn anh, không kìm được thích anh. Bố lắc đầu, từ đó không khuyên cô nữa. Cô cũng cứ thế tự cổ vũ mình, chờ đợi cái ngày cô có thể tỏ tình tới, mà chưa từng tính đến hậu quả.

Ba hôm trước bị Trương Mỹ Nhã phá hoại, không thể nói với anh, chẳng phải vẫn còn hôm nay đó sao?

An Tín từ hồi ức tỉnh lại.

Bày ra bên tay vẫn là phác họa của Dụ Hằng, khẽ loạt soạt trong gió đêm, còn cả điện thoại cừu vui vẻ im lìm. Cơn say đã bốc lên từ lâu, trở qua trở lại không ngủ nổi, cô quả quyết dồn cả về phía gan, nhân có hơi rượu rút điện thoại ra, tìm lại số của Dụ tổng gọi ba ngày trước, bấm gọi luôn: “A lô, là Dụ Hằng đúng không?”

Gọi thẳng luôn tên, không đếm xỉa gì nữa!

Bên kia có vẻ ồn ào, một giọng trầm tĩnh đáp: “Cô An tìm tôi?”

Là tiếng của Boss, hình như đang họp thường kỳ, mặc kệ! Cô đầu mê óc lú hỏi thẳng luôn: “Anh có thích tôi không?”

Bên kia đầu tiên im ắng, một phút sau mới nghe Dụ Hằng nói một câu: “Mọi người đợi chút, tôi nhận cuộc điện thoại”. An Tín thở phào phều, nghe tiếng Boss đại nhân mở cửa rồi đóng lại, mới đáp: “Được rồi, chỗ này là phòng chờ, cô có thể nói được rồi”.

“Anh có thích tôi không?” An Tín lấy hết dũng khí, hết tướng, “Mỗi lần thấy anh ở cùng người đẹp, trong lòng tôi rất buồn!”

Boss Dụ Hằng không đáp lại.

“Tôi thích anh như thế, anh thích tôi một chút thì chết hay sao?”, cô bắt đầu lăn trên giường, nhưng không sao ngăn được nước mắt đầm đìa.

“An Tín, cô uống rượu đúng không?” giọng Dụ Hằng có phần lảng xuống.

“Sao anh biết?”

“Thường ngày cô hề nhìn thấy tôi là căng thẳng, nói không quá ba câu”.

An Tín khóc òa: “Đó là vì anh toàn nghiêm mặt với tôi, rất là đáng sợ, cứ như tôi làm sai chuyện gì ấy”.

Dụ Hằng ở đầu dây bên kia thở dài: “Đừng khóc nữa, nghỉ sớm đi”.

An Tín nằm ngửa trên giường, chúi đầu xuống, nước mắt lã chã rơi: “Bọn họ đều nói anh lạnh lùng cao quý, bảo tôi đừng có với cao, tôi nghĩ cũng phải, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cách xa anh một chút...”

Cuộc nói chuyện đột nhiên xuất hiện một khoảng lặng ngắn ngủi. Cô âm thầm rơi lệ, nấc không thành tiếng, anh ở nơi cô không trông thấy cũng vô cùng lịch sự, không ngắt cú điện thoại khó hiểu ấy.

Rất lâu sau, anh mới nói: “Ngủ sớm đi, nhớ uống một ly sữa trước khi ngủ”.

Nghe thấy giọng nói vừa nhẹ vừa dịu dàng của anh, nước mắt An Tín chảy như sông như suối, cô liều mạng giữ chặt cổ họng, cố gắng không để phát ra tiếng nức nở, hỏi: “Dạ - Dạ Hằng - Anh thật sự - thật sự - không thể thích - thích tôi - sao?”

Dạ Hằng bên kia lại lặng im một lúc, mới đáp lại một câu: “An Tín, cô mau lớn đi nào”.

An Tín căn bản nghe không hiểu câu đó, nhưng mơ hồ càng khiến cô khó chịu hơn cả lời từ chối. Cô ghen ngào: “Anh đang nói tôi ấu trĩ phải không?”

Thực ra tôi cũng đâu muốn thế. Còn nữa, hôm nay không phải tôi cố ý đi làm thêm, cậu Nguyễn Chính Nam đó tôi cũng không cố ý gây chuyện đâu”.

“Người đứng trên sân khấu hôm nay là Nguyễn Chính Nam sao?” Dạ Hằng hỏi.

“Vâng, anh ta vào vai anh hùng dã hổ, tôi diễn vai con hổ?”. An Tín lú hết cả lười.

“Thế tại sao lại phải ôm nhau lăn qua lăn lại?”, giọng điệu anh trở nên không được ổn lắm.

An Tín sốt ruột trả lời: “Bọn tôi có ôm nhau đâu chứ...”

“An Tín”. Dạ Hằng bỗng lên giọng một chút, ngắt lời cô. Trong lúc cô nín thở tưởng rằng anh sẽ nói gì đó, anh chỉ lấy lại hơi thở rất nhẹ, còn cả hai chữ cuối cùng: “Ngủ ngon”.

An Tín bị động cúp điện thoại. Cô nằm trên giường, càng khóc tợn.

5. Chương 03 Part 1

Chương 3: Dạ tổng tôi có thể mời anh làm người mẫu được không

An Tín là người lạc quan, lạc quan ở đây ý chỉ sau mỗi lần bị thương cô đều có thể tự hồi phục nhanh chóng lạ thường, đến bố cô cũng than thở về bản tính đơn giản của con gái. Trốn trong chăn khóc quá nửa đêm, mắt cô sưng húp cả lên, song cuối cùng vẫn ngủ được như thường.

Chỉ có điều trước khi ngủ cô nhắc đi nhắc lại với mình: “Không được khóc, phải vươn lên. Không được khóc, phải vươn lên...” Ngày hôm sau mở mắt ra, cô tiếp tục nhắc mãi câu ấy, khiến bố cô đang ăn sáng cũng phải dừng lại nhìn cô: “Con bé này, trúng tà à?”

An Tín lén chạy vào phòng mẹ lấy một tấm mặt nạ, xong lại chườm đá lên mắt, miễn cưỡng qua được mắt bố. Cũng có thể là bố cô đã biết thừa, nhưng cố tình không muốn làm cô khó xử, nói tóm lại cô rất là biết ơn

Thế là cô kể hai câu chuyện cười để báo đáp: “Một hôm, đậu xanh chia tay với bạn gái. Cậu ta rất buồn, thế là cậu cứ khóc, khóc mãi, khóc hoài,... kết quả là... cậu nẩy cả mầm”.

Bàn tay đang cầm muống uống canh của bố khựng lại. Cô lại tiếp tục kể: “Còn chưa hết đâu, bố ạ. Đậu xanh sau khi nẩy mầm rất chi là si tình nhé, cậu ta lại chạy tới đợi trước cửa nhà bạn gái, đợi cô hồi tâm chuyển ý, thế là cậu ta cứ đợi, đợi mãi, đợi hoài, kết quả là mùa hè đến... mưa một trận như trút nước... cậu ta trở thành hoa thủy tiên”.

Hậu quả của việc kể chuyện cười nhạt nhẽo là khiến ông An đau răng, đến cơm cũng không nuốt nổi. Rõ ràng, tối qua cô đã tự chữa trị vết thương tình bằng hai câu chuyện liên tưởng này, tăng cường kiến thiết nội

tâm, tỷ dụ như: Không thể học theo đậu xanh, chỉ bằng khóc đến độ sau cùng biến luôn cả hình, đến bạn gái cũng không nhận ra cậu ta nữa.

An Tín không phải là đậu xanh, khi cô bước vào thang máy bên trái của Dự Thần, Dự Hằng vẫn nhận ra cô như thường: “Cô An, chào buổi sáng...” Sở dĩ nói là như thường vì Dự Hằng là người cực kì bình tĩnh, bất luận đối diện với hình ảnh nào của cô, anh đều thể hiện rất lịch sự, biết tiến biết thoái.

Còn cô lại cực kì khổ sở, không ngờ đến trước giờ quẹt thẻ chỉ một giây mà vẫn gặp phải anh. Cô hôm nay đã cố ý đội mũ, phần lưỡi trai đã kéo sụp xuống, chính vì không muốn người khác trông thấy mí mắt sưng đỏ của cô.

Thời gian trôi qua từng giây một, hai người đều không nói gì.

An Tín nghiêng đầu, từ dưới lưỡi trai mũ bóng chày trông thấy cổ áo sơ mi cài ngay ngắn và bộ vét trắng thơm của người đàn ông bên cạnh, cảm giác tim như muốn nhảy ra ngoài.

Cô là tín đồ của đàn ông cá tính và già dặn, cô biết từ lâu rồi

Dự Hằng thở rất nhẹ, mùi hương phả ra từ cổ áo cũng rất nhẹ, chen chúc trong không gian thang máy chật hẹp, tất cả đều âm thầm sinh sôi nảy nở. Đối với sự lặng lẽ và lưỡi trai mũ sụp thấp hơn mức bình thường của cô, anh cũng không chất vấn gì, chỉ nghiêng người bấm giúp cô tầng mười lăm, rồi lùi lại một bước.

Đại não của An Tín tăng tốc phi nước đại, rơi vào trạng thái hỗn loạn. Sắp đến tầng lầu làm việc, cô bỏ mũ ra, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Dự tổng, tôi có thể mời anh làm người mẫu không?”

Dự Hằng hình như thoáng cười, không rõ nét: “Người mẫu gì?”

Thấy khoe môi anh hơi mím lại, cô lấy hết dũng khí nói: “Thiết kế bản vẽ gốc NPC lần này, tôi muốn lấy anh làm nguyên mẫu”.

Dự Hằng thoáng tư lự, rất nhanh ngẩng đầu đáp: “Xin lỗi, công việc của tôi rất bận”. Nói rồi ánh mắt dừng lại trên mái tóc xoăn của cô, nhìn thẳng, mức độ quan tâm vượt xa bản thân cô.

An Tín không giấu nổi vẻ thất vọng trong mắt, cô lùi lại bước ra khỏi thang máy, nhìn cánh cửa đồng sáng loáng đến độ soi gương được từ từ khép lại, cùng với Dự Hằng ở trong, lặng lẽ biến mất trước mắt cô.

Giây phút thang máy đóng lại, thân hình anh vẫn cao lớn khôi ngô như thế, trên mặt cũng vẫn biểu cảm xa giao nghìn lăm như một: cười nhạt. “Để nói ra được câu đó, tôi đã phải luyện mắt cả tháng đấy!”, An Tín nhìn cánh cửa thang máy lạnh ngắt, thực sự có chút tổn thương.

Trong giờ làm, cô mở PS(1) ra vẽ, lao tâm khổ tứ với thiết kế nguyên mẫu, dẫu sao Boss Dự cũng từ chối cô rồi, cô chỉ còn cách tìm cảm hứng từ người mẫu nam khác thôi. Nhưng bình thường đàn ông tiếp xúc có hạn, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có hai gương mặt Nghiệp Trầm Uyên, Nguyễn Chính Nam hiện lên hàng đầu.

(1) PS: Photoshop

Hai người đều là mỹ nam, ngoại hình mỗi người một vẻ, cô thích nhất là Trầm Uyên. Trầm Uyên là nhân vật trong trailer(2) game “Thập Niên”, đôi mắt sâu thẳm như biển, khiến người ta liên tưởng đến màu xanh bao la dưới bầu trời. Ở phần cuối câu chuyện, anh mất đi người yêu mà mình khổ tâm chờ đợi mười năm, bèn ngồi dưới mưa xuân lất phất, hạnh hoa bay bay tự cất kinh mạch. Cánh hoa phớt hồng bay rợp trời, che phủ bóng áo trắng tự do tự tại của anh, cảnh tượng đẹp đẽ mà thê lương nhường ấy, khiến cô mãi không sao quên được...

(2) Đoạn phim quảng cáo cho phim, game mới.

“An tóc xoăn, chị khóc đấy à?” Tiếng đồng nghiệp cắt đứt mạch hồi tưởng của cô, cô quẹt lên mắt, không thấy nước mắt, rất dỗi ngạo nhiên đáp: “Đâu có đâu!”

“Thế sao mắt lại đỏ thế kia”.

An Tín mỉm cười, đương nhiên là không thể kể với cô nàng Chương Tiểu Muội nhiều chuyện này rằng tới qua cô tỏ tình thất bại, khóc cả nửa đêm nên thành ra thế. Chương Tiểu Muội tò mò xán đến máy tính của cô nhìn, rồi hỏi: “Bức NPC này vẽ đẹp quá, có nguyên mẫu chưa?”

An Tín định thần nhìn lại, toi rồi. Vừa rồi cô mãi chìm đắm trong khung cảnh đẹp đẽ, khi chọn ngũ quan nhân vật, lại chọn ngay những cái quen thuộc trong thực tế, tổ hợp lại, càng nhìn càng thấy giống Nguyễn Chính Nam. Trong bức hình, cô ghép cảnh rừng hạnh hoa lúc Trầm Uyên tự vẫn, nhưng mặt mũi vị công tử áo trắng lại thay bằng hình ảnh của Nguyễn Chính Nam, thần thái của anh toàn bộ toát lên từ đôi mắt sáng, chỉ đứng trong màn hình, phong độ anh tú nhỏ nhả cũng vẫn phả cả ra ngoài.

Không thể trách cô được, mỹ nam cô tiếp xúc đâu có bao nhiêu, có thể sờ tới trong thực tế cũng chỉ có Chính Nam cùng cô đã hồ mà thôi.

Tấm áp phích ấy chế tác rất thành công, sau ba ngày, phía trước phòng trưng bày dưới tầng một đã đứng đầy các cô nàng mê trai. Cô nàng Chương Tiểu Muội lắm chuyện vô địch thiên hạ kia thì giăng giải như thật nội tình tấm áp phích: “Tôi tới chỗ An Tử giao ảnh tuyên truyền, thì thấy An Tử vừa mới khóc xong! Điều đó chứng tỏ gì chứ: Chứng tỏ cô ấy rất rất rất yêu người đàn ông này, yêu đến nỗi không kìm được lòng lấy anh ta làm nguyên mẫu để vẽ, xong lại còn vì anh ta mà rơi lệ tương tư nữa chứ!”

An Tín đứng phía sau, nghe Chương Tiểu Muội nói thế, đúng là muốn rơi lệ “muốn chết”(3) thật. Đặc điểm lớn nhất của tổng bộ Dục Thần là tin đồn lan đi rất nhanh, một vài cô em sợ kênh thông tin ừn ứ, còn đặc biệt đem tin phòng đăng lên báo điện tử, và thế là, chỉ cần nhân viên của Dục Thần mở trang mạng nội bộ ra, họ thậm chí không cần bước chân ra khỏi cửa cũng có thể cập nhật được thông tin trong thời gian ngắn nhất.

(3) “Tương tư” và “muốn chết” trong tiếng Trung có cùng phiên âm là “xiangsi”, đọc cũng gần giống nhau.

Đúng sáu giờ tan làm, cô cố tình kéo dài thêm hơn một tiếng, đợi mấy người đồng nghiệp nhiều chuyện kia về hết mới xuống lầu, vừa ra khỏi cửa thang máy, cô đã thấy có bóng người áo sẫm màu đứng trước chỗ kính trưng bày.

Dụ Hằng đang đứng trước tấm poster “Quang Trầm Uyên”, lặng lẽ quan sát. Ánh đèn đại sảnh vương trên vai anh, nhẹ rơi xuống che phủ mặt đất. An Tín bước tới chỗ người đàn ông đang đứng bất động, gần tới nơi, anh đột nhiên quay mặt sang nói: “Vẽ rất giống”.

Thành lũy trong lòng An Tín phút chốc sụp đổ, cô chau mày nói: “Tôi chỉ tiện tay vẽ thôi...”

“Tiện tay vẽ cũng thấy được bản lĩnh thực sự”. Dụ Hằng cười nhạt, “Thần thái của Nguyễn tiên sinh đều đã được cô thể hiện ra cả rồi”.

An Tín càng chán nản hơn. Nghe anh nói vậy, chẳng phải đã chứng thực nguyên mẫu của nhân vật trong tấm áp phích, còn sở thích của cô lại vừa hay “đúng là có chuyện đó” sao? Tội qua cô vừa mới tỏ tình, hôm nay đã để xảy ra vụ scandal này, anh sẽ đánh giá cô thế nào đây?

An Tín không sao hiểu nổi. Cô lấy dũng khí bước một bước lại gần, thì thấy Dụ Hằng lập tức lùi ra sau một bước, trên mặt bất giác để lộ vẻ tổn thương. Dụ Hằng nhìn cô một cái, gật đầu nói, “Xin phép về trước”, rồi không nhanh không chậm bỏ đi.

Để lại cho cô, vẫn là bóng lưng như màn đêm phồn hoa ấy, tĩnh mịch mà xa xăm.

Cứ thế một ngày trôi qua trong muộn phiền, sau bữa tối, cô đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký trưởng phòng hành chính Dương Thụy Trân, Bạch Cốt Tinh dùng cái giọng the thé nói: “A lô, cô An, xin hỏi cô có khỏe không?”

“Có chuyện gì?” cô đang chán chường, không muốn nhiều lời với đồng nghiệp kia.

“Dụ tổng đang tiếp một người bạn Hàn Quốc, cần một người đi tháp tùng”.

Nghe xem, khẩu khí của Bạch Cốt Tinh kia lúc nào cũng vênh vang hống hách thế đấy – Nếu cô tới giúp, trong con mắt người khác chỉ là tháp tùng, đến cái chức “phiên dịch” chính thức cũng không được tính! Tuy ghét cay ghét đắng cái giọng điệu ấy, An Tín đắn đo mấy giây rồi cũng đồng ý, bởi cô không muốn để Dụ Hằng rơi vào cảnh bị động ngôn ngữ bất đồng.

Bạch Cốt Tinh nhấn mạnh qua điện thoại: “Người hôm nay gặp tên là Mẫn Chính Xương”, là sếp tổng khu vực Châu Á Thái Bình Dương của “Đông Tinh” Hàn Quốc, chuyến này đến Dục Thần với tư cách khách mời, không liên quan đến hoạt động kinh doanh. Có điều chúng ta phải cố gắng tạo ấn tượng tốt với ông

ta, có thể tháng sau khi Đông Tĩnh tới Trung Quốc tìm đối tác chiến lược, ông ta mới ưu tiên kết giao với chúng ta, cô nghe rõ chưa?”

“Ừm”, An Tĩnh đáp lại, lần đầu nghe thấy điện tử Đông Tĩnh đến, cô giật mình sửng sốt. Lại nghe nhắc đến Mẫn Chính Xương, ngạc nhiên há hốc mồm. Đông Tĩnh không chỉ giống như Dục Thần, là doanh nghiệp hàng đầu không thể không nhắc đến, hơn nữa còn là tập đoàn thế gia mà mẹ từng ở.

“Này, giọng điệu cô thế là sao hả, trả lời yếu xìu thế hả!” Thư ký Dương không bằng lòng, gào lên, “Thảo nào Dục tổng nói cô không được khỏe, bảo tôi đừng ép cô đến”.

Ồ, anh ta còn biết tôi không được khỏe sao? An Tín buồn bã nghĩ, hôm qua tôi chịu hai trận đả kích ở chỗ anh ta, xem ra anh ta đều hiểu rất rõ đấy chứ, thế mà lại tỏ vẻ lạnh lùng như thế, giờ lại không muốn tôi ra ngoài, có được tính là quan tâm không?

Cô buồn rầu nghĩ, buồn rầu thay bộ vest khá là lịch sự, chỉnh trang lại mình gọn gàng đúng mực, rồi bắt xe đến khu nghỉ dưỡng. Khu nghỉ dưỡng là một câu lạc bộ tư nhân, rất sang trọng, nhân viên phục vụ trong đó mảnh mai hấp dẫn, trong lúc đi qua đi lại còn phảng phất hương thơm.

An Tín nhìn cô gái dẫn đường đang trước đeo chiếc cài tóc đính đá, tính sơ sơ, đoán chắc cũng phải hơn ba bốn nghìn tệ, cố gắng chuẩn bị tâm lý về đẳng cấp và trải nghiệm ở đây, đồng thời cũng hiểu rõ đẳng cấp cuộc gặp riêng mà cô sắp tham gia: Dục Hằng đối đãi với khách như thượng khách, có thể thấy anh ta rất coi trọng ông Mẫn.

Cô rất nhanh đã trông thấy Mẫn Chính Xương, tuổi ngoài bốn mươi, mặc bộ ple màu đen vừa vặn, nét mặt nghiêm khắc cứng rắn. Dục Hằng đang ngồi cạnh ông ta, y phục màu tối tương tự, thần sắc lạnh lùng y chang, nếu so sánh ngoại hình của họ với nhau, cô sẽ nói, người trước giống Diêm Vương mặt đen, người sau như Tu La bóng đêm.

Đều là nhân vật đẳng cấp Boss, tuy có sắc đẹp, nhưng thiếu mất chút ôn hoà. An Tín bước lên phía trước, hơi cúi người về phía hai người đang nhăm nháp sâm-panh, nói: “Rất xin lỗi, tôi giờ mới tới được”. Lại dịch một lượt sang tiếng Hàn: “Tôi là An Tín, trợ lý của Dục tổng, xin lỗi vì giờ mới tới”. Mẫn Chính Xương khoanh tay trước ngực, cứng rắn đáp: “Nghe nói ở Trung Quốc đến muộn sẽ bị phạt rượu, cô An không định uống một ly sao?”

Hóa ra ông ta nói được tiếng Trung, lại còn loạn thanh điệu, cứ như không kiểm soát được sức lực của máy bay, vút cái bay lên tận trời... An Tín nghe mà cười thầm trong bụng, có điều cô không dám thể hiện ra mặt, chỉ đeo nguyên mặt cười tiêu chuẩn tám cái răng, nói: “Nếu có thể khiến ngài Mẫn đây hài lòng, tôi chấp nhận phạt một ly”.

Nói xong, cô cầm một cái ly miệng vuông, nghiêng người rót nửa ly Whisky, nâng lên ngang ngực, chân thành nói: “Chúc ngài bách niên trường thọ”. Nói rồi nghiêng người chậm chậm uống cạn, lúc rót thêm rượu cho khách, cô đặc biệt lấy tay trái đỡ lấy cánh tay phải tỏ ý kính trọng, hành vi cử chỉ hoàn toàn tuân theo lễ nghi của người Hàn Quốc.

Ánh mắt Mẫn Chính Xương dịu lại, khe gập đầu. Còn Dục Hằng từ đầu tới cuối ngồi yên lặng, không ra bất cứ chỉ thị gì. An Tín lùi lại tới trước bộ sofa, nhẹ nhàng ngồi xuống mép bàn, cách họ một khoảng.

Mép sofa cách xa chỗ ánh sáng, ngồi trong góc trái, cảm giác tồn tại không mạnh mẽ, nhưng thuận tiện để quan sát. An Tín nghiêng đầu, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt của Mẫn Chính Xương.

Không có hình bóng mẹ trong kí ức, bởi mẹ có gương mặt to tròn, còn đường nét của ông ta lại gầy nhon. Cô nhớ mẹ từng nói, trước khi bị đuổi ra khỏi nhà, người cậu này cũng từng lên tiếng ngăn cản ông ngoại, khấn cầu đừng bệnh tật, giúp mẹ cô khi ấy tìm lấy một chốn dung thân, về tình về lý, cô cũng nên tôn kính người cậu này.

An Tín quan sát kỹ ông cậu, rồi lại đánh mắt sang bên, không ngờ bắt gặp đôi mắt Dục Hằng, vẻ mặt anh cực kỳ bình tĩnh, chỉ gọi một tiếng: “Cô An, mời ngồi sang bên này, cùng ngài Mẫn uống một ly”.

An Tín nghe lời bước sang, ngồi giữa hai người đàn ông, chân tay cô gằng thu lại. Dục Hằng vẫn như lần trước, cô vừa lại gần liền dịch sang bên một chút. Cô mặc kệ vẻ u ám trên mặt, trước tiên phải khoản đãi tử tế người thân vô tình gặp mặt này trước đã, không ngo ngàng đến bên trái. Bởi có mùi hương thanh

khíet trên áo quần quen thuộc, cô không cần quay đầu sang cũng có thể cảm nhận được sự hiện diện của anh bên cạnh.

Mẫn Chính Xương coi An Tín như đại diện cho lớp nhân viên trẻ của Dực Thần, không ngừng hỏi cô những kiến thức liên quan đến chuyên ngành điện tử. An Tín bỗng nảy ra ý tưởng, thể hiện cách nhìn của mình đối với tiền đồ ngành điện tử thông qua những kinh nghiệm chơi game trên mạng, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu nói rõ từng loại lý luận. Cô đưa ra một câu hỏi: “Trung Quốc từng tổ chức “Cuộc thi đấu điện tử thanh niên Châu Á”(4), khai thác được rất nhiều ý tưởng trò chơi có giá trị, “Dực Thần Quốc Tế” năm ấy đã giành được thành tích xuất sắc. Có thể nói, những công ty như Dực Thần ở Trung Quốc không nhiều, chúng tôi có triển vọng trở thành bá chủ AACC kỳ tới, không biết ngài Mẫn đây có hứng thú cùng thúc đẩy Đông Tinh tham gia thi đấu, mở ra một sân chơi cho các tài năng cho các thanh niên quý quốc giao lưu cùng chúng tôi hay không?” An Tín hỏi rất khéo léo, mà cũng rất cần thiết. Cô dùng cách nói thanh thiếu niên giao lưu thi đấu điện tử để thăm dò ý đồ hợp tác với Dực Thần của Đông Tinh. Cáp trên Dụ Hằng ngồi cạnh án binh bất động, lại không dùng tiếng Hàn trao đổi, cô chỉ mạo hiểm thăm dò chút thôi. Hơn nữa cô từ đầu tới cuối luôn nghi ngờ anh nghe hiểu tiếng Hàn, bởi khi cô nhắc đến những thuật ngữ khó như “thi đấu điện tử” rồi “sân chơi giao lưu”, khoé miệng anh có hơi cong lên.

(4) AACC

Chủ trương chỉ hướng của một người đều có thể thể hiện ra từ những động tác nhỏ nhất, Dụ Hằng cũng thế. An Tín mỗi tối ngồi vẽ anh đã cực kì quen thuộc với khoé môi ấy, mỗi lần cong lên chính là thể hiện sự quyết đoán, và cả vô tình của anh; khi anh khê cười, là báo hiệu anh có tâm trạng tốt.

Hiem giờ anh đang dần thả lỏng, cô có thể hiểu là sự ngấm tẩm thành.

Mẫn Chính Xương khoanh tay, giữ một tư thế ngạo mạn, rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Cô An đang nói tới diễn đàn hợp tác thanh thiếu niên đúng không? Tôi cảm thấy vấn đề của người trẻ tuổi có lẽ là sự thận trọng, bởi nó đại diện ột thứ văn hoá giao lưu, nếu không cẩn thận, tôi e sẽ ảnh hưởng đến thế hệ trẻ của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi”.

Nghe xong những lời xằng bậy ấy, lông mày bên trái của An Tín bắt giắc nhíu lại. Mẫn Chính Xương tuy là cậu cô thật, nhưng điều đó không có nghĩa ông ta có quyền hạ thấp người Trung Quốc. Cô im lặng mím chặt môi, nén lại câu “mẹ kiếp” chuẩn bị buột ra. Lúc ấy Dụ Hằng nhồm dậy, dùng mỗi tay phải rót đầy sâm-panh cho Mẫn Chính Xương, từ tốn nói: “Không biết ngài Mẫn có hứng thú với hoạt động ngoài trời không? Ngày mai tôi muốn mời ngài đi cưỡi ngựa”.

Trong tình cảnh im lặng như thế, Boss khéo léo lên tiếng hoá giải bầu không khí, An Tín nhìn anh tỏ vẻ biết ơn, xong Dụ Hằng không đếm xỉa gì đến ánh mắt cô, chỉ hướng về phía Mẫn Chính Xương nâng ly: “Ngựa Trung Quốc cực kỳ dẻo dai, chạy tới cuối cùng mới thể hiện tài năng của nó. Khi chúng còn nhỏ, sẽ vùng vẫy thoát khỏi dây cương của chủ nhân tung vó bốn phương, có thể mới tới đích trước những con ngựa xuất phát chậm chân hơn được.”

Nói xong, anh một hơi uống cạn, cười nhìn Mẫn Chính Xương: “Mai tôi sẽ đưa ngài đi xem con ngựa đó”.

“Không phải vội, ngài Dụ”. Mẫn Chính Xương khoát tay ra hiệu, tỏ ý ông ta hiểu động tác đứng dậy tiễn khách của Dụ Hằng, nhưng vẫn đành mặt nói tiếp, “Tôi bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác rất quen thuộc với cô đây, tôi có một câu muốn thỉnh giáo cô ấy”.

An Tín ngồi thẳng lại, nghiêng đầu về phía ông ta lễ phép nói: “Ngài cứ nói”. “Nghe nói cô An đã từng học ở Đại Hàn Dân Quốc? Không biết cô có suy nghĩ thế nào về chúng tôi?”

Câu này bắt buộc phải trả lời cẩn thận rồi, rõ ràng sắc mặt không vui của mình đã bị ông ta bắt gặp, An Tín tự nhắc nhở mình, không thể gây thêm rắc rối cho Boss Dụ được.

Cô nghĩ một chút, rồi mới đáp: “Hàn Quốc thuộc khu vực bán đảo hướng ra biển, rùng núi bao phủ đại bộ phận đất đai, tôi cho rằng đó là một đất nước xinh đẹp...” lời còn chưa nói hết, Mẫn Chính Xương đã ngắt lời: “Cô An, tôi muốn nghe những câu thật lòng” Ngữ khí của ông ta bao phủ một sự cứng rắn không giấu diếm.

“Được thôi”. An Tín bất đắc dĩ nói, “Tôi sẽ kể một chuyện để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc, có liên quan đến

Jun In Kwon”. Cô bình thần nhớ lại, bình thần kể, Dụ Hằng ngồi bên cạnh cô, nhấp ngụm sâm-panh, cử chỉ vẫn lạnh lùng như cũ nhưng không thất lễ.

“Mùa hè năm 2000, tại sân vận động đại học Yonsei, tôi may mắn được xem trực tiếp một chương trình ca nhạc ngoài trời. Màn đêm hôm ấy rất tĩnh mịch, khói lửa đèn đuốc tụ lại một chỗ, tôi ngồi trên ghế nghe tiếng hát phía trước vọng đột nhiên nhận thấy chung quanh xảy ra một chuyện không sao tưởng tượng nổi – Bởi những người bạn học thường ngày lạnh nhạt và giới kiểm chế là thể đều lao về phía trước như phát điên, thân hình lắc lư theo tiếng nhạc điện tử chói tai. Sau đó, tôi mới biết là Jun In Kwon cùng ban nhạc Hoa cúc đại đã lên sân khấu”.

“Giọng hát của ông ấy chất ngất thê lương và cảm phần, như dòng nham thạch phun trào, cả sân vận động cùng ông chìm vào cơn mê. Mọi người lúc thì im bật, như đang nghe ông thủ thỉ kể chuyện; lúc lại chăm lên vô số những ngọn nến, đèn cuồng lắc lư cánh tay và đầu của họ, mọi người gào thét một cái tên. Khi ấy, tôi có thể cảm nhận được tinh thần Hàn Quốc, phẩm chất Hàn Quốc, chúng như hiển hiện trước mắt tôi, đó là một cuộc hẹn ngầm kỳ lạ và sự kiên cường nghị lực vạn người như một.”

“Ngài biết không, ngài Mẫn”. An Tín nói với đôi mắt trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì, “Trong tiếng hát của Jun In Kwon, tôi nghe thấy lịch sử và hiện thực của Hàn Quốc, chất giọng khàn khàn cao vút của ông ấy đã thức tỉnh quần chúng đang ngủ mê, khiến họ trở nên thống nhất hơn bao giờ hết, cho nên tôi gọi ông ta là “Linh hồn của Hàn Quốc” cũng không phải là nói quá”.

“Nhưng rồi sao? Chính nhân vật huyền thoại bậc thầy ấy, không ngừng sử dụng chất gây nghiện, không ngừng ra vào sở cảnh sát, lại cùng với một Jang Ja Yeon, một người mà tôi rất tôn kính gây ra vụ tai tiếng tình dục, bôi nhọ thanh danh cô ấy, khiến cô ấy phải tự sát, ông ta vẫn một mực khẳng khẳng giữa họ là tình yêu. Sáng hôm tôi rời Hàn Quốc, thấy báo đăng ông ta lại phải vào trại giam, đó đã là lần thứ tư rồi”.

“Ngài Mẫn, tôi ở đây không hề có ý không tôn trọng đất nước của ngài, tôi chỉ muốn thể hiện suy nghĩ của mình với những việc mà mình tiếp xúc. Tối hôm đó, tôi đã bị Jun In Kwon và bạn bè xung quanh cảm hóa, hát rống lên bài hát của họ, xúc động đến rơi nước mắt, bởi với một đứa mắc bệnh nhớ nhà trầm trọng như tôi mà nói, thời khắc đó là một sự rung động sâu sắc. Tôi lớn lên trong tiếng hát, trở về ngôi nhà Trung Quốc trong tiếng kêu gào, chưa từng nghĩ nhân vật linh hồn hát lên tiếng lòng của đại chúng cũng có thể gục ngã – do đó tôi muốn nói với ngài, bất cứ thứ âm thanh nào cũng có thể bị dịch chuyển trong hiện thực, thứ mà chúng ta có thể không chế được chỉ có thể là những cảm phần trong lòng mình, mà thứ cảm phần ấy, thường chỉ là phiền diện”.

Nói đến cuối cùng, Mẫn Chính Xương đang tiêu hoá mớ trường ca phát ngôn của An Tín, những suy tư trong mắt đã hiển hiện lên mặt, An Tín quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp khóe môi Dụ Hằng đang hơi cong lên, cùng với nét cười không kịp che giấu.

Nụ cười đó thật đẹp, cô lặng lẽ khép hàng mi, trầm nghĩ, anh cũng nghe hiểu tiếng Hàn, hôm nay gọi cô đến đây quả nhiên là để mua vui, anh chờ đợi niềm vui bất ngờ mà cô đem đến, cô cũng không phụ lòng mong đợi, đã khiến anh nở nụ cười rồi.

Mẫn Chính Xương không nói năng gì ngồi đến cuối buổi. Ông đứng dậy bước lên chiếc xe công ty phái riêng đưa đón, cố ý dừng lại nhìn An Tín, nói với Dụ Hằng: “Cô gái này rất khá, là một người sâu sắc”.

Dụ Hằng gật đầu mỉm cười: “Tôi thay mặt nhân viên của tôi cảm ơn lời khen tặng của ngài”.

Chiếc xe riêng sang trọng lướt đi. An Tín nhìn Dụ Hằng đứng ngoài sảnh lớn, định không tới gần làm phiền anh nữa, bèn lên tiếng trước: “Dụ tổng, tôi xin phép đi trước, hẹn gặp lại”.

“Không phải vội, để tôi đưa cô về”. Dụ Hằng đón lấy chìa khoá từ người gác cổng, mở cửa xe ra trước. “Mời”. An Tín không từ chối, chỉ không hề mở miệng suốt dọc đường về. Ánh mắt cô lướt theo khung cảnh ngoài cửa sổ xe, đầu óc hỗn loạn, có tiếng nói không ngừng hỏi cô hết lần này đến lần khác: “Vừa rồi có làm thế có đúng hay không? Có phải đã lỡ lời không? Cô có nghĩ đến lập trường của Dục Thần không?”

“Mệt lắm không?”, trong xe đột nhiên vang lên giọng nam trầm ấm của Dụ Hằng, tiếp đó, anh mở CD, một bản giao hưởng của Bach du dương vang lên. Thứ âm thanh như nước, thoát cái đã vồ về trái tim người nghe, vô hình chung mang lại sức mạnh yên ổn. An Tín dần bình tĩnh lại, mở miệng nói: “Hy vọng tối nay không làm khó cho Dụ tổng”.

“Không, cô làm rất tốt”. Dụ Hằng ngắn gọn đáp, “Khiến người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác”.

“Ý Dụ tổng là suy nghĩ của tôi trước kia rất tầm thường phải không?”

Dụ Hằng cười: “Cô An là người lạc quan, đi đến đâu cũng tràn ngập tiếng cười, tôi không cho rằng đó là “rất tầm thường””.

6. Chương 03 Part 2

An Tín giờ mới thật sự yên tâm. Còn có gì làm xao động lòng người hơn sự khẳng định của anh chứ? Dẫu rằng những lời ẩn giấu phía sau anh không nói ra, cô cũng hiểu được ý tứ trong câu nói của anh: Bình thường ẩn tượng của anh về cô là nhí nhố, lúc nào cũng hi hi ha ha, tối nay gặp Mặc Chính Xương vừa hay ngược lại hoàn toàn, đúng lúc bù đắp những thiếu hụt trong bản tính của cô, chưa biết chừng còn có thể khiến anh nhìn nhận lại về cô.

Nhưng cô vẫn thấy mệt mỏi rã rời, có thể là do anh ở gần quá. Vẻ phờ phạc của cô thể hiện ra mặt, người có con mắt tinh đời đều nhận ra, anh lại nắm chặt vô lăng, cười cười: “Cô có đói không? Tôi mời cô đi

“Cũng không đói lắm...”

“Nhưng tối nay tôi vẫn chưa ăn gì”.

Cô miễn cưỡng ngồi thẳng người lại: “Được thôi, vậy tôi đi cùng anh”.

Hương thơm thanh nhẹ và tiếng nhạc dịu dặt tiếp tục trôi chảy trong xe, có lúc Dụ Hằng không nói thêm gì, chỉ chuyên tâm lái xe, gương mặt chệnh chếch đón lấy ánh đèn khi tỏ khi mờ, cùng lúc thể hiện vẻ vững vàng và anh tuấn của anh, song không khỏi thấp thoáng vài phần xa cách. An Tín quay sang nhìn anh, không đoán được anh đang nghĩ gì lúc này, chỉ cảm thấy sự dè dặt và lạnh lùng của anh lại lần nữa nói rộng thêm khoảng cách với cô.

Thâm tâm cô có chút nản lòng, trong không gian nhỏ hẹp như thế, nhất cử nhất động của người bên cạnh đối với cô mà nói, đều có tầm ảnh hưởng vô cùng to lớn. Càng để ý, cô càng kiểm chế hơi thở của mình, cứ thế cố gắng chống đỡ được một lát, ý chí của cô cuối cùng không thắng được sự hồi hộp và mệt mỏi, khiến cô bất giác lún mình vào lưng ghế, chìm dần vào giấc ngủ.

Trước khi ý thức cuối cùng tan rã, cô chỉ trông thấy đèn đường quanh co vụt qua, từng đường vẽ nên vẻ thanh bình của đường phố. Cô co người ngủ trong khoảng sáng ấy, mí mắt khép lại vẫn cảm nhận được ánh sáng bông bênh – ánh sáng chói lọi theo con đường vụt qua, bỗng chốc hoá thành một thứ bóng tối không tên.

Không chói mắt, nhiệt độ ổn định, cùng với mùi hương dịu dàng.

An Tín ngủ ngon lành, đến lúc cô tỉnh lại mới nhận ra xe đã chạy tới bên cầu trên lưng chừng núi, đối diện với ánh sáng của mấy vì sao của màn đêm bên ngoài. Áo vest Dụ Hằng đắp trên nửa thân trên, phảng phất một mùi hương; cô nhìn bốn phía xung quanh, mới nhận ra những ánh sáng kia là ánh đèn lướt qua trước khi xe đi vào núi, chủ nhân chiếc xe thấy cô ngủ say, chu đáo cho xe dừng lại một nơi phong cảnh đẹp lại có ánh sáng vừa phải.

Cô đẩy mở cửa xe, nhìn bóng người cao ráo rắn rỏi đứng cách đó vài mét.

Gió thổi bên cầu, mái tóc Dụ Hằng khẽ phấp phới, anh mặc áo sơ mi xanh thẫm, đang đứng hút thuốc dưới gốc cây. An Tín nhìn anh qua bóng lưng, nhìn ánh sao lung linh đầy trời, cảm giác cảnh tượng đẹp dễ này có lẽ chỉ xuất hiện trong mộng cảnh.

Cô nhẹ nhàng bước tới, không muốn phá tan vẻ tĩnh mịch như trong mộng ảo này. Không ngờ Dụ Hằng lại quay đầu lại trước, đôi mắt đen phản chiếu ánh sao ngoài trời, trong đó còn có con sóng giữa biển mây sâu lắng.

Anh im lặng nhìn cô, cô cũng không nói năng gì. Gió khẽ mơn man, hương thơm nồng nàn của hoa mùa hạ theo gió bay đến. An Tín dưới ánh nhìn của anh, trong làn gió dịu dàng, tim cứ thình thịch đập nhanh kinh khủng. Cấn môi mất mấy giây, cô cuối cùng cũng mở được miệng: “Dụ Hằng, có chuyện này vẫn cứ canh cánh trong lòng tôi, tôi rất muốn được hỏi trước mặt anh”.

Dụ Hằng cười hiền: “Sao phải hỏi trước mặt?”

An Tín thầm động viên tinh thần mình: “Bởi bố tôi từng nói, nếu tôi nhìn thẳng vào mắt người ta mà nói, sẽ khiến người đó cảm nhận được sự chân thành trong mắt tôi, người đó sẽ không lừa dối tôi. Như là, như bây giờ chẳng hạn”.

Dụ Hằng cười thành tiếng, vẻ rất vui .

Trái lại, hai má An Tín đỏ ửng cả lên, bàn tay nhỏ nắm chặt, cả thân người hồi hộp như sắp sửa bỏ chạy.

Dụ Hằng giúp cô kéo chặt vạt áo khoác ngoài mà anh để lại cho cô, hạ giọng nói, “Cô hỏi đi”.

Giọng anh mới ấm áp làm sao, cô cũng thả lỏng hơn.

“Anh có nhớ show truyền hình COS hôm trước không? Chính cái hôm anh lái xe không cẩn thận đụng phải tôi ấy...”

“Nhớ”.

An Tín nuốt nước bọt: “Vậy tôi có thể hỏi - Tại sao anh không cho phép tôi mặc trang phục dị nhân, như Trương Mỹ Nhã để lên sân khấu biểu diễn tiết mục?”

Ánh mắt Dụ Hằng trầm lại: “Cô và Trương Mỹ Nhã không giống nhau”.

“Không giống thế nào?”, trong lòng An Tín có chút mong chờ, cô khẽ hỏi lại.

Dụ Hằng nhìn cô, lặng im.

Tiếng gió xào xạc, hoa cỏ đung đưa, An Tín ngẩn ngơ chăm chăm nhìn anh, gần như sắp sửa cùng cảnh vật xung quanh hoà vào ánh mắt anh.

Anh cuối cùng cũng mở miệng cười: “Mấy bộ quần áo đó hở hang quá, không hợp với khí chất của cô, tôi không muốn người ta nhìn thấy thân thể cô”.

Nếu thay từ “muốn” kia thành “thích” có phải là tốt biết bao không! Như nhân vật nam chính trong mấy phim thần tượng ấy, có thể nghiêm lệnh yêu cầu người con gái mà mình thích, coi cô ấy như một phần của mình.

Như thế, cảm giác sở hữu sẽ mạnh mẽ hơn, chứ không như bây giờ, làm cô phải đoán già đoán non thành phần tình cảm trong câu hỏi ấy, bởi lùi lại trước một chút, cô có thể hiểu là anh đang phát huy tinh thần thân sĩ, không để cái xương sườn là cô ăn mặc hở hang. An Tín đứng chôn chân tại chỗ.

Dụ Hằng vỗ vỗ đầu cô: “Đi thôi”.

Cô vẫn đang chau mày hỏi: “Vậy tôi có thể hỏi thêm chút nữa không, anh tại sao lại “không muốn” chứ?”

An Tín không kìm được dậm chân giẫm đạp đám hoa cỏ cạnh chân.

“An Tín”. Tiếng Dụ Hằng bỗng vang vọng lại cách đó không xa, “Ánh đèn chỗ này thế nào?”

An Tín nghe anh gọi thế, sức mạnh đủ để đạp núi phá đá dưới chân tức khắc tiêu tan, đám hoa cỏ bé nhỏ trên đường cũng vì thế mà được cứu. Cô trở lại bên cạnh anh, sánh vai đứng cùng anh, nhìn biển đèn dưới núi.

Trông xuống ánh đèn phát ra từ hàng nghìn hàng vạn hộ phía dưới, cảnh đêm ấy đẹp không sao tả xiết. Cô lặng lẽ hồi tưởng lại một lúc, mới lên tiếng: “Hàng đèn lồng mà anh nhìn thấy kia là khu phố cổ, trước đây cứ tan học là tôi lại chạy tới đó chơi, bên trái có một công viên lớn, tập trung một hội các chú các bác diễn viên nghiệp dư có sở thích giống bố, đi ngược trở lại là một cây cầu xi măng lớn, liên thông Nam Bắc, trên cầu cứ cách 3m là lại có cột đèn ngọc trai, từ xa nhìn lại cứ như ngôi sao bay lơ lửng giữa sương mù, đó, như chúng ta bây giờ đây này”.

Cô chỉ những cảnh vật đã quen thuộc từ thửa nhỏ, giải thích cho anh một hồi, sau cùng, hàng mi và mái tóc xoăn đều tung bay không kìm được xúc động trong lúc nhớ lại chuyện cũ. “Rất đẹp đúng không?” Cô quay mặt sang, cả gương mặt thậm chí còn sinh động hơn cảnh đêm diễm lệ, cô không hề biết rằng, trong cơn gió đêm hè, những mệt mỏi và bất an trong cô đã được xoa dịu, sức sống hoạt bát vô hình trung đã hồi phục.

Dụ Hằng cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn nụ cười trên mặt cô, khẽ gật đầu: “Đúng, đúng là rất đẹp”.

An Tín cười khà khà, bắt giắc dịch sang phía anh một bước, tiếp tục kể với anh từng câu chuyện nhỏ nơi phố cũ, đến lúc cô tỉnh ra, mới phát hiện mình đã kề sát anh rồi, còn anh chỉ mỉm cười lắng nghe, chứ không lùi xa ra như trước nữa.

Dụ Hằng mặc xong áo vest ngoài An Tín đưa trả, nói với cô: “Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn chút gì đó”. Anh nói với vẻ rất bình thản, kiểu buột miệng nói ra mà thôi, nhưng nhà hàng anh chọn thì lại không hề tùy tiện chút

Nhà hàng hình trăng lưỡi liềm này toạ lạc tại chính giữa quảng trường, hội tụ toàn bộ ánh đèn giao thoa của ba con đường, về ngoài ngụy nga lộng lẫy.

Bước vào đại sảnh sáng choang, bên tai đã vang lên tiếng nhạc trầm trầm êm ái, môi trường tao nhã hệt như lạc vào cung điện nghệ thuật. An Tín mỉm môi, dè dặt theo sau Dụ Hằng, chốc chốc lại quan sát đánh giá phục sức hợp thời của mấy mỹ nữ xung quanh.

Nhìn cách ăn mặc của họ, nhìn lại mình, cô bỗng nhận ra: cùng là con gái mà đẳng cấp giữa họ sao mà xa vời với...
vời với...

Dụ Hằng dường như nhìn thấu tâm can cô, quay đầu cười nói: “Bọn họ đa phần là người mẫu, cô không phải để ý đến cách ăn mặc của họ”.

An Tín lè lưỡi: “Nơi này đẳng cấp khá là cao đấy nhỉ, tôi còn trông thấy cả ngôi sao điện ảnh nữa!”

“Đúng đấy, chỗ này tập trung một số ngôi sao điện ảnh và nhân vật nổi tiếng”. Dụ Hằng giúp cô xếp ghế, mời cô ngồi. Người phục vụ đưa menu đồ chay lên, Dụ Hằng ra hiệu ưu tiên phụ nữ, An Tín chúi cái đầu bù xù sau tấm bảng kín chữ loằng ngoằng, nhúu mày nhìn hồi lâu, sau cùng, cô hạ menu xuống, nhìn anh phục vụ cười nhạt như mía lùi, chỉ chiếc cuppy cake(5) màu sắc tươi tắn: “Cái này”.

(5) Bánh ngọt hình cốc

Đôi mắt đen của Dụ Hằng nhìn theo đầu ngón tay cô, cùng lúc khoé miệng cũng khẽ cười: “Ăn cái này mà no được sao?” Anh đón lấy menu, chậm rãi gọi vài cái tên, thời gian vừa hay, đủ để An Tín lắng lại tâm trạng bối rối không biết dâng lên từ lúc nào.

Trong thời gian đợi đồ ăn, Dụ Hằng nhấm nháp vài ngụm rượu khai vị, ngoài ra không có động tác thừa nào, cứ ngồi yên lặng. An Tín thì mở to đôi đồng tử đen tròn xoe, hết nghiêng trái rồi lại nghiêng phải, nhằm chán lướt nhìn những người đang dùng bữa, không dám đối diện trực tiếp với đôi mắt trước mặt.

Cô bỗng chú ý tới hai bóng người ngồi phía sau bình phong kính. Người đàn ông nhìn nghiêng anh tuần có thừa, lại thêm bộ vest màu trắng, ngoài khí chất cao quý toát ra, dung mạo của anh ta gần như là hoàn mỹ. Người con gái sánh đôi với anh cũng là một tuyệt sắc giai nhân, tấm lưng trần với xương bướm(6) hơi gồ lên, đường cong hút mắt thuận theo cổ chữ V uốn lượn xuống dưới.

(6) Xương bả vai

“Đúng là báu vật!”, nhìn đến độ An Tín bắt giắc thở dài, cắn mãi chiếc muỗng bạc không chịu dời mắt.

Dụ Hằng đưa mắt nhìn, thò tay lấy chiếc muỗng bạc của cô, trộn nước sốt với rượu gia vị, đặt trước mặt cô: “Thử món sò biển này xem”.

An Tín lúc ấy mới nhận ra trên bàn ăn đã rực rỡ muôn màu, bày la liệt những món ngon. Chỉ riêng món mỳ Ý và sò biển Queensland mà cô có thể đọc tên, đã đủ biết giá bữa ăn này không đậm bạc tí nào rồi, lại còn món côn trùng nướng và canh hải sản mà cô mới chỉ nhìn thấy trên báo, tất cả phô trương đến độ khiến cô chỉ còn biết trở mắt nhìn.

“Dạ... Dạ tổng, đây là thứ hai người chúng ta ăn sao?”

Dạ Hằng vẫn như trước nay trịnh trọng trả lời: “Cô An tối nay đã dốc sức vì công ty, về lý nên được thưởng”.

An Tín nghe xong câu ‘Cô An’ khách sáo lúc trước, vai thông xuống một bên, đầu cúi xuống như gà con mổ thóc, lại trông khoe miệng cười nhạt phía đối diện, càng thấy càng nản bội phần. Có điều món bánh ngọt trước mắt càng trở nên ngon lành hấp dẫn nước xoài rưới trên lớp kem trắng xốp, hiệu quả thị giác tạo ra khiến cô quên đi rất nhiều phiền não. Cô bắt tay khởi động luôn, trong khi nụ cười của anh cũng đang từ từ sâu thêm.

“Dạ”. Đang yên ắng, cạnh bàn chợt vang lên một giọng thánh thót đáng yêu, ăn đứt tiếng nhạc êm ái du dương kia. An Tín ngẩng đầu, trông thấy một người đẹp mặc váy lụa màu ngọc trai đang đứng thả dáng cạnh Dạ Hằng, bàn tay mảnh mai trắng ngần khẽ đặt lên vai anh. Vẻ đẹp của rất nhiều phụ nữ thể hiện qua phần son áo quần, quy luật ấy tối nay lại vô hiệu. An Tín trông thấy Lan Nhã, tóc xoăn buông thả, vừa vận điểm xuyết trên bờ vai ngà, kết hợp làm nổi bật vẻ trí thức và yêu kiều của cô nàng. Rõ ràng người đẹp này hiểu rõ bản thân mình, lớp trang điểm nhạt và phục sức trở thành trợ thủ của cô, không sao che lấp được chủ thể vô ngần.

An Tín thoáng sững sờ. Liên tiếp đụng độ hai người đẹp không thể so sánh, thứ cảm giác thất bại này không hề tấn công cô, cái cô nghi hoặc là thái độ của Dạ Hằng. Bàn tay xinh xắn của người đẹp vẫn đặt trên vai anh, anh lại bình thản ngồi đó, không nhúc nhích tí nào, người đẹp hình như đang dùng cách ấy để công khai thể hiện đặc quyền riêng có của mình, ba giây sau, cô ta vẫn không có ý định rời đi, chủ nhân của bờ vai kia cuối cùng cũng mở miệng: “Lan Nhã, cô giờ là người của công chúng rồi, phải để ý hoàn cảnh một chút”.

Lan mỹ nhân lướt ánh mắt sáng rỡ qua An Tín, rồi quay sang anh mỉm cười, cực kì xinh đẹp: “Mới hai năm không gặp, Dạ, anh đã trở nên lạnh lùng thế này sao”.

An Tín tiếp tục giữ vẻ bàng quan đứng ngoài cuộc, nghe thấy những lời thoại như trong phim ấy, cô đang cố gắng lấp đầy trí não. Có vẻ như đôi nam thanh nữ tú trước mặt là người quen cũ, căn cứ theo mức độ quen thân mà suy luận, họ có thể còn có một thời gian yêu đương. Rất nhanh chóng, người đẹp Lan Nhã đã chứng thực suy nghĩ trong đầu An Tín.

Cô nói: “Người ta về chuyện này là vì anh mà, thái độ này của anh là sao chứ?”, nói rồi vòng hai tay ôm anh, cơ thể mềm mại tựa vào bên ghế Dạ Hằng.

Dạ Hằng giơ tay vẫy gọi phục vụ, lãnh đạm nói: “Xin sắp cho cô đây một cái ghế”.

An Tín mở cờ trong bụng

Cạnh bàn ăn vốn đã có nhiều chỗ trống, khách hàng lại yêu cầu thế, phục vụ có phần lúng túng. Anh ta khom người kéo ghế ra, mời Lan Nhã ngồi xuống.

Lan Nhã khẽ cười, bước qua người phục vụ ngồi xuống, thò cổ tay trắng ngần lấy ly rượu của Dạ Hằng, kẹp giữa hai ngón tay, chậm rãi lắc lắc rượu trong vắt. Động tác của cô vừa thành thạo lại tao nhã, khoe miệng từ đầu đến cuối vẫn nguyên nụ cười mỉm, ánh mắt ung dung liếc về phía Dạ Hằng, uyển chuyển như lụa.

An Tín hoàn toàn thành người vô hình rồi, cô dứt khoát cúi đầu, lấy ống hút nước đá, kêu cứ “sùn sụt”.

Lan Nhã không nhìn cô, nhấp thẳng vào ly rượu của Dạ Hằng, như thể lấy hành động để quan sát phản ứng của anh.

Dạ Hằng hơi nhíu mày, nói với người phục vụ: “Cảm phiền cho thêm một cái ly”.

An Tín cúi đầu nhếch mép cười, mớ tóc xoăn thoáng lay động, hút nước càng kêu tợn.

Lan Nhã vẫn giữ nguyên định lực phi thường. Cô ta đặt ly rượu in dấu son môi xuống, dùng ngón tay mềm mại như bún nhẹ miết theo miệng ly, cười nói: “Dạ, anh biết lần này em về có nghĩa là gì không, em muốn ở bên anh. Chỗ Peter, em đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ rồi”.

An Tín đóng tai lên.

Giọng Dụ Hằng vang lên lạnh lùng: “Đó là chuyện riêng của các người, không thích hợp để nói ra ở đây”.

Nếu nói độ định lực và khách sáo với Boss Dụ, An Tín tin chắc không ai có thể vượt qua anh, có điều Lan đại mỹ nhân trước mắt hình như cũng rất hiểu anh, cô ta từ đầu đến cuối không mấy may tỏ ra thất vọng.

Đôi mắt long lanh của Lan đại mỹ nhân khẽ chớp một cái, quay sang An Tín, cười nhạt: “Cô em này ăn mặc chỉnh tề thế này, chắc là nhân viên của anh đúng không. Để em đoán xem cuộc hẹn này của hai người - bữa cơm công việc? Tiệc tạ ơn? Hay là anh lại thích làm việc thiện như lúc trước, đưa cô em đi trải nghiệm sự đời?”

Nghe người đẹp xỉ nhục mình với cái giọng nũng nịu, chân mày An Tín khẽ động, đang định phản bác lại thì Dụ Hằng đã lạnh lùng lên tiếng: “Cô An đây là khách của tôi, cô đứng đây năm phút vừa rồi, đã quấy rầy người ta dùng cơm đấy”.

Chân mày Lan Nhã cuối cùng cũng cau lại, cô ta khinh mạn liếc xéo An Tín một cái, xong lại quay sang nói với Dụ Hằng: “Hai năm em rời khỏi đây đã xảy ra một số chuyện, nhất định phải cho anh biết”. Cô ta một lần nữa với lấy cái ly trong suốt trước mặt Dụ Hằng, khẽ nhấp hai ngụm sâm-panh, chậm rãi nhấn giọng: “Liên quan đến anh”.

Đôi bên giằng co trong bầu không khí lạnh lùng. An Tín đối diện với ánh mắt “vô lễ chó nghe” của Lan Nhã, không thể tiếp tục làm người tàng hình thêm nữa, chép miệng nói với Dụ Hằng đang lặng im: “Được thôi, vậy tôi lánh đi một lát”.

Khuôn mặt đẹp đẽ của Lan Nhã lóe lên nụ cười đắc thắng.

An Tín nhanh chóng rời đi, dò dẫm trong nhà về sinh mất mấy phút, ra rồi lại tiếp tục chầm chậm ngắm nghía loạt tranh tường dọc lối đi. Một bóng người lướt qua bên cạnh, mang theo mùi hương hoa trà phảng phất.

“Hi, An tóc xoăn”. Tay trái của người kia chống lên bức tranh tường, nhốt cô trong lòng bên trái, cười nghiêng nước nghiêng thành.

An Tín ngoái đầu nhìn, quả nhiên là Nguyễn Chính Nam trong bộ vest trắng, ánh mắt vẫn hệt như trước, để lộ ý cười rõ gian. Cô đẩy người cậu ta ra, thò đầu nhìn về hướng đại sảnh, hỏi: “Cô nàng Vụ Vụ ngồi cùng cậu đâu rồi?” Vụ Vụ quả đúng là báu vật, vừa ngồi đối diện với Nguyễn Chính Nam, không chỉ ngoại hình tương xứng với cậu, mà thân phận cũng rất xứng lứa vừa đôi, bởi cô cũng là một ngôi sao nổi tiếng đương thời, khởi nghiệp từ thân phận người mẫu, giờ đang mạnh mẽ bước chân vào điện ảnh truyền hình.

Chính Nam làm như không nghe thấy gì, đưa tay gạt mớ tóc xoăn của Lan Tín, đứng đưng nói: “Cô nhìn thấy Lan Nhã rồi chứ?”

“Phải, đại mỹ nhân như thế ở trước mặt, tôi đương nhiên phải trông thấy rồi”. An Tín cười hờn hờ đáp, lại thò đầu ra nhìn quanh ngoài hành lang, thấy Lan Nhã chống cổ tay trắng ngần, đang “nhả ngọc phun châu” với Boss Dụ. Cô thu lại ánh nhìn, chép chép miệng: “Hình như muốn nói chuyện riêng tư với sếp, đuổi khéo tôi đi”.

Chính Nam cười khinh mạn, tiếp tục kéo mớ tóc xoăn trên ngón tay thành hình QQ. Đến lúc An Tín phát hiện ra thì đã không kịp cứu vãn nữa rồi. Cậu phớt lờ sự trốn tránh và cái trợn mắt của chủ nhân mái tóc xoăn, vừa nghịch ngợm như quen thân lắm rồi, vừa lơ đãng nói: “Tôi biết cô rất tò mò về cô ta, có điều tôi phải nói với cô, những gì cô biết về cô ta chỉ giới hạn ở những nội dung viết trên tạp chí, Lan Nhã thực sự không phải người như trong tưởng tượng của cô đâu”.

Tôi thì có tưởng tượng gì về cô ta chứ. An Tín nhủ thầm trong bụng. Người phụ nữ xinh đẹp như thế lại khoác nguyên cái giá cao ngạo, thật phí phạm cảm giác nhô nhả học thức mà về bề ngoài mang lại.

“Lạ thật, sao cậu lại hứng thú với chuyện của tôi thế nhỉ”. An Tín túm lại mớ tóc xoăn của cô, nhúu mày buông một câu, “Cậu buồn nước bọt với cô nàng Vụ Vụ kia là được rồi, đến lòi tóc tôi làm gì chứ... Này! Bỏ tay ra! Đau quá!” Cô ra sức phát vào tay cậu, cậu hứng chí nhấc tóc cô lên, giật lấy giật để. Cô ráng chịu đau kiếng chân túm lại chân tóc, khẽ nhích người, bắt ngờ đụng phải môi cậu đang cúi xuống.

Một nụ cười nhạt động lại khóe môi Chính Nam: “Àn tóc xoăn, cô hôn tôi đấy nhé”.

An Tín lừ mắt với cậu: “Xin lỗi, là không cẩn thận đụng phải”.

Chính Nam tiếp tục dang cánh tay, giam cô trong lòng, tạo nên một bầu không khí mờ ám. An Tín phát giác ra, cúi đầu tìm cách thoát ra ngoài. Cậu túm lấy vai cô, cười nói: “Không phải cô tò mò vì sao tôi lại biết chuyện của Lan Nhã hay sao?” Tín tức liên quan đến tình địch, An Tín đương nhiên muốn nghe. Cô tựa sát vào tranh tường, cách xa môi cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt chờ đợi. Chính Nam nhìn vào mắt cô, ánh mắt dịu lại, khóe môi một lần nữa cong lên: “An tóc xoăn giống hệt con cừu QQ”.

An Tín không chờ đáp án, không lè mề nữa, quay người đi thẳng vào đại sảnh. Cánh tay đột nhiên truyền lại một lực mạnh, một thế lực cứng rắn đưa cô trở lại vòng vây khi này, từ từ siết lấy.

“Đừng cử động, bên đó có paparazzi(7). Chính Nam cúi đầu, lấy nửa người che mặt cho cô, hơi thở phả ra dịu dàng vô cùng “Đứng một chút là xong, chỉ cần họ không chụp được ảnh chính diện của cô là được”.

(7) Thợ săn ảnh.

An Tín cố gắng rụt vai lại trốn trong bóng cậu chiếu xuống, giọng điệu có phần xem thường: “Cậu lại lôi loại tiểu thị dân như tôi ra tạo tin đồn tình ái làm gì, muốn tạo hiệu ứng, phải tìm Vụ Vụ mới đúng chứ!”

Vòng tay của Chính Nam ấm áp lạ thường, lồng ngực vang lên tiếng cười khùng khục. Cậu đáp: “Tôi chỉ thích cô thôi”.

An Tín không trông thấy biểu cảm trên khuôn mặt cậu, chỉ cảm nhận được mùi hương hoa trà tỏa ra từ cậu, còn cả tiếng cười gian xảo riêng có của cậu. Cô trông thấy gấu áo vest của cậu mở tung, để lộ vòng eo dẻo dai, tiếp với áo sơ-mi trắng thơm, thì không kìm được véo mấy cái, “Còn lắm nhảm tôi “xử tử” cậu luôn”.

Giọng Chính Nam nén cười vang lên: “Tóc xoăn bắt nạt tôi hình như đâm nghiện rồi, lúc đả hổ cũng thế”.

Vừa nhắc đến chuyện “Ba lần đánh hổ An” vinh quang kia, An Tín lập tức liên tưởng đến cuộc điện thoại gọi cho Dụ Hằng tối hôm ấy. Boss ở nơi cô không nhìn thấy, hình như cực kì không tán đồng cách làm của cô, khiến cho lời nói ra cũng lạnh lùng và nhạt nhẽo. Nghĩ đến đây, cô không rét mà run, may mà lúc này Boss đang bị Lan Nhã quẩn lấy, không trông thấy hành động mờ ám của cô.

An Tín lại lặng lẽ nhích người ra, nôn nóng nói: “Kể cho tôi chuyện của Lan Nhã đi”.

Chính Nam nghiêng người tựa vào tường, vẫn che khuất ánh mắt soi mói của đám paparazzi phía đầu hành lang, hờ hững nói: “Lan Nhã là tổng thanh tra nghệ thuật của công ty “Lệ Đô Thời Thượng”, vừa từ nước ngoài về. Cô ta là bạn gái cũ của sếp cô, thân phận gia thế đều tương xứng với sếp cô, nghe nói năm ấy chuyện tình của họ từng chấn động một thời”. Cậu nhìn gương mặt bánh bao tròn trịa của An Tín từ từ xụ xuống, thu lại cánh tay đang bao bọc, chọc chọc gương mặt cô nói tiếp: “Bọn họ chia tay thế nào không ai biết, lúc ấy tôi mới tiếp nhận quảng cáo của Lệ Đô, tin tức nội bộ bị phong tỏa, không truyền ra ngoài”. An Tín lặng im dựa vào tranh tường không nhúc nhích. Chính Nam dường như nhìn thấu tâm sự của cô, cười cười: “Sao hả? Nhặt chí rồi sao? Cảm thấy mình không bằng người ta à?”

An Tín vẫn không lên tiếng, cậu giật giật lọn tóc xoăn của cô thả dài: “Cô là độc nhất vô nhị rồi, căn bản không cần so sánh đâu!” rồi lại vuốt vuốt tóc cô, rời hành lang đi trước, đi xử lý đám nhà báo ngoan cường này giờ vẫn trông ngóng.

An Tín đầy một bụng tâm sự quay trở lại đại sảnh, lặng lẽ ngồi lại chỗ của mình. Lan Nhã đã rời đi, thần sắc Dụ Hằng trở lại điềm tĩnh như lúc đầu, gương mặt bình thản như thể tối nay chưa hề trải qua rắc rối nào. Anh im lặng đợi một lúc, nhìn gương mặt xám xịt của An Tín, dịu dàng nói: “Mệt rồi đúng không? Để tôi đưa cô về”.

An Tín thực ra rất muốn biết Lan Nhã nhân kia đã nói gì với anh, có phải chuyện này về để tiếp tục theo đuổi anh hay không, song đối diện với đôi mắt đen huyền của anh, cô lại không thốt nên lời. Nói cho cùng, cô không có tư cách gì để hỏi cả. Ngồi trên xe, An Tín lại rụt cổ rùa, lặng lẽ cảm nhận hơi thở của Dụ Hằng ở bên.

Yên lặng rất lâu sau, cô bỗng nghe anh cất tiếng hỏi: “Nói chuyện với cậu Nguyễn có vui không?”

An Tín nghĩ hai giây, mới ngớ ra cái anh nói là chuyện cô cùng Chính Nam phối hợp tránh paparazzi khi này. Cô ưỡn oải đáp: “Thường thôi”.

Dụ Hằng nhìn cô, khóe miệng mơ hồ nở ra một nét cười: “Hai người xem chừng chuyện trò rất hợp nhau đấy”.

An Tín ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại: “Sếp, không phải như thế đâu - anh hiểu lầm rồi”. Mấy chữ phía sau được đặc biệt nhấn mạnh.

Dụ Hằng mỉm môi, không nói thêm gì nữa, sắc mặt có phần u ám. So với việc Lan Nhã dở chừng xông vào phá rối bữa ăn của họ khi nãy, anh hình như quan tâm đến việc của cô với Chính Nam hơn.

An Tín phân vân không biết anh có để bụng chuyện đó hay không, sau khi nhận lời chào tạm biệt chúc ngủ ngon của anh, cô có phần thấp thỏm bước về đường Tinh Tinh.

Trong phòng khách bố vẫn chưa ngủ, đang uống trà đọc báo, thấy cô cúi đầu bước vào cửa, bèn hỏi: “Con gái làm sao thế?” “

Mẹ con đâu?” An Tín không đáp mà hỏi lại, ngoái đầu tìm bóng dáng mẹ.

7. Chương 04 Part 1

Chương 4: Người đẹp trông thì xinh, tiếc là đầu óc chỉ thường thường

Bố thường chung chiến hào đương nhiên là hiểu ý cô, cười khà khà đáp: “Bà ấy đang xem “Hoa dạng kẻ tử” phát lại, con yên tâm đi, lúc này bà ấy không rời ra được đâu”.

An Tín ngồi xuống đối diện với bố, lần lượt kể lại chuyện “kỳ ngộ” – cùng sự đãi ngộ kỳ lạ tối nay, bao gồm cả việc gặp gỡ Lan Nhã, Nguyễn Chính Nam lúc sau, có điều không hé rằng đoạn Chính Nam trêu chọc cô. Bố trước giờ vẫn quan tâm đến chuyện tình cảm của cô, nghe xong lập tức ra chỉ thị: “Đối thủ mà con gái gặp không đơn giản đâu, cái cô Lan đó bố cũng đã nghe nói đến trong giới văn hóa, Thế này đi, nhân lúc cô ta mới về chưa qua lại gì nhiều với Dụ Hằng, con tranh thủ tỏ tình đi”.

An Tín nghe xong trợn tròn mắt: “Tổ... tỏ tình?”

Ông An vung tay oai như vị tướng: “Con cũng phải thử xem sao chứ, nếu không sao biết được trong lòng Dụ Hằng đang nghĩ gì? Kể cả cậu ta không nhận lời con đi nữa, con tỏ tình với cậu ta một lần rồi, thì xem như con đăng kí một suất chỗ cậu ta, cậu ta sau này sẽ nhớ tới con, chứ cứ giấu giếm không nói như bây giờ, chỉ có cô nàng ngốc mới làm thế”.

An Tín trợn mắt nhìn bố. Bố lại cười khà khà nói: “Bố cũng sẽ giúp con mà, con gái ngốc. Ô, nhìn bố như thế có phải là không tin bố không? Con cứ chờ xem, tuần sau bố nhất định lôi Dụ Hằng đến trước mặt con, cho con thoải mái mà hành hạ”.

Cứ quanh quẩn mãi chủ đề Dụ Hằng, An Tín cuối cùng xấu hổ đỏ cả mặt. Cô vội vàng chuyển chủ đề, quay sang hỏi han chuyện ông cậu Mẫn Chính Xương tới Trung Quốc chuyển này. Bố thở dài nói: “Để mai bố nói với mẹ con xem sao, đoán chừng bà ấy vẫn cái tính khí ấy, nhất quyết không chịu gặp mặt người nhà bên Hàn Quốc. Con cứ làm cho tốt việc của mình, đừng để bị chuyện này làm ảnh hưởng”.

Thứ hai đi làm, Chương Tiểu Muội nhiều chuyện chạy tới phòng kế hoạch, ríu ra ríu rít nói: “Vừa này, giám đốc Nguyễn của “Tam Khai” đến rồi, trời ạ, anh ấy đẹp trai quá, nhìn em một cái làm em suýt nghẹt thở luôn... An Tử, An Tử, nghe nói anh ấy là anh trai của Chính Nam, có đúng thế không? Chị nói xem người anh đã đẹp như thế rồi, vậy cậu em còn chẳng phải yêu quái hay sao nhỉ?”

An Tín đang cầm cục tẩy gấu con chỉnh sửa bản vẽ gốc bút chì, bện đến nỗi đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên. Hai anh em Nguyễn Hoàn và Chính Nam, cô đã quen từ trước rồi, một người là giám đốc của Tam Khai, một người là ngôi sao nổi tiếng, về lý mà nói thì chẳng có quan hệ gì với tám đời nhà cô. Chương Tiểu Muội cứ lảm nhảm suốt bên tai, phiền cô vẽ tranh, cô dứt khoát lấy stick notes tâm trạng, “pạch” một cái dán luôn lên mặt cô nàng: “Vào chuyện chính đi”.

Chương Tiểu Muội gỡ tấm dán tâm trạng “buồn bực” kia ra, cười khi khi nói: “Là chuyện liên quan đến chị đây, An Tử”.

An Tín cảnh giác ngắt đầu: “Em nghe được tin gì rồi?”

Chương Tiểu Muội ra vẻ thần bí xán lại gần: “Dụ tổng có cô em họ chị biết không? Cái cô mà anh ấy quý mến chiều chuộng lắm ấy...”

“Nói chuyện chính”. Em họ của Boss Dụ? An Tín tỏ ra không có ấn tượng.

“Được rồi được rồi, không nói đến cô ấy nữa, hôm nay đại Boss không khỏe, bị nhiễm phong hàn, cho nên thần quỹ lớn nhỏ nhìn thấy anh ấy hết thấy nhớ mà tránh cho xa”.

An Tín ngây ra: “Không phải chứ?” Hóa ra cảm cúm cũng biết chọn người, cô tối qua về đã thấy trong người không khỏe, không ngờ hôm nay lại gặp thêm một người.

“Tin này đảm bảo chính xác trăm phần trăm. Nghe nói cuối tuần trước tiếp xong sếp tổng Đông Tỉnh về là đã sốt rồi”.

An Tín vô cùng kinh ngạc. Lúc Dụ Hằng ở cùng cô, sắc mặt bình thản, chỉ có môi là mím chặt, như đang kìm chế điều gì. Nhưng lúc đó cũng không thấy anh có phản ứng gì bất thường cả? Bị gián đoạn dở chừng, cây bút chì trong tay An Tín lẩn long lóc trên bàn, phát ra âm thanh khô khốc, cô đột nhiên tỉnh lại, vớ lấy miếng dán tâm trạng “khóc ròng” lại chuẩn bị dán lên miệng Chương Tiểu Muội: “Này, rốt cuộc là em có nói vào chuyện chính không hả?”

Chương Tiểu Muội rất nhanh kể lại mọi chuyện. Giám đốc Nguyễn của Tam Khai đích thân đến tổng bộ “mượn quân”, nói rõ luôn là muốn mượn An Tín biên tập thiết kế bản vẽ gốc và lập trình game online phòng kế hoạch, lý do là để nâng cao chất lượng nguồn nhân lực trong tháng tới, để chuẩn bị tiếp nhận đơn hàng lớn của Đông Tỉnh Hàn Quốc đến Trung Quốc đàm phán.

Nghe nói Mẫn Chính Xương sau khi về nước vẫn “ấn tượng sâu sắc” với trợ lý An của Dục Thần; nghe nói việc xây dựng quan hệ đối ngoại giữa Đông Tỉnh và Dục Thần không thể không kể đến sự hỗ trợ của trợ lý An; nghe nói Dụ tổng sau đó đã điện cho giám đốc Nguyễn, tỏ ý muốn “thương lượng với đương sự một chút”.

An Tín nghe Chương Tiểu Muội kể vù vù bên tai, trong đầu cũng loạn ù ù cả lên. Theo ý cô, cô không muốn rời khỏi Dục Thần đến phát triển công ty con, bởi cô thấy khoảng cách đó quá xa, xa đến nỗi cô càng bé nhỏ khi theo đuổi bóng Dụ Hằng.

Một ngày trôi qua trong tâm trạng phấp phồng bất an. An Tín đợi lúc ăn trưa dành thời gian leo lên tầng cao nhất tòa nhà chính mới biết Dụ Hằng có hẹn, cùng khách hàng ra ngoài dùng cơm rồi; lúc chụp tối cô cố tình mon men đến bãi để xe, định “tình cờ gặp” xe của Dụ Hằng, cũng không thành, đúng lúc cô cảm thấy mọi ánh sao trên đỉnh đầu đều tối tăm mù mịt; thì một hồi giầy cao gót nện cảnh cách thu hút sự chú ý của cô.

Tới bãi đỗ xe rẽ ra phải đi qua dải cây xanh trước tòa nhà phụ, một đại mỹ nhân vô cùng kiều diễm đang cầm điện thoại màu hồng phấn, gõ cộc cộc trên nền đá hoa cương, nhằm hướng An Tín vừa đi vừa nói: “Dụ, anh ở đâu thế? Em tới rồi đây”.

An Tín ngoái đầu nhìn, là Lan Nhã phục sức trang nhã từ đầu đến chân, gấu váy khê bay bay, dung mạo toát lên vẻ trí thức xinh đẹp. Người đẹp bước không nhanh không chậm, người hẹn chính là sếp của cô. An Tín tức khắc nhận ra kế hoạch “tình cờ gặp + hỏi han” tối nay lại đổ bể rồi, mím môi, túm lại mớ tóc xoắn bước ra ngoài.

Sau lưng có tiếng động, giọng nói khách sáo nghìn lần như một của Dụ Hằng vang lên đúng lúc, xem chừng là anh ta đích thân ra đón Lan Nhã rồi. “Sao cô lại đến đây, còn chưa đến giờ mà”.

Lan Nhã lập tức hạ giọng, trở nên vừa mềm mại lại dịu dàng: “Dụ, giọng anh sao lạnh lùng thế, đó đâu phải thái độ thích hợp để tiếp đón phụ nữ chứ”.

An Tín trong lòng nhớ lại cái giọng lải nhải của Lan Nhã, không kìm được lè lưỡi làm mặt xấu, bước chân càng lúc càng cách xa chỗ họ. Bỏ còn bảo cô ra tay trước để chiếm lợi thế, nhìn vào tình hình hiện nay, Lan

mỹ nhân rõ ràng còn nhanh chân tới trước cô rồi còn đâu. Nói không may mắn để ý cô cũng không làm nổi, đành cứ thế đi, phải đi vòng qua dải phân cách, cô khó tránh khỏi nghe thấy đôi câu vụn vặt.

Lan Nhã nói: “Đến sớm cũng tốt mà, em ăn tối cùng anh. Ăn xong rồi tới quảng trường Thế Kỷ, cũng sắp đến giờ rồi còn gì”.

An Tín cúi đầu từ phía cây thông liễu rảo bước về phía cây hoàng bá lá đỏ, miệng lẩm nhẩm: “Đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi”, kết quả là vẫn bị Dụ Hằng gọi lại: “Cô An sao cô lại ở đây?”

Giọng điệu của Boss cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên, chỉ như hỏi han bình thường mà thôi. An Tín nhận được ánh mắt lạnh băng của Lan Nhã liếc sang, nhìn xuống lá rơi trên thềm, rất nhạy bén, cười rồi nói: “Tôi đang tìm mấy cái lá làm thẻ kẹp sách, không ngờ lại làm phiền hai người nói chuyện, thông cảm, thông cảm nha”. Nói xong theo thói quen đưa tay lên vuốt tóc, không ngờ đám tóc lờm chờm này cũng không chịu thua kém, lại mắc một chiếc lá hoàng bá đỏ bị gió thổi tới.

An Tín nhặt chiếc lá ra, cười khì khì, chuồn mất dạng.

Trong trạm xe rất đông người đi làm về, ai không có xe thì cứ thế mà chen chúc. Xe buýt chậm chậm vào bến, nhồi nhét đầy những khách là khách, không còn khe hở nào. Người chờ xe bắt đầu ca thán, An Tín thì lại không đợi trong nhà chờ, tranh thủ chạy lên trước. Tới chỗ cách nhà chờ chừng 15m, xe buýt với tốc độ sên bò cũng trở tới, cô nhắm thẳng mục tiêu giơ tay ra chặn, kít một tiếng, chú lái xe phanh gấp, người trên xe “ô ối” dồn tuột cả về đằng trước, trống ra cả một khoảng rộng chỗ đứng phía sau.

An Tín lên cửa sau, trộm ra dấu V với ống kính máy quay, chú lái xe hiểu ý đóng cửa cái cách, tiếp tục cho xe chạy như không có chuyện gì xảy ra. Xe buýt qua mấy bến, bỗng đột ngột dừng lại.

Hành khách cúi kinh than vãn, An Tín thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, mới biết là gặp phải “FlashMob”(1) rồi.

(1) Flash mob: một cuộc huy động chớp nhoáng hay ngắn gọn là đám đông chớp nhoáng, “tự phát ngẫu hứng”, là hoạt động của một nhóm bạn bè cùng hẹn trước nhanh chóng tụ họp tại một nơi công cộng để cùng làm một việc gì đó lạ mắt và lý thú theo kịch bản hay là tự phát ngẫu hứng rồi lập tức giải tán nhanh như lúc tụ họp.

Một tốp thanh niên mặc áo phông đen quần xanh đang trình diễn điệu nhảy đường phố trong tiếng nhạc sôi động, cầm đầu là một anh chàng đẹp trai tóc vàng, trên tai đeo ba vòng khuyên bạc lấp lánh dưới ánh nắng, bảo An Tín phớt lờ cậu ta cũng cực kỳ khó.

Không chỉ dung mạo cậu ta bắt mắt, mà cậu còn là người quen của cô.

An Tín sau khi về nước từng ra nhập đội Flash 8, chàng đẹp trai kia chính là anh cả ở đó, rất thân với cô, cũng khá là hiểu nhau.

Chú lái xe bấm mở cửa sau, hét tướng: “An Tử, đi xem giúp chú xem thế nào”.

An Tín cũng đang có ý đó, cô hớn hở nhảy xuống xe.

Lan Nhã hôm nay nửa đường lòi Boss Dụ Hằng đi mất, Boss đối với Lan Nhã hào hoa có thừa, cô thấy mà khó chịu trong lòng. Nhưng cô đâu ngờ, sau khi trông thấy những gương mặt bừng bừng sức sống này, tâm trạng sa sút của cô đã khá lên nhiều.

Nhảy được tức là có sức sống, cô cũng cần có sức sống.

Rất đông người đang cùng khoác tay, nhún chân, bước về phía trước, OK đứng lại giơ tay phải ra, người đứng đưa hai tay vòng qua đỉnh đầu... Những động tác này với An Tín thân thuộc tự nhiên như ăn cơm, mặc áo thường ngày, thực ra không cần chú lái xe giục, bước chân cô đã khẽ nhún nhảy theo tiết tấu “Beat it” từ bao giờ rồi, cô nhập vào đội Flasher đang nhảy tới, xoay người chen lên phía trước, không nói câu nào, tay chân mở rộng, nhảy còn chất hơn cả bọn họ.

Điệu nhảy MJ đã lâu không gặp, hoạt động Flash mob yêu thích, xuất hiện sau một chuỗi những phiền muộn của ngày hôm nay, đã bất ngờ đem lại sức sống cho An Tín. Cô mừng là hôm nay đi giày đế bệt và

mặc áo sơ mi, không đổi sang váy theo khẩu vị của Dự Hằng; cô mừng là cô bây giờ gặp lại toàn những bạn bè trong Flash8 ngày trước, họ đã rất rộng rãi nhường vị trí dẫn đầu cho cô.

Trong mắt An Tín không còn thấy cảnh đường phố nữa, chỉ theo phản xạ mỉm cười, cảm nhận những rung động quần chúng mà MJ mang lại lúc đó. Cô khéo léo lướt từng bước chân, ung dung nhảy lên phía trước, vô tình dẫn đầu đội Flash mob rời khỏi đường đi. Bên tai vang lên tiếng còi xe bíp bíp, chiếc xe buýt màu vàng rời khỏi tầm mắt cô, ngoài những tiếng “hay, hay” không ngớt, trên phố không thấy bất cứ sự khó chịu hay oán trách gì nữa.

Sức mạnh của MJ đã khiến những người không quen biết đoàn kết lại với nhau, một nhóm vũ công thoải mái đổ mồ hôi trong bóng hoàng hôn chiều tà, hâm nóng tuổi thanh xuân của họ. Động tác đồng đều, gương mặt mỉm cười, ai trông thấy cũng muốn lây theo, đám đông vây quanh vừa xem vừa lùi dần lùi dần, không cho đội Flash mob rời đi.

An Tín thấy dòng người chuẩn bị chui ra ngoài. Anh chàng tóc vàng túm lấy ba lô hoạt hình của cô, gào to: “An Tử, đi đâu thế, tối nay cùng anh đến quảng trường Thế Kỷ đi”.

Bây giờ tối, quảng trường Thế Kỷ lung linh ánh đèn màu, sân khấu ca nhạc ngoài trời hình chữ T dựng tạm mở màn. Anh cả tóc vàng trong đội Flasher lôi An Tín trong quần áo chỉnh tề bước lên sân khấu, căn bản không cần giới thiệu chương trình, dẫn luôn người lên trống khua bài “Thriller”. An Tín ngồi xổm trên sân khấu, nhìn về mặt cực ngẫu của họ, những bước chân đậm thành thịch, không sao chịu nổi, lúc làm tư thế xác chết cứng đờ, sau cùng xuất hiện trên sân khấu.

Lập tức liền có khán giả vây lại, nhân viên phối hợp chiếu đèn mờ cho họ, cả sân khấu rạp rình trong tiết tấu sống động. An Tín liên tục nhảy three dance của MJ, anh cả đẩy cô lên trên đầu, để cô trở thành người dẫn đầu ọi người nhìn vào.

Tiếng hò hét vang dội phía dưới chính là lời đánh giá tốt nhất với họ. “Các anh thật kool! Cô gái tóc xoắn kia còn kool hơn!” Giơ tay lên, bước sang bên trái, lại bước về bên phải, động tác xác chết COS cứng đờ, cô thực sự rất vui, hết ba bài hát, anh cả khoác vai cô, hôn chụt lên má cô với cái miệng vừa thoa son môi: “Cám ơn nhé, An Tử, sau này có việc cứ tìm tôi”.

An Tín quệt mồ hôi bước xuống cánh gà, lách qua mấy người, phát hiện ra một bóng dáng thân quen dưới cột đèn ngọc lan, áo vest ngoài của Dự Hằng vắt trên khuỷu tay, anh chỉ mặc áo sơ mi sợi tơ màu xanh nước biển, hai tay đút trong túi quần dài, đang đứng bất động nhìn khán đài. An Tín ngắm bóng dáng cao thẳng của anh, có phần xót xa anh đêm hôm thế này còn đứng đây hóng gió, vội vàng chạy lại hỏi: “Dự tổng, anh đã khỏe chưa?”

Dự Hằng bấy giờ mới quay sang nhìn, ánh sáng trong đôi mắt rơi vào bóng đèn tối tăm, trông không rõ. Gió đêm lướt qua, cựa vạt của anh khẽ tung bay, cứ lặng lẽ đứng đó, vẻ lãnh đạm lạnh lùng toát lên từ anh càng rõ rệt, sự tương phản mạnh mẽ đó khiến An Tín dừng bước chân chạy lại.

Cô không thể không nhíu mày đứng đó, quan sát Dự Hằng nơi đèn đóm lụi tàn. Trước và sau cô hình thành hai thế giới khác nhau – bước về phía trước, chính là Dự mỹ nhân mà cô hằng ao ước, dù rằng anh chưa từng đem lại niềm vui cho cô; quay lại đằng sau, cô có thể trở về với cuộc sống sôi nổi trước đây; góp nhặt lại những ký ức vô ưu vô lo, hưởng thụ cuộc sống tràn đầy niềm vui và tiếng cười. Trước khi thâm thương trộm nhớ anh, hàng ngày cô cùng đám bạn độc thân vui đùa, cuộc sống mới vui vẻ làm sao! Nhưng giờ đây...

Dự Hằng trong bóng tối chậm chậm bước lại, lấy ra một chiếc khăn tay kẻ ca rô, lau mặt cho An Tín nói: “Vết son”.

An Tín biết thứ mà anh cả Flash 8 dùng là son dưỡng môi màu nhạt, vừa rồi cô đã lau mồ hôi, trên mặt căn bản không để lại dấu vết gì. Có điều có thể khiến Dự Hằng ở gần cô thế này, lại ân cần giúp cô lau mặt, cô mừng đến không kịp ngả lẫn ra, còn hơi sức đâu mà tính toán xem anh nói gì, sự mất mát vừa rồi của cô là gì chứ.

Chỉ trong một tích tắc, cô đã sống lại rồi.

“Sao anh lại ở đây? Không lạnh sao? Anh vẫn còn đang bị cảm mà?”

Dụ Hằng lau xong vết son môi, nhét luôn khăn vào tay An Tín, bình thản nói: “Show này là do Lan Nhã tổ chức, cô ấy mời tôi làm khách mời, và tôi đồng ý”.

Vừa dứt lời, anh lướt qua vai cô, bước thẳng về phía đám đông náo nhiệt.

Đi được một đoạn, còn buông lại một câu, “Cô nhảy đẹp lắm”.

Nhưng nét mặt anh không hề có chút gì là khen ngợi, khóe miệng cũng mím chặt.

Lúc này lại đến lượt An Tín đứng trong ánh đèn tàn lụi, nhìn cảnh ca múa thanh bình trên kia. Cô trợ trọi đứng đó, với không tới bóng lưng Dụ Hằng, gương mặt tròn trắng trẻo như cái bánh bao bị chọc thủng, để lộ ra từng chút từng chút nếp gấp buồn bã. Cô dựa vào cột đèn đợi một lúc, vượt qua khoảng cách rất xa trông thấy Dụ Hằng đưa Lan Nhã lên xe, đến hơi sức cuối cùng còn lại cũng đã dốc ra rồi, cả người trượt ngồi xuống nền đất, không động đậy được gì nữa.

Điện thoại gọi kiểm tra của mẹ khiến cô tỉnh lại. “An Tín, ở đâu rồi hả, sao ồn thế, đến giờ rồi mà vẫn chưa về nhà à? Cần mẹ đến đón con không?”

An Tín giật mình bò dậy: “Mẹ, hôm nay con không về đâu, con ngủ ở nhà chung cư”.

“Cảm cúm đã khỏi chưa?”

“Dạ chưa”.

“Thế uống thuốc chưa?”

“Không có thuốc...”

Mẹ thoáng lặng im: “Tâm trạng sao ừ đột thế? Thất tình à?”

“Dạ không”.

“Vậy con có bạn trai chưa?”

An Tín cảm thấy như bị giẫm vào chân đau điếng, khó chịu đáp: “Không có! Không có!”

Mẹ sưng ra mắt một giây: “Cái này thì được phép có”.

“Thực sự là không có mà”.

Cuối cùng, mẹ nhấn mạnh thêm mấy lần lệnh đã hạ mấy ngày trước: “Đừng quên tháng này phải tìm bạn trai, đưa về nhà ẹ xem đấy”.

An Tín liêu xiêu trở về cái ổ của mình, mở máy tính đăng nhập vào game, ngạc nhiên thấy Tướng Công đại nhân đang online. Cô gửi đi hình mặt cười, tiện thể hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh, không ngờ lần này Tướng Công đại nhân trả lời rất nhanh.

“Muộn thế này mới lên?”

An Tín đang vật vờ trong sự lạnh nhạt thất thường của Dụ Hằng, uể oải kể lại nguyên nhân về muộn tới nay. Tướng Công gửi cho cô biểu tượng vỗ về, nói: “Tiểu An Tử nhà ta còn biết nhảy nữa à, lúc nào nhảy tặng anh một bản nhé?”

“Nhưng em đâu có nhìn thấy anh T_T”.

“Tiểu An Tử nói thế là muốn gặp anh ngoài đời thực?”

An Tín vội vã gõ lại: “Không cần đâu, em không muốn liên tiếp bị thương”.

Tướng Công đại nhân bỗng cười loan điều màu sắc sỡ xuất hiện trước mặt cô, đôi cánh quyen một màn sương mù mờ ảo, buông dài. Anh khẽ phát quạt ngọc, xoạch một tiếng đứng trước nhân vật “Tinh Linh”, nhìn đời bằng nửa con mắt: “Diện mạo Tướng Công đây, còn sợ đắc tội với em sao?”

Mắt An Tín ngây ra, phản ứng đầu tiên chính là: kẻ đốn tiền. Nhìn phục sức phong thái từ đầu đến chân anh, nhìn con thần thú đại điều trong truyền thuyết, cả thú lẫn người đều nhuộm đầy màu sắc, cô thấm

thía GM quả đúng là người phát ngôn của thiên triều, đến khoảng cách giàu nghèo cũng phải thể hiện rõ rệt thế này.

Tướng Công ngọc thụ lâm phong(2) đứng đó, cười hỏi: “Sao thế? Bị sốc à?”

(2) Phong độ phóng khoáng.

“Uhm”. An Tín điều khiển nhân vật Tinh Linh khó khăn gật đầu, “Lên game này gặp anh tổng cộng bốn lần, tới lần nào là khiến em rung động lần đó. Lúc mới lên em là “nguyệt quang”(3), thì anh đã “thoát quang”(4), đến lúc em cũng “thoát quang”, thì anh đã là “hệ khá giả”, em khó khăn lắm mới chen chân được vào “hệ khá giả”, anh lại đã chuyển sang “thiên kim đỉnh”, còn lại mình em đau khổ đứng bên lề...”

(3) Game thủ thắng nào sạch bách thắng đó.

(4) Thoát cảnh nghèo đói.

Đỉnh đầu Tướng Công không ngừng phát ra ký hiệu mỉm cười, thể hiện tâm trạng anh rất vui. An Tín thì không vui đến thế, cô bấm quay lại thành phù, lang thang tới sỏi bạc đánh bài. Theo lời người xưa, cô hôm nay tình trường thất ý, bạc trường hẳn phải được đắc ý? Nhưng cô đánh liền mười trận, đã thua sạch bách cửa nhà.

Giờ thì “trắng tay” thật rồi, đành đợi đến lúc nào đó đổi đời, “khôi phục” trạng thái có tiền có nhà. Loanh quanh một vòng thành phố trong tâm trạng chán ngán, An Tín bày sạp hàng, trưng biển “Bán thân về quê”, bỏ mặc đó, đi tắm rửa cái đã. Lúc quay lại, bất ngờ thấy phố đi bộ náo nhiệt khác thường, đến Tướng Công đại nhân cũng đứng cạnh sạp hàng nhỏ của cô, khẽ phẩy quạt không nói năng gì.

Lẽ nào Đại Thần đã xuất hiện ở Tân Thủ Thôn(5) đã gây chấn động?

(5) Nơi game thủ đến khi lần đầu tham gia trò chơi.

An Tín di chuột bấm loạn lên, bấm vào gian hàng bên cạnh, mới hiểu đầu đuôi câu chuyện. Cô vừa rồi chẳng phải nói bán thân kiếm lộ phí về nhà sao? Một cô em không biết chạy đến từ lúc nào, mở tiệm sát sạp trưng biển “à bán cùng cô ấy”, chồng cô nàng trông thấy, cũng hơn hớn chạy đến bày hàng, quảng cáo “vợ chạy theo người ta rồi, ông chủ nhỏ bỏ hàng góp lộ phí”, người thứ ba còn kinh hơn, dứt khoát mở cửa hàng, trưng hàng chữ “Giữa đường thấy chuyện bất bình, bỏ hàng chi viện láng giềng!”

An Tín hỗn loạn hồi lâu, nhận được mật ngữ của Tướng Công, anh xoa đầu cô an ủi: “Bà xã hết tiền à? Đi, anh đưa em đi làm nhiệm vụ phụ bản, ôm cả đồng về”.

Tướng Công “xoạch” cái gấp quạt lại trong lòng bàn tay, khẽ phẩy: “Nhất vợ nhì trời”.

8. Chương 04 Part 2

An Tín thu lại sạp hàng, sung sướng đi theo tướng quân Nửa Đêm. Một nhóm đồng đội đứng trước ảo cảnh phụ bản, đội trưởng là Danh Vô Sĩ, lưng hổ mình gấu, đang gào thét gọi người đến diệt Boss trên kênh thể giới.

(Thể giới): Cường nhân đoàn đến trị liệu (số bác sĩ), đã sắp đến cửa động rồi, Siêu Vô Sĩ dẫn đội, nhanh chóng đến trị liệu.

Đồng đội của anh vùng tiền mở loa gọi giúp.

(Loa): Mao Chủ tịch dạy chúng ta, người đồng sức mạnh lớn!

(Thể giới): Cường nhân đoàn đến 1 trị liệu, đã sắp tới trước cửa động, Siêu Cường Vô Sĩ dẫn đội, có trị liệu đến giúp chưa?”

(Loa): Mao Chủ tịch dạy chúng ta, chủ nghĩa xã hội cứu Trung Quốc! học tập theo tấm gương đồng chí Lôi Phong(6)!

(6) Lôi Phong: Tấm gương người chiến sỹ Trung Quốc toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ.

(Thế giới): Cường nhân đoàn đến 1 triệu, đã vào cửa động giết quái rồi, Siêu Nhân Võ Sỹ dẫn đội, hỏa tốc đến 1 triệu!

Một lúc sau, An Tín thấy đội ngũ xông vào không nói năng gì nữa, tò mò hỏi: “Bọn họ sao rồi?”

Tướng Công đáp qua loa: “Tám phần là toi rồi”.

“Chẳng phải có Siêu Cường Võ Sỹ dẫn đội sao?”

Đang nói, thì ngũ tiểu cường vào trong thế giới quét lên thế giới một câu, để chứng minh sức chiến đấu lâu bền của họ: “Mao Chủ tịch dạy chúng ta: Ngã xuống ở đâu thì đứng dậy ở đó!”

An Tín: “...” (Loa): Cường nhân đoàn đến 1 triệu, mẹ kiếp anh còn nhìn cái gì nữa, còn thiếu mỗi ông lớn là anh thôi!

Tướng Công đại nhân lúc này mới dừng tay phẩy quạt, thu lại Quan Vũ cấp Thần Binh như Tuyết Nhận, gửi gương mặt nhìn cười: “Đi thôi, đám cháu này không chống đỡ nổi rồi, anh vào hạ gục một tên trước, em nhanh chóng vào theo nhé”.

An Tín cuống lên: “Này, đừng có cướp chỗ của người khác chứ!”

An Tín cuối cùng hợp thành một đội với Tướng Công đại nhân. Vừa vào phụ bản, Tướng Công bức thoái vị thành công, giành được vị trí đội trưởng. Anh cẩn thận chăm sóc An Tín dưới tên ID là Tinh Linh, yểm trợ cho cô ở sau lưng, không nói năng gì, chỉ thả Bảo Bảo ra chém quái, cho cô lấy kinh nghiệm.

Nguyên đội trưởng thấy đôi vợ chồng họ ăn ý lại bình tĩnh, cười phá lên nói: “Chao ôi, vẫn là Đại Thần lợi hại nhỉ, quảng bữa ra con chim cun cú cũng mạnh hơn người trần chúng ta”.

Tướng Công không ừ hừ gì, trước mặt người ngoài lại khôi phục vẻ lạnh lùng ít nói mọi khi. An Tín áp ứng: “Đây là Tiểu Phượng Hoàng”.

“Ha ha, hóa ra là Tiểu Phượng Hoàng à, thảo nào tôi nhìn kiểu gì cũng không thấy giống gà”.

“Phượng Hoàng là Điều tộc”.

“...”

Chém quái một lúc, đội trưởng kia mất hết kiên nhẫn, gào tướng: “Phải đánh đến bao giờ nữa không biết, chi bằng thả Thành Quán ra, một loáng là quét sạch”.

Tướng Công không thèm để ý tới hắn, ở phía sau giúp An Tín từ từ chém... Đến giây phút cuối cùng của Boss, anh thật sự thả một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết, tên là Địa Không Đạn Đạo Bộ Đội” – cũng chính là biệt danh của Thành Quán – trực tiếp xông lên cắn chết yêu quái cuối trận.

“Để lại tiền, để lại đồ, còn lại cho các ngươi hết”. Anh bỗng nhiên mở trạng thái PK, cầm quạt đứng trước Tinh Linh, ra lệnh cho các thành viên trong đội, “Ta hy sinh cả buổi tối cho bà xã, chính là để kiếm tiền cho cô ấy”.

Mọi người nhìn những trang bị tuyệt đỉnh trên người anh, trong ánh sáng lờ mờ tỏa ra, thoáng chần chừ, rồi đều thúc ngựa rời đi.

An Tín đỏ mặt vợ sạch toàn bộ tiền vàng, vô cùng cảm kích, không quên hỏi anh: “Anh có phải là rất bận không?”

Tướng Công cười đáp: “Hơi bận một chút, đang đóng quảng cáo”.

Cô lập tức tỏ ra vô cùng áy náy: “Hả, các anh quay phim không quản ngày đêm sao, tối nay anh dẫn em quét phụ bản, chắc chắn là ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của anh đúng không?”

Tướng Công vẫn vui vẻ cười: “Em thế này chẳng phải là biết rồi còn hỏi hay sao, không sao đâu, anh cam tâm tình nguyện mà”.

An Tín hơi xúc động, nhớ lại hai năm nay, anh lúc nào cũng lặng lẽ ở bên cô, không ồn ào chỉ lặng lẽ giúp đỡ, trong lòng cô bỗng thấy ấm áp hẳn lên, không còn âu sầu chuyện bị Dụ Hằng phớt lờ nữa. Cô gửi đi một mặt cười thật to, offline với tâm trạng vui vẻ, còn chúc anh ngủ ngon.

“Cảm ơn anh, tối nay gặp anh thật tốt quá, em cũng rất vui”.

An Tín sau khi được Tướng Công đại nhân chữa khỏi bệnh, chủ động gọi điện cho Dụ Hằng, hỏi xem đã có lệnh điều động công tác chưa. Giọng Dụ Hằng bình thản như xưa nay vẫn thế, chỉ có phần do dự: “Tôi vẫn đang suy nghĩ”.

Anh còn đang suy nghĩ gì chứ? Cô đã sốt xình xịch như lửa đốt đến nơi rồi, anh chỉ cần nói với giám đốc Nguyễn một câu “NO” là xong! Đối diện qua điện thoại, dù bên kia không nhìn thấy bên này, cô vẫn hít thở dè dặt, nói ra điều khiến cô căng thẳng hơn: “VẬY...tôi có thể mời anh ăn cơm không?”

Tiếng cười của Dụ Hằng vọng lại: “Cô An đang hỏi lộ tôi đấy à?”

Cô vội vàng xua tay: “Không phải, không phải, lần trước anh mời tôi bữa thịnh soạn thế, tôi muốn theo truyền thống có qua có lại, mời anh một bữa”.

Dụ Hằng nhất thời không đáp, cô lập tức trở nên luống cuống, lắp ba lắp bắp hỏi: “Dụ... Dụ tổng, anh còn đó không?”

“Còn”.

“VẬY tối nay... tối nay... anh có thể...” “

Để hẹn sau đi”. Anh nhẹ nhàng cúp máy, “Tối nay tôi có hẹn rồi”.

An Tín ngồi bất động trên ghế, mềm nhũn bò ra bàn, đầu lảo đảo, vô cùng chán chường. Trên bàn có tập tạp chí “Thời trang Online”, trên trang bìa Lan Nhã trong bộ phục trang rực rỡ đẹp không chê vào đâu được, đang nhìn cô mỉm cười. Cô nhìn lại áo sơ mi kẻ ca-rô cùng gi lê phong cách học sinh trên người mình, thở dài ai oán, tức tối nghĩ: Một cô em học sinh tóc xoăn làm sao sánh được với đại mỹ nhân chứ! Đúng là không biết lượng sức mình!

Ăn năn hối hận mất ba ngày, An Tín lấy hết dũng khí gọi điện thoại, mời Dụ Hằng lần nữa, Dụ Hằng ở đầu bên kia hình như có chút đắn đo, giữa chừng cũng ngừng lại mấy giây. Cô bắt đầu suy đoán nào là anh bận quá, hoặc là sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đang định xin lỗi hẹn lần khác, thì bên kia bỗng vọng lại một giọng nữ trong trẻo: “Dụ, anh xong chưa? Em không đợi được nữa rồi!” Giọng yếu điệu kiểu đó chỉ có thể là Lan Nhã, với địa vị hiện tại mà nói, cũng chỉ có Lan Nhã có đủ tư cách nũng nịu như thế trước mặt Dụ Hằng.

An Tín bất mãn gác máy, ném nó vào trong ba lô, quẹt thẻ ra về. Chương Tiểu Muội thì mặc kệ dáng vẻ ủ dột của cô, hớn hờ chạy tới bá vai bá cổ cô, ríu ra ríu rít như chim sẻ non: “An Tử, An Tử, bạn gái của Dụ tổng thật là xinh đẹp, lại rộng rãi nữa, vừa mới tặng Miss Dương thư ký của Dụ tổng một bộ đồ trang điểm của Pháp, bị em trông thấy, cô ấy lại nhân thể tặng luôn em một lọ sơn móng tay”.

An Tín nhìn cái lọ màu xanh lam mà Chương Tiểu Muội đang khoe khoang, nhìn kỹ hồi lâu nhận hiệu trên thân lọ, mới nhận ra là tiếng Pháp cô không hiểu.

Thất bại của cô lại sâu thêm một bậc. Đang định cùng Chương Tiểu Muội ra bến xe buýt, thì trưởng phòng kế hoạch gọi điện tới: “An Tử, đang ở đâu thế? Đi ăn chùa đi, có người mời, không ăn cũng phí”.

Người mời không ai khác là Lan Nhã, An Tín biết thừa là cô ta đang lấy lòng lãnh đạo của Dục Thần, căn bản không muốn đi. Dòng họ Chương Tiểu Muội trong lúc đói khát đã phát huy vai trò quan trọng. Cô bám chặt lấy An Tín, lôi cô nằng tọc xoắn vào nhà hàng Nhật Bản.

“Này, Chương Tiểu Muội, em có thôi đi không hả, lãnh đạo người ta tụ tập ăn cơm, em đi hóng hớt cái gì chứ?”

“Ồ hay, là trưởng phòng báo chúng ta đi cơ mà, dù sao trước đây đã giúp anh ấy làm bao nhiêu việc khó khăn, chị cứ coi bữa này là để đền ơn đi”.

Cửa giấy kẻ ô vuông xoạch cái kéo mở ra, hai người đang kẻ lòi người kéo hiện ra trước bao con mắt. An Tín bị Chương Tiểu Muội ghì đến đỏ cả cổ, cô nén đau lướt nhìn một lượt, tìm thấy Dụ Hằng đang ngồi trên cùng, với Lan Nhã kề sát bên cạnh.

“Xuống mau”. An Tín thúc khuỷu tay vào vật thể lạ tóc uốn quả bông đang đeo toòng teng trên người cô, nhếch mép nói. Chương Tiểu Muội nhanh chóng co rút chân tay, cúi đầu men theo vào phòng, về thẹn thùng. An Tín bước đến phía đối diện cô ngồi xuống, thế là một hàng hơn hai chục người cộng thêm hai cô nàng ăn chùa đều đã đến đủ.

Không khí bàn tiệc hài hòa, rượu trắng cùng sushi thơm ngon không ngừng đưa lên, mọi người từng đôi chuyện trò vui vẻ, kể chuyện vui nước ngoài ọi người bằng chất giọng dịu dàng, tiếng cười rộn rã khắp phòng. Dụ Hằng ăn rất ít, đa phần là ngồi nghe, không phụ họa cũng chẳng hờ hững, từ đầu đến cuối vẫn một thái độ vô tư chừng mực.

Lan Nhã lấy hết chén rồi đĩa, chốc chốc lại tiếp đồ ăn cho anh, làn tóc óng ả lướt qua vai anh, thân người càng lúc càng sát lại gần. “Dụ, chẳng phải lần trước anh nói vị bánh hấp rất ngon sao? Anh thử cái này xem”.

“Dụ, sườn non ngũ sắc chỗ này không bằng “Tứ Hòa Cư”, lần sau tới đó đi?”

Cô mỉm cười suốt bữa, bằng ngôn ngữ bằng hành động thể hiện ọi người biết thân phận của mình, nụ cười không tắt nơi khóe môi.

Dụ Hằng đưa mắt nhìn sang phải, đẩy chén đĩa sang bên, nói với đám đông khán giả: “Mọi người cứ thoải mái, lát nữa tôi mời mọi người đi giải trí”.

An Tín cúi đầu ăn, không nhìn xung quanh. Thực tế là cô đã nhìn đến no cả mắt rồi. Chương Tiểu Muội nào biết tâm sự trong lòng cô, thẹn thùng nhấp ngụm nước lọc, ngẩng đầu nói: “An Tử, chúng ta chơi gì bây giờ? Bọn họ đều là đàn ông, hai chúng ta thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp sao mà theo được!”

An Tín trợn mắt nhìn cô nàng: “Với tạo hình tóc xoắn tít cộng thêm quả đầu điện giật này mà còn là thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp sao? Có mà là bộ đôi sét đánh thì có”. Vị trưởng phòng trẻ tuổi gọi họ đến ăn chùa cười trộm. Chương Tiểu Muội bĩu môi không vui, Lan Nhã tay cầm bình rượu đi đến chỗ họ, tươi cười hỏi: “Hai em gái đang nói chuyện gì thế?”, cùng lúc rót đầy rượu vào cốc của An Tín.

An Tín vừa nhìn thấy rượu sắc mặt đã đổi, không uống. Lan Nhã miệng tươi như hoa, thông thả nói: “Đây là Chivas pha Tonic Water, hương vị độc đáo, cô An không muốn thử xem sao ư?”

An Tín gấp miếng dưa chuột, nhìn cô ta, tóp tép tóp tép nhai rồi nuốt.

Lan Nhã mỉm cười: “Có người nói cô giống nhóc Maruco, quả nhiên là rất giống”. nói rồi cô khép hờ đôi mắt to mơ màng sóng nước, cầm cốc rượu chậm chậm uống.

An Tín múc một muôi canh, miệng ngậm đồ ăn, lúng búng nói: “Tôi thấy cô có vẻ khoái uống rượu của người khác nhỉ, đó là phức cảm chuột túi điển hình, bệnh viện có thể chữa được”.

Lan Nhã khê liếc cô một cái, cười: “Ly rượu vừa rồi là rượu quý số lượng hạn chế năm sản xuất 92 tôi mang từ hầm rượu đến, vốn định khoản đãi em gái đáng yêu nhất, không ngờ em gái lại không coi ra gì”.

An Tín ngậy ra, khó khăn nuốt thức ăn xuống, nhìn ánh mắt đơng đưa của Lan Nhã nói: “Người đẹp, chị không định học theo Chương Tiểu Muội, chuyên giáng sấm sét cho tôi đấy chứ”.

“Ồ?” Người đẹp đang ở thế giằng co với cô thần sắc hờ hững.

An Tín mỉm môi cười: “Đừng coi thường người bị sét đánh, họ đều là hàng quý hiếm đấy”.

Lan Nhã giơ ngón tay thon dài, khê chạm lên môi An Tín: “Em gái nói nữa là thành mắng người ta đấy, tác phong như thế là không hay đâu”.

An Tín cúi nhìn ngón tay vừa trắng vừa thon dài kia, mồm mép rục rịch định phản pháo, Lan Nhã nhận ra ý định cắn của cô, vội vàng thu tay lại, mỉm môi cười với cô. An Tín đẩy cái đầu Chương Tiểu Muội ngã qua một bên, mặt lộ vẻ thương xót: “Người đẹp trông thì xinh đấy, tiếc là đầu óc chỉ thường thường thôi”.

Sắc mặt Lan Nhã không đổi, vẫn nguyên vẻ xinh đẹp tao nhã.

An Tín buông tay nói: “Một vị giảng viên số học người Anh nghiên cứu phát hiện, tỷ lệ tìm thấy bạn đời thích hợp của con người chỉ có 1/285000, ở London, đối tượng thích hợp với mình chỉ có hai mươi sáu người. Từ đó mà tính, nếu một tôi nào đó ra ngoài, tỷ lệ tình cờ gặp gỡ ý chung nhân chỉ có 0,0000034%, còn thấp hơn khả năng bị sét đánh trúng. Cho nên, chúng ta phải trân trọng những người giảng sấm sét mình”.

Cô trợn mắt nhấn mạnh: “Chị và Chương Tiểu Muội hôm nay giảng sấm sét cho tôi đủ rồi, tôi giờ toàn thân khoan khoái, còn có thể cảm nhận được dòng điện kêu ro ro trong người”.

Chương Tiểu Muội cười khúc khích, đổ phịch xuống đệm ngồi. Lan Nhã đối diện với An Tín, im lặng mấy giây, cũng tươi cười trở lại. An Tín vỗ vỗ quả đầu điện giật của Chương Tiểu Muội: “Em nghe thấy chưa? Thứ âm thanh bùm bùm bốp bốp ấy?”

Chương Tiểu Muội gật đầu thật lực: “Uhm”.

Đám lãnh đạo cấp cao của Dự Thần này giờ mãi nâng cốc cụng ly quay hết cả sang, thấy ba cô gái ngồi cùng nhau nói cười rôm rả, bọn họ cũng cười theo. Dự Hằng bước tới, đứng trước mặt Lan Nhã nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Lan Nhã ngồi quỳ gối, ngẩng mặt nhìn Dự Hằng, hai má ửng đỏ đáng yêu: “Không cần đâu, em đâu có say”. Dự Hằng thì lại hướng về phía mọi người, hơi cúi người, cười nói: “Tôi xin phép đi trước một chút, tiền rượu tôi đã thanh toán rồi, một tiếng nữa hẹn gặp mọi người ở “Tinh Quang””. Anh giơ tay phải ra, đứng thẳng đối diện Lan Nhã, lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Lan Nhã khẽ cắn môi, đưa tay nắm lấy bàn tay anh, mượn lực đứng dậy, rồi kéo anh rời bàn tiệc.

An Tín thở phà ra, rửa thầm: “Chết tiệt”.

Vừa tan tiệc, An Tín giờ nắm đầm đe dọa Chương Tiểu Muội buông chân mình ra, về nhà trước. Cô ngồi dưới ánh đèn bàn, lật mở tập vẽ được xem như bảo bối kia, ngây ra nhìn bức phác họa Dự Hằng. Tối nay trông thấy người đàn ông mình yêu mến ở cùng với người phụ nữ khác, dù rằng động tác cử chỉ đều rất lịch sự, hai người không hề tỏ ra thân mật, nhưng cô vẫn rất khó chịu. Chẳng phải sao, khi Dự Hằng ở riêng bên cô, thái độ chẳng phải cũng là thân sĩ không thiên lệch, hành vi đúng mực hay sao? Nếu như cô lừa mình dối người một chút, cô có thể cố chấp nghĩ rằng Lan Nhã đang nhiệt tình theo đuổi Dự Hằng, còn Dự Hằng vì giữ thể diện cho người đẹp, không tiện gạt tay cô ra mà thôi.

Nhưng chân tướng có thực vậy không?

Về mặt Dự Hằng không thể hiện rằng anh đang tận hưởng tình yêu đó, nhưng cũng không có vẻ gì là bức bối. An Tín nhìn xoáy vào Dự Hằng trên trang giấy, nói với anh: “Rốt cuộc là anh đang nghĩ gì chứ?”

Điện thoại reo vang, vẫn là âm hồn không tan Chương Tiểu Muội kia gọi đến. Cô nàng vui sướng reo trong điện thoại: “An Tử, Dự tổng ở đây có bao nhiêu thứ hay ho nhé, chị không đến thật sao?”

An Tín chẳng còn chút tâm trạng nào, nói “không” luôn.

Giọng Chương Tiểu Muội cũng trở nên không vui: “Haizz, tiếc thế, Dự tổng đã chuẩn bị riêng pháo hoa cho hai chị em mình bắn, thế mà chị lại không đến”.

“An Tử chết tiệt, chẳng phải chị thích nhất pháo hoa sao? Sao lại không đến!” Chương Tiểu Muội sau cùng nổi cơn tam bành, “Hạn cho chị tới đây trong mười phút nữa, nếu không cứ chờ xem em cạo trọc mớ tóc xoăn của chị thế nào!”

An Tín trợn mắt há hốc mồm nhìn điện thoại bị cúp cái rụp, nghĩ ngợi một lúc, vẫn kéo chăn cuộn lên người, chẳng muốn ra ngoài. Mở game online trên máy tính, không ngờ lại thấy Tướng Công đại nhân online, cô thấy mình cũng không mấy hứng thú nên không làm phiền anh.

Chẳng bao lâu sau Tướng Công đã hỏi: “Tiểu An Tử ở đâu rồi?”

“Em đi lượn lơ lung tung thôi, sắp out bây giờ”.

“Sao thế?”

“Không được khỏe”.

“Vậy nghỉ sớm đi”. Tướng Công rất chu đáo không nói gì nữa. An Tín nghĩ lần nào cũng là cô nhiều sự, Tướng Công bên kia dù bận thế nào cũng rất hay giúp đỡ cô, cô chột dạ, bèn gõ hỏi: “Này, anh có thể cho em biết tên anh là gì không? Lần nào cũng chỉ biết nhận sự chăm sóc của anh, thấy áy náy quá”.

“Nha đầu ngốc, anh rất vui được chăm sóc em, trong mắt em có thể là chuyện bình thường, đối lại với anh chính là một niềm hạnh phúc”. An Tín lại được một phen cảm động. Cô nhận ra chỉ cần cô gặp thất bại trong hiện thực, thì đều tìm được cảm giác ấm áp nơi Tướng Công. Cô truy hỏi tên anh: “Để công bằng anh cũng nên nói cho em biết anh tên gì chứ? Sau này em không muốn gọi anh là “Tướng Công đại nhân nữa”, em muốn gọi tên anh”.

“Tại sao?”

“Cảm thấy thân thiết hơn, rút ngắn khoảng cách”.

Box trò chuyện của Tướng Công im lặng một lúc, sau cùng mới đáp lại: “Em cứ gọi anh là Tái Đông đi, hoặc là Đông Tử cũng được”.

Trước khi ngủ, An Tín tiện thể ngó màn hình điện thoại, tình cờ thấy có tin nhắn của Dụ Hằng gửi: “Sao không đến?” Lại thật, anh đã đưa Lan Mỹ Nhân đi trước rồi, mà vẫn còn để ý đến vị khách bị bỏ rơi là cô sao?

An Tín mân mê mớ tóc xoăn, miễn cưỡng nhấn lại mấy chữ: Không có hứng.

Cô quăng điện thoại sang một bên chuẩn bị vùi đầu ngủ, không ngờ lại vang lên tiếng “tinh tinh”, Dụ Hằng rất nhanh hồi âm lại. “Giờ vẫn chưa ngủ chứ, tôi có thể gọi điện thoại đến không?”

“Lại còn khách sáo gì nữa chứ...” An Tín cầm điện thoại lẩm bẩm gọi đi trước. Vừa kết nối, cô bèn đi thẳng vào vấn đề: “A lô, Dụ tổng, tôi giờ chưa ngủ, xin hỏi anh còn có chuyện gì không?”

Anh đã khách sáo thế, cô khách sáo theo là xong, bất kể là xa cách hay việc công xử theo phép công, dù gì cũng đều là học từ anh mà ra cả.

Đầu dây bên kia hình như không ngờ cô sẽ nói vậy, thoáng sững lại, hồi lâu mới khẽ đổi giọng: “An Tín”.

Anh gọi tên cô. Cô nín thở đáp: “Sao vậy?”

Dụ Hằng như đang khẽ thở dài: “Tôi thấy cô tối nay không được vui, nên đã cố tình đưa Lan Nhã về trước, rồi lại quay sang chuẩn bị rất nhiều pháo hoa cho cô, tưởng rằng sẽ khiến vui lên”.

Tim An Tín bỗng chốc sống lại, đập bình bịch kịch liệt.

Anh nói tiếp, giọng nói trở nên không khẳng định: “Có lẽ là tôi nghĩ nhiều quá rồi...”

Anh nghĩ không sai, em thấy anh và Lan Nhã ở cùng nhau thì sao có thể vui lên được. An Tín nghĩ thầm, không đáp.

“Ngủ sớm đi nhé”. Anh dịu dàng nói, rồi gác máy trước.

Liên tiếp năm ngày trời đều u ám mưa gió, An Tín sau khi thiết kế ra bản áp phích Nguyễn Chính Nam làm nguyên mẫu thứ nhất, tiếp tục vẽ bản gốc Thủ Quan NPC, tương tự như lần trước, một vấn đề gây khó khăn cho cô, gương mặt NPC trông phải thế nào mới bộc lộ được vẻ vừa khôi ngô tuấn tú lại lạnh lùng nghiêm nghị đây?

Tuần trước Boss Dụ Hằng đã từ chối làm người mẫu cho cô, người duy nhất có thể sử dụng là Nguyễn Chính Nam cũng đã về mất rồi, setting(7) của mấy gương mặt sau này chưa có mông nào. Lúc cô đang cắn đầu bút chì vất óc suy nghĩ, thì bà tám Chương Tiểu Muội như cơn gió cuốn vào phòng. “Mau lên An Tử, bên ngoài có soái ca đến tìm”.

(7) cài đặt, bố trí

Ai mà đến tìm cô trong giờ làm việc chứ? An Tín hoài nghi bước ra ngoài, Chương Tiểu Muội đột nhiên lao đến ôm chặt hai chân cô, la to: “An Tử, An Tử, cho phép em được bày tỏ lòng tôn kính vô biên với chị, không, chị hãy thu nạp em làm đồ đệ tay sai đi”.

Chuyến viếng thăm của Nguyễn Chính Nam đẩy lên một trận cuồng phong ở Dục Thần.

Rất đông nhân viên đang làm việc chạy xuống đại sảnh tầng một, bao vây đại minh tinh đến độ con kiến chui không lọt, đưa ra nào giấy note, nào hộp phấn lót, túi xách thời thượng, thậm chí là cả gấu vấy nhét vào tay cậu, nhao nhao đòi xin chữ ký. Ký tên mình vẫn chưa đủ, lại còn phải viết một lô những câu cổ quái kiểu như “A Thi I love you”, “Cả nhà chúng tôi đều hâm mộ anh”... Chính Nam mặc áo T-shirt màu xanh nhạt cùng với blazer màu trắng, đeo kính râm cùng tông màu đứng tươi cười giữa một bầy mỹ nữ, bận không ngơi tay.

An Tín vừa xuống lầu đã trông thấy ngay cậu ta, chỉ còn biết trách đại minh tinh bẩm sinh đã quá nổi bật. Anh trông thấy cô đến, phá vỡ vòng vây, dang rộng vòng tay, định ôm cô một cái tình cảm như tình nhân đã lâu không gặp.

An Tín vội nhảy sang một bên, trừng mắt nhìn cậu: “Sao cậu lại đến đây?”

Chính Nam tháo kính, kéo nghịch mớ tóc xoăn của cô: “Chú Hồ bảo tôi đến đón cô đi xem phim mẫu”.

Cô xua tay từ chối: “Không cần xem đâu, từ đầu đến cuối tôi có lộ mặt thật đâu, cần thế nào thì cứ để thế đó đi”.

Chính Nam vừa cười với đám mỹ nữ Dục Thần rải rác túm tụm, vừa nắn đám tóc xoăn sau đầu An Tín, lời lơi giật giật: “Đi thôi, đừng có bực bội nữa, cùng ra ngoài chơi một lát”.

An Tín có phần kinh ngạc: “Sao cậu biết tôi không vui? Chính Nam xán mặt lại gần, khẽ thổi bên tai cô: “Tôi đương nhiên là biết rồi, chính vì thế tôi mới đến đây đó”.

Cô có lẽ đã quên, do trên mạng không trông thấy đối phương, cô từng yên tâm nói cô không vui, từng “nhờ vả” bạn bè giúp cô vui lên, chẳng qua là cướp phi tiêu, giành giật địa bàn,...

An Tín đưa Chính Nam với nụ cười vô hại kia về văn phòng, giải quyết xong công việc đang làm. Chính Nam ngồi trên sofa, đeo kính râm, bắt chéo chân, giở xem họa báo, trông rõ là thanh thoi nhàn nhã. Máy đồng nghiệp trong phòng chốc chốc lại đi vào, lúc mượn bút chì khi lại mượn tẩy, mượn giấy vẽ, tóm lại là mượn tất cả những gì có thể mượn, mượn sạch dụng cụ vẽ tranh của An Tín, đồng thời cũng thăm dò thái độ của hai người không liên quan này đến chân tơ kẽ tóc.

Gần hết giờ, điện thoại nội bộ reo, thư ký trưởng Dương báo An Tín lên gặp. An Tín đẩy cánh cửa văn phòng tổng giám đốc ra, Dự Hằng đang cúi đầu làm việc, chân mày đen đen hơi nhíu lại, bóng áo sơ mi phẳng phiu đối với cô mà nói có sức quyến rũ cực mạnh. Cô nhẩn nhẩn một lúc mới buột miệng hỏi: “Anh khỏi ốm rồi chứ?”

“Ừ”.

Dự Hằng cúi đầu ký mấy văn bản, lời từ trong tập văn kiện ra một bản kế hoạch doanh nghiệp, ra hiệu bảo cô cầm xem. An Tín cầm cúi đọc, là bản thỏa thuận mời Nguyễn Chính Nam đảm nhận vai trò người phát ngôn cho game mới, trên đó còn công khai thể hiện yêu cầu hy vọng anh gia tăng mức độ nổi tiếng.

“Ý Dự tổng là?” Cô cắn môi hỏi.

Dự Hằng điềm tĩnh ngẩng đầu, nhìn cô đáp: “Nghe nói tình cảm của cô với cậu Nguyễn khá là tốt, tôi nghĩ nếu là cô mời anh ta, anh ta có thể dễ dàng nhận lời hơn”.

Chỉ thế thôi sao? Còn gì muốn nói nữa không?

An Tín nhìn Dự Hằng bằng ánh mắt tràn trề hy vọng, ngoài công việc, cô tha thiết mong anh có thể chú ý tới cô, cô có thể đến gần anh. Đã năm ngày không gặp, anh với cô vẫn công thức hóa như thế, trong lòng cô đang lung lay gào thét, đấu tranh: “Tỏ tình ư? Cần tỏ tình sao? Anh giờ đây hình như đã có bạn gái, lời tỏ tình của cô có còn kịp nữa nữa không?”

Phòng làm việc rộng rãi im ắng, biểu cảm của An Tín sau một hồi vật lộn, không còn cố gắng che giấu. Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí nói: ‘Dụ Hằng, tôi rất...’

Dụ Hằng này giờ vẫn nhìn cô, ngắt lời: “Cậu Nguyễn đang ở chỗ cô đúng không?”

Một cảm giác mong chờ tốt đẹp bỗng chốc tiêu tan, như bong bong ngũ sắc vỡ tan dưới ánh mặt trời. An Tín gục đầu, “Vâng” một tiếng. “Tiếp đãi cậu ấy cho tốt vào nhé, hóa đơn cứ gửi về công ty”.

Dụ Hằng hạ lệnh ngắn gọn, đầu An Tín càng cúi thấp hơn, cô đẩy cửa rời khỏi phòng.

Kết quả là tính cả lần tổ chức hoạt động tuyên truyền cho “Phong Thần 2”, cô trước sau tổng cộng tỏ tình hai lần, chỉ có điều hai lần đầu thất bại, cả thấy chỉ mới thốt ra câu “Dụ Hằng” đã bị bóp chết trong bụng rồi. Tâm trạng phiền muộn này không phải một đôi câu là phát tiết hết ra được, cô đi với Chính Nam cả buổi tối, cười đến xái cả quai hàm vẫn không hay biết có vấn đề.

Thân phận của Chính Nam quá là nổi bật, cậu đưa cô đến quán cà phê của người bạn, chậm rãi giết thời gian. Đôi mắt cậu qua lớp kính râm vẫn sáng lấp lánh, trên môi từ đầu đến cuối giữ nụ cười nhẹ nhàng: “An tóc xoăn, miệng có biết mỗi không thế hả?”

9. Chương 05 Part 1

Chương 5: Tôi muốn thấy cô khiêu vũ, khiêu vũ ột mình tôi

An Tín lập tức tắt nụ cười, hai tay đỡ lấy má, rầu rĩ nhìn cậu.

Chính Nam giơ hai ngón tay thon dài, túm lấy cằm dưới của cô, kéo lại gần nhìn ngắm. “Ô, nói trở mặt là trở mặt luôn à, bao giờ mới cười được cái tử tế cho tôi xem hả?”

An Tín chén luôn một miếng pho mát, nhớ lại chuyện buồn liên quan đến Dụ Hằng, lông mày nhăn lại như Shin(8), lúc sau vẫn chưa giãn ra. Chính Nam nhìn cô hồi lâu, sau cùng vỗ vỗ đầu cô nói: “Đi thôi, tôi đưa cô đến nơi này”.

(8) Cậu bé bút chì.

Cô lấy ba lô, lật đật chạy đuổi theo: “Đi đâu chứ hả?”

“Một nơi có thể khiến cô cười”.

Tinh Quang Quán tọa lạc tại vị trí đắc địa để ngắm nhìn cảnh đêm hai bên bờ Tịnh Giang từ trên cao, bên ngoài là màu xanh lam nhạt, nhấp nháy ánh sáng dịu dịu, từ xa nhìn lại, trông hết như một vì sao lấp lánh. Bên trong nào nhà hàng, phòng họp, khu vui chơi đủ cả, An Tín theo Chính Nam bước vào, còn tưởng là nhà quyền quý. “Đây rốt cuộc là nơi nào?” Cô túm tay áo Chính Nam hỏi. Chính Nam đẩy đẩy gọng kính râm, nhoẻn miệng cười: “Club(1) gia tộc, có điều không phải là của tôi”. Nói rồi đưa quần áo thể thao đã chuẩn bị sẵn ra, bảo cô thay vào.

(1) Câu lạc bộ

An Tín lần đầu đến club tư nhân, không tránh khỏi mắt tròn mắt dẹt ngó nghiêng khắp nơi. Cô không thấy có gì là mắt mặt cả, từ lúc bước qua lối đi trang hoàng tinh xảo, còn không tìm được sờ sờ đường viền thủy tinh, bộc lộ nguyên vẹn vẻ hiếu kỳ và ngổ tào. Chính Nam mắt nhìn thẳng, nhin cười theo sau cô gái dáng cao gầy dẫn đường, lấy túi đựng vợt bóng gỗ gõ đầu tóc xoăn: “Bám sát vào, đừng có để lạc”. Hai người tới trước sân bóng quần(2) lấp lánh ánh sáng. Chính Nam nhét bóng vào vợt vào tay An Tín: “Nhìn thấy quả bóng này không? Cô cứ coi nó là kẻ mà cô ghét nhất, vọt thật lực vào. Xả hết ra là sẽ vui lại ngay”.

(2) Môn thể thao chơi với vợt và một quả bóng cao su nhỏ mềm rỗng, trong sân có tường bao và mái che.

An Tín chưa chơi bóng quần bao giờ, đón lấy bán tín bán nghi nhìn vách tường trống trơn. Chính Nam phát bóng đi, thị phạm động tác mấy lần, rồi vỗ vỗ đầu cô: “Ngaoan, tự chơi đi”.

Cậu ngồi xuống góc cạnh cửa, nhét Walkman vào tai, múa may ngón tay trên đầu gối đang chống lên, biểu diễn động tác đánh đàn, tay trái nắm vợt bóng, chốc chốc lại giơ lên, chống đỡ những trái bóng bị “ngổ tào” vụt lung tung loạn xạ, nhàn nhã phong độ vô ngần.

An Tín thì chẳng thành thạo nhàn tản như thế, cô bị câu “vợt thật lực trái banh đáng ghét” của Chính Nam làm rung động, dồn hết sức đứng giữa sân bóng trống trơn vung vợt điên cuồng. Bóng quần linh hoạt hơn cô nhiều, bay qua bay lại, cô để đuổi kịp bóng, cũng phải chạy tới chạy lui.

Sau cùng không phải người đánh bóng, mà thành ra là bóng đánh người. Chính Nam cười thầm: “Đúng là cô bé ngoan”.

An Tín bị bóng đập cho ngã lăn ra sàn, nằm ngửa hình chữ đại. Chân tay mỗi rã rời, quần áo ướt sũng hết cả. Quay lại nhìn điệu bộ bận rộn mà vẫn thong dong của Chính Nam, trong lòng cô rất không hài lòng.

Cô bắt đầu lén lút bò ra phía cửa.

“Đi đâu đó?” Chính Nam quay mặt sang hỏi.

“Đi uống nước”.

“Đây này”. Cậu giơ chai nước lên, thò tay túm lấy mắt cá chân cô, “xoạch” cái lòi cô trở lại.

“Tôi không uống nước tinh khiết, tôi muốn uống nước quả”. Cô ra sức bò dậy.

Cậu không mảy may do dự lại lòi cô lại: “Đợi chút”.

An Tín nhớ lại lúc đả hổ, cậu cũng nhân lúc cô ngã ra đất, coi cô như tấm da hổ mà kéo qua kéo lại không khách sáo gì. Vừa nghĩ đến đó, cô lập tức duỗi chân định đứng dậy, nào biết Chính Nam căn bản không chịu hợp tác, thẳng tay túm chặt gót chân phải cô, rất nể nang lòi tuột một cái, cô rất nhanh la oai oái dán mặt xuống sàn, như cây lạp xưởng bị xách trở lại, hai má ma sát với mặt sàn bóng loáng thành tiếng “xoèn xoẹt”.

An Tín biết Chính Nam lòng dạ đen tối, muốn khóc mà không khóc nổi, ngoan ngoãn đứng dậy nhận lại vợt bóng tiếp tục chiến đấu. Uể oải đánh một lúc, sau lưng bỗng vang lên giọng lạnh lạnh của Chính Nam: “Thời gian cũng tương đối rồi. Cô nghỉ một lát đi, tôi đi lấy nước quả”. Trước khi ra khỏi cửa, An Tín chợt thấy Chính Nam cúi đầu, gương mặt đượm chút đơn côi, cô túm mớ tóc xoăn, lập tức cảm thấy trượng nhị hòa thượng sờ không tới đầu(3). Đúng lúc đang nghi hoặc, cậu quay đầu lại toét miệng cười với cô, không còn kính râm che chắn, những vật lộn tranh đấu trong đôi mắt đẹp lộ hết ra ngoài.

(3) Ý nói không biết trong đầu cậu ta đang nghĩ gì.

“Lại giở trò gì nữa đây?” An Tín lẩm bẩm, không để ý tới đường bay của trái bóng quần, bóng đen đập cái thình rồi nảy ngược trở lại, nhằm trúng ngay sau đầu An Tín. Cô kêu lên thảm thiết, đổ phịch xuống sàn, mặt tiếp xúc với một lớp lạnh băng, cảm giác rất sắc khoải hưng phấn, nhất là trong không khí còn lẫn mùi gỗ thông thoang thoảng, mùi hương này khiến cô nằm ỳ trên sàn chẳng muốn đứng dậy.

Một bóng người nhanh nhẹn từ bên cạnh chạy tới, đôi giày thể thao giá không hề rẻ lọt vào tầm mắt cô. Cô uể oải nằm bò ra, chân tay đang ra như đập nước, miễn cưỡng động dậy. “Nhanh thế đã về rồi à? Tôi còn chưa nghỉ xong mà”.

Người kia chẳng nói chẳng rằng, khom người đưa cho cô một chiếc khăn mặt ẩm, cô hiểu ý đón lấy lau mồ hôi.

“Hôm nay chơi có vui không?” Khoảng không trên đầu bỗng xuất hiện một giọng nói quen thuộc, như sấm vang chớp giật khiến cô bừng tỉnh.

“Dụ Hằng” An Tín cuống cuồng chân tay chống xuống sàn, hỏn hển bò dậy. Vừa đứng dậy, cô gặp ngay đôi mắt đen mà mình ngày đêm mong nhớ, trong nháy mắt, toàn thân như có dòng điện chạy qua, hơi nóng bốc ngàn ngụt.

Dụ Hằng mặc bộ đồ thể thao màu đen pha trắng, lần đầu xuất hiện trước mặt An Tín với bộ dạng thoải mái đến vậy. Cô thường ngày quen nhìn anh trong trang phục tề chỉnh lịch sự, tối nay bị thân hình anh

tuần tuyệt mỹ của Dụ Mỹ nhân phóng cho luồng điện. Cô chỉ còn biết trợn tròn mắt nhìn, không thốt nên lời.

Dụ Hằng nhìn vẻ mặt của cô, mỉm cười: “Cô đi một mình sao?”

An Tín ngơ ngàng nhìn bốn xung quanh, rì rầm: “Còn một người nữa!” Cô nắm chặt khăn mặt đang lạnh dần trong tay, vẫn đang quệt ngang quệt dọc lau mồ hôi.

“Sao cô lại ở đây?”

Cô dần dà tỉnh ra: “Chính Nam đưa em đến, cậu ấy nói nơi này có thể khiến em vui lên”.

Dụ Hằng thoáng lặng im, rồi lại nhìn cô cười, cả khóe môi lẫn chân mày đều dịu lại: “Vậy cô đã vui chưa?”

An Tín ngơ ngác nhìn Dụ Hằng. Bình thường anh rất hiếm khi để lộ nụ cười, thần sắc lúc nào cũng lạnh lùng xa cách, khiến người ta có cảm giác như khoảng cách an toàn tiếp cận anh là có hạn. Hôm nay khi không có người ngoài, anh lại cười dịu dàng đến thế, cô không bị mê hoặc đến thất điên bát đảo mới là lạ. “Vui”.

Cô như bị thôi miên, nhìn thẳng vào cặp mắt đen ấy nói thấy nó thoáng lóe lên thứ ánh sáng khác thường.

Vả lại không thấy Lan Nhã bám nhằng nhặng theo anh, cô thật sự rất vui.

An Tín cười ngọt lịm, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, mặt nở hoa đào. Dụ Hằng đợi một lúc, xem chừng cô vẫn chưa thôi mơ màng, cũng bật cười. “Cô An định làm gì tiếp theo?” Một câu “Cô An” khiến cô tỉnh lại không ít. Cô lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn chỗ khác, không để ý tới nụ cười của anh nữa, như thể nói chuyện cũng dễ dàng hơn. “Không biết”. Cô có sao nói vậy.

Nhìn sang chỗ khác, An Tín mới phát hiện có bóng người màu đen đứng ngoài sân bóng quần, chiều cao xấp xỉ Dụ Hằng, tướng mạo anh tuấn bắt mắt, chỉ có điều một màu đen từ đầu đến chân của anh toát lên vẻ lạnh lùng trọn vẹn, so với Dụ Hằng thì còn “người lạ miễn lại gần” hơn.

Anh chàng này trông rất quen, cô chắc chắn đã từng gặp ở đâu đó.

An Tín bước qua vai Dụ Hằng, nghiêng đầu ngó nghiêng anh chàng đẹp trai lạnh lùng kia, mặt lộ vẻ bối rối. Dụ Hằng gọi cô, cô vẫn đang lục lại trí nhớ, không đáp lời. Sau cùng, anh đưa bàn tay đỡ lấy sau vai cô, nhẹ nhàng dẫn cô ra.

“Cậu ấy tên Cố Dực, là bạn của tôi”. Dụ Hằng giới thiệu họ với nhau, “Đây là An Tín con gái của thầy An, lập trình viên hàng đầu của Dực Thần”.

Cố Dực lãnh đạm gật đầu. Dụ Hằng nhìn anh vẫn nguyên vẻ lạnh nhạt, lại thêm câu: “Con gái thầy An Tử Hàm, người có sở trường về Hành Thư(4)”.

Cố Dực cuối cùng cũng động đậy. Anh cúi người nói: “Có thể mời cô An viết một bản “Lan Đình Tập Tự (5) không? Tôi muốn tặng ột người bạn”.

(4) Hay còn gọi là chữ Hành, một kiểu viết chữ Hán.

(5) Một trong những tác phẩm nổi tiếng của nhà thư pháp nổi tiếng đời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc Vương Hi Chi, tác phẩm ra đời vào mùa hè năm 355, khi ông cùng một số nhà văn, nhà thơ tụ tập ở núi Cối Kê tại Lan Đình cùng nhau uống rượu, làm thơ. Khi đó Vương Hi Chi cao hứng, lấy bút lông chuột viết lên giấy lụa, đó chính là tác phẩm Lan Đình. Lan Đình Tập Tự được người đời ví như mặt trăng, mặt trời giữa bầu trời, được mệnh danh là “Thiên hạ đệ nhất hành thư”.

An Tín nhìn anh hồi lâu, không nói gì. Dụ Hằng thở dài, đột nhiên xa cách lạ thường vỗ vỗ đầu cô. Cô mới bất thành linh reo lên kinh ngạc: “Tôi biết anh là ai rồi! Anh từng lên mục “Nhân vật trong tuần”! Có bài phỏng vấn ngay kỳ sau sắp của chúng tôi!”

Cố Dực đưa mắt sang nhìn Dụ Hằng, trên mặt rõ ràng không có chút biểu cảm gì, nhưng lại khiến người ta cảm giác như đã nói rất nhiều. Dụ Hằng trao đổi ánh mắt với anh trong một giây, lên tiếng: “Được rồi, được rồi, tôi biết phải làm gì tiếp sau đây rồi”.

Cố Dực rời đi trước, An Tín nhúm mày nhìn theo bóng lưng anh ta vẫn không đáp lời Dụ Hằng. Dụ Hằng bước ra, chặn lại ánh mắt dõi theo của cô, khẽ gọi: “An Tín, An Tín”.

“Ừm, sao thế?” An Tín bị tiếng gọi của anh thu hút sự chú ý, buột miệng, “Sao không gọi là cô An nữa?”

Dụ Hằng mím môi ngừng lại mất mấy giây, mới mở miệng: “Là tôi gọi nhầm, thật ngại quá, sau này cứ gọi cô là cô An đi”.

“Ừm”. Cô lập tức trở nên buồn buồn, cũng không phản đối.

Về mặt Dụ Hằng có phần thất vọng, kiểu như không nhận được phản ứng như mong đợi, sắc mặt từ từ đánh lại, không lâu sau, lại khôi phục hình tượng cấp trên công việc là công việc.

An Tín chứng kiến cả quá trình biến đổi, miệng O thành một vòng cung sưng sốt, coi như được mở rộng tầm mắt. Cô đánh liều giơ tay ra, hai ngón tay ấn ấn lên mặt Dụ Hằng, hỏi đầy nghi hoặc: “Nụ cười đâu?”

Lạ lùng ở chỗ Dụ Hằng không hề né tránh, anh chỉ hờ hững nhìn cô, thỉnh thoảng hỏi: “Hoàn hồn rồi sao?”

Gì chứ! An Tín tròn tròn mắt, không biết anh có ý gì nữa. Dụ Hằng lùi ra một bước, tránh khỏi ngón tay thò ra nhưng không nở buông của cô, nhúm mày: “Cần tôi đưa về không?”

Oh my God! Dụ mỹ nhân hạ lệnh đuổi khách, An Tín sau khi tỉnh ra cuối cùng cũng nắm được tình hình thực tế, quay lại tìm anh bạn đã đưa cô đến. Chính Nam nói là đi lấy nước, đến giờ vẫn chưa quay lại, cô cũng suýt nữa thì quên mất.

Có điều “nơi khiến cô cười” mà Chính Nam nói đúng là linh nghiệm thật, tối nay tới đây, cô chơi cũng chơi rồi, sờ cũng sờ rồi, nụ cười ước ao bấy lâu cũng có rồi, được gặp Dụ Hằng, tâm trạng cô thay đổi đến kỳ diệu. Còn về gương mặt lạnh lùng lúc sau của Dụ Hằng, kẻ đang chết ngạt trong hạnh phúc là cô hoàn toàn không trông thấy nữa.

Trước khi bị Boss Dụ mặt lạnh như tiền đẩy ra khỏi sân chơi, cô bám lấy chút ít minh mẫn còn sót lại hỏi: “Dụ... tổng, nghe nói giám đốc Nguyễn của Tam Khai muốn điều tôi sang công ty con, anh quyết định thế nào rồi?”

“Có điều động công tác sẽ thông báo cho cô”

Dụ Hằng buông một câu ngắn gọn, quay người bước vào sân bóng quần, nhanh nhẹn bắt đầu đánh bóng. Anh không cần người đi cùng, hoàn toàn coi đây như hoạt động rèn luyện thân thể, từng tư thế, động tác đẹp mà mạnh mẽ. An Tín đứng sau lưng anh ngất ngây mất một lúc, vô vô cái mặt đỏ lựng, hớn hở xuống lầu.

Chính Nam ngồi trước quầy bar đợi cô, trên tay cầm ly chân cao, lắc lắc chất lỏng màu xanh lam. Trước mặt anh còn có một ly rượu trống không, trong suốt, lặng yên, như hieu quanh cùng anh, dưới ánh đèn mờ lóe lên ánh sáng màu lạnh. An Tín đi tới, đến gần sát mặt cậu: “Cậu uống bao nhiêu rồi?”

Chính Nam đặt ly xuống, toàn thân phả ra hơi rượu lành lạnh. Cậu chống đầu nhìn An Tín một lúc, mới nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Chính Nam lái chiếc xe đua màu trắng, phía sau có gióng bảo vệ có sức mạnh khiến người ta yên tâm hết như chính cậu vậy. An Tín đi một vòng quanh xe, ngẩng đầu hỏi: “Đổi xe rồi sao?”

Chính Nam mở cửa xe, ngồi vào trước: “Ừm. Loại xe này tính năng tốt, có lực hoãn xung, thích hợp để chở phụ nữ”.

“Cậu nghĩ chu đáo thật đấy”.

Xe thì đúng là tốt thật, nhưng chủ nhân lái vừa lái đã dẫn động tất cả mã lực, xé gió lao đi như trong “Initial D”(6) vậy. An Tín sợ xanh mặt, bầu chặt ghế ngồi la oai oái: “Chính Nam cậu bị bệnh à? Lái nhanh như thế làm gì chứ?” Chính Nam mồm môi xoáy vô lăng, trôi chảy với phong độ của Jay Chou(7). Cậu không nói không rằng xông thẳng vào đường bờ sông, rồi đột ngột dừng lại cái rẹt, nhét xe vào chỗ trước con đê chừng 1 mét.

(6) Initial D: bộ phim kể về những tay đua đường phố dựa trên cuốn truyện tranh Nhật Bản cùng tên.

(7) Châu Kiệt Luân: ca sỹ nổi tiếng Trung Quốc, diễn viên chính phim Initial D.

Chỉ tiến lên trước một chút nữa thôi, là cả chiếc xe đã lao xuống sông. An Tín hoảng hồn nhìn cậu.

Chính Nam quay mặt sang, lặng im nhìn ngắm gương mặt bị gió thổi đỏ ửng, mái tóc tung bay, khóe miệng căng ra nụ cười, nói: “An tóc xoăn, làm thế nào đây? Tôi bây giờ hình như rất không vui”.

“Cậu sao lại không vui?” Cô bị cậu nhìn chằm chằm như thế, đành bị động hỏi.

Chính Nam giơ ngón tay lạnh như băng ra, chậm chậm trượt theo từng đường nét trên gương mặt cô, giọng điệu cực kỳ thờ ơ: “Tại sao ư? Phải rồi, để tôi nghĩ đã nhé, tại sao cảm giác hứng khởi khi gặp cô biến đâu mất nhỉ?”

Giọng cậu trở nên vừa lạnh vừa trầm, không khác nhiệt độ nơi ngón tay là bao. An Tín muốn gạt cô ra, cậu bỗng lấy hai bàn tay áp khế vào má cô, ép đôi môi hồng của cô dẩu ra.

“Cô biết không, An tóc xoăn”, Chính Nam bấu má cô vắn vẹo, “Thấy cô không vui, tự trong lòng tôi cũng thấy buồn phiền, chỉ muốn làm cho cô vui lên, nên đã đưa cô đến club của Dự Hằng. Cái “Tinh Quang” đó chính là của Dự Hằng mở ra, nghe Tiểu Sảnh kể đó cũng có nguồn gốc của nó, có điều đó không phải điều quan trọng, điều quan trọng là ở sân bóng quần, đã biết lát nữa thôi anh ta sẽ tới, tôi còn luyện tiếc cái con mẹ gì chứ, không nỡ cứ thế bỏ đi, để cô gặp được anh ta. Vì sao ư? Bởi cô là đứa đầu óc bả đậu, cứ thấy người đàn ông đó là quên sạch sành sanh, cũng không biết tôi đã đứng trước thang máy đợi cô bao lâu. Tôi nghĩ có lẽ đây chính là số mệnh của tôi, đứng sau lưng cô, nhìn cô đứng sau lưng ngây ngô nhìn theo anh ta...”

An Tín ngẩn ngơ hỏi: “Tiểu Sảnh là ai?”

Chính Nam bỗng hung tợn cúi đầu, cắn chặt môi cô. An Tín đau quá, gắng sức gạt tay cậu ra, xoay người trèo ra ngoài xe. Cậu túm được cổ áo cô, lôi cô trở lại. “Tôi còn chưa vui, cô đã muốn đi rồi sao?”

An Tín bị cổ áo ghi cho phát ho, cô túm lấy cánh tay mạnh mẽ của cậu mà kêu: “Được rồi được rồi, tôi rất cảm ơn cậu hôm nay đã giúp tôi vui lên. Tôi vô cùng cảm kích ơn đức của cậu. Nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, tôi giờ chỉ thích Dự Hằng thôi, không thể nào phát điện với cậu được”.

Chính Nam buông tay, lạnh lùng hừ một tiếng. An Tín không đoán nổi tính khí của cậu, dè dặt cười hùa theo, nói: “Có thể đi được chưa? Sắp tới giờ giới nghiêm của mẹ tôi rồi”.

Chính Nam mặt lạnh như băng đưa An Tín về đường Tinh Tinh, tới đầu đường, cậu dừng xe, để cô tự đi về.

“Chỗ này có người quen, để họ bắt gặp thì không hay đâu”

An Tín trước lúc xuống xe mới sờ đến bàn thỏa thuận trong ba lô, nuốt nước bọt ngập ngừng: “Cái đó... Chính Nam, Dự Thần chúng tôi muốn mời cậu làm người phát ngôn..”

“Miễn bàn”. Cậu bắt đầu quay xe. Đáp không mấy may do dự. Cô cuống lên, lao thẳng tới, túm chặt kính chắn gió của cậu. “Chính Nam, Chính Nam tốt bụng của tôi, chúng ta từ từ thương lượng đã nào!”

Khóe môi cậu hiện ra nụ cười chế giễu: “Sao hả, nghĩ lại rồi muốn nhờ tôi sao?”

Cô trịnh trọng gật đầu.

Nụ cười của Chính Nam chỉ lộ ra một nửa, rồi lập tức hãm lại. Cậu vào số xe đua, buông lại một câu: “Vậy làm cho tôi vui trước đi đã”.

An Tín đứng ở đầu phố, trơ mắt nhìn chiếc xe đua màu trắng lao đi như bay, có chút e ngại. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trông thấy một vài vì sao đang lấp lánh, trong lòng dần ấm lại. Vô duyên vô cớ quấy rầy cả buổi tối, thứ cuối cùng cô ghi nhớ lại chính là bầu trời đêm trên đầu, nhắc cô nhớ đến màn đêm lung linh ánh sao như cái tên của club kia.

Cái nơi có thể khiến cô cười.

Nhiệm vụ công ty giao phó vẫn chưa hoàn thành, An Tín cảm thấy vô cùng áy náy. Cô lật qua lật lại bản hồ sơ ngôi sao công bố trên mạng, nhặt ra trọng điểm ghi nhớ một vài sở thích của Nguyễn Chính Nam.

Người quản lý của Chính Nam, A Joe là anh chàng không dễ đối phó, bắt luận An Tín lấy tên Dực Thần hay với danh nghĩa cá nhân hẹn gặp Chính Nam, anh ta đều từ chối.

“Xin cô An thứ lỗi, lịch hẹn Chính Nam kín cả rồi”. A Joe có đôi mắt sắc, dài mà mảnh, dường như không chuyện gì qua mặt được, lúc nào cũng lạnh lùng nhìn đời bằng nửa con mắt.

An Tín cứng họng, cổ vót vát: “Tam Khai cũng cần cậu ấy, đó là công ty của anh cậu ấy”.

A Joe đội khăn trùm đầu hoa văn xoắn ốc, đeo khuyên tai, bộ dạng cực kỳ hình sự. Anh ta cúi đầu áp sát gương mặt sợ sệt buông một câu “Cô chính là thuốc độc phòng bán vé của Chính Nam, quan điểm tâm thời giống nhau”.

Trong sân người qua người lại rất đông, nhưng không thấy Chính Nam. An Tín đối diện với gương mặt u ám lạnh tanh của A Joe, A Joe từ đầu đến cuối nhìn cô mĩa mai. Anh ta giơ ngón trỏ có đeo hai cái nhẫn lên, ra sức chọc lên trán cô: “Cô An nghe tôi nói này, cô cứ sống chết bám lấy Chính Nam làm gì chứ. Cậu ấy giờ là ngôi sao chạm vào là bỏng, chỉ cần dính chút tin đồn tình cảm với cô thôi, sự nghiệp cậu ấy coi như tiêu tan. Cô xem cô có vóc dáng không, mặt mũi không, kể cả có nuy hết cả ra để sánh với Chính Nam, thì gương mặt cậu ấy cũng bị cô phung phí rồi”.

An Tín xém chút nữa bị anh ta chọc cho ngã nhào, cứ xiêu vẹo bước lùi mãi ra sau. Khi thấy ngón tay A Joe dừng giữa không trung không điểm tựa, cô lại cố gắng quýt đưa đầu ra, khom lưng khuỵu gối A Joe khẽ ho một tiếng, thu lại hướng dương điểm huyết thủ nói: “Thôi được rồi, có chọc nữa cũng chẳng chọc ra được hoa loa kèn, cô muốn tìm Chính Nam, thì chiều tới bảo tàng tượng sáp đi”.

An Tín vui mừng khôn xiết, xoa xoa chỗ đỏ giữa trán, cũng chẳng bận tâm đến nụ cười dị thường trên khuôn mặt A Joe nữa.

Năm giờ chiều, cô rời Dực Thần sớm hơn thường lệ, đi thẳng đến chỗ Chính Nam quay phim.

A Joe thấy cô đến, dấu môi ra, ra hiệu cô tự vào lều mà tìm. Cô đẩy cánh cửa khép hờ, thấy trong phòng tối thui tối mờ, chần chờ một lúc. Sau lưng vang lên tiếng thư ký trường quay gọi mọi người thu dọn đạo cụ, cô cắn răng, bắt chấp xông vào.

Ánh đèn trong lều tù mù, từ giếng trời trên đỉnh lọt xuống một vầng sáng vàng vàng, vương vãi trên mình các bức tượng sáp đủ hình dạng, tư thế, trông rõ là cổ quái. Cảnh tượng này rất giống với trường quay trong bộ phim kinh dị “Ngôi nhà sáp”, An Tín gọi mấy lần tên Chính Nam, không nghe thấy đáp lại, trong lòng có chút hoảng sợ.

Một bức tượng sáp bên trái hình như cử động, cô sợ hãi lùi lại phía sau, thò tay lên vặn mở khóa cửa, đột nhiên phát hiện cửa đã bị khóa trái lại rồi. Cách một tiếng, bức tượng sáp đang nhúc nhích trái kia đứng im, đèn lướt chú lùn trắng bệch trong góc động đậy, chú ta cách cách giơ ngón tay lên, hết như xác chết khô, nhỏ tong tong từng giọt chất lỏng màu vàng xanh.

An Tín ôm đầu la hét, nhảy loạn lên trong căn lều chưa đầy mười mét vuông, tìm lối ra theo bản năng sinh tồn của động vật. Sau khi vấp ngã, cô như con lợn chờ chọc tiết kêu la vừa bò vừa lăn lộn vòng theo cửa lẩn ra ngoài phía ánh sáng. Bên ngoài là ánh đèn diu diu, căn khôn sáng tỏ lặng im, cô đã nước mắt đầm đìa.

A Joe cùng những người trong tổ công tác đứng bên cạnh cười ồ, nhìn cái đầu xoắn lăm lem đất đang thút thít, nói: “Sao có thể gặp Chính Nam của chúng tôi dễ dàng thế chứ, cô em còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Đương nhiên, nếu cô không chịu nổi, vẫn có thể biết khó mà lui”.

Từng câu từng chữ của anh ta đã nói rõ mục đích.

An Tín hoảng sợ quá mức, khuỵu xuống đất nức nở mãi không thôi. Bên tai chợt vang lên tiếng “Chính Nam tới rồi”, cô còn chưa hoàn hồn, bỗng nghe bịch một tiếng, liền sau đó, thân hình cao gầy của A Joe cũng ngã lăn xuống cạnh cô.

An Tín ngược đôi mắt đỏ ngầu lên, lấy ngón tay chọc chọc khăn đội đầu của A Joe, nói. “Sao anh cũng tới đây?”

A Joe ngã ra đất, bưng mặt, hừ một tiếng: “Tiểu tử chết dẫm cứ nhớ lấy”.

Mùi hương hoa trà thoang thoảng từ trên trời rơi xuống, nửa thân trên của An Tín được che bởi tấm áo khoác ngoài màu trắng, cản trở tầm nhìn của cô. Cô chỉ cảm nhận thấy đôi tay rắn chắc dìu cô đứng dậy vừa vòng vừa ôm, kéo cô vào lồng ngực ấm nóng.

An Tín nghe tiếng tim đập thình thịch, và cả giọng Chính Nam lạnh lùng: “A Joe, anh đùa quá đáng rồi”.

An Tín cuối cùng cũng đợi được Chính Nam hiện thân, vui mừng khôn xiết. Cô lôi cổ áo vest ra, để lộ gương mặt đỏ ửng vì khốc, vui mừng khắp khởi nói: “Chính Nam, chúng ta ký hợp đồng đi”.

“Vẫn còn ký sao, cô tỉnh lại cho tôi”. Tay trái Chính Nam ôm chặt eo cô, tay phải đề mớ tóc xoăn của cô, cúi đầu cô vào trong lòng, “Yên nào, phía sau có phóng viên”.

An Tín lập tức im re, quan sát tình hình bốn chung quanh qua khe hở giữa vòng tay và quần áo. Cô thấy A Joe vẽ mặt châm chọc đứng bên cạnh, khoanh tay nhướn mày, trên má phải có vết màu hồng hồng, kiểu như vừa bị xoi một đấm. Đám nhân viên lác đác còn lại bất mãn rời đi, năm phóng viên tay lăm lăm máy ảnh và máy quay phim đang thò đầu ra nhìn, hướng về phía họ bầm lia lia.

An Tín đẩy đẩy Chính Nam, muốn rời khỏi vòng tay anh: “Để tôi trùm đầu chạy đi, cứ đứng mãi ở đây cũng không ổn”.

Chính Nam ôm cô không nhúc nhích, khoe miệng A Joe khê nhếch lên, cười nhạt nói: ‘Sao đây Chính Nam, những tin đồn về cậu dạo trước còn ít hay sao, chuyện này còn ôm chặt cứng cô nàng tóc xoăn đứng được ngay ra trước mặt phóng viên. Cậu định đập bể bát cơm của người quản lý là tôi đây hay sao? Muốn đuổi người cũng phải nói rõ với anh đây sớm chứ’.

Chính Nam vỗ vỗ cái đầu bọc chặt cứng của An Tín, thở dài: “Vào phòng chờ đợi tôi, tôi họp báo xong sẽ tới”.

An Tín ba chân bốn cẳng chạy theo lối cửa ngách, vẫn nghe tiếng Chính Nam hờ hững nói với A Joe: “Anh yên tâm, tôi tự xử lý được”.

Chính Nam ôm cô không nhúc nhích, khoe miệng A Joe khê nhếch lên, cười nhạt nói: ‘Sao đây Chính Nam, những tin đồn về cậu dạo trước còn ít hay sao, chuyện này còn ôm chặt cứng cô nàng tóc xoăn đứng được ngay ra trước mặt phóng viên. Cậu định đập bể bát cơm của người quản lý là tôi đây hay sao? Muốn đuổi người cũng phải nói rõ với anh đây sớm chứ’.

Chính Nam vỗ vỗ cái đầu bọc chặt cứng của An Tín, thở dài: “Vào phòng chờ đợi tôi, tôi họp báo xong sẽ tới”.

10. Chương 05 Part 2

An Tín ba chân bốn cẳng chạy theo lối cửa ngách, vẫn nghe tiếng Chính Nam hờ hững nói với A Joe: “Anh yên tâm, tôi tự xử lý được”.

“Cậu xử lý kiểu gì? Họp báo được nửa chừng thì chạy tới đây, để phóng viên ngồi trơ trong hội trường, chuyện này là thế nào chứ!” Tiếng A Joe rõ ràng là đang rất bức.

“Tôi đã nói trước với anh rồi, cô tóc xoăn đó anh không thể đùa, ai bảo anh không nghe lời?”

“Ồi chào tiểu tử thối kia, giờ đủ lông đủ cánh rồi, dám nói như thế với anh hả?”

“Thôi thôi, cùng lắm lát nữa tôi nói rõ với giới truyền thông đó là trò đùa thôi, anh còn nói nữa, bọn họ lại có luôn tin người quản lý sao bất hòa bây giờ”.

“Cậu...”

An Tín chạy một mạch vào phòng chờ liền kề, vỗ vỗ lồng ngực vẫn đang nện trống thình thịch, lần đầu tiên thấy Chính Nam cũng rất đáng yêu. Cậu cùng cô gây chuyện, cùng cô cười, chọc cho cô vui, vì cô đến thế vai, vì cô làm rất nhiều điều. Đường nhiên là cậu cũng hay bắt nạt cô, thấy cô luống cuống chân tay thì

cười rất sung sướng, có điều đó mới chính là con người thật của Chính Nam, không che giấu bất cứ điều gì, thẳng thắn thể hiện tất cả mọi thứ trước mặt cô. Cô cũng từng tò mò hỏi cậu vì sao lại phải khổ sở như thế, cậu kéo mở tóc xoăn của cô thờ ơ đáp: “Trong giới giải trí rất mệt mỏi, trước mặt cô tôi không muốn phải mệt như thế”.

Thì ra cậu coi cô là thứ đồ gia vị để nghỉ ngơi giải trí, cô giờ nắm đấm kháng nghị, cậu búng búng thái dương cô, “Cô phải biết thỏa mãn chứ, có thể tiếp xúc với mỹ nam ở cự ly gần thế này, cô lời to rồi”.

An Tín giờ móng vuốt túm lấy tóc Chính Nam, không chịu thiệt một tí nào. Chính Nam có lần dừng lại nắm lấy cánh tay cô, đắm chiều nhìn cô nói: “An tóc xoăn, cấu tạo của cô có phải bị thiếu mất linh kiện gì không thể?”

An tóc xoăn tặng cậu một cái lườm xém mắt.

“Không đúng, có một mỹ nam đẹp trai ngồi ngồi như tôi ở trước mặt, tại sao cô đến chút thẹn thùng tôi thiếu cũng không có, lẽ nào cô là cục băng phiến trong truyền thuyết?”

An Tín tỏ vẻ xem thường: “Xí, tôi đã nói với cậu từ lâu rồi, tôi không thích ngôi sao giải trí”.

“Tại sao?” Sắc mặt cậu trở nên khó coi, đôi mắt hoa đào híp thành khe dài mảnh, thoáng phả ra tiết xuân lạnh lẽo.

Cô xua xua tay phản đối: “Cậu biết Jun In Kwon không?”

Anh sờ cằm: “Bạc thầy âm nhạc Hàn Quốc thì liên quan gì đến chuyện của tôi?”

“Trên thế giới này không có ai thuần túy, minh tinh thần tượng cũng không ngoại lệ. Năm ấy tôi đã vì thầy Jun mà rung động biết bao, ông ta chẳng phải cũng vướng vào xì căng đan nghiện hút và đầu cơ đó sao, khiến tôi cảm thấy thiên đường tinh thần đảo lộn. Từ đó trở đi, tôi chuyên tâm mê mẩn MJ và... không ôm mộng với giới giải trí nữa”.

Chính Nam rất không hài lòng với câu trả lời ấy, bấu má cô: “Nhưng chúng thì có liên quan gì tới tôi chứ, tôi có làm gì đâu”.

“A La A La, cậu giờ vẫn còn trong trắng, không lâu nữa cậu sẽ mất đi phẩm hạnh thôi”.

Cô nàng tóc xoăn nói không sai, cùng với danh tiếng ngày càng nổi như cồn của Chính Nam, hàng ngày đều có vô số paparazzi theo sát cậu, hôm nào cũng có các nữ minh tinh, rồi người mẫu “nghĩ ra cách mới” để tạo tin đồn với cậu. Nếu cậu không bằng lòng, công ty còn phái A Joe đến căn dặn cậu, đến khi nào cậu mụ mị đầu óc đi mới thôi.

“Chính Nam cậu đừng quên mời Vưu Vưu uống trà chiều đấy, đến số 43 Phố Mới, ở đó sẽ có báo giải trí chờ sẵn, hành động nhớ mờ ám một chút, công ty có quyền đưa tin toàn bộ quá trình”.

Trong lúc cùng chơi đùa với An Tín, Chính Nam bị cô truy hỏi chuyện đầu cơ và tin đồn tình ái vỡ lở ra, về mặt lúc nào cũng hờ hững. Như bây giờ, An Tín bị Chính Nam lôi từ bảo tàng tượng sáp đến một câu lạc bộ, tiếng nhạc điện tử trong đó âm ỉ chói tai, cô vẫn vừa bịt tai, vừa săn lùng tin đồn nhảm, hoàn toàn không quan tâm đến sắc mặt của đương sự.

Chính Nam uống một ngụm Martini, đẩy gương mặt sát lại gần của An Tín ra, lạnh lùng hỏi: “Sao cô có thể xấu xa đến thế nhỉ? Định đổi nghề làm biên tập hay sao?”

An Tín hai mắt sáng rực, nhìn Chính Nam không chớp mắt: “Ý kiến hay, nói không chừng bám lấy cái cây tiền là cậu, tôi sẽ phát tài cũng nên”.

Cậu nhìn cô vẻ coi thường: “Không phải cô nói không có hứng với giới giải trí sao?”

Cô lập tức thanh minh: “Tôi chỉ là không ôm ảo tưởng về nó thôi, không phải không hứng thú. Cậu cũng biết đấy, chuyện phiếm chính là cái gốc của toàn dân mà”.

Cậu cứ thế gạt quả đầu tóc bù xù cứ xán lại gần của cô ra: “Tránh qua một bên và ngồi yên đó, đừng quên cô có trách nhiệm làm cho tôi vui, tôi vẫn chưa ký hợp đồng đâu đấy”.

Nghe thấy thế, An Tín liền nhứt chí, mặt đang vênh vào biển thành bánh bao nhúng nước, môi cũng cong lên. Cô kéo ghế ngồi trước bàn quầy bar, định lại gần chút để tiện du thuyết(8), nhưng không kéo nổi.

(8) Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Cô bèn trèo lên ngồi, ngưỡng ngáp nói: “Chúng ta đã thân quen thế rồi, cậu đồng ý đi mà”.

“Quen thì quen, công việc lại là chuyện khác”.

An Tín cúi gầm mặt xuống như trái cà. Nghĩ ngợi một hồi vẫn không cam tâm, ngẩng đầu lên nói: “Chính Nam tốt bụng của tôi, rốt cuộc cậu muốn thế nào, chỉ cần cậu nói ra, tôi nhất định sẽ làm cho cậu”.

Chính Nam uống cạn rượu, đặt ly xuống, hai tay áp vào má cô, vê qua vê lại như nhào bột. “Cô mở to mắt ra mà nhìn xem, đàn ông như tôi đây thì cần thứ gì”. Cậu phả một hơi rượu mát lạnh vào cô, mím môi vỗ vỗ khuôn mặt bánh bao của cô, cười gian xảo: “Ngoan ngoan đi, nhé!”.

Cậu bước về phía sàn nhảy, giơ tay búng cái tách, tiếng nhạc điện tử bỗng trầm lại, như có cảm ứng, chuyển sang vũ khúc Samba nhiệt tình phóng khoáng. Một cô gái thân hình mảnh mai xoay một vòng, lắc lư trước mặt cậu, giơ cổ tay trắng như tuyết ra, ngoắc gọi cậu.

Chính Nam mỉm cười đáp lại, trong lúc cô gái lắc lư cọ sát thân mình, chậm chậm cởi bộ áo khoác ngoài, vù cái quăng tọt lên quả đầu xoăn của An Tín. An Tín đẩy áo ra, thấy quần áo trên người hai kẻ đang nhảy quần lấy nhau kia đã không còn bao nhiêu, miệng bất giác há thành hình chữ o.

Trong cuộc sống tiếp thu nền giáo dục truyền thống, cảnh tượng trước mắt rõ ràng thuộc loại hiếm thấy, hơn nữa còn vô cùng kích thích, kích thích mạnh mẽ tinh thần An Tín.

Chính Nam cởi áo khoác ngoài chỉ mặc độc áo T-shirt ôm sát người hình tim, để lộ cánh tay rắn chắc dẻo dai, đôi cánh tay ôm eo cô gái trong lòng, khiến nửa thân dưới của cô và anh như dính lấy nhau. Cô gái nhảy cùng mặc váy hai dây, gấu váy không quá mỏng, cô khẽ đu đưa theo tiếng nhạc, quần lót ren màu đỏ như ẩn như hiện.

Người nam cúi đầu thâm tình chan chứa, người nữ ngửa mặt ánh mắt mơ màng. Gian tình trần trụi tràn lan, An Tín nhìn mà suýt đổ máu mũi. Ngôn ngữ cơ thể của họ rất phô trương, cặp đùi trơn nhẵn như lụa của cô gái đang bám lấy eo Chính Nam, vươn cổ ngửa mặt ra phía sau, An Tín nhìn theo rãnh sâu hút mắt trước ngực, thậm chí còn trông thấy cả miếng dán ngực của cô nàng.

Lúc ấy, tiếng nhạc cũng H(9) đến cực điểm, phòng máy vọng lại tiếng DJ, lẫn trong nhịp điệu dồn dập: “Anh chàng và cô nàng hot nhất chỗ chúng ta tối nay đã High cả rồi, mọi người còn chần chờ gì nữa?”. Đám nam nữ uống rượu còn lại chen nhau bước lên, nhao nhao chuyển động trên sàn nhảy.

(9) H (High): cao hứng

An Tín xoa xoa mũi, trên cánh tay là áo khoác của Chính Nam, len qua len lại giữa những khe người. Khi tiếng nhạc vút lên, người ra nhảy cứ hai người một cặp, mặt đối mặt hòa vào điệu Lambada quyến rũ. Cô rút cổ chen tới cạnh Chính Nam, bịt tai gào lên: “Chính Nam, tôi về trước nhé?”

Chính Nam kéo lấy eo bạn nhảy, xoay một cái, đối diện An Tín. Cậu dừng lại, gương mặt khô ngò lăm tăm mồ hôi, nhưng cậu không lau. “Cô chẳng phải muốn ký hợp đồng sao?” Cậu nheo mắt nhìn cô, giọng nói có phần lạnh lùng, trái ngược hoàn toàn với vẻ nhiệt tình khiêu vũ khi nãy.

An Tín trong đám người xô xô đẩy đẩy nhìn cậu gật đầu. Cậu mặt lạnh tanh nhìn cô không chớp, hơi lạnh quanh người càng toát lên rõ rệt. Cô chau mày đối mặt với cậu, cuối cùng cũng đợi được cậu lên tiếng: “Thế này đi, chỉ cần cô cũng làm cho tôi vui được, tôi sẽ ký bản hợp đồng này”.

An Tín mừng như bắt được vàng len tới cạnh cậu: “Thật không?”

Chính Nam gật đầu, nhìn bốn xung quanh: “Đương nhiên. Nếu cô có thể nhảy thắng được bọn họ, tôi cũng có thể làm một việc vì cô, đó là quy tắc ở quán bar này”.

“Cậu muốn tôi thi nhảy?”

“Không, nói chính xác là, tôi muốn nhìn cô nhảy, nhảy vì một mình tôi”.

Sắc mặt An Tín trở nên khó coi: “Tôi chỉ biết nhảy kiểu MJ thôi, ngoài ra thì không rành lắm”.

Chính Nam xoay người định đi, nói: “Tùy cô thôi”. Dọa cô vội vã túm chặt lấy tay cậu, lùi về phía ghế băng: “Được rồi được rồi, để tôi chuẩn bị một chút đã”.

Chính Nam cúi đầu đưa gương mặt đẹp trai tới trước mặt cô, không động đậy. An Tín nhìn cậu đầy hoài nghi, cậu sốt ruột nói: “Lau mồ hôi”. Cô nhướn khóe môi, lùi khấn tay ra giúp cậu lau mồ hôi.

Chính Nam uể oải ngồi xuống, ghé băng ôm lấy thân hình cậu, dường như hợp cùng khí chất đế vương của cậu càng tăng thêm vẻ quyền quý. Cậu tay chống trán, không nói không rằng, chăm chăm nhìn An Tín.

An Tín trong lòng như có lửa đốt đứng ngồi không yên. Cô đứng chết trân tại chỗ mướt hết mồ hôi, cảm thấy với kỹ năng nhảy đường phố tay mơ của cô thì không sao PK được với những cô gái trên sàn nhảy, chỉ bằng tìm cách khác. Cô rời đi một lát, lúc quay lại trên đầu đội mũ tai thỏ, áo dài tay hình nhóc Maruko trên người cũng đổi thành áo sơ mi ôm người màu trắng, toàn bộ đều là cô bỏ tiền ra thuê.

Cô thấy mặt Chính Nam có vẻ sắp phì cười, âm thầm tự động viên mình. Tuy có chút ngượng ngịu, nhảy cho cái thứ yêu nghiệt này xem thì thà ra phổ nhảy Flash mob còn hơn, nhưng nhiệm vụ Boss Dụ giao phó, cô bất luận thế nào cũng phải hoàn thành. “Left Left Right Right Go Turn Around Go Go Go!” Cô bắt đầu nhảy điệu con thỏ từ đầu tới cuối. Chính Nam mặt không chút biểu cảm.

Có vẻ như điệu nhảy dân dã tầm thường này không có cách nào lọt mắt đại thiếu gia rồi, An Tín bới tóc nghỉ ngơi, đột nhiên bước tới trước cậu, cúi người, giơ nắm tay nắm chặt ra: “Giúp tôi làm một trò ảo thuật được không?”

Chính Nam keo kiệt không thêm liếc cô lấy một cái.

Cô không nản lòng, mỉm cười, xòe tay ra, nói: “Surprise!(10)”.

(10) Ngạc nhiên chưa.

Nhưng thực ra chẳng có surprise nào hết, lòng bàn tay cô trống trơn. Có điều không quan trọng, mục đích của cô là thu hút sự chú ý của cậu.

An Tín nhanh chóng lùi tẩm tranh dán tự chế trong túi quần ra, lúc Chính Nam đang nhìn tay phải cô, túm trên không một cái rồi mở tay trái ra, giơ tẩm dán Q có in hình cậu ra trước mắt cậu, cười hề hề: “Đây là mặt cậu nè, rất đáng yêu đúng không?”

Chính Nam trên tẩm dán Q mặc giáp chiếu màu cam tay cầm thanh kiếm rất Q, đang ngoái đầu cười gian xảo. An Tín nín thở bụng lăm lăm “A di đầu phụ, a di đầu phụ(11), tài liệu trên mạng đừng gạt con”, hy vọng cậu ta nhận lấy món quà nhỏ này, đó là linh cảm cô tìm được từ hồ sơ tư liệu của cậu mà!

(11) “A di đà phật” đọc chệch đi

Chính Nam nhìn bàn tay cô, uể oải nhặt lấy tẩm hình dán, quăng cái vèo vào đĩa hoa quả, “Vô vị”, anh nói với vẻ vô cùng chán nản, “Tôi muốn thấy cô nhảy”.

An Tín cúi gằm mặt, xốc lên tinh thần, quyết định liều một phen. Khởi động chân tay trước, xoay xoay vai, cô đột nhiên bắt đầu điệu “Hồ thiên nga” trong tiếng nhạc chát chúa.

Giơ tay, nhịp điệu, tư thế cổ tay phải đẹp, nhón chân, thân người phải vươn ra hết cỡ, để thể hiện dáng cổ thon dài thanh tú của thiên nga, đương nhiên có thể liếc mắt, kết hợp với ánh mắt mơ màng, đẹp mà man mác buồn thì càng tốt, trên mạng chẳng đã nói “Sét đánh không sợ, không sợ không có tội, chết một người làm dìm lưng, chết hai người nhanh có đôi” đấy thôi?

Kể cả có bị người ta cười nhạo, để có được bản hợp đồng đó, cái gì cô cũng có thể chịu được.

Thế là trong vũ trường huyền ảo, rất nhiều người đều trông thấy, một cô gái “tự kỷ” nhảy điệu ba lê trong “Phi Mỹ sắc Vũ” hừng hực.

Chính Nam quả nhiên phá lên cười ha ha, cô cắn môi tiếp tục nhảy. Các cô gái trong sàn nhảy trông thấy bên này “có biến”, đều cười hi hí chạy đến bên ghế băng, tiến hành màn bao vây quan sát tàn bạo vô nhân đạo.

An Tín vừa xoay tròn, vừa buông ánh mắt đẹp man mác buồn: “Đủ chưa? Có cần tạo dáng chữ S của phù dung tỷ tỷ nữa không?”

Chính Nam nhìn đôi mắt không chút nét cười của cô, lặng im, rồi bỗng hét lên: “Đủ rồi!”

An Tín lập tức tóm lấy cái tai thỏ lông xù, chạy đến chỗ ba lô rút hợp đồng ra, đập bút tốc ký vào tay cậu: “Ký thôi”. Mặt cô lấm tấm những giọt mồ hôi, càng tôn thêm nước da trắng ngần, lặn xuống như giọt sương mai, miệng thở phì phò, cả người nóng gần chết. Các cô gái ăn mặc mát mẻ hợp thời vây lại, giơ ngón tay sơn màu ra, dí vào mặt cô: “Cô bé này thú vị thật đấy, sau phải năng tới chơi đấy nhé”.

An Tín cười cười, lau sạch mặt, cẩn thận thu dọn hợp đồng, đến một câu cáo biệt cũng không nói, lao thẳng ra ngoài cửa.

Tối đến chẳng có tâm trạng online game, hai hôm sau lúc đảo qua, thấy Tướng Công nhắn lại một câu: “Anh còn nhớ em từng nói em biết khiêu vũ, bao giờ có thể biểu diễn riêng cho anh xem đây?”

Khiêu vũ, lại là khiêu vũ, An Tín bĩu môi, tắt luôn trò chơi. Hôm sau nữa online cho Bảo Bảo ăn, không gặp Tướng Công, chỉ thấy lời nhắn của anh như thường lệ: “Em có cảm giác này không? Một người em từng lãng quên, nhưng người đó vẫn luôn nhớ tới em, hy vọng em sẽ nhớ người ta?”

An Tín nghĩ rồi lại nghĩ, không thấy quên thứ gì quan trọng cả, bèn gõ hai chữ trả lời: “Không có”.

Từ đó trở đi, đệ nhất PK với ID “Tướng Công Nửa Đêm” biến mất một thời gian, khiến Tinh Linh trong trò chơi có chút mất phương hướng.

An Tín nằm dài trên chiếc giường nhỏ, không hề buồn ngủ. Chuyện xảy ra hôm nay có chút không vui, cô cũng không hiểu Chính Nam đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bầu không khí quá ư nặng nề. Sau cùng cậu cũng ký tên, ánh mắt nhìn cô đen thẫm lại, dường như có điều muốn nói song lại thôi.

Nhưng cô thật sự không có ý muốn tạo tin đồn tình ái với mình tinh. Những lời về bậc thầy âm nhạc Jun In Kwon, cô không hề lừa gạt cậu. Đang nghĩ ngợi, chợt Dụ Hằng gọi điện đến, “An Tín, cô về nhà chưa?”

Nghe anh gọi thẳng tên mình, cô lập tức hào hứng hẳn lên.

“Về rồi, về rồi, đang chuẩn bị ngủ đây”. Dụ Hằng ngừng lại một chút, hình như đang đắn đo xem mở lời thế nào, một lúc lâu sau mới hạ thấp giọng: “Thư ký Dương nói với tôi cô đã lấy được hợp đồng, trước tiên xin chúc mừng thành tích của cô...”

Muộn thế này gọi đến để chúc mừng và khen thưởng cô ư?

Cô cảm thấy có chút khó hiểu, túm tóc tiếp tục nghe anh nói. Anh đột ngột đổi ý, quay sang hỏi: “Nghe nói mấy ngày nay cô qua lại rất thân với cậu Nguyễn?”

Cô nghĩ ngợi, vì cái hợp đồng đó, cô đúng là dính chặt lấy Chính Nam, nhưng cô vốn cũng không mong như thế, cho nên nhất thời cô tìm không ra từ gì để trả lời.

Dụ Hằng thì hình như lại tưởng “im lặng có nghĩa là đồng ý”, giọng nói trong câu tiếp theo trở nên vừa lạnh vừa trầm. Anh nói rõ ràng: “Công việc là công việc, hy vọng cô không để tình cảm riêng tư ảnh hưởng quá nhiều”.

Cô cuối cùng cũng nghe ra sự không bằng lòng của anh, không kìm được há hốc mồm: “Dụ Hằng, anh đang giận sao?”

Bên kia ngẫm nghĩ một hồi mới đáp: “Đúng vậy”.

“Tại sao?”

Chân tướng sống động như thật, bên kia lại lặng ngắt như tờ.

“Được thôi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn”. An Tín bực bội ngắt điện thoại.

An Tín hoàn thành thuận lợi nhiệm vụ ký hợp đồng, được thư ký Dương khen ngợi. Chị ta đích thân hạ mình đến phòng kế hoạch, trước là tuôn ra một tràng những câu khách sáo, đợi đến lúc mọi người trong phòng đều đã ra ngoài làm việc, chị ta bỗng cúi người lại gần An Tín, hạ thấp giọng: “Nghe nói cô và Nguyễn Chính Nam rất thân thiết”

Lại chuyện ấy rồi...

An Tín thực sự rất muốn biết chị ta đến đây là đại diện cho cá nhân Dự Hằng hay cho Dự Thần, có phần lơ đãng đáp: “Không có”.

“Vậy nhân việc công tiếp cận cậu ấy đi”. Bạch cốt Dương thốt ra câu khiến người khác sững sờ.

An Tín cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chị ta: “Tại sao?”

“Cô quên mất yêu cầu trên hợp đồng rồi sao?”, Bạch cốt Dương đuổi chân ra, để lộ đường cong mảnh mai xinh đẹp, ngồi dựa lên mép bàn, đôi mắt lườm màu đen bóng khiến An Tín hoa hết cả mắt. “Tổng bộ hy vọng cậu ta mở rộng danh tiếng, tốt nhất là có thể cùng nhân viên của Dự Thần tạo tin đồn tình ái, nếu vụ đó thành công, lấy luôn cô gái đó, cùng cậu ta làm người phát ngôn cho trò chơi”. An Tín đứng bật dậy, chân ghề ma sát với sàn gây ra tiếng kêu lớn. “Đây Là ý của Dự tổng sao?”, cô cuống cuống hỏi.

Nhưng cuộc điện thoại tối qua rõ ràng thể hiện rằng anh ấy phản đối mà!

Anh toàn vậy, nói năng không rõ ràng, khiến cô cứ phải băn khoăn khắc khoải, ngày ngày lên lên xuống xuống chả khác gì thủy triều, khó chịu muốn chết.

Bạch cốt Dương xua xua ngón trỏ: “Suyt, đừng có phản ứng mạnh thế chứ, là ý của ai không quan trọng, cốt sao có lợi cho Dự Thần là được”.

An Tín ử rử nói không nên lời, cô chẳng buồn tiễn Miss Dương ra cửa nữa, ngồi ngây ra ghế thần thờ. Năm ngày nay từ hôm bấm lấy Chính Nam ký hợp đồng, cô chạy miết bên ngoài, chưa một lần gặp trực tiếp Dự Hằng. Lúc trước là Chính Nam chủ động đến tìm cô, gây ra tin đồn không lớn cũng chẳng nhỏ ở Dự Thần, Boss Dự căn bản không hiểu được tâm ý của cô, nếu không sao có thể để thư ký của anh chạy đến khen ngợi kiểu việc công xử theo phép công thể này, muốn biết, anh chỉ cần gửi thư trên MSN là được rồi mà!

Cô bắt đầu oán trách Boss Dự, cảm thấy con người anh thật khó đoán.

Tối tan làm, An Tín lấy tấm ảnh có chữ ký của Chính Nam ra dụ dỗ được bà tám Chương Tiểu Muội, nghe ngóng đủ loại tin tức từ cô. Chương Tiểu Muội vui mừng khắp khởi nâng tấm áp phích, hết nhìn trái lại ngó phải bức ảnh chụp nửa người của Chính Nam, sau cùng dán luôn lên mặt mình, mơ màng kêu gào mãi không thôi.

An Tín chỉ muốn đập phát chết luôn nha đầu thối này. Cô hung tợn giật lại tờ áp phích, quát: “Nói mau!”

“Được rồi, được rồi”. Về mặt Chương Tiểu Muội không giấu nói về xót xa. Cô nhảy lên với tờ áp phích An Tín giờ mãi lên cao, miệng nói, “Hôm ấy em đưa giấy tờ lên, thì nghe thấy người đẹp Lan đang nói chuyện với Miss Dương, người đẹp Lan hỏi lịch làm việc của Chính Nam, định mời anh ấy tham dự lễ cắt băng, Miss Dương bèn kể về chuyện của Chính Nam, người đẹp Lan lại nói, “Sao chị không nhân đợt tuyên truyền này mở rộng tầm ảnh hưởng của game mới?” Cô ta gợi ý bố trí cho anh ấy cùng nhân viên của Dự Thần tạo tin đồn tình ái. Miss Dương liền vội vàng đồng ý nhất định sẽ nói lại với Dự tổng. Sau đó bọn họ thấy em đứng ở cửa, thế là cười cười rồi giải tán”.

An Tín trong lòng rất khó chịu, một câu gợi ý khéo léo của Lan Nhã, cô cứ có cảm giác rằng người đẹp Lan đang âm thầm gợi ý cho bạch cốt Dương trừ khử tiểu lâu la là cô, một là để quét sạch kẻ lằng nhằng bám quanh Dự Hằng, hai là làm lợi cho Dự Thần, tóm lại là chẳng có gì không tốt cả. Nhưng còn tâm trạng của cô thì sao? Những nỗi niềm bị kìm kẹp ngày đêm chịu dày vò dằn vặt kia thì sao? Những thâm thương trộm nhớ bị Dự Hằng khơi gợi cái là không ngừng nghĩ ngợi vẩn vơ kia thì sao? Ai đến trải nghiệm nỗi buồn của cô đây?

Trở về với căn hộ nhỏ, không ngờ lại nhận được điện thoại của Dự Hằng. Anh lịch sự hỏi han cô đã ăn tối chưa, gặp ngay lúc cô vừa biết được những trù tính của Lan Nhã dành ỉnh, cô gỡ bài “ghét ai ghét cả tông ty họ hàng”, nói liền một hơi: “Ăn rồi, có việc gì không?”

Giọng điệu cô quá là lạnh lùng, lại cứng nhắc, Boss bên kia lặng đi mất một lúc, sau mới đáp: “Xem ra tâm trạng cô An hôm nay không được vui, vậy tôi không mạo muội đề nghị gì nữa, cô nghỉ ngơi đi”.

“Ừm”. Cô đổi đến chẳng còn hơi sức đâu nữa, càng không có tâm trạng luyện thái cực cùng anh, thẳng tay định cúp máy.

“Chờ một chút”, giọng nói trầm trầm bên kia vọng lại, rõ ràng và mạnh mẽ, “Tôi có thể hỏi cô vì sao mà không vui không?”

“Đâu dám không vui cái gì, tôi chỉ là đang nghĩ có nên phối hợp hay không thôi”. Cô nén giận đáp.

“Phối hợp cái gì?”

“Việc tạo tin đồn tình ái”.

“Tin đồn tình ái” giọng Boss thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh, anh lấy lại bình tĩnh, “Xem ra còn có tôi không hiểu phạm vi công việc, cô đợi một chút, tôi hỏi lại xem sao”.

Anh cúp máy, chỉ năm phút sau, hơi thở gấp gáp của thư ký Dương xộc tới. An Tín sụp mí mắt nhận, giọng Miss Dương rất trầm, không còn vẻ vênh váo hống hách thường ngày nữa. “Cô An, tôi xin lỗi cô”. Chị ta vào thẳng vấn đề, “Đề nghị tạo tin đồn tình cảm hôm nay là nằm ngoài phạm vi chức trách của tôi, Dù tổng không hề có ý đó, tôi lại gây khó khăn cho cô rồi, tôi thành thật xin lỗi cô, hy vọng cô có thể lượng thứ”.

An Tín mặt lạnh tanh ừ một câu.

Miss Dương lại thê thọt: “Cô có thể nói lại với Dù tổng được không, cô đã hết giận rồi chứ?”

11. Chương 05 Part 3

Nghe chị ta dè dặt thế, tâm trạng bị đè nén cả ngày trời của An Tín có chút khá khẩm hơn. Cô cố ý kéo dài thời gian không trả lời, bên kia lại rít rít nói: “An Tín xin cô đừng làm khó tôi mà, cô Lan là bạn gái của Dù tổng, anh ấy nhất định sẽ không trách cô ta, vậy thì tôi bắt buộc phải tiếp tục chịu đựng sự lạnh nhạt này - song mấu chốt ở chỗ tôi bây giờ đã tu luyện đủ để đối phó với cơn giận hờn hực của Boss đâu cơ chứ!”

An Tín nghe thấy từ “bạn gái”, cảm thấy có tiếng sét đánh trúng mình, cô vô thức đánh rơi điện thoại. Lẽ nào trong mấy ngày cô đi tìm Chính Nam ký hợp đồng, chuyện của Dù Hằng và Lan Nhã đã thành sự thật rồi sao? Vậy anh quan tâm đến cô như thế làm gì, cô khổ sở tìm cơ hội tỏ tình để làm gì?

An Tín buồn phát khóc, làm thế nào cũng không thể tự chữa lành vết thương như mọi lần. Tướng Công không có trong game, chỗ dựa duy nhất có thể ở bên an ủi cô cũng vô hình biến mất, cô phải làm sao để cứu chính mình đây?

Điện thoại reo dồn dập, cô chẳng còn thiết nhắc máy, mấy phút sau, tiếng chuông đặt riêng cho Dù Hằng vang lên, cô một tay dụi dụi mắt, một tay bấm nút nghe.

“Cô sao thế?” Boss tự nhiên lại không xưng hô “Cô An” nữa, hỏi thẳng luôn, “Đang khóc sao?”

“Không có”. Cô vội vàng nén lại tiếng nghẹn ngào.

Boss không nói gì, cô cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ sợ mở miệng lại lộ ra là mình đang khóc. Hai người cứ thế lặng im, cục diện bế tắc được đầu bên kia phá vỡ: “Đừng khóc nữa, cô khóc làm lòng tôi rối bời cả rồi”.

“Cô ra ngoài một chút, tôi có điều muốn nói”.

Tối, trời nổi gió, An Tín khoác thêm áo khoác hoạt hình ngoài áo sơ mi, cúi đầu nhìn thấy hình vẽ cừu vui vẻ ngây thơ cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đi thẳng ra quảng trường táo cách nhà chừng cây số. Cô cúi đầu ngồi trên ghế dài, lòng rối như tơ vò.

Một chùm đèn xe rọi lên cây táo bên cạnh, liền sau đó, hơi thở dần ông quen thuộc phả đến trước mặt, cùng mùi thuốc lá và hương áo quần thoang thoảng. Tim An Tín đập mạnh, hận mình lại để bị anh mê hoặc đến thế, đến cả hơi thở và mùi hương của anh cũng có thể cảm nhận được.

“An Tín”. Anh gọi tên cô, đứng cách cô chừng một mét, không quá gần cũng không xa cách, tiếp đó anh cũng không nói gì, chỉ nói cà vạt, bộ âu phục nhả nhận thẳng tắp trong gió đêm, để thời gian chậm chậm trôi qua. Anh để cho cô có đủ thời gian tự điều chỉnh, vô hình chung bày tỏ sự quan tâm săn sóc như trước nay vẫn thế. An Tín hiểu anh, nhưng sự thấu hiểu này lại càng khiến cô yêu anh say đắm, cô không muốn mối tình thâm kín của mình chết yểu như vậy.

Cô đã định từ bỏ rồi.

“Dụ Hằng, Lan Nhã là bạn gái anh sao” An Tín đứng dậy, bước một bước dài về phía Dụ Hằng, nhìn chăm chăm vào mắt anh, lấy dũng khí chưa từng có trong lịch sử nói, “Trả lời em”.

Dụ Hằng nhìn tóc cô, vẻ mặt không hề thay đổi. “Cô ấy có là bạn gái tôi hay không quan trọng với cô thế sao?”

“Anh trả lời tôi trước đã!”

Dụ Hằng lùi lại một bước, trong mắt là sự nhẫn nhịn: “Cô đội mũ lên trước đã được không?”

Câu hỏi kiểu gì thế này? An Tín ngớ ra, song vẫn nghe lời trùm mũ lên, nhét hết mớ tóc xoăn chặt vào trong, như con gấu con mặc áo liền quần. Anh nhìn cô, lại tiếp: “Thế tốt hơn nhiều đấy, cô có chuyện gì thì cứ nói, nhưng không được khóc”.

An Tín dụi dụi cái mũi bị gió thổi đỏ ửng cả lên, kín đáo quan sát sắc mặt Dụ Hằng. Sau khi thấy không có vẻ gì là bực bội, cô đột nhiên cắn môi xông lên ôm chầm lấy anh, sử dụng cùng lúc cả chân cả tay, học theo chiêu “vô địch đánh người” của Chương Tiểu Muội.

“Dụ Hằng, em rất thích anh, nếu anh chưa có bạn gái thì hãy chấp nhận em đi”.

Cô trước giờ không cảm thấy trong lời tỏ tình của mình chỗ nào kỳ quái, cô tham lam hít một hơi dài, lắng nghe tiếng tim anh đập bình bịch, tự tưởng rằng tim anh tăng tốc là bởi cử chỉ của cô. Bên tai vọng lại tiếng Dụ Hằng dở khóc dở cười: “An Tín, cô buông tôi ra đã nào, cứ thế này tôi rất khó nói chuyện”.

An Tín bấu chặt lấy nhất quyết không buông tay: “Không được, anh phải đồng ý em mới buông”.

Dụ Hằng dùng tay thử gỡ cô ra, mới dùng lực một tí cô đã bắt đầu hét toáng lên, những ngón tay lập tức khựng giữa không trung, không động đậy. “An Tín, An Tín”. Anh vỗ vỗ đầu cô, giọng nói có phần bất lực, “Tôi hiện giờ không thể đón nhận em”.

“Tại sao?” Cô không bận tâm hét lên.

“Tôi buộc phải giải quyết xong chuyện của Lan Nhã đã, quan hệ giữa cô ấy và tôi quá rắc rối, tôi không thể đón nhận em khi chưa giải quyết xong vấn đề, như thế cũng có thể gây thương tổn cho em”.

“Em không cần biết, không quan tâm, anh nhất định là đang viện cớ”.

Giọng cô vừa hốt hoảng lại ngang ngược, cứ như đứa trẻ bị cướp đồ chơi, cô đang ra sức lao vào lòng anh, túm lấy những thứ còn lại, tay anh cũng được, tay áo cũng tốt, thứ gì cũng có thể là bài thuốc cứu mệnh của cô.

“Không phải tôi đang viện cớ, là tôi muốn bảo vệ em”.

Dụ Hằng lần này đã hạ quyết tâm. Anh làm như không nghe thấy tiếng cô ầm ĩ, không trông thấy sự hoảng loạn của cô, lấy sức đẩy cánh tay cô ra, túm lấy vai cô, đẩy người cô ra cách chừng nửa mét.

“Em hãy nghe tôi nói, chuyện này rất quan trọng”. Anh cặp đôi mắt đen, nhìn thẳng gương mặt mơ màng của cô, nghiêm túc nói, “Tôi đang đợi một bản báo cáo điều tra, bên Anh cần một tháng mới có được đáp án, bản báo cáo đó sẽ quyết định việc tôi lấy lý do gì rời bỏ Lan Nhã, làm xong rồi, tôi mới có thể bắt đầu cuộc sống mới”.

“Vậy ý anh là từ chối em sao?” trong đầu An Tín ong ong nghĩ, đầu óc toàn chuyện báo cáo báo cáo Lan Nhã Lan Nhã, nồn nóng đến trắng bệch cả mặt, “Vì sao lại vô duyên vô cớ từ chối em?”

Dụ Hằng lùi thêm một bước, giãn rộng khoảng cách với cô, trông càng xa cách hơn. “Rất xin lỗi em, tôi giờ không có ý định yêu đương gì cả, em có thể cho tôi thêm thời gian không?”

“Thế là ý gì?” Cô thấy anh dần dần xa rời mình, trong mắt không giấu được nỗi hoang mang, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, “Một mặt anh từ chối em, mặt khác lại muốn em đợi, thế là có ý gì? Muốn em làm người dự phòng sao? Mà lại là kiểu dự phòng vô thời hạn?”

Thần sắc Dụ Hằng cũng lộ vẻ mệt mỏi chán chường, anh thở dài nói: “An Tín à, không phải như vậy, em có thể lý trí một chút không, hãy dành một khoảng thời gian để bình tĩnh lại, tôi không muốn cuốn em vào chuyện này”.

Nhưng cô không sao bình tĩnh nổi, nếu cô có thể bình tĩnh, thì khi đó chính là khi cô không còn yêu anh nữa, đạo lý đơn giản vậy lẽ nào anh không hiểu? Có điều thấy anh cứ lùi mãi như thế, lùi đến khoảng cách có thể khiến nét mặt anh nhẹ nhõm hơn, cô lại không thể không nghĩ: lẽ nào cô là hồng thủy hay mãnh thú? Để anh phải kiềm chế như vậy, dường như ở cô có điều gì đó khiến anh băn khoăn kiêng dè? An Tín suy sụp ngồi thụp xuống, tựa vào băng ghế chống đỡ sức nặng của cô, mọi sức lực như tiêu tan đi hết. Cô không phải con ngốc, nghe Dụ Hằng hai lần nhấn mạnh phải xử lý xong việc của Lan Nhã trước, cô biết tình yêu của cô đã hết hy vọng, ít nhất không phải là bây giờ và ngay lúc này.

Cô cúi đầu, ủ rũ nói: “Anh đi đi, em muốn ngồi một mình một lát”. Dụ Hằng ngồi xuống cạnh cô, vẫn cách ra vài cm, chắc hẳn với khoảng cách đó, anh được an toàn. Anh dăm dăm nhìn đầu cô, nhìn một sợi tóc xoắn lộ ra đang rung rung trong làn gió nhẹ, chìa tay vỗ về. “Đừng đau lòng, lời tôi nhất định chưa nói rõ được hết, làm em không vui rồi, bộ dạng này của em khiến tôi rất khó chịu”.

An Tín tự động ngã về phía anh, bờ vai anh như thoáng cứng lại, nhưng vẫn không né tránh, đón lấy chút sức nặng của cô. Cô ngược nhìn ngựa xe như nước phía xa xa, mắt không rời những quả táo chưa ửng sắc đỏ giữa trời đêm, trong lòng có chút thương cảm.

“Dụ Hằng, anh có thích em đúng không?”

Anh im lặng một lúc mới đáp: “Đúng thế. Thường ngày tôi luôn phải kìm nén rất nhiều, có thể khi gặp em mới có thể giữ ọi thứ bình thường”.

“Nhưng vẫn không đủ để anh yêu em? Không đủ để anh hoàn toàn mở rộng trái tim, có đúng thế không?”

Dụ Hằng vẫn giữ vẻ trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Không phải thế, là bởi một số lý do cá nhân bên trong”.

“Lý do nào cơ?”

Anh khẽ cử động bờ vai, để cô dựa cho thoải mái hơn. “Em có lạnh không?”

“Nói cho em nghe đi”.

“Không thể nói, nói rồi em sẽ từ bỏ tôi”.

Anh đột nhiên cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô, qua lớp mũ áo, cô cũng có thể cảm nhận được làn môi lướt qua. Nhưng cô đau lòng quá, nước mắt không sao ngăn được cũng khiến cô không dám cử động, vừa nãy anh nói không được khóc, vậy cô sẽ cố gắng không khóc, không biết khóc không thành tiếng có được tính là nghe lời không nữa.

Anh giơ tay phải, vòng qua sau người cô, sờ tới gò má phải. Bàn tay chạm thấy ướt ướt, những ngón tay khẽ run run. “Đừng khóc nữa, chỉ cần em không khóc, tôi sẽ đồng ý với em mọi chuyện”.

Nói tới đây anh đã chính thức chấp thuận An Tín làm bạn gái.

Giọng anh dịu dàng thế, mùi hương trên người thoang thoảng xa xăm, cánh tay cô ôm lại mạnh mẽ đến thế, cứ như đang tuyên thệ, lời nói khiến trái tim cô nghẹn lại, khiến cô òa khóc, cô không nghĩ được gì nữa, lao thẳng vào vòng tay anh nức nở, “Có phải là em ép người quá đáng không? Có phải em rất tùy tiện không?”

Dụ Hằng ôm chặt cô vào lòng, chỉ nói: “Đừng khóc nữa”.

Gió đêm trong lành, An Tín ngã vào vòng tay ấm áp thút thít khóc rất lâu, Dụ Hằng cởi áo khoác ngoài, đắp lên người cô, chốc chốc lại vỗ về mái tóc xoăn của cô, như dỗ dành đứa trẻ vào giấc ngủ. Anh từ đầu đến cuối không nói gì, nhưng có anh ở bên, cô tự đáy lòng cảm thấy rất yên bình, tất cả những lo lắng và buồn đau đều đã trôi xa, chỉ là không hiểu nước mắt cô vì sao cứ rơi mãi không thôi, lẽ nào là bởi hạnh phúc đến muộn màng quá, cô nhất thời chưa thích ứng kịp!

Cô hoàn toàn bình tĩnh lại, đứng thẳng dậy bối rối vì hành vi khi nãy.

Dụ Hằng nhặt áo vest tuột xuống băng ghế, bước tới trước mặt cô nói: “Để tôi đưa em về”.

An Tín quay mặt đi, không để anh trông thấy mí mắt sưng húp của mình: “Không cần đâu, về nhà với bộ dạng này, mẹ sẽ đánh em chết mất”.

“Căn hộ chung cư của em thì sao?”

Cô quay đầu nhìn tòa nhà sừng sững phía xa, cái tổ nhỏ bé của cô xa lắc xa lơ tận tầng hai mươi sáu, xa đến độ mờ nhạt như một vì sao. Cô thực sự muốn ở bên anh thêm một lúc, không nói gì nữa.

Dụ Hằng mỉm cười: “Vậy tôi đưa em đến Tinh Quang nhé”.

12. Chương 06 Part 1

Chương 6: Ông chú trong phim có phải thích SM Loli không?

Tầng đỉnh Tinh Quang có một vườn hoa trong nhà kính ấm áp, từng tia sáng màu lam rơi rớt, làm nổi bật từng cụm từng khóm hoa, cộng thêm hiệu ứng của những chùm đèn nhấp nháy trên tường, “Hoa hải tinh không”(1), không”(1), cái tên mới hợp làm sao. An Tín đứng trong ánh sao lung linh, nhìn bốn xung quanh nói: “Đúng là phong cách người lắm tiền”.

(1) Biển hoa trời sao

Dụ Hằng khe cong khóe môi, cười: “Em thích không?”

“Thích”.

Nếu bỏ qua đôi mắt đỏ hoe vì khóc, An Tín lúc này thật giống một yêu tinh vào nhảm khóm hoa, đến quần áo cũng dát từng tầng hào quang long lánh. Dụ Hằng nhìn cô nói: “Tiếc là thiếu mất cây gậy tiên nữ”.

“Gì cơ?” Cô khó khăn lắm mới rời mắt khỏi đóa tử vi, quay sang hỏi.

“Không có gì”. Anh vẫn mỉm cười.

“Hình như cứ là con gái thì đều không thoát khỏi niềm đam mê với nó thì phải! Anh đang nói cái vườn hoa này này”.

Dụ Hằng bước ra mở cửa, để người phục vụ mang sữa và bánh ngọt. Anh vẫy gọi An Tín lại: “Chắc cũng đói bụng rồi, đến ăn chút gì đi”.

An Tín đói đến mức hai mắt sáng rực, khôi phục lại bản sắc hoạt bát, nhón lấy bánh ngọt ngoạm ngoạm ngoạm ngoạm. Dụ Hằng bước đến bên tường màn, nhìn xuống cảnh đêm bên dưới. Ăn uống no say xong xuôi, cô mới nhớ ra vấn đề quan trọng. “Dụ Hằng, tên gọi của club này ở đâu mà ra vậy?” Cô từng nghe Chính Nam kể lại, cái tên Tinh Quang có nguồn gốc hẳn hoi, chỉ cần là nội dung có liên quan đến Dụ Hằng, cô lập tức ghi nhớ.

Do bị nước mắt thấm ướt ngực, Dụ Hằng về tới club liền thay đồ, áo sơ mi sẫm màu tiếp với vóc dáng cao ráo khôi ngô, đứng trước tường màn, không tinh quang nào sánh bằng.

An Tín nhìn anh không rời mắt, miệng cười ngọt lịm, chỉ sợ là mình đang trong cõi mơ.

Anh như thường lệ quay đầu nhìn lại trông thấy vẻ mặt của cô, cũng phá lên cười: “Chắc em quên rồi, cảm hứng thiết kế Tinh Quang này bắt nguồn từ phác họa của em đấy”.

Cô gãi gãi đầu. Anh gợi ý: “Hai năm trước em vẽ ra hình dạng kết cấu Tu Mậu Đại Địa cho kỳ sỹ game online, còn đặc biệt cho thêm một giáo đường màu lam bên hồ, đó chính là tiền thân của Tinh Quang. Trong bản kế hoạch em gửi cho Dực Thần, em nói giáo đường là nơi reo rắc thiện tâm, có thể cân bằng những giết chóc u ám của game 3D, hy vọng họ có thể giữ lại. Nhóm phát triển đã xóa mất giáo đường, anh vì không muốn phụ ý tưởng của em, bèn đem nó vào hiện thực”.

An Tín bưng mặt, hớn hờ hỏi: “Lẽ nào - anh đã có cảm tình với em từ khi đó?”

Dụ Hằng khẽ mỉm cười: “Không, anh chỉ thấy cô gái này rất có đầu óc, có thể thấy được những điều chúng ta không thấy”. Được Boss khen ngợi đầu có đơn giản chứ, nói tóm lại là anh đã công nhận cô rồi, An Tín trong lòng vui không tả xiết. Hai năm trước cô còn đang du học ở Hàn Quốc, sau khi vô tình vượt qua cửa ải khó khăn cuối cùng của “Thiên Ngoại Phong Thần”, cô cao hứng vẽ bức áp phích tuyên truyền công lược cho Dực Thần, đồng thời còn có cả bản kế hoạch xây dựng kỳ sỹ game online tự mình thiết kế, coi như món quà gửi tặng Dực Thần, không ngờ lại trở thành bước ngoặt khiến anh để ý đến cô.

“Thế là sau đó anh mới động viên em về làm việc cho Dực Thần, gửi thư mời”. Dụ Hằng tiếp lời nói nốt những nghi hoặc của cô, “Rất vui được gặp em, em lúc nào cũng mang lại tiếng cười cho cuộc sống của anh, anh thấy mình là một người may mắn”.

Bị anh nhìn thấu như thế, tán dương như thế, sắc đỏ trên mặt An Tín lựng lên một quãng. Cô vui tươi hớn hờ một hồi, ngấm lại, không đúng, thứ mang lại tiếng cười cho anh chẳng phải toàn những điều bộ khó coi của cô sao, vậy cô còn hớn hờ cái gì chứ.

An Tín trong nháy mắt lại xụ mặt bánh bao.

Dụ Hằng vẫn cười, nói: “Lần đầu tiên mời em đến làm khách, em không đến. Lần thứ hai em đến cùng cậu Nguyễn, tôi chưa tiếp đón được chu đáo. Hôm nay là lần thứ ba tới Tinh Quang, em có yêu cầu gì đặc biệt không?”

“Có, có”. Cô vội vàng chạy tới cạnh anh, ngẩng đầu ngắm gương mặt anh tuấn, dưới trời sao bao la, vẻ đẹp của anh không chỉ bộc lộ trọn vẹn, mà sự thận trọng của anh cũng kiểm soát rất tốt, nhịp tim cô tăng tốc, cảnh đêm mới đẹp làm sao!

“Nghe nói ở nhà anh có loại búp bê SD(2) bản số lượng hạn chế, đúng không...” Cô cười tíu tít, sắp lại gần hơn, “Chính là cái loại tương tự như Loli(3) sờ vào cái, nó sẽ kêu lên ngày thơ, “Chú, ưm,... đừng”

(2) Super Dollfie: người hoàn mỹ, là một loại của búp bê BJD, Ball Joint Doll, là những con búp bê mô phỏng theo cơ thể người thật, có đủ khớp trên cơ thể, cho phép người chơi tạo hình bất kỳ tư thế nào mình muốn.

(3) Thường chỉ thiếu nữ xinh đẹp độ tuổi chừng mười hai, mười ba tuổi trở xuống.

Sắc mặt Dụ Mỹ Nhân đanh lại, nhìn cô: “Ai bảo thế?”

Cô vẫn chưa nhận ra người đàn ông trước mặt trở nên cực kỳ nguy hiểm còn tiếp tục huyền thuyên: “Ai nói không quan trọng, mấu chốt là...” hai mắt bỗng phát sáng, “Ông chú trong phim chẳng phải thích SM(4) Loli đấy sao?”

(4) SM: viết tắt của Sado Madochism, chỉ hành vi và ý thức ngược đãi và bị ngược đãi.

Dụ Hằng đột nhiên mặt lạnh tanh, túm lấy gương mặt cô: “An Tín, trong đầu em đang nghĩ gì vậy hả?”

Cô chìm sâu hơn vào hoang tưởng, nét mặt có phần mê loạn: “Vốn là thế còn gì, các chú mỹ nam đều giỏi khoản đó mà”.

Anh gờ tay dứt khoát kéo cô lại, ôm vào lòng khẽ hỏi, “Vậy để anh sờ vào cái, xem em phản ứng thế nào nhé?” Nói thế, song cánh tay anh vẫn rất quân tử vòng sau eo cô, đôi môi cọ vào vành tai, phả ra hơi thở ấm nóng đầy quyến luyến: “Hử?”

“Thư đáo dụng thời phương hận thiếu!(5)”

(5) Đến lúc cần kiến thức mới ân hận vì không chịu đọc sách

Vành tai An Tín ửng hồng, một cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp người cô, cô chẳng nghĩ ngợi gì, hai tay theo bản năng quàng lấy cổ anh, đôi chân như cá chình quẩn lấy cẳng chân anh, lại tự phát tạo dáng “vô địch đánh người” của Chương Tiểu Muội.

“Dụ Hằng, Dụ Hằng”. Cô gọi khê, “Em sắp đứng không nổi nữa rồi, anh cho em bám nhờ một tí”.

Tiếng cười Dụ Hằng trầm mà vui. “Được thôi, ai bảo em giống chú gấu Koala(6) cơ chứ”.

(6) Gấu túi

Anh vui vẻ ôm cô, cô bám lấy anh, hai người đứng yên lặng một lúc.

An Tín đợi đến lúc tim mình không còn đập rộn lên nữa, mới buông anh ra, vẫn cứng đầu hỏi: “Vây nhà anh có búp bê không?”

Dụ Hằng phì cười: “Nhà anh chỉ có búp bê vải, đáng yêu y như em vậy, em có muốn đến xem không?”

“Búp bê vải thế nào?”

“Cừu QQ, tóc loăn xoăn, cười còn có hai lúm đồng tiền”.

“Tóc xoăn?” Mắt An Tín sáng lên, mắt tròn xoe, cô hào hứng giờ nắm đấm “yê, yê, yê” mãi không thôi, “Đúng loại em thích, em nhất định phải đi xem mới được”.

Thời gian thấm thoắt đã gần mười giờ, An Tín ngồi bên Dụ Hằng, hiếu kỳ hỏi này hỏi nọ. Cô muốn bù đắp một lần cho hết khoảng thời gian của hai mươi ba năm ngu ngơ, và hai năm thương thâm nhớ trộm, mỹ sắc ngay trước mặt, không khí ấm áp ngát hương, cô làm sao có thể nói lời từ biệt trước được.

Dụ Hằng nhẫn nại ở cùng cô, giữa hai người dường như không còn khoảng cách, cởi bỏ bộ mặt cấp trên công thức hóa thường ngày, anh thực sự là một hình mẫu tình nhân không chê vào đâu được. Chăm sóc cô từng li từng tí, ăn nói nhẹ nhàng đúng mực, không hề tỏ ra nôn nóng, dù rằng giữa họ có khoảng cách tuổi tác tới bảy năm.

“Còn muốn chơi gì nữa không?” Anh cúi đầu, nhìn ngắm cái đầu xoăn trên vai mình từng chút, từng chút một, “Nếu thấy mệt rồi, để anh đưa em về”.

An Tín vội vàng nhồm dậy, dụi dụi mắt: “Không mệt, không mệt, em muốn ở thêm chút nữa. Đúng rồi Dụ Hằng, bình thường anh có những thú vui nào?”

Cô nói chuyện nhảy cóc khá nhiều, song anh dường như rất hiểu cô, hầu như đều có thể lý giải đúng ý của cô. “Khi muốn thư giãn thì đi bơi, cưỡi ngựa, chiều bàn bạc hợp đồng thì đánh golf, tối đi club lên bar, có lúc cũng tham dự buổi giám định và thưởng thức đồ cổ”.

Lời anh nói khiến An Tín lú cả lưỡi: “Khác em hoàn toàn mà, những thứ anh nói là cuộc sống kiểu quý tộc”. Cô buồn bã quay sang, ai oán nhìn anh: “Anh nói xem giữa chúng ta liệu có sự khác biệt tuổi tác không?”

Khóe môi anh nở nụ cười. “Sự dung hòa thế hệ cũng là một vấn đề, có điều anh sẽ cố thay đổi bản thân”.

Khóe mắt đến chân mày An Tín đều không giấu nổi niềm vui sướng hạnh phúc, tối nay có được một anh bạn trai, người ấy lại chiều chuộng mình như thế, nếu không phải bầu vào cánh tay vẫn thấy đau, cô hẳn hoài nghi liệu có phải mình gặp vận đào hoa. Cô kéo cánh tay anh thê thọt khẩn cầu: “Dụ Hằng, Dụ Hằng, bọn họ đều nói anh biết tán tỉnh, biết xì tố(7), biết rất nhiều thứ, anh thể hiện cho em xem đi”.

(7) Một kiểu chơi bài poker, còn gọi là sấm cô năm cây

Khóe môi Dụ Hằng mím lại, cằm dưới căng lên. Anh quay mặt sang nhìn khuôn mặt bánh bao với đôi mắt mơ màng, chất giọng lành lạnh nói được nửa chừng lại đổi sang nhẹ nhàng nhiều nhất cũng chỉ có vài điểm đóng băng nho nhỏ mà thôi.

“Tán tỉnh? Là pha chế rượu đúng không?” Anh kéo tay cô, kê cái đầu ngủ gà ngủ gật lên ngực phải, đưa cô đến trước quầy rượu. Cậu phục vụ trông thấy họ bước đến, hơi khom mình nói: “Ngài Dụ”

“Cậu lui ra sau trước đi”.

Dụ Hằng gật gật đầu, bước vào quầy bar, lấy từ trong tủ rượu trong suốt ra Blue Curacao, Vodka, trộn lẫn với nước cốt chanh ngọt, sâm-panh lạnh, thủ pháp thuần thực pha chế xong một ly cocktail, đặt lên mặt bàn. Ly cocktail có màu lam nhạt, màu sắc cao quý, miệng ly là một cây ô anh đào nằm nghiêng nghiêng, trông cực kỳ đáng yêu, song lại không mất đi vẻ đẹp phong tình.

An Tín chống cằm, gác lên quầy bar, nói bằng giọng tiếu nữu: “Dụ Hằng à, em phát hiện ra phong cách của anh đều bộc lộ hết qua mọi mặt của cuộc sống thường ngày, lúc nào cũng thích những thứ tao nhã trí tuệ, đến cả ly sâm-panh trước khi ngủ này cũng nhàn nhạt, thẩm đảm vị cao quý”.

Dụ Hằng phì cười, vẻ mặt điềm đạm mà nho nhã: “Em còn chưa uống đã bắt đầu chê bai rồi”.

Cô giơ ngón tay gầy gầy chân ly rượu, kéo lại, khẽ nhấp một ngụm, một luồng mát rượi, ngọt ngọt cay cay xông thẳng lên não, cô nhắm tịt mắt, quạt quạt đầu lưỡi. Người đàn ông đối diện nhìn cô không phản ứng gì, cô mím chặt đôi môi đỏ hồng, thò tay lấy ô anh đào kẹp nơi khóe môi, nghịch ngợm đảo lên đảo xuống, nhìn anh cười: “Hình như em say mất rồi”.

Dụ Hằng nhìn xoáy cô một cái: “Anh ra ngoài hút điếu thuốc”.

An Tín chậm rãi uống hết ly “sâm-panh màu lam”, ra khỏi quầy rượu tìm Dụ Hằng. Theo sự chỉ dẫn của phục vụ, cô trở lại tầng đỉnh, chỉ có điều cảm thấy không khí rất khác lúc cô rời đi.

Dụ Hằng đứng bên tường kính hút thuốc, ánh sáng trong góc không hề mạnh, một khoảng lam nhạt trong phòng rơi trên mặt anh, nhuộm thêm đôi phần dịu hui, khác hẳn với vẻ lãnh đạm thận trọng thường ngày. Anh không hút thuốc để giết thời gian, qua động tác ngậm thuốc nhàn tản nơi miệng có thể thấy được, anh đang có tâm sự.

Có lẽ đây mới là Dụ mỹ nhân mà không phải ai cũng biết, ẩn sau bề ngoài chinh tề đẹp đẽ, anh cũng có những lúc thất thần ử ề. An Tín đang thò đầu ra nhìn, thì đột ngột nghe thấy bóng người quay nghiêng về phía cô “Em còn định nhìn đến lúc nào nữa?”

Cô nhún nhún vai bước ra, một cơn gió thổi qua, đem đến cho cô sức sống tươi mới tràn đầy: “Hi, loại rượu đó đúng là rất ngon, giờ em thấy nhẹ nhõm nhiều rồi”. Bó từng dạy cô tránh người sắc sảo trọng người tình cảm, cô luôn ghi nhớ. Những chủ đề nhạy cảm cô sẽ không đụng đến, hơn nữa lại đang đối diện với người cô yêu.

Ngộ nhỡ cô lại phát hiện ra tâm sự của anh có liên quan đến Lan Nhã, vậy chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

Dụ Hằng nhìn đôi mắt long lanh nụ cười của cô, cũng cười theo, những nét sắc lạnh trên người thoáng chốc tiêu Anh cầm tay cô, dẫn cô tới góc vườn hoa, dừng lại trước cây đàn dương cầm tinh xảo tuyệt đẹp. Anh để cô ngồi cạnh, vỗ vỗ đầu cô: “Muốn nghe đàn một bài không?”

Đôi nhãn cầu long lanh đảo qua đảo lại, ra sức nghĩ: “Hoạt hình có được không?”

Anh không ừ cũng chẳng lắc, chỉ đáp: “Lúc anh đánh đàn không được gây rối”. Sau khi có được sự bảo đảm của cô, anh bắt đầu lướt trên phím đàn, trôi chảy, tao nhã đàn một bản nhạc nhẹ.

An Tín từng xem buổi biểu diễn đón năm mới của Maksim, tận mắt chứng kiến gương mặt nhìn nghiêng như hoàng tử với những ngón tay thon dài mạnh mẽ, khiến cô rung động mãi. Cô biết khi đàn ông anh tuần chơi đàn, thì chỉ số hấp dẫn là vô cùng khủng khiếp, như bây giờ, ánh hào quang êm dịu đổ xuống người Dụ Hằng, cộng thêm bầu không khí duy mỹ xung quanh càng muốn lấy mạng người ta...

An Tín nghiêng đầu lắng nghe, nghiêng đầu nghĩ: Anh định lấy đi cả tâm can cô chẳng, vẫn còn chê nhịp tim cô đập chưa đủ độ hay sao? Nhấn rồi lại nhin, cô vẫn không kìm được hỏi: “Dụ Hằng, vì sao anh lại chơi đàn cho em nghe?”

Dụ Hằng không quay sang, ngón tay trắng ngần lướt như bay trên phím đàn. Anh nói qua tiếng đàn: “Anh ngờ rằng con đường nghe nhìn của em không được chính xác cho lắm, anh sẽ chứng minh cho em thấy bây giờ”

“...Chuyện phiếm là cái gốc của toàn dân, em cũng không ngoại lệ”. “Người ta nói đáng lẽ ra là “pha rượu và đánh đàn”, em lại nghe ra “tán tỉnh(8)”. Anh nhấn mạnh, “Hàm ý trong đó cách xa một trời một vực,

anh không muốn em hiểu lầm”.

(8) Pha rượu: tiaojiu, đánh đàn: tanqin, kết hợp lại là tiaojin, gần giống với tiaojing: tán tỉnh

An Tín tìm chỗ dựa bên mình, chẳng có chỗ nào để đỡ cái đầu nặng trĩu, cô vừa ngáp vừa nghe đàn, chẳng bao lâu đã gục xuống cánh tay dự hàng. Tiếng đàn bỗng ngừng lại, đôi tay rần rần chắc đỡ lấy người cô, cùng với đó là một nụ hôn phớt khẽ lên mái tóc, và giọng nói trầm trầm: “Đàn gãy tai trâu”.

Trên đường về nhà mẹ ở đường Tinh Tinh, An Tín cũng bị đánh thức mấy lần. Dự Hằng vỗ vỗ má cô, dỗ cô bước ra khỏi Tinh Quang, cô lơ mơ lắm rồi, anh liền ôm ngang người cô đặt vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, đặt đầu cô nằm ở tư thế thoải mái. Sau này cô mới thấy may sao mà cái thân hình 1m68 của mình cũng không nặng lắm, không đến nỗi gây rắc rối cho Dự Hằng, cô nghe thấy tiếng khởi động xe, tiếng bố chạy ra mở cửa, tiếng Dự Hằng lễ phép chào tạm biệt, sau cùng anh nói khẽ điều gì, cô lúc ấy đã bước thấp bước cao vào phòng rồi, không còn để ý nữa”.

Độ ngấm sâm-panh màu lam lớn thế sao?

Ngày hôm sau An Tín ngồi trên giường gãi gãi mớ tóc xoăn, vô cùng kinh ngạc về việc mình đã về nhà an toàn, trên người con thay bộ đồ ngủ cừu vui vẻ nữa. Bố cười nhạo cô là rượu không say người tự say, vừa mới yêu đương người ta được ngày đầu tiên đã mê mẩn hết cả thần trí rồi.

An Tín nghĩ một lúc, rồi hỏi rất nghiêm túc: “Bố, bố nói xem một người đàn ông mà đứng ngậy ra sau lưng bạn gái, còn có vẻ như mất mát điều gì, à mà không đứng, phải là cô quạnh mới phải, điều đó có nghĩa là gì?”

Vốn sẵn danh xưng cố vấn tình yêu, ông An chăm chú lắng nghe con gái kể lại chuyện xảy ra hồi tối. Ông thoáng suy nghĩ một lát, thở dài nói: “Con gái à, bố thấy Tiểu Dự chắc đến tám phần là có chuyện bận tâm, con cũng nói là anh ta lúc đầu không chấp nhận con, sau con khóc lóc một hồi anh ta mới gác kiềng đầu hàng, điều đó chứng minh trong lòng anh ta rất khó xử, không muốn khiến con đau lòng, nên mới thuận theo con. Chuyện với cái cô Lan kia còn chưa xử lý xong con đã bám lấy cậu ta, thế có khác gì là con đòi ứng trước tình yêu, cậu ta lại vẫn đang trong tư thế chuẩn bị, e rằng có phần không thỏa đáng!”

An Tín lập tức mặt như chết đuối, nhợt nhạt một màu. Bố lại đập đập mớ tóc xoăn của cô, chọc cho cô vui. “Có điều con gái bố không hề thua kém cậu ta đâu nhé, cố gắng lên, trở thành một người có thể kể vai sát cánh bên cậu ấy.”

Lời của bố, lại khiến cô có thêm động lực và tự tin.

Đến công ty quẹt thẻ vào làm, bà tám vô địch Chương Tiểu Muội truyền tin mới: Đại Boss Dự ngã bệnh rồi, ở nhà mở cuộc họp trực tuyến qua video, hôm nay gió chuyển ấm, thích hợp để mò cá.

An Tín ngẩn ngơ rớt lại trong văn phòng, rất lâu sau mới phản ứng ra: Không phải chứ, lại ốm rồi? Chú đẹp trai tốt cuộc là người kiêu gì chứ? Lần nào ở bên cô xong, ngày hôm sau y như rằng không cảm thì sốt...

Cô trải qua buổi sáng trong tâm trạng bất định, đến giờ ăn trưa, cô trốn vào phòng trà nước gọi điện thoại, không có người bắt máy. Một tiếng sau, Dự Hằng gửi tin nhắn: Anh vẫn khỏe, đừng lo lắng gì.

Cuộc sống trong công việc không romantic(9) là bao, An Tín vẫn là cô nhân viên quèn tầng mười lăm, Dự Hằng vẫn là Boss ở tầng cao nhất, trừ phi một người sắp xếp để gặp người kia, nếu không số lần gặp nhau của họ ít đến thảm hại. Từ sau tối ở Tinh Quang đã năm ngày trôi qua, An Tín mới gặp “thành công” Dự Hằng được một lần. Trong tình yêu con gái hay suy tính thiệt hơn, khi chưa có được nhiệt điện như mong đợi, cô khó tránh khỏi sầu não, thỉnh thoảng cũng ngờ vực lung tung: Anh không thật sự thích mình chẳng? Hay là để tránh tai mắt người ngoài mà không công khai với họ thân phận của cô?

(9) Lãng mạn Muốn An Tín chủ động công khai thể hiện quyền sở hữu bạn trai như Lan Nhã, cô không làm nổi. Ngoài những lúc làm việc cô chỉ còn biết ngây ra, cắn đầu bút nghĩ xem Dự Hằng liệu cô thích con gái chủ động, nếu cô ngày ngày quần lấy anh, liệu anh có sợ mà bỏ chạy không?

An Tín còn chưa tự hiểu được, cô đã rơi vào vườn hoa mê loạn nhất, trong mắt chỉ thấy toàn một màu hồng dễ thương, dung mạo tuyệt vời, song trên thực tế cô không tìm được lối ra.

Yêu đương là cuộc đấu sức, cũng là cái bập bênh, khi một bên để hạ xuống, người đáng thương không dễ gì phản kháng.

Bố thấy cô thoát vui thoát buồn, thở dài vỗ đầu cô: “Nha đầu ngọc, cố chịu làm gì chứ? Gọi một cú điện thoại là được rồi mà?”

Cô lấy dũng khí bấm điện thoại, đây là lần thứ hai trong năm ngày nay, lòng bàn tay cô rịn mồ hôi. Điện thoại kết nối một cái, cô vội vã cướp lời: “Dụ Hằng anh có bận không, em rất nhớ anh”.

Hai câu nói chẳng có tí quan hệ logic nào, nhưng mặc kệ, cô trung thực với cảm xúc của mình.

Bối cảnh Dụ Hằng nhận điện thoại có vẻ trống trải, có thể nghe thấy tiếng vọng lại. Đầu tiên anh cười, rồi nói: “Bạn quá quên mất cả em, đợi anh về nhất định phải bù đắp cho tử tế”.

“Anh ra nước ngoài rồi sao?”

“Đúng vậy, lúc đi vội quá, đến thư ký Dương cũng không biết”

Cô trong thoáng chốc có chút thất thần. Đầu dây bên kia lại cười nói: “An Tín, em đang giận đấy à? Nếu em giận anh sẽ về ngay”.

Mặt cô đỏ bừng lên, thầm mắng mình không biết phải trái. “Vây... lần thứ nhất em gọi điện cho anh, anh...”

Dụ Hằng trả lời rất nhanh: “Hóa ra cô nàng tóc xoăn của tôi vẫn để bụng chuyện đó, giờ anh giải thích cho em nghe - hôm đó máy bay chuẩn bị cất cánh, anh không kịp nói thêm mấy câu đã phải tắt máy rồi. Lúc đến Đức thì chỗ em đã là nửa đêm rồi, anh nghĩ vậy nên không gọi lại cho em nữa”.

Người ta đã giải thích rõ ràng thế rồi, cô vô cùng ân hận vì sự hấp tấp của mình. Mà anh còn gọi cô là cô nàng tóc xoăn nữa chứ, cứ như nệm nịu tiểu cô nương không bằng, thế còn không vui thì cô chính là heo. Cô nắm chặt điện thoại nóng lòng kể cho anh nghe đủ loại tin tức chuyện phiếm trong mấy ngày vừa rồi, cứ sợ mình dừng lại rồi không biết nói gì nữa, trong lòng đang xúc động dạt dào.

Dụ Hằng ở bên kia cứ thế nghe, rất ít khi nói xen vào, có cất tiếng thì nhất định là cười, vô hình chung đã gạt bỏ sự lúng túng của cô.

Nói cho cùng, anh vẫn luôn là một người yêu chu đáo. Sau cùng cô chợt nhớ ra điều gì bèn ngập ngừng hỏi: “Dụ Hằng, anh bên đó... ừm... mấy giờ rồi?”

“Không quan trọng”, anh dịu dàng đáp, “Anh không chủ động gọi cho em vốn là anh không làm tròn bổn phận, giờ khó khăn lắm mới được nghe em nói, anh càng phải trân trọng cơ hội này mới phải”.

Cô bất giác cười phá lên, tiếng cười xuất phát từ niềm yêu thích trong lòng.

Nói chuyện điện thoại với Dụ Hằng xong, An Tín thấy lòng yên tâm hơn nhiều, nhiệt tình đổ vào công việc cũng tương đối cao. Chương Tiểu Muội chốc chốc lại sang “tám”, hỏi cô vì sao gần đây Miss Dương khách sáo với cô thế, cô cười khì khì, nhưng vẫn ngại không nói bạn gái của sếp tổng đã thay đổi rồi.

Thứ bảy, bố đưa cô đi tham dự tiệc trà, để tăng cường thẩm nhuần văn hóa quốc học với cô. Hội họp với tiệc đấu giá từ thiện kiểu này cô đã tham gia nhiều rồi, cũng không để tâm nhiều lắm, mặc cái áo sơ mi dài tay với gi lê xong là lên đường. Khi cô vô tình quay đầu lại nhìn, kinh ngạc há hốc miệng: “Bố, bố ăn mặc tiên phong đạo cốt(10) thế để làm gì?”

Ông An diện cả cây Đường trang(11) trắng tinh, hoa văn mờ in chìm, đi một bước, cốt cách thanh thoát khỏe khoắn khiến người ta không thể không ngưỡng nhìn. An Tín nhớ bộ quần áo này là bộ đặt may riêng cho dịp lễ phát thưởng, nhận huy chương của tổng cục văn hóa ba năm trước, mới mặc có một lần.

(10) Phong cách của tiên nhân, cốt cách phi phàm

(11) Trang phục đời Đường

Bố hết nhìn trái lại ngó phải, vẻ khá là hài lòng: “Trong cục yêu cầu bố phải long trọng một chút, tối nay có đài truyền tới phỏng vấn mà”.

Vào quán trà đã định, ông An mặt tươi cười vui vẻ chào hỏi từng người bước tới trước mặt, còn nhả nhặn hơn cả Phật Di Lặc. An Tín nhìn ông khó hiểu, hỏi: “Bố, bố đang làm gì thế?”

Bố tiến một người tới hàn huyên tâm sự, nghiêng đầu nói với cô: “Sao hả, đáng đáp bố vẫn ngon lành chứ hả, có ra đáng bậc thầy không?”

An Tín tưởng ông đang hâm nóng không khí trước khi chuẩn bị phỏng vấn, bèn làm mặt xấu. Nhưng câu trả lời của bố lại nằm ngoài dự đoán của cô: “Bố nghĩ kết giao với Dụ Hằng ở hoàn cảnh thế này phải trịnh trọng một chút”.

An Tín ngoái đầu sang, như nghe được câu chuyện ly kỳ nhất từ trước đến nay. “Chuyện ấy thì liên quan gì tới Dụ Hằng?”

“Tối nay cậu ấy phải đến, đài truyền hình vừa hay cũng muốn phỏng vấn, bố thay bộ quần áo nhất cử lưỡng tiện”.

Mặt An Tín lộ vẻ không thể tin được: “Anh ấy đã về nước rồi? Nhưng có thấy nói gì với con đâu?”

Ông An cười khà khà: “Là bố mời cậu ấy về sớm hơn dự định đấy. Con gái còn nhớ lời bố từng nói không? Bố đã tuần này phải đưa Dụ Hằng đến trước mặt con, con đợi chút nữa mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, xem bố làm thế nào hạ gục cậu ấy giúp con nhé”.

An Tín chạy tới giúp bố chỉnh lại vạt áo, khẽ nói: “Bố, bố không cần phải chiều con như thế, con đúng là rất thích Dụ Hằng, nhưng con cũng yêu bố nữa, bố không cần phải vì con mà chủ động đi lôi kéo anh ấy”.

“Con gái ngốc, ai lại nói bố tầm thường như thế?”, ông An vỗ đỉnh đầu cô, “Trình độ quốc học của Tiểu Dụ sâu sắc hơn bố con ta nghĩ nhiều, cậu ấy là nhà giám định đồ cổ có chuyên ngành sành hoàng đầy, có mặt trong trường phạn.”

13. Chương 06 Part 2

Hai tầng trên dưới quán trà ngào ngạt hương chè, rất đông các anh tài của cục văn hóa, ủy viên hội nghị hiệp thương chính trị, người trong nghề, thậm chí có cả mấy nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đều có mặt. An Tín cùng bố vòng lên tầng hai, xem xét tỉ mỉ nào tranh chữ, nào bình phong, bình ngọc, lắng nghe bố giảng giải kinh nghiệm. Hai người dừng lại chỗ đồ gốm men màu cạnh giá gỗ, bố nheo mắt phân biệt: “Đây là hàng nhái, hàng thật đang ở Bắc Kinh”.

An Tín dán mắt lại nhìn, đột nhiên trông thấy Lan Nhã qua khe hở trên bức bình phong. Lan Nhã nhân mặc đầm dài màu mận chín, cánh tay khoác theo một anh chàng mặt mũi thâm trầm, đang nghiêng đầu nói gì đó với anh ta, có phần bất mãn: “Cash, em cứ thắc mắc anh ấy sao lại về sớm vậy, hóa ra là vì con nha đầu nhà họ An”.

Người đàn ông tên Cash kia hai tay đút túi quần âu, ngửa mặt quan sát bức bích họa, từ góc của An Tín nhìn sang, có thể thấy chân mày anh ta đen rậm, ánh mắt sắc lạnh, gây cho người đối diện thứ áp lực vô hình. Anh ta không nói gì, Lan Nhã lại kéo kéo cánh tay anh: “Anh là nghĩa huynh của em, anh phải đứng ra phân xử giúp em chứ”.

An Tín ngoái đầu nhìn bố, thấy ông cũng đang đồng tai lên, không kìm được phì cười.

“Phân xử thế nào?”, người đàn ông kia uể oải mở miệng, “Túm hẩn dằn ột trận, hay là đuổi con nha đầu họ An kia đi?”

Lan Nhã cắn môi, điệu bộ trước mặt ông anh kết nghĩa này của cô đã mềm mỏng đi nhiều, lại còn có vẻ mong manh yếu đuối nữa. Cô ta hạ thấp giọng, làm An Tín phải dán tai lại gần: “Em thích cái vé sau, Cash, anh giúp em nhé”.

“Ồ”, người đàn ông tên Cash đáp ngắn gọn, rất nhanh đưa ra nhận định, “Để anh nghĩ cách”.

Nghĩa muối của anh chừng như vẫn chưa yên tâm: “Cần thì anh đích thân ra tay, túm được cô ta, rồi cho phăng teo”.

An Tín ở bên này bức bình phong quay sang mặt đối mặt với bố, hai miệng một lời cùng một khẩu hình: “Cầm – thú!”

Đã nghe thấy Lan Nhã nhắc đến tên mình, An Tín tin Lan Mỹ nhân nhất định đã thấy mình, thế là cô kéo bố khẽ khàng rời đi.

Dụ Hằng vừa hay đứng ở góc đại sảnh tầng một, dáng người cao ráo. Bộ vest màu xám đậm làm nổi bật vẻ anh tuấn phi phàm của anh, song lại không gây cảm giác “giọng khách át giọng chủ”, làm lu mờ phong thái của những thứ đồ cổ ngọc ngà châu báu. Anh đứng chấp tay sau lưng, vẻ như đang đợi ai.

An Tín khoác tay bố bước tới trước, không cần nói gì, nhìn anh cười ngọt ngào. Dụ Hằng cúi đầu cười với cô, quay sang nhìn ông An, hơi khom người: “Xin chào ngài An”.

“Ôi chao Tiểu Dụ khách sáo quá”, ông An lặp đi lặp lại, “Gọi ngài An nghe xa cách quá, cậu gọi tôi là bác được rồi”.

Dụ Hằng mỉm cười đáp: “Vâng thưa bác”.

An Tín mừng thầm. Nói thế nào Dụ Hằng cũng là cấp trên của cô, bình thường quan cách rõ ghê, cô chỉ biết thăm yêu và phục tùng. Giờ trước mặt bố cô, anh khôn khéo như tiểu bối trong nhà, sự đề cao liên đới của địa vị này, không phải hai chữ cao hứng có thể diễn tả hết.

Ông An đưa tay bắt tay Dụ Hằng: “Con gái tôi chưa hiểu biết nhiều, mong cậu thông cảm cho”.

Sắc mặt Dụ Hằng từ đầu chí cuối vẫn ôn tồn lịch sự. An Tín thấy tuy bị bố nắm tay rất đột ngột, anh cũng chỉ hơi sững lại, rồi lập tức kính cẩn gật đầu, không để lộ ra chút kinh ngạc nào.

Kỳ thực cô hiểu những người lần đầu bắt tay bố có phản ứng thế nào. Bố dáng người cao gầy, bao năm dùi mài nghiên mực, ngoại hình thì toát lên vẻ ôn hòa nho nhã, nhưng ông từng làm việc ở mỏ, đôi tay cực kỳ thô ráp, chỉ cần đưa tay ra, người ngoài lập tức sẽ hiểu thế nào là bậc thầy quốc học An Tử Hàm kỳ thực đã bước ra khỏi cái danh xưng từ lâu, sống giữa bách tính nhân dân vật lộn với cơm no áo ấm, quan tâm đến dầu muối tương cà.

Nhưng bố cô chưa bao giờ oán trời trách đất, vui vẻ đón nhận tất cả. Cũng chính bởi sự lạc quan của song thân đã giúp cô biết trân trọng tình thân mình có, yêu sâu sắc ngôi nhà của mình, không cho phép bất cứ ai có quyền coi thường nó.

Đối với bố hay mẹ đều như thế.

Tối nay cô quan sát rất kỹ biểu hiện của Dụ Hằng, may sao anh vượt qua cửa ải rồi, cô cũng thấy yên tâm. Cô tin bố mình cũng rất hài lòng.

Sơ thẩm thông qua, bố và Dụ Hằng chuyện trò rôm rả, cô đứng bên cạnh cười góp.

“An Tín nhà tôi rất sùng bái cậu, trong phòng nó dán một bức ảnh chụp nửa người cậu, cùng với cả lão Mai nữa”.

“Lão Mai là...”

Bố nhìn Dụ Hằng, như thể anh là người ngoài hành tinh. “Mai cơn Rắc sơn(12) đó. Con gái ngấm tranh thần tượng hai mươi năm rồi, đâm ra cũng hép pi”

(12) Michael Jackson

Dụ Hằng quay sang nhìn An Tín trước, ánh mắt ngập ngừng: “Happy?”

Bố lại nhìn Dụ Hằng lần nữa, như kiểu anh lần này vừa từ sao hỏa trở về. “Thì là da đen(13) đó”.

(13) Da đen trong tiếng Hán có phiên âm là /heipi/

An Tín mím môi, ngoài mặt cố làm vẻ bình thường, trong bụng thì đang khổ sở nhin cười. Dụ Hằng nhìn sang cô, ánh mắt hấp háy, cô thôi cười trộm, ra tay cứu bố: “Dụ Hằng, lần trước anh nói anh có muốn một bức hành thiếp của Vương Hữu Quân(14) ...”

(14) Tên gọi khác của Vương Hi Chi.

Dụ Hằng thành khẩn thỉnh cầu ông An viết tặng, ông An gật đầu, miệng còn nói: “Tiểu Dụ đừng coi thường con gái tôi nhé, hành thư của nó còn khá hơn tôi đấy, riêng khoản từng trải, nó đã có mười ba năm mô phỏng Lan Đình thiếp, còn hơn đứt An thể mà tôi tự sáng tác ra ấy chứ”.

An Tín vội vàng thoái thác: “Bố, đừng làm con mất mặt nữa, cái người ta cần là danh tiếng của bố kia”.

Dụ Hằng bước một bước lại gần, nói khê vào tai cô: “Em viết tặng anh một bức”. Cái tai vô dụng của cô ửng đỏ, bố hờ cười, làm như không trông thấy gì hết.

Ông chủ quán trà rất nhanh chuẩn bị xong xuôi bút lông và mực nước, giấy Tuyên Huy Châu(15) cũng được trải ra, yên vị ở một góc quán trà. An Tín không muốn phô trương ồn ào yêu cầu bố trò chuyện với Dụ Hằng, không cho họ tới xem, lý do là khó mà tĩnh tâm được.

(15) Huy Châu: Tên phủ cũ, thuộc tỉnh An Huy Trung Quốc, giấy Tuyên: một loại giấy cao cấp chuyên dùng để viết chữ bút lông và vẽ quốc họa, được sản xuất ở Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc.

Cô dùng mắt áng chừng khoảng cách các cạnh giấy Tuyên, cầm bút lông lên, do dự một chút, rồi lập tức bắt tay vào viết. Phỏng theo đã mười ba năm, cô từ lâu đã đạt tới hơi thở vững vàng, khớp tay linh hoạt, chẳng khác các bậc thầy phóng bút là bao. Viết một mạch bốn hàng dọc, một nhân viên phục vụ ngang qua bên cạnh mang theo cơn gió, bỗng chốc cuộn tung góc giấy Tuyên của cô.

Toi rồi, mực mới viết còn chưa khô hẳn, mắt trông mực chuẩn bị lem ra chỗ trống, đúng lúc ấy một cánh tay dài rắn chắc đưa ra, giúp cô giữ góc giấy.

Người đàn ông ấy có đôi mắt đen như mực, chân mày cao rậm thuận theo thể tay quay người sang, nhìn bức tranh chữ. “Bút pháp mượt mà rắn rỏi, nét chữ uốn lượn như rồng bay, rõ ràng đã chiếm trọn khí chất đại gia rồi”.

An Tín nhướn mày: “Không ngờ ngài đây cũng am hiểu hành thư, thất lễ thất lễ”. Trong lòng lại nghĩ: cầm thú đội lốt công tử hào hoa, dù sao bên trong cũng có chút học thức, không phải thứ đồ vô dụng.

Câu sau của Cash càng khiến cô giật mình, có điều cô không thể hiện ra mặt. “Lan Đình thiếp được Huyền Tông vô cùng yêu thích, nghe đồn hai mươi tám chữ mỗi chữ một vẽ, cô phải chăng cũng muốn hoàn nguyên?”

Cô khom người tiếp tục viết: “Không cần đâu, tôi chỉ phỏng chữ không phỏng cổ, không có nhu cầu chôn dưới đất làm đồ cổ”.

“Con gái họ An thật thú vị”. Giọng Cash lạnh tanh không chút gợn, tuy nói lời cay độc, song sự tán thưởng của xương cốt, mới như gió lạnh cạo cạo ngoài da.

An Tín đặt bút xuống, đưa mắt nhìn hấn: “Còn nói tiếp nữa, ngài đây có phải muốn kết bạn với tôi, rồi uống trà, trò chuyện, nhân tiện nói rằng anh rất có hứng với tôi chẳng?”

Cash khoanh tay cười: “Hóa ra cô đã nghe thấy tôi và Lan Nhã nói chuyện. Thế càng hay, sau này mục tiêu rõ ràng rồi, cuộc sống nhất định sẽ rất rục rịch, tôi rất nóng lòng rồi đây”. Hấn kéo lọ mực chưa mở nắp lại, đặt lên một góc giấy Tuyên, miệng cười quay lưng đi.

Trước mặt có bóng Dụ Hằng bước tới, ánh mắt anh dừng lại trên người Cash đang đứng rất gần An Tín, gương mặt khô ngô phủ một lớp sương lạnh. Vừa bước tới, anh đã lạnh lùng buông câu, “Cash, An Tín là bạn gái tôi, anh và Lan Nhã chắc đã rất rõ quyết định của tôi rồi”.

Cash cười xấu xa: “Bạn bè một thời tôi đương nhiên hiểu cậu nghĩ gì, có điều tôi muốn nhắc cậu, cậu buộc phải xử lý xong chuyện của em gái tôi trước đã. Đừng đợi đến lúc hậu cung nổi lửa, cô bạn gái nhỏ này của cậu cũng khó mà giữ được, đến lúc đó lại khiến đôi bên cùng tan vỡ”.

Dụ Hằng không hề biến sắc, chỉ lạnh lùng đáp lại anh ta: “Cái tôi thiếu bây giờ là thời gian - hay là để tôi mời Peter về nước một chuyến, nói rõ xem người lúc đầu qua lại thân mật với Lan Nhã là ai?”

Mặt Cash biến sắc, ánh mắt trở nên sắc lẹm, như mũi dao lao ra. “Dụ Hằng, cậu xem điệu bộ trở mặt không nhận người của cậu bây giờ xem, hiện nguyên hình quý công tử vô tình vô nghĩa, ghê hơn ngày xưa nhiều rồi đấy! Cậu gây cho Lan Nhã tổn thương lớn như thế, giờ còn dám nói không liên quan đến cậu? Còn dám ra cái vẻ ta đây không hổ thẹn với lương tâm sao?”

An Tín thò đầu ra từ sau lưng Dụ Hằng, tiếp tục quan sát hai người đàn ông gương sừng sần sảng. Không phải cô không quan tâm đến Dụ Hằng, so với việc lo lắng cho anh bạn trai khí phách mạnh mẽ, cô lại muốn biết anh trước đây đã làm gì, từng gây “tổn thương lớn” thế nào cho Lan Nhã hơn.

Cô nghe thấy một giọng nói rất lạnh lùng, rất điềm tĩnh tuyên bố: “Không liên quan đến tôi”.

An Tín không thể không ORZ(16), Dụ Hằng nói thật rồi, mà là “dám” nói thật, bất chấp anh bạn đối diện mặt đờ đờ sát khí. Anh buông nhẹ một câu phủ lấp tất cả, còn cô như chú chó ngẩn ngơ chờ đợi.

(16) ORZ là icon quỳ mọp xuống mặt đất, o là cái đầu, r là tay chống xuống đất, z là cái chân đang quỳ

Ánh mắt Cash đột ngột dừng lại trên khuôn mặt ngây ngô của cô, dừng lại mấy giây, giọng điệu lúc này trở nên lạnh nhạt: “Cô bạn gái non nớt của cậu có tình người hơn cậu nhiều đấy, ít nhất thì cô ta cũng biết thế nào là hiếu kỳ, biết quan tâm trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì”

Dáng đứng lặng im của Dụ Hằng vẫn không thay đổi, anh giơ một bàn tay ra, nhét cái đầu xoắn đang thò ra ngó nghiêng lại sau lưng, chấp tay sau lưng mỉm cười: “Không liên quan đến tôi thì tôi cần quan tâm làm gì?”

An Tín kéo kéo gấu áo vest anh, thì thào: “Em thấy bố lên sân khấu rồi, hình như sắp phỏng vấn, chúng ta qua đó xem đi”.

Dụ Hằng xoay tay lại dặt tay cô, quay lại cười: “Em viết cho xong bức tranh chữ này đi đã”. Anh dùng cái tay rảnh rang còn lại làm động tác mời, tiếp tục lạnh nhạt nói: “Mời anh Cash, chỗ này là chốn văn hóa, không thích hợp để chúng ta động chân động tay, cô gái của tôi còn phải viết chữ, anh còn làm âm ỉ nữa nhất định sẽ ảnh hưởng đến cô ấy, tôi khuyên anh suy tính thiệt hơn rồi hãy quyết định”.

Vẻ hằm hằm của Cash dần tiêu tan, ánh mắt anh ta chỉ chăm chăm quan sát vẻ mặt An Tín như đang nghĩ ngợi gì, điệu bộ chăm chú ấy khiến An Tín hoài nghi hay là mặt mình dính mực, cô đưa tay lên xoa xoa, nhưng chẳng có gì hết.

Dụ Hằng vỗ vỗ sau đầu cô nhắc nhở: “Em lo việc của em đi”.

Cô quay người sang, lại bắt gặp Lan Nhã chậm chậm bước tới. Lan Nhã thấy bóng ba người họ dính lấy nhau, trong mắt lóe lên một tia sáng, lúc dừng lại trên khuôn mặt cô, vẻ coi thường trong ánh mắt ấy càng trở nên rõ ràng, như pháo hoa màu sắc sặc sỡ bùng nổ.

Nét mặt một người phụ nữ có thể giữ đẹp để hoàn mỹ không chút biến đổi, ánh mắt lại lấp lánh phong phú đến vậy, khiến cho kẻ chậm chạp như An Tín cũng hiểu ra một đạo lý. Người đẹp Lan Nhã này quá không đơn giản, ít nhất thì công phu bề ngoài cũng mạnh hơn cô. Lan Nhã không nhanh không chậm bước tới, khoắc lấy tay Cash, nhìn Dụ Hằng cười nhạt: “Dụ, cô này chính là bạn gái anh sao? Không biết thời gian giữ tươi của cô ta được bao lâu nhỉ?”

Dụ Hằng khề cử động khóe môi, dáng điệu lịch sự cũng không thua kém cô tẹo nào. “Chỉ cần cô ấy vui lòng, tôi nguyện giữ cả một đời”.

Cash lúc này lại khom khom người về phía An Tín: “Rất xin lỗi làm gián đoạn hành thư của cô, gia phụ lúc còn tại thế thường nói kẻ chấp mực tấm lòng thông đạt, không biết tôi có vinh hạnh được cô đây lượng thứ cho không?”.

An Tín thấy Cash vẻ mặt thành thực, có phần không hiểu anh ta. Vừa rồi trong khoảnh khắc giúp cô chặn mực, cô rõ ràng trông thấy một chiếc đồng hồ đeo tay lộ ra dưới tay áo anh ta, kim cương lấp lánh trên mặt đồng hồ màu đen làm cô lóa cả mắt, thứ giá cả đó là đẳng cấp cô không sao đoán được. Đàn ông vừa giàu

có lại thích gây hấn thường không có nội hàm sâu sắc, song hành vi của anh ta lúc này lại không khác gì một thân sĩ nho nhã lễ độ.

Cô túm túm tóc: “Không sao”. Nghĩ bụng, chỉ cần anh đưa Lan Nhã đi khỏi đây đừng quấy rầy tôi nữa là OK.

Cash lại thừa thắng xông lên: “Cô An đã lượng thứ cho tôi rồi, vậy chắc tôi có vinh hạnh được mời cô uống trà lần sau chứ?”

Dụ Hằng đáp thay cô: “Công việc của cô ấy có hơi bận, trà để tôi mời cho”.

Cash nhếch môi cười: “Dụ, cậu giữ chặt thế mà làm gì, tôi đâu có ăn thịt cô ấy đâu”.

Lan Nhã kéo kéo tay Cash, ánh mắt đông đưa không rời khỏi Dụ Hằng, vẻ dò xét. “Dụ, xem ra anh rất kị bọn em mang cô người yêu bé nhỏ của anh đi thì phải, sợ bọn em sẽ nói ra điều gì chẳng? Vậy thế này đi, để lần sau em tới tìm anh, một mình gặp riêng anh một bữa”.

Dụ Hằng vẫn nguyên vẻ điềm tĩnh, từ đầu đến cuối không bị họ lung lạc. Anh đáp rất nhanh: “Không cần đâu, những gì cần nói tôi đã nói cả rồi”.

Lan Nhã trước khi kéo Cash rời đi còn quét ánh mắt sắc lạnh qua người An Tín, mặt cũng không giấu nổi vẻ hậm hực. Cô ta mím môi khe hờ một tiếng, ngẩng đầu bước về phía sảnh chính, hai phóng viên cầm mic chạy tới phỏng vấn cô ta, không cần nhìn trực diện mặt, An Tín tin chắc Lan mỹ nhân lúc ấy nhất định lại tươi như hoa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tố chất tâm lý không phải người thường.

An Tín tò mò dõi theo từ đầu đến cuối, coi mình như người vô hình. Dụ Hằng đưa tay ra, kéo đầu cô lại xoa xoa, cười nói: “Cash là bạn anh, sốt ruột bên em gái, vì chuyện của Lan Nhã mà đâm ra thành kiến với anh, anh, em đừng nghĩ ngợi lung tung”.

“Em có nghĩ lung tung đâu”. Cô tựa vào lòng anh, nhưng vẫn rất hiếu kỳ thò đầu ra, nhìn theo bóng Lan Nhã khoác tay Cash. “Em thực sự rất tò mò không biết anh đã làm gì Lan mỹ nhân, phải bắt chấp mọi thứ bám lấy anh như thế” “Hãy tin anh”.

Dụ Hằng hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, mở miệng: “Anh không làm bất cứ việc gì không phải với cô ấy, kể cả em”.

An Tín vui vẻ toét miệng cười, nghe lời anh, cúi người tiếp tục viết nốt bức hành thư.

Dụ Hằng ngồi bên bàn trà hút thuốc, khói thuốc lơ mờ uốn lượn, quét qua chân mày đang nhíu lại, để lộ một nét mực thâm trầm. Anh nhìn về hướng sảnh chính, đường nét gương mặt nhìn nghiêng như tạc thường ngày toát lên vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, khiến An Tín vốn đã quen với sự dịu dàng của anh có chút không quen lắm.

“Anh sao thế?” Cô cuối cùng phải thừa nhận bị phân tâm, đặt bút xuống, kiên quyết không viết nữa.

“Không có gì”.

“Nhưng chỗ này không được hút thuốc”. Dụ Hằng đẩy thuốc vào khóe miệng, mỉm cười “Chỉ lần này thôi, lần sau không thế nữa”.

Hóa ra anh cũng biết chơi xấu, vì quá lo lắng cho cô mà tức trực mãi bên cạnh sợ Lan Nhã lại tới quấy rầy cô. Trong lòng An Tín dâng lên một niềm vui ngọt ngào, song cũng ý thức được sự lợi hại của Lan Nhã.

Cô đứng trước mặt anh cười ngây ngô, anh quay lại nhìn thấy vẻ mặt của cô, ngăn ra một lúc, dụi tắt thuốc, dắt cô đi về phía sân khấu, miệng cũng cười theo.

14. Chương 06 Part 3

Ông An đang nhận phỏng vấn của đài truyền hình, hai tay ông đan vào nhau, ăn nói nhã nhặn hài hước, người xem chốc chốc lại phá lên cười. Dụ Hằng đứng xem một lúc, rồi cúi đầu ghé sát bên tai đầu xoắn nói: “Sự lạc quan của em bắt nguồn từ bác trai”.

An Tín vội vàng cải chính: “Đâu có, em chịu ảnh hưởng rất lớn từ mẹ mà, em rất may mắn có họ là bố mẹ”.

Ông An chủ động nhắm nháy hai tiểu bối hoạt động tự do, An Tín kéo Dụ Hằng chạy ra bãi biển bên ngoài, hạnh phúc bay bổng trong gió đêm. “Lúc này mà ngồi phi thuyền lướt trên biển thì thích phải biết”.

Dụ Hằng không biết làm sao nín lại bước chân cô, bèn nói: “Sao em vẫn như đứa trẻ vậy, toàn thích chui vào chỗ trẻ con chơi”.

Khu vui chơi ven biển nhấp nháy ánh đèn, bóng đèn màu giăng trùng trùng điệp điệp như bầu trời đầy sao chói lóa, soi sáng nụ cười những du khách phía dưới. Nơi đây già có, trẻ có, từ cặp tình nhân đến những ông bố bà mẹ trẻ trẻ măng, Dụ Hằng là đại diện cho đàn ông trưởng thành tuổi ba mươi, ngoại hình dung mạo nổi bật trong đám đông.

“Em đi chơi đi, anh ở đây đợi em”. Anh cười nói với An Tín đang hùng hực khí thế, trán lấm tấm một lớp mồ hôi.

An Tín nhấp nhòm nhìn trái ngó phải: “Anh sao lại toát mồ hôi thế này? Khó chịu ở đâu à?” Giơ tay một khối nóng rực, hoảng hốt kêu lên.

Dụ Hằng bỏ tay cô xuống, nụ cười dịu dàng dành cho cô không suy suyển: “Đi mau đi, mệt rồi thì về đây tìm anh”.

An Tín quay đầu nhìn vòng đu quay nhấp nháy ánh đèn, tiếng reo hò cực kỳ phấn khích đập từ trên vọng xuống đập vào màng nhĩ cô. Cô thoáng do dự, nắm chặt nắm tay, tung tăng chạy đi. Cô nghĩ tuýp đàn ông chín chắn như Dụ Hằng chắc không khoái những trò trẻ con, nên cũng không ép anh.

Vòng ngựa gỗ, đu quay rực rỡ, thuyền hải tặc chơi liên mấy lượt, An Tín đắm đuối mồ hôi. Lúc cô đang bấu chặt lấy loan can thuyền hải tặc, con thuyền gỗ tròn xoay càng lúc càng mạnh, lúc thì chồm trên ngọn sóng, lúc lại nhào xuống đáy vực, khiến tim cô cứ nhảy từng từng trong lồng ngực.

“Chồng ơi, em sợ!” Sau lưng bỗng vọng lại tiếng con gái nũng nịu. Liền sau đó, có tiếng con trai vỗ về an ủi: “Ôm chặt lấy anh, đừng sợ...” Tiếng la hét hoảng sợ của họ tan trong gió đêm, khiến An Tín ngồi phía trước vô duyên vô cớ dấy lên ngưỡng mộ.

Trục lắc vừa dừng lại, An Tín đã nhảy khỏi chỗ ngồi chạy thực mạng về chỗ Dụ Hằng. Đám đầu chạy rẽ bao nhiêu người đang dạo chơi, từng đôi từng đôi ôm ấp, khao khát được gặp anh của cô càng mãnh liệt. Chạy tới gần, cô cuối cùng cũng trông thấy Dụ Hằng đang ngồi lặng trên ghế gỗ.

Anh quả nhiên vẫn ở nguyên chỗ cũ, gương mặt anh tuần thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn, chân mày hơi nhíu lại như gặp phải chuyện gì không vui. Vẻ mặt lãnh đạm lại chùng mực của anh cho thấy rõ ràng anh đang kiềm chế điều gì đó.

An Tín hy vọng thứ anh kìm chế không phải là tình cảm. Cô chạy vù đến bên anh, vô thức đưa tay ra, sờ theo chân mày, Dụ Hằng ngẩng đầu, hình bóng di động trong khoảnh khắc trôi trước mặt anh, xua đi mọi mây mù, khiến mặt mũi anh trở nên sinh động.

“Đừng chau mày”. Cô chun mũi nói, lấy tay xoa mảng chữ xuyên trên trán anh, rồi lại chỉ vào mình, “Anh xem, như em thế này này rất khó coi”.

Mắt cô tròn tròn, cái mũi thanh thanh lúc này chun lại thành một đồng, trông hơi giống lợn con kute. Anh nhìn cô, cười rõ tươi: “Được rồi... anh nhớ rồi”.

Cô ngồi xuống cạnh anh, để anh lau những giọt mồ hôi đầm đìa khắp mặt, tận hưởng sự dịu dàng ngát hương không dễ gì có được này.

Anh lấy bình nước trong ba lô cười vui vẻ của cô ra, vừa nhìn, lại phá lên cười: “Đến bình nước cũng là cười vui vẻ, em dứt khoát phải làm người đại diện cho công ty Sức Sáng Tạo đi thôi”

Cô lại kéo tay anh, tiếp lời: “Không được đâu, em không nỡ bỏ anh đâu”.

Dụ Hằng ngoái đầu nhìn cô, cũng cười theo, nhân thể đưa nước cho cô uống. Hai người đưa mắt ngắm cảnh đêm xung quanh, cùng lặng im không nói như đã ngầm hẹn trước, giữ một bầu không khí yên lặng. An Tín thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn theo ánh sáng, nhận ra gương mặt nhìn nghiêng của anh phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Cô hốt hoảng đứng dậy: “Em thật vô tâm quá, chỉ biết chơi ình, không để ý là anh không khỏe”.

An Tín rất nhanh đưa Dụ Hằng tới trước núi Linh Hồ, cô lái xe tìm biển chỉ đường, Dụ Hằng ngồi ghế phụ bên cạnh mở to nói: “Cứ đi thẳng, qua khúc quẹo tới có một khu nhà ở, sẽ có người tới chờ ở cửa”. Nhiệt độ của anh dần tăng cao, cô ngồi cạnh cũng có thể cảm thấy nhìn mồ hôi anh nhỏ từng giọt, lòng cô rối bời.

Xe riêng lao nhanh men theo đường núi ngoằn ngoèo, vượt qua sườn núi tiến vào bình địa lân cận. Đúng là có ánh đèn sáng rực, xuyên qua hàng cây thấp thoáng, nổi thành đường bao khu nghỉ dưỡng, phông theo tường bao cung đình. Trực giác mách bảo An Tín đây là chỗ của người giàu, không đoán được rốt cuộc căn nào là của anh, nên sau khi qua cổng lớn cứ liên tục hỏi anh dừng ở đâu.

“Chỗ này à?”

“Đi tiếp về phía trước”.

Đối thoại giữa hai người chỉ có thế, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán anh, xem chừng không chỉ đơn giản là đau đầu phát sốt gì đó. “

Anh rốt cuộc là làm sao?”, dấu biết rằng anh xuống máy bay là đến thẳng hội trà, nhưng nhìn dáng vẻ chịu đựng như thế của anh, cô thực sự sợ muốn chết.

“Đừng lo, anh không sao đâu”. Anh trước sau vẫn đáp dửng dưng như thế. Anh càng tỏ ra phớt lờ, cô càng dằn vặt vì sự lơ đãng của mình ở khu vui chơi khi này.

Xe lướt qua sân golf và quán cà phê tường kính, cuối cùng cũng đến một khu nhà quay ra mặt hồ ở trong cùng, hai người quần gia ăn vận gọn gàng chạy ra, quan sát động tĩnh trong xe, khẽ hỏi, “Ngài Dụ, ngài sao thế này?”, vừa dứt lời, cô lớn tuổi hơn như đột nhiên hiểu ra điều gì, hạ giọng nói thêm: “Lại giống lần trước sao?”

Dụ Hằng đẩy cửa xe bước vào trong, nói ngắn gọn: “Vâng, ời Helen đến”.

Câu chuyện giữa họ An Tín một câu cũng không hiểu, cô đứng cạnh xe đưa chìa khóa ột người quần gia, nhìn theo bóng lưng Dụ Hằng vội vội vàng vàng, tiến thoái lưỡng nan. Dụ Hằng đi đằng trước quay đầu lại nhìn, mặt để lộ nụ cười, quay lại dặt cô vào “Đang nghĩ gì trong đầu thế? Đến chỗ anh đương nhiên là cứ tự nhiên mà vào, coi như là nhà mình”.

Anh dẫn cô vào phòng khách rộng rãi, trong phòng ánh sáng êm dịu, đập vào mắt là nội thất trang trí đơn giản mà hợp thời, màu chủ đạo là màu trắng. “Anh lên tầng hai thay quần áo một chút, em ngồi xem ti vi nhé”. Dặn dò xong, anh đi thẳng lên cầu thang,

Phòng khách yên ắng lạ thường, trong không khí phảng phất hương hoa lan dịu dịu, khiến nơi sạch sẽ thế này nổi bật lên như khách sạn 5 sao. An Tín phóng tầm mắt nhìn cảnh đêm xung quanh, nghĩ ngợi, cố tình hỏi người quần gia nhiều tuổi hơn: “Cô à, có những ai sống ở đây?”

Cô quần gia như nhà ảo thuật, rất nhanh bày ra đủ loại bánh ngọt và đồ uống cho cô, cười đáp: “Chỉ có ngài Dụ và cô Nhiếp thôi”

An Tín không thể không tròn tròn mắt: “Không có hàng xóm sao?”

“Không có”.

“Ý cô là - những nơi cháu trông thấy từ sau khi qua cổng lớn vào đây, đều là của Dụ Hằng sao?”

“Đúng thế”.

Đúng là tham ô mà. An Tín chỉ muốn lặn ra sofa mà rên rỉ, có mỗi hai người, mà đã ôm nguyên khoảng đất những mấy trăm nghìn mét vuông, độc mấy tòa nhà thừa thớt, có cần phải hiển hách xa xỉ thế không. Oán thâm là thế nhưng mấy chuyện đến làm khách còn phá đám chủ nhà cô nào dám làm.

“Cô An xin cứ tự nhiên, muốn dùng gì xin cứ nói với tôi”.

An Tín ngây ra mất một lúc, cô giúp việc bèn hỏi han quan tâm. Điều cô nghĩ không phải là ăn gì, mà là lỡ mờ cảm thấy thế giới của Dự Hằng cách cô xa quá.

Vả lại nhận thức của cô với những gì cô tiếp xúc rất khác nhau. Dù là sự từng trải cuộc sống, phương thức tiêu khiển hay đám bạn bè, anh đều tỏ ra thanh tao hơn, cô đứng dưới đất cố gắng với tay ra, đuổi theo anh như gió đuổi mây.

Dự Hằng mặc áo sơ mi mới thay xuống nhà, cúc cổ, cúc tay cài nghiêm chỉnh. Không kể những giọt mồ hôi rịn trên trán và sức nóng phả ra qua lớp vải, vẻ ngoài của anh không khác gì người thường. Anh vừa ngồi xuống đã bắt chuyện với An Tín, như sợ cô cảm giác bị đối xử lạnh nhạt.

An Tín đưa mắt lại gần ngắm nghía gương mặt anh, chợt nói: “Đừng động đây”

Vừa cởi hai cúc ở cổ áo ra, cô đã thấy da anh nổi lên một lớp đỏ nhạt. Cô dường như chợt hiểu đang xảy ra chuyện gì, túm lấy tay áo anh bắt đầu cởi, quả nhiên trông thấy ban đỏ dày đặc nơi cổ tay.

“Ngứa không?” Cô xoa nhẹ nhẹ, “Anh lại còn cố nhịn không gãi, sợ em biết sao?”

Dự Hằng cười gạt tay cô, cài lại cổ áo như không có chuyện gì xảy ra. “Không sao đâu, lát nữa tiêm cái là khỏi thôi”.

An Tín nhìn chòng chọc vẻ mặt nhẹ nhõm của anh, nghĩ ngợi: “Sao anh lại bị dị ứng chứ?”

Anh lập tức đáp: “Chắc trên máy bay ăn nhầm đồ lung tung”.

Helen, bác sĩ riêng của Dự Hằng chưa đầy mười lăm phút sau đã có mặt ở chung cư, bước vào cùng cô còn có cả chuyên gia dinh dưỡng. Hai người đi thẳng tới bên sofa, cúi người xem xét bệnh tình anh, An Tín sợ làm ảnh hưởng bác sĩ khám chữa bệnh, bèn lùi sang bên nhường chỗ.

“Dị ứng rồi, không phải đã bảo anh phải cẩn thận rồi sao?” Helen rất nhanh đưa ra kết luận, lấy thuốc từ hộp trữ lạnh ra, tay pha chế miệng nói, giọng đầy trách móc.

An Tín ngồi sau lưng họ, lén thò đầu ra, nhìn mặt Helen.

Helen buông thả mái tóc xoắn dài màu hạt dẻ, gương mặt dưới ánh đèn xinh đẹp lệ thường, quả nhiên không hổ danh. Tay cô thoăn thoắt pha thuốc rồi tiêm, dặn dò: “Gayle, cậu đi nói với quản gia, thực đơn tuần sau của Dự Hằng phải đổi lại hết, cậu làm cho tôi một bản”.

Dự Hằng bị hai người họ vây quanh, khế nhích người ra, lấy tay phải còn rảnh rỗi giựt giựt mớ tóc xoắn của An Tín, lời kéo sự chú ý của cô. “Anh không đưa em về được, tối nay em ở lại đi”.

An Tín theo bản năng ngoác miệng định từ chối, lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, Helen đột ngột quay lại, như giờ mới phát hiện ra sự có mặt của cô, ném cho cô cái nhìn sắc như dao.

An Tín sờ lên mặt, cảm thấy quái lạ. Rất nhanh, Helen lên tiếng: “Anh cứ lo cho thân mình xong đã, rồi hãy lại gần cô ấy...”

“Helen!” Dự Hằng bỗng quát lên, ngắt đoạn nửa sau câu nói của cô, “Đây là chuyện riêng của tôi”

An Tín hết nhìn trái lại ngó phải, thực sự cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra, mà là chuyện cô không biết. Trông điệu bộ kín như bưng của mấy người họ, kể ngốc cũng biết là có liên quan đến cô. Cô quay sang vỗ về Dự Hằng: “Tinh thần anh không được tốt, nghỉ ngơi sớm đi. Em ra ngoài cùng bố, không về mẹ sẽ lo lắng”.

Dự Hằng nghĩ ngợi một lúc, nói: “Vậy để Gayle đưa em về”.

Một đáp án mong còn chả được.

An Tín nhìn đôi mắt đầy ưu tư của Helen, cười nói: “Tạm biệt trước nhé, bác sĩ Helen”.

Chuyên gia dinh dưỡng Gayle là anh chàng trẻ tuổi rất có trình độ. Trên đường đưa An Tín về nhà, anh kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của cô, ngữ điệu ôn tồn hòa nhã từ đầu đến cuối.

An Tín giả trò hỏi đáp. Cô hỏi trước: “Helen xinh thật đấy, chị ấy là người Trung Quốc à?”

Gayle vừa lái xe vừa giúp cô giải khuây: “Helen là con lai, quốc tịch Hàn Quốc, ba năm trước tới làm bác sĩ riêng cho ngài Dụ”.

Cô chớp chớp mắt: “Dụ Hằng và chị ấy rất thân đúng không?”

“Đúng vậy”

“Ra là thế...” An Tín kéo dài giọng, ngo ngoay trên ghế, làm ra vẻ đứng ngồi không yên, “Vậy họ thường ngày có hay tiếp xúc không?” Gayle nhìn cô mỉm cười: “Cô An đang lo lắng điều gì vậy?”

An Tín bĩu môi, cúi đầu không đáp.

Gayle tiếp tục trả lời: “Ngài Dụ mời Helen là vì anh ấy muốn học tiếng Hàn, trong vòng hai năm bọn họ thành quen thân rồi”. Hóa ra tiếng Hàn của Dụ Hằng là học từ Helen, bắt đầu học từ hai năm trước, tiếc là cô không ở trong thế giới của anh, nên không có chút gì liên quan đến anh.

An Tín không ủ rũ, trái lại còn trở nên vui vẻ. Dụ Hằng học tiếng Hàn, cô tạm thời lý giải là vì khi ấy anh đã có cảm tình với cô, muốn có chung ngôn ngữ với cô. Đương nhiên, quan hệ của họ giờ đã tiến thêm một bước, kiểu vô đoán tự huyền hoặc mình này ít nhiều cũng có thể khiến cô vui.

Gayle thấy cô cười, không kìm được cất tiếng nói, “Cô An là người lạc quan, ở cạnh cô tôi thấy rất nhẹ nhõm”.

Au Tín thấy anh dần dần cũng tươi cười, nghĩ bụng khẩu khí chắc cũng nói lỏng rồi, lại tiếp tục khai thác: “Tôi đã khiến anh nhẹ nhõm rồi, vậy anh có thể nói cho tôi biết Dụ Hằng rốt cuộc là bị bệnh gì không, để tôi cũng được nhẹ nhõm một chút?”

“Dị ứng”.

“Dị ứng gì cơ?”

Gayle rất nhanh mím môi, thần sắc có vẻ nặng nề, “Dị ứng thực phẩm”.

An Tín không tin. Trước sau cô ở bên Dụ Hằng tổng cộng bốn lần, ngày hôm sau lần nào cũng nhận được tin anh bị cảm, lúc đầu cô còn tin, nhưng tối nay cô rõ ràng thấy anh chẳng ăn gì cả, mà lại bị dị ứng thực phẩm. Anh nói ăn nhầm đồ lung tung trên máy bay, cô nhắm tính lại thời gian chuyến bay của anh, cũng là bảy tiếng trước. Dị ứng gì mà lại ủ bệnh lâu thế?

Cô lơ mơ cảm thấy có điều gì không ổn, nhưng Gayle rất thận trọng, không nói đáp án.

Trước lúc ngủ, cô cầm điện thoại nghĩ xem có nên gửi tin nhắn hỏi thăm không, song lại sợ quấy rầy giấc ngủ của Dụ Hằng. Dụ Hằng hiểu cô quá rõ nên đã gửi tin nhắn trước: “Anh rất khỏe, đã hết sốt rồi, chúc em ngủ ngon.”

15. Chương 07 Part 1

Chương 7: Anh nhất định là không cách nào từ chối em, sợ em khó xử mới qua lại với em

Thời gian trôi qua rất mau, năm ngày làm việc chớp mắt đã qua đi, An Tín lại đón chào hai ngày cuối tuần rực rỡ sắc màu. Dụ Hằng khỏi ốm lại lao vào công việc, thời gian gặp cô cực kỳ hiếm hoi, nhưng điện thoại thì không hôm nào thiếu. Anh hẹn cô ra ngoài, tặng cô chiếc mũ tròn in viền hoa vô cùng đáng yêu.

Hoa nhỏ màu nhạt rải quanh vành mũ, làm nổi bật cây lụa mỏng, so với mũ búp bê của nhóc Maruko còn sinh động hơn nhiều. An Tín đội lên đầu rồi cúi xuống phin, dưới ánh mặt trời nhô ra bóng một chiếc nơ bướm ở phía đuôi, vui không để đâu hết.

Dụ Hằng chỉnh lại mũ cho cô, hai tay thuận thế trượt xuống dưới, ôm lấy mặt cô, xoa xoa: “Sau này ra ngoài thì đội mũ này nhé”.

“Vì sao cơ?” Cô bị anh bóp miệng thành mồm vịt, nói không rõ lời.

Anh cúi đầu cười: “Càng đáng yêu hơn chứ sao?”.

Anh đã thích nhìn đến thế, vậy cô đội là được rồi, dù sao cũng rất đẹp, kết hợp với quần dài áo gi lê của cô, chiếc mũ này chẳng khác nào nét bút điểm nhãn, đúng là khiến đáng vẻ của cô đáng yêu hẳn lên. Nếu cô vội chạy ra gặp anh mà quên mất một phụ kiện đáng yêu như thế, anh còn nhắc: “Mũ đâu rồi? Trong ba lô à? Để anh lấy ra giúp em”.

Dụ Hằng từ Đức trở về mang cho An Tín không ít quà, tại vụ dị ứng bất thành linh tối hôm đó nên chưa kịp đưa cho cô. Anh lấy ra món đồ trang trí hình đôi

giày thủy tinh đặt vào lòng bàn tay, dụ An Tín đến xem: “Đẹp không? Tặng em đây”.

An Tín cúi đầu nhìn, chun môi: “Giày của cô nàng lọ lem, em không lấy đâu”.

Dụ Hằng cười cười, chìa bàn tay toái ra, trong đó có chú cừu thủy tinh điêu khắc Baccarat rất kute, dưới ánh sao chiếu rọi, lung linh sắc màu. Cô nhìn rồi hét lên kinh ngạc, giật luôn lấy nắm trong lòng bàn tay, reo lên: “Đẽ thương quá đi mất, đúng lúc em đang cần đồ treo toang trí ba lô!”.

Cô giương mắt nhìn tay anh, nghĩ còn thứ gì đẹp để xuất hiện nữa chẳng, anh chỉ cười: “Hết rồi”. Cô như quả bóng xì hơi, ỉu xiu cúi gằm mặt xuống.

Tối đến Dụ Hằng muốn chơi bóng quần và đi bơi,

trong lúc anh đánh bóng An Tín chạy rõ xa, một mình lang thang khắp club, nhân tiện ngắm nghía mỹ nữ với soái ca, thực ra là cô muốn tìm hiểu xem những người như Dụ Hằng thì thích làm gì. Khi thấy rất nhiều người ngồi uống rượu trò chuyện dưới ánh đèn dịu dịu, cô lập tức mất hết hứng thú.

Có điều cô thì thoảng nghe thấy những chuyện phiếm thú vị. “Lan Nhã đâu?” có người hỏi. Anh bạn bên cạnh đáp: “Cô ấy giờ không hay đến nữa, nghe nói hạng người nào đó cũng có thể xuất hiện ở đây, cô ấy trông thấy là thấy khó chịu”.

An Tín thì chẳng thấy khó chịu chút nào, cô cười khì khì chuồn khỏi quầy rượu, thấy Dụ Hằng mặc áo choàng tắm bước vào khu bể bơi trong nhà, bèn vội vàng theo sau.

“Dụ Hằng em lấy khăn tắm cho anh nhé, Dụ Hằng để em giúp anh rót đồ uống”. Cô vậy lấy Dụ Hằng đang đứng yên bất động, vô cùng nhiệt tình đề nghị.

Dụ Hằng buồn cười kéo cổ áo cô lên, kéo cô ra xa một chút. “Nếu em muốn thấy anh bán nuy, hay là cùng tắm yên ương đi”.

An Tín vùng vẫy thoát ra, mắt dán chặt vào cổ áo anh nói: “Em không biết bơi «À, anh hiểu nhầm rồi, ý em là em muốn ở bên anh, em có thể làm y tá chăm sóc anh”.

“Được thôi”. Anh nhìn đôi mắt toàn đầy hy vọng của cô, cũng không nói thêm gì nữa. Cô chạy đến bên bể bơi khua khua nước, không quan tâm là có việc thừa thãi hay không, quay sang báo cáo: “Nước rất vira’

Dụ Hằng nhìn cô soạt một cái cởi dây đai áo choàng tắm, để lộ nửa thân trên rắn chắc dẻo dai, áo choàng trút bỏ để lộ những cơ bắp cực kỳ rõ ràng. An Tín bỗng kêu “Woah” một tiếng, bịt mũi chạy như bay ra ngoài.

Tối đến như thường lệ Dụ Hằng đưa An Tín về nhà. Người anh toát ra mùi hương sau khi tắm rửa sạch sẽ. Cô tựa vào vai anh ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong cơn gà gật, anh đỡ đầu cô, ấn ấn mũ xuống.

“An Tín, đây là quà tặng em”.

An Tín vốn đã nói chúc ngủ ngon, như thường lệ tung tăng chân sáo bước về phía cổng, một câu nói của Dụ Hằng lại khiến cô ngóai lại. Sau lưng cô xuất hiện chiếc hộp cao chừng nửa người, trên dưới tổng cộng năm chiếc, được buộc lại với nhau bằng dây đai màu hồng, tương tự như cảnh trong phim, đưa mắt nhìn sang, hình như có bong bóng màu hồng chui ra từ trong giấy gói màu xanh nhạt. Cô tròn tròn mắt, tỉnh ra không ít: “Anh lấy ở đâu ra vậy?”.

Dụ Hằng đặt hộp quà trong tay lên bậc thềm cổng nhà An Tín, nói ngắn gọn: “Mang từ Đức về”.

“Nhưng em cũng đâu dùng hết nhiều thế này chứ!”.

Anh vẫy vẫy tay với cô, cô như người trong mơ bước lại gần, được anh ôm vào lòng: “Quà của bác trai bác gái anh đã cho người đưa đến rồi, những cái này anh muốn đưa tận tay cho em, bên trong có lễ phục và giày dép dành cho con gái, em mở từng tầng ra, còn có thể thấy nhiều bất ngờ hơn đây”.

Anh cúi đầu hôn lên má cô: “Chúc em sinh nhật ngày mai vui vẻ nhé”.

An Tín cả đêm trần trọc lăn qua lăn lại, cười ha ha, không sao ngủ được. Bên gối vang lên âm báo tin nhắn, cô cầm lên xem, quả nhiên là anh chàng đã mất tích một thời gian, Nguyễn Chính Nam.

Theo tin bên lề, anh đang tháp tùng cô nàng Vưu Vưu đi tuyên truyền nửa tháng.

“Sinh nhật vui vẻ, cô nàng tóc xoắn”. Vừa đúng lúc thời gian trên điện thoại An Tín chuyển 0 giờ, cứ như người bên kia không ngủ không nghỉ chờ đợi thời khắc quan trọng này, khơi lên trong lòng cô cảm giác ấm áp.

Nhưng hạnh phúc đến quá nhanh, người đang chìm đắm trong tình yêu còn chưa kịp cảm nhận được bao nhiêu dư vị, cuộc sống đã vội vã để lộ ra một mặt đáng sợ khác. Chủ nhật An Tín ngủ dậy bèn vào game, kiểm tra một lượt dấu vết Tướng Công từng trở về, không có chứng cứ gì hữu hiệu. Cô thất vọng đóng luôn “Phi Tiên” lại, tính kỹ ra, cho đến ngày sinh nhật cô hôm nay, cô và Tướng Công đã có tổng cộng ba mươi ngày chưa đoàn viên trên game rồi.

Bà An không có nhà, ông An nấu cho cô một bát mì trứng mừng thọ. An Tín đánh chén no nê xong bế bụng ra cuộn tròn trên sofa, hỏi: “Mẹ con đâu rồi hả bố?”.

“Hình như đi chợ, sáng sớm đã không thấy bà ấy rồi”.

Cô cầm di động chờ điện thoại của Dụ Hằng, hồi hộp chờ đợi những kế hoạch cho ngày sinh nhật hôm nay, nhưng cuộc đầu tiên cô nhận được lại là cú điện thoại lạ từ Lan Nhã: “Cô An phải không? Nếu cô muốn biết giữa tôi và Dụ Hằng từng xảy ra chuyện gì, thì mời đến tiệm trà Động Khẩu một chuyến”.

An Tín nhìn điện thoại đã bị cúp, trực giác mách bảo cuộc gặp lần này có gì đó khác thường, bố thấy vẻ nghi hoặc của cô, bèn góp ý: “Lan Nhã dấu sao vẫn là người của công chúng, sẽ không dám ngang nhiên giả trò gì đâu, nếu con tò mò thì cứ đi xem sao, có điều phải hết sức đề phòng”.

An Tín cẩn thận, đặt điện thoại ở chế độ ghi âm xong mới đến chỗ hẹn, ông chủ tiệm trà là người quen, cô bước đến yêu cầu bàn ở ngay dưới máy quay, ông chủ nhanh chân nhanh tay bưng trà và đồ điểm tâm lên, còn giúp cô bố trí một tấm bình phong.

“Nói đi, tôi rửa tai lắng nghe đây”. An Tín đối diện với Lan Nhã mặt điềm nhiên, đi thẳng vào vấn đề.

Lan Nhã vẫn phục trang tinh xảo như thế, trang điểm nhẹ nhàng xinh đẹp như xưa, toàn thân từ trên xuống dưới không tìm ra một khuyết điểm nào. Cô bưng chén sứ giả cổ lên, khẽ thổi một hơi, nhấp ngụm trà, song không đáp.

An Tín nhìn cô, cô thoáng chau đôi mày thanh tú, câu đầu tiên thốt ra là: “Cái này cũng gọi là bích la xuân sao? Thật là xoàng xĩnh quá thể”.

“Cô chịu khó chút vậy, chỗ chúng tôi đây không thể sánh được với trà chiều trang viên kiểu Anh của cô, đãi ngộ cao nhất cũng chỉ có vậy thôi”.

Lan Nhã không ừ hừ gì, nhướn một bên mày, hồ hững nói: “OK, dù sao tôi cũng không ở đây lâu, nói xong là sẽ đi”. Cô đưa tay vuốt vuốt mái tóc gọn sóng, khoe miệng mím một nụ cười đúng mực, nói như gió thoảng mây bay: một năm yêu nhau, Peter xen vào đôi câu hôn tôi, một bên là người chồng ưu tú do gia

tộc lựa chọn, một bên là tình yêu đầu, tôi rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử. Sau tôi định giải thích rõ ràng với mấy lần, nhưng bị Dụ hiểu lầm, anh ấy bắt đầu xa cách tôi. Peter lại quyết tâm theo đuổi tôi, người nhà khuyên tôi ra nước ngoài cho khuây khỏa, tôi đã đi Anh một chuyến. Đến lúc tôi trở về, Dụ càng trở nên lạnh nhạt, từ chối đính ước mà hai gia tộc đưa ra”.

“Cô nghe rõ chưa, cô An...” Lan Nhã nở một nụ cười ý tứ sâu xa, khoan thai nhấn mạnh, “Hôn nhân giữa tôi và Dụ là số trời đã định, vả lại chúng tôi còn có nền tảng tình yêu. Sự xuất hiện của cô chẳng qua là một cửa anh ấy, hay có thể nói là chất điều vị, sau khi anh ấy thấy hết những gì mới mẻ ở cô, tự khắc sẽ nghĩ cho gia tộc, nghĩ cho bản thân. Tới khi đó, cô em tóc xoăn dễ thương sẽ phải kết thúc thế nào đây?”.

Bàn tay nắm chặt điện thoại của An Tín rơm một lớp mồ hôi, cô dứt khoát đặt nó lên mặt ghế bên cạnh, đưa tay lấy cốc trà uống mấy ngụm. Bắt gặp ánh mắt chán ghét của người đẹp phục trang tinh tế đối diện lướt qua, cô dứt khoát đặt nó lên mặt ghế bên cạnh, đưa tay lấy cốc trà uống mấy ngụm. Bắt gặp ánh mắt chán ghét của người đẹp phục trang tinh tế đối diện lướt qua, cô nghĩ một chút rồi đáp: “Thế này đi, chỉ nghe một mình cô tự đánh trống tự thổi kèn thật vô vị, để tôi gọi Dụ Hằng cùng đến”.

“Thế này đi, chỉ nghe một mình cô tự đánh trống tự thổi kèn thật vô vị, để tôi gọi Dụ Hằng cùng đến”.

Vẻ khinh thường trong mắt Lan Nhã càng rõ rệt:

“Tôi biết những cô gái trẻ như cô nhất định sẽ bám chặt lấy Dụ không buông, nên đã nói trước với cô của Dụ rồi, cô ấy đồng ý hôm nay sẽ gặp nói chuyện với Dụ. Nếu cô không tin, bây giờ có thể qua đó, để xem anh ấy nghe cô hay nghe cô mình. À, quên mất không nói với cô, cô của Dụ, Ms Hằng Đình là quý cô có tiếng toang giới thượng lưu, cũng là nữ hoàng không nói hai lời của giới điện tử, toàn bộ các xu thế trào lưu đều do bà ấy dẫn đầu. Cô nghĩ xem với bộ dạng kém cỏi của mình thì sao lọt được vào mắt bà ấy đây?”.

An Tín đương nhiên không thể gọi điện, một là trạng thái ghi âm không cho phép, hai là cô biết Lan Nhã tuy đáng ghét, song có thể ngắc đầu nói hết những lời đó nhất định là bởi đã có chuẩn bị trước, cô thua là thua ở chỗ Dụ Hằng chưa từng công khai thân phận của cô, với tình hình hiện nay, nhiều nhất cũng chỉ là hai người phụ nữ đang tranh giành một người đàn ông, chứ không đơn giản là vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận đang xử lý những vấn đề lịch sử còn sót lại của bạn gái cũ.

Mà kể cả như thế thì đã sao, vẫn phải giữ lấy phong độ, yêu cầu của bố với cô rất đơn giản, chỉ cần “cấp nhân chi cấp, dụng nhân chi trường, tinh tâm ngồi lại suy ngẫm điều mình đã làm, tán gẫu không bàn luận chuyện sai trái của người khác.

(1) Giúp người cần giúp, dùng người đúng sở trường, tinh tâm ngồi lại suy ngẫm điều mình đã làm, tán gẫu không bàn luận chuyện sai trái của người khác.

Cho nên An Tín vẫn giữ nụ cười lễ độ, suy nghĩ một chút mới đáp: “Cô Lan, cô càng nói càng để lộ sự lo sợ của mình; dù cho lớp hóa toang kia che đậy rất khéo. Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi - nếu tôi chẳng là cái gì như các người đã nói, vậy các người sao phải giống trống khua chiêng đòi tách tôi ra khỏi Dụ Hằng? Sợ tôi làm ảnh hưởng đến anh ấy? Hay là sợ rằng liên minh lợi ích cao quý của các người bị kẻ bình dân là tôi đây làm yếu đi?”.

Hàng mi dài của Lan Nhã khẽ động đậy, che lấp tia sáng lóe lên toang mắt, cô lặng lẽ thu dọn đồng chi phiếu đem ra làm điều kiện trên bàn, đối diện với vẻ không mấy may quan tâm của An Tín, mặt để lộ thất bại hiếm thấy. Cô gái ngồi đối diện trước sau bình chân như vại, môi cô mím đến sắp nứt cả ra.

“Được thôi, cô đã cố chấp như thế, tôi sẽ nói cho cô biết hai chuyện. Nếu nghe rồi mà cô vẫn kiên quyết ở lại bên Dụ, vậy cứ đợi xem kịch hay đi”.

“Xem ra cô Lan đã đổi chiến lược rồi nhỉ, định uy hiếp tôi chẳng?”

“Uy hiếp?” Lan Nhã cười lạnh, gạt mớ tóc dài, phất một đường óng ả màu hạt dẻ, “Một tiểu nha đầu như cô, có thể uy hiếp tôi sao? Cô đề cao bản thân quá rồi thì phải?”.

An Tín buông tay: “Được thôi, cứ coi là tôi đề cao bản thân đi, chị có gì thì nói mau đi”.

Lan Nhã cầm túi da có Logo tiếng Pháp lên, lôi ra một tờ giấy phô tô lại, “xoạch” cái ném lên bàn, lạnh lùng nói: “Giấy chứng nhận của bệnh viện Victoria ở Anh, có thể chứng minh hai năm trước tôi từng làm phẫu thuật phá thai ở đó, đứa bé bị phá có nhóm máu O, người bố trên phương diện sinh học là Dụ Hằng”.

Sắc mặt An Tín thoát cái trắng bệch. Lan Nhã quan sát kỹ sự thay đổi của cô, nhạo báng: “Tôi biết cô nghe những lời tiếp sau đây có thể sẽ thấy vui hơn, song tôi phải nói rõ với cô, cô chỉ là tiểu nha đầu chưa trải sự đời, so với người có hậu viện lớn mạnh như tôi, cô chẳng là gì hết, cô - chỉ - như - phiến - lá - rụng - mà thôi”.

An Tín nhìn đôi môi mấp máy của cô ta, trong đầu trống rỗng, chỉ nghe lặp đi lặp lại một câu nói duy nhất: “Người bố trên phương diện sinh học là Dụ Hằng...”

Lan Nhã tiếp tục nói: “Tôi vì Dụ Hằng mà gặp phải cái điều tồi tệ nhất trong đời người - từ sau khi làm phẫu thuật phá thai, bác sĩ nói tôi không thể mang thai được nữa. Đúng, cô không nghe nhầm đâu, tôi bị thứ bệnh quái ác hết như mẹ cô vậy, vô sinh suốt đời”.

Hai chữ vô sinh như cú tát giáng vào An Tín, một người phụ nữ cả đời không thể có được đứa con tiếp nối huyết mạch của mình, điều đó nghĩa là gì cô hiểu rõ hơn ai hết. Mẹ cô sau khi lấy bố cô đã phải chịu đựng bao nhiêu soi mói, chịu đựng bao nhiêu chỉ trích từ những con buôn, ngày ngày bước cùng mẹ qua những con phố dài, cô đương nhiên hiểu rất rõ.

Nhưng mẹ cô là người lạc quan, chứ không dữ tợn như khuôn mặt Lan Nhã đối diện cô lúc này. Lan Nhã sau khi tiết lộ bí mật ấy, những ngón tay đặt trên bàn co quắp lại, trắng xanh như đang gắng sức, song trên mặt vẫn giữ nụ cười xinh đẹp: “Tôi vì Dụ mà chịu khổ như thế, tôi không thể không có anh ấy”.

Lòng bàn tay An Tín không ngừng đổ mồ hôi, trong tim như mọc thêm cánh tay, không ngừng đánh vào chỗ đau của cô. “Đây chính là những gì cô đã nói với Dụ Hằng hôm đó sao? Lấy đứa trẻ để uy hiếp anh ấy, bắt anh ấy phải bắt đầu lại với cô?”.

“Cô thì biết gì chứ?” Giọng điệu Lan Nhã đột ngột trở nên gay gắt, “Nếu không phải cô làm người thứ ba xen vào, anh ấy sao có thể từ chối chịu trách nhiệm với tôi? Cô xem cái vẻ ích kỷ của cô, chỉ biết mình sống vui vẻ, căn bản không quan tâm nếu chuyện này vỡ lở, anh ấy sẽ phải hứng chịu biết bao chỉ trích và trách móc?”

An Tín mím chặt môi, cô kìm chế rất lâu mới khó khăn mở miệng: “Cô đơn phương xua đuổi tôi, vô ích thôi, Dụ Hằng mới là nhân vật then chốt, tôi muốn nghe quyết định của anh ấy”.

“Ha ha, nực cười, đúng là chuyện nực cười”. Lan Nhã nhìn An Tín cười mãi không thôi, tiếng cười lạnh lạnh cùng cái liếc xéo cho thấy cô ta khinh miệt đến nhường nào, “Không phải cô cứ quần lấy anh ấy, anh ấy liệu có nhận cô là bạn gái không? Cô cũng không nhìn lại mình xem, tiểu nha đầu vô danh vô lợi, có thể mang lại được gì cho anh ấy chứ...”

“Này, bà cô, câu này chị nói không đúng rồi. Nếu Dụ Hằng là loại đàn ông dựa vào món lợi của phụ nữ mang lại, tôi còn không thèm theo đuổi nữa cơ”.

Tiếng cười của Lan Nhã đột ngột dừng lại: “Cô gọi tôi là gì cơ?”

“Bà cô”.

“Cô đúng là thứ đàn bà thiếu hiểu biết lại còn vô lễ”.

An Tín đứng dậy, cánh tay gác lên bàn vươn nửa người ra, đối diện với gương mặt sừng sốt của Lan Nhã. Cô vừa quan sát vừa nói: “Khóe mắt chị đã có nếp nhăn rồi, kem dưỡng có đắt tiền đến đâu cũng không che nổi mấy nếp nhăn ấy đâu, à, tôi khuyên chị đừng động đây, động một cái là phần rơi lả tả; lại nói chị luôn mồm gọi tôi là tiểu nha đầu, nếu chị không phải bà cô của tôi, sao tôi phải chịu đựng sự thô lỗ của chị chứ?”.

Gương mặt như sứ tinh xảo của Lan Nhã dần nứt nẻ. Cô trợn mắt nhìn gương mặt nghiêm túc trước mặt hồi lâu, rồi thẹn quá hóa giận, vung tay ra một cái tát. An Tín nhanh mắt nhanh tay, lùi lại sau một bước, tránh được sự nhục mạ của cô ta.

Hai người lạnh lùng nhìn nhau. Ngực Lan Nhã thoáng nhấp nhô, cô ta lấy lại hơi thở, cười phá lên: “Vẫn còn một chuyện nữa, cô không tò mò sao?”

An Tín đứng nhìn cô bằng nửa con mắt, không đáp.

“Sớm biết cô mặt dày thế này, sống chết không chịu rời xa Dụ Hằng, tôi đáng lẽ nên nói cho cô biết sớm hơn - Dụ bị dị ứng với cô”.

“Dụ bị dị ứng với mớ tóc xoắn của cô”.

Vẻ mỉa mai trong mắt Lan Nhã như con dao, sáng loáng ánh thù hận. “Đừng làm ra vẻ không thể tin được như thế, tôi còn tưởng cô qua bốn lần làm Dụ phát sốt lên như thế, trong lòng ít nhiều cũng có sự chuẩn bị, biết là có liên quan đến cô chứ. Chậc chậc, xem ra sự thực này lại cho thấy cô vô tri thế nào, vô tri đến độ không thấy rằng mình đang làm hại anh ấy, chỉ yên tâm thoải mái hưởng thụ niềm vui ở bên anh”

An Tín mặt trắng bệch đứng nguyên tại chỗ, môi mím chặt muốn nứt ra, không thốt nên lời. Nếu nói chứng vô sinh trước đó đối với cô chỉ là cú xung kích, thì bây giờ chứng dị ứng này đã phát triển thành cú đả kích chí mạng. Cảnh Dụ Hằng mở hơi lạnh đâm đũa cô đã thấy, làn da nóng như phải bóng của Dụ Hằng cô cũng đã chạm, nếu có thể, cô thà rằng những thứ ấy phát tác cả lên cô, thay cho những đau đớn của anh, chứ không để người cô yêu phải chịu đựng. Đầu óc cô hỗn loạn, đủ thứ âm thanh tạp nham ầm ĩ đập vào màng nhĩ, hành hạ thần kinh cô. Lan Nhã chậm chậm quan sát phản ứng của cô, môi cười nhạt, lấy từ túi da ra một tấm danh thiếp, đập lên mặt bàn. “Đây là điện thoại bác sĩ riêng của Dụ Hằng, Helen, có gì thắc mắc, cô có thể gọi đến hỏi cho rõ, xem tôi có bịa đặt sinh sự hay không”.

An Tín như người chết đuối, sắc mặt nhợt nhạt. Cô cố gắng kiềm chế ngón tay đang run rẩy, cầm tấm danh thiếp lên. Lan Nhã như muốn đập tan hoàn toàn niềm tin nơi cô, lại lạnh lùng nói: “Đương nhiên, Dụ nhất định sẽ yêu cầu Helen giữ bí mật này, có điều tôi với Helen là chỗ quen thân, tôi có thể chịu trách nhiệm với lời nói của mình, bằng thái độ chán ghét cô của Helen, cô ấy không việc gì phải giữ kín điều đó, suy cho cùng thì mỗi lần Dụ phát sốt, chẳng phải cô ấy lại được phen bạn tôi tắm mặt mũi đó sao?”

An Tín suy sụp ngồi phịch xuống, đến bây giờ, cô mới hiểu nguyên nhân Dụ Hằng muốn cô đội mũ mỗi lần hẹn hò. Anh đang chịu đựng sự giày vò mà dị ứng mang lại, còn cô thì đang tận hưởng niềm vui thích mà hẹn hò đem đến.

Cô như thế có phải là quá vô tri không? Có phải là quá ích kỷ không?

An Tín giận dữ trách móc bản thân, trong khi đả kích ấy còn chưa thôi, một rắc rối khác lại nổi đuôi kéo đến - “An Tín, theo mẹ về!”.

Trong hương trà lan tỏa, giữa bầu không khí tĩnh lặng bỗng vang lên tiếng mẹ. Tấm bình phong truyền lại tiếng người va chạm, đúng lúc An Tín đang do dự, gương mặt sát khí đằng đằng của mẹ đã tới trước mặt cô.

“Mẹ, mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Cô hoảng hốt lo sợ hỏi.

Bà An hung tợn nhìn Lan Nhã, chỉ vào khuôn mặt đang nở nụ cười đắc thắng ấy mà nói: “Con đàn bà này đã tới tìm mẹ từ lâu, nói con gái mẹ làm bồ nhí, phá hoại hôn nhân người khác, mẹ đã đuổi cô ta đi.

Mẹ đi chợ về, trợ lý của cô ta lại gọi điện ẹ, bảo mẹ đến tiệm trà mà lấy chứng cứ, vừa mới đây thôi, ở trong góc kia, tên trợ lý đáng chết đó giữ chặt lấy vai mẹ, bắt mẹ nghe hết câu chuyện của con và cô ta”.

An Tín nhìn gương mặt đã trở nên trắng bệch và thân hình còn đang thở hổn hển của mẹ, trong lòng cảm thấy bất an. Cô nhanh chóng bước tới xoa dịu mẹ, vỗ vỗ lưng bà nói: “Mẹ, mẹ đừng nổi nóng, chúng ta ngồi xuống uống chút nước đã được không?”

“Uống gì mà uống?” Bà An cầm cốc trà lên, đập cái rầm một tiếng, nước trà bắn tung tóe xuống chân Lan Nhã khiến cô ta phải cau mày lại.

“Mẹ thường ngày dạy dỗ con thế nào hả? Có con đàn bà mũi hếch lên trời đến chà đạp con, con phải làm thế nào? Vừa rồi con đàn bà này chỉ thiếu nước chỉ thẳng vào mũi con mà chửi rửa rồi, con sao có thể kém cỏi thế chứ, không biết chửi lại hay sao?”

An Tín bắt đầu lúng túng: “Mẹ, mẹ đừng nổi cáu, ngồi xuống đã được không? Con nghe mẹ hết mà”. Bàn tay không ngừng vỗ vỗ lưng bà không dám ngồi nghỉ.

Bà An càng nói càng bốc hỏa, bà vung tay, chống nạnh đứng yên: “Cô tên là Lan Nhã phải không? Một người đàn bà vô sinh còn đi khắp nơi rêu rao, thì có khác gì con gà mái già không đẻ được trứng còn không

biết thân biết phận làm loạn cả tổ lên chứ, tốt đẹp khoe ra, xấu xa đẩy lại, cô hiểu không hả? Trẻ trung phơi phới, suốt ngày chỉ biết tranh giành đàn ông, không giành được thì chạy đến đây giở thói lưu manh, cô thích cút đầu thì cút đi cho khuất mắt tôi”.

An Tín hạ giọng nói: “Mẹ, mẹ, đừng nói thế, nể mặt cô Lan một chút”.

Lan Nhã liên tục lắc đầu, trên mặt hiện ra nụ cười không sao tin nổi: “Đúng là thô lỗ, chẳng trách nuôi được đứa con gái như thế”.

Cô ta đứng dậy hai tay ôm lấy người, cao giọng gọi phía góc bình phong: “Chụp lại cả rồi chứ, Alex, lát nữa đem ảnh chụp chính diện của cô An đây tung lên mạng”.

“Cô dám!”, không đợi An Tín lên tiếng ngăn cản, bà An đã hét tướng lên: “Nhà họ An chúng tôi tuy nghèo, nhưng con gái chúng tôi biết trân trọng danh tiếng của mình, không như cái loại không biết xấu hổ nhà cô!”

An Tín thấy hơi thở mẹ càng lúc càng gấp, căn bản không để tâm đến sự giúp đỡ hoàn toàn phản tác dụng của bà, cô sợ đến run rẩy chân tay. “Mẹ! Mẹ!

Mẹ nhìn con được không? Đừng nghe lời cô ta nói! Nào, hít thở sâu, chúng ta cùng hít thở sâu nào - Đúng, cứ thế, hít vào trước đã...”

Lan Nhã lạnh lùng nhìn hai mẹ con họ thực hiện biện pháp cứu chữa một lát, thỉnh thoảng buông một câu thâm độc: “Hóa ra bà cụ già không biết sinh con trai này còn bị bệnh nữa, chắc là huyết áp cao với bệnh thần kinh rồi, đánh đá như con mụ hàng tôm hàng cá, đúng là đáng chết”.

Ba chữ bệnh thần kinh vừa thốt ra, An Tín lòng lạnh như băng. Quả nhiên rầm một tiếng, bà An ngã phịch xuống đất, chân tay co giật. An Tín không đỡ nổi mẹ, cũng bị kéo ngã lăn ra đất, đầu đập xuống sàn đau điếng. Cô cuống cuống ấn nhân trung mẹ, lớn tiếng kêu gào: “Mẹ! Mẹ! Mẹ bình tĩnh nào! Tức giận vì người phụ nữ thế này không đáng đâu!”

Tình cảnh phút chốc trở nên hỗn loạn. An Tín cố mẹ, trước lúc ra khỏi cửa còn lạnh lùng buông lại một câu với Lan Nhã: “Món nợ giữa chúng ta từ từ rồi tính”. Nói xong gọi xe lao thẳng tới bệnh viện.

Ông An hay tin nhanh chóng tới nơi, mặt cũng cắt không còn giọt máu, không ngừng xoa tay hỏi: “Tín, Tín, sao lại thế này, bệnh của mẹ con đã không tái phát mười mấy năm rồi cơ mà!”

An Tín suy sụp ngã xuống ghế, cúi đầu nói: “Đều tại con không tốt, con không nên theo đuổi Dự Hằng”.

16. Chương 07 Part 2

Ngày sinh nhật hôm đó kết thúc trong u ám. An Tín biết Lan Nhã tâm địa độc ác, nhưng không ngờ lòng dạ cô ta lại hiểm ác đến vậy. Lan Nhã chờ đến đúng ngày hôm nay cho An Tín bẽ mặt, còn bảo trợ thủ cắt lại đoạn phim thể hiện hai mẹ con nhà họ An hung tợn, giữ lại làm chứng cứ uy hiếp.

Khoảng thời gian một ngày ở viện trôi qua rất chậm, An Tín ở lại trông mẹ truyền dịch, bố về nhà hầm canh và thu xếp đồ đạc, không ai dám nhắc đến cái tên Dự Hằng.

Dự Hằng tới viện lúc ba giờ chiều, tóc mượt mồ hôi. Cà vạt đã bị tháo ra, không còn sót lại chút gì của bề ngoài nghiêm chỉnh chừng mực thường ngày, trong mắt cũng lộ ra chút hoảng hốt. Anh nắm lấy cổ tay An Tín, dồn cô vào vách tường nói: “Bác gái không sao chứ? Chuyện với Lan Nhã anh sẽ giải quyết, em không được phép nói chia tay”.

Lúc An Tín quay sang nhìn anh, bàn tay theo bản năng túm lấy cái mũ trong ba lô, còn chưa kịp đội lên, anh đã kéo cô lùi ra khỏi phòng bệnh. Lúc này hai người đối diện với hơi thở của nhau, mặt kề sát sát, tình cảm trong mắt nhau cũng bộc lộ không giấu giếm, đáng tiếc thay, lần đầu thân mật lại đến không đúng lúc.

An Tín lặng lẽ đội mũ, ngửa đầu tựa vào vách tường, nhìn ánh mắt Dự Hằng như bó đuốc lụi tàn, dần dần xám xịt lại. “Em biết, nhất định là anh không cách nào từ chối em, sợ em mất mặt mới qua lại với em.

Nhưng em vẫn luôn tin rằng, em nhất định sẽ khiến anh thích em”.

Dụ Hằng im lặng nghe cô nói. An Tín ngẩng đầu: “Nhưng em nhận ra em rất mệt mỏi, hóa ra không phải cứ hai người thích nhau là được, có rất nhiều điều anh không thể từ bỏ, em cũng thế”. Cô lôi điện thoại ra, nhét vào túi áo khoác ngoài của anh, khó khăn nói: “Trong điện thoại có ghi âm, ở quán trà có máy quay, anh tập hợp lại sẽ biết đã xảy ra chuyện gì, em sẵn lòng tin anh, nhưng bệnh tình của mẹ không cho phép em tin, anh cứ nghĩ đi. Đợi mẹ tỉnh lại, em sẽ chuyển mẹ tới viện điều dưỡng, bởi Lan Nhã nói không sai, đúng là mẹ em từng có tiền sử bệnh thần kinh”.

Dứt lời, mắt cô cũng phủ một màu u ám, không còn lấp lánh ánh sáng trong veo nữa.

Chứng thần kinh gián đoạn của mẹ luôn là điều cấm kỵ trong nhà, vì cô và bố yêu thương mẹ, họ trước nay không bao giờ bàn luận về chuyện này, đồng thời hẹn ngầm với nhau coi mẹ như một người bình thường, trong lòng cô, tình cảm ấm áp trong gia đình là điều cô tự hào nhất. Có thể nói, mẹ đối với cô không đơn giản là một bà mẹ, mà là cô con gái cần được chăm sóc trong tiềm thức của cô. Nhưng giờ đây, lòng tự trọng và không khí ôn hòa mà họ dày công vun đắp trong chốc lát đã bị Lan Nhã đạp đổ, hay nói đúng hơn là hủy hoại, vào lúc cô trở tay không kịp.

“Sau này em sẽ xin nghỉ với trường phòng, hy vọng anh có thể phê duyệt. Bệnh của mẹ cực kỳ đặc biệt, là ở trong đầu...” An Tín chỉ chỉ vào đầu mình, nỗi đau xót bỏng chốc dâng lên trong mắt, cô nói, “Bà lúc nào cũng mong em sớm lấy chồng, sinh cho bà đứa cháu ngoại, chứng vô sinh cũng khiến bà sắp phát điên rồi. Chính vì mẹ có bệnh, nên bố mới luôn nhường nhịn bà, nên em luôn rất vâng lời bà, giờ âm ỉ ra nông nỗi này, em buộc phải tìm cách giảm thương tổn đến mức thấp nhất - Dụ Hằng, anh có hiểu ý em không?”

Dụ Hằng đương nhiên là hiểu. Hai cánh tay anh chống lên tường, chân mày không kìm được run run, lời nói ra vừa thấp vừa trầm: “Anh có thể phối hợp cùng em không xuất hiện trước mặt bác gái trong thời gian này, song em không thể lấy đó làm lý do để nói chia tay”.

Anh giữ lấy đầu cô, rất nhanh hôn lên trán, lưu lại hơi ấm, rồi quay đầu dứt khoát bước đi, bóng lưng cao ngạo trác tuyệt.

“Nhưng em thật sự không muốn đối diện với tình huống thế này nữa, có người phụ nữ vô duyên vô cớ chạy đến trước mặt anh, giả trò ghen tuông tranh giành tình cảm, vênh váo ra lệnh, điều vô dương oai với anh...”, dừng khí của An Tín thoáng chốc mất đi điểm tựa, cơn buốt lạnh theo huyết mạch ào ạt đứt đoạn nơi sống lưng. Cô chán nản dựa vào tường, thở dài. Đúng là không thể trách cô tuyệt tình, cô và thế giới của anh bị ngăn cách bởi quá nhiều điều không nên, chuyện ngoài ý muốn lần này chỉ là ngòi nổ.

Bà An từ sau khi tỉnh lại được chuyển vào viện điều dưỡng Sơn Thôn, được An Tín cùng bố hết lòng chăm sóc, bệnh tình đã khá lên nhiều. Viện điều dưỡng nằm giữa núi rừng, không khí thoáng đãng, môi trường trong lành, cách biệt chốn phồn hoa đô thị, như giữa chốn đào nguyên dưới ngòi bút của Đào Tiềm. Viện trưởng biết được nha đầu tóc xoăn của bệnh nhân mới vào là cao thủ hành thư, bèn xin viết tặng một bức, đem bốn chữ “Thế ngoại đào nguyên” in dập ngay ngắn trên tấm đá hoa cương trước cổng viện.

Chiều, An Tín đắp chăn ẹ xong, đẩy bà tiến vào khu vườn xanh mát, ngồi xổm cười híp mắt nói: “Không khí trong lành thật đấy, mẹ, mẹ thử hít thở xem nào”.

Bà An mặt vô cảm ngồi trên xe lăn, nhìn những con chim đang lú lo trên cành.

Hai con chim nhỏ bay lượn quanh khu vườn, rồi lại đáp xuống ríu ra ríu rít, náo nhiệt lạ thường. An Tín ngoái đầu nhìn, cảm thấy chúng ngoài việc rất ân ái, rất ồn ào ra, thì không có chỗ nào kỳ lạ để khiến mẹ nhìn không chớp mắt như thế. Cô quay đầu lại tiếp tục cười nói: “Mẹ, mẹ nhìn mấy con chim như thế, có phải là muốn ăn canh chim hầm không?”

Mẹ thốt ra hai chữ: “Một đôi...”

Đối diện với người mẹ gần đây đa phần không mở miệng mà chỉ đăm đăm nhìn một chỗ, An Tín lúc này được phen ngạc nhiên thú vị. Cô tò mò đưa tai lại gần hỏi: “Ý mẹ là...”

Mẹ tiếp tục yếu ớt nói: “Bạn trai...”

An Tín suýt thì rơi lệ. Mẹ đã bệnh đến nước này rồi, vẫn không quên nhắc con gái tìm bạn trai, lo lắng cho thế hệ sau, phận con gái là cô thực sự có phần không theo kịp.

“Con có bạn trai mà,” An Tín khẽ nói, “Chính là Dụ Hằng đó, mẹ còn nhớ không?”

“Dụ Hằng? Dụ Hằng?” Mắt mẹ bỗng sáng rực, hai tay khua loạn về trước, “Không, không, không cần Dụ Hằng! Không cần Dụ Hằng!”

An Tín bị cú lên cơn đột ngột của mẹ làm cho xanh mặt. Cô vội vàng ôm chặt lấy người mẹ, khuyên đi khuyên lại: “Được rồi, được rồi, không cần anh ấy, con không cần anh ấy nữa, mẹ đừng kích động”.

Kỳ thực gần một tuần nay, cô và bố không gọi điện, không xem ti vi, cùng mẹ sống cuộc sống tách biệt với thế giới bên ngoài, chính là bởi sợ mẹ gặp phải kích thích ngẫu nhiên từ bên ngoài, Dụ Hằng tự nhiên cũng bị ngăn cách, đến tên anh cũng không ai dám nhắc.

Mẹ vẫn vùng vẫy trong lòng, An Tín vắt óc pha trò cho bà vui, trong lúc gấp gáp không biết nói gì, quyết định cố gắng bám lấy chủ đề bạn trai.

Cô bắt đầu nói: “Một cô gái đi tìm bạn trai, cô đưa ra hai yêu cầu, một là đẹp trai, hai là phải có xe, kết quả máy tính hiển thị là “Cờ tướng”. Cô gái không phục, lại đưa ra hai yêu cầu, một là phải có nhà hai là có thật nhiều tiền, câu trả lời của máy tính là “ngân hàng”. Cô gái đó vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục yêu cầu, một là trông thật oách, hai là đem lại cảm giác an toàn khi ở bên, lần này kết quả hiển thị trên máy tính biến thành “Ultraman”(2). Sau đó cô gái phát bực, cô tành tạch gõ ra hết tất cả các yêu cầu - một là đẹp trai, hai là có xe, ba là có nhà đẹp, bốn là có thật nhiều tiền, năm là trông phải oách, sáu là đem lại cảm giác an toàn - mẹ, mẹ đoán xem kết quả là gì nào?”

(2) Siêu nhân.

Mẹ thở hổn hển trong lòng cô, không đáp.

An Tín cười ha ha nói: “Kết quả cuối cùng là - Ultraman đánh cờ tướng trong ngân hàng”.

Bà An cố sức cùng vẫy trong lòng cô một lúc, rồi cũng thôi. Bố từ con tuổi nhỏ chạy lại, kinh hãi hét lên: “Bà xã, bà xã, bà làm sao thế? Tín à, mau buông mẹ con ra!”

Tối bà An uống thuốc rồi ngủ trước. An Tín ngồi cạnh giường điều chỉnh độ sáng đèn bàn, mở CD, phát một bản nhạc chậm rãi nhẹ nhàng, với giọng nam khe khẽ ngân nga, không khí cực kỳ ấm áp dễ chịu.

Bố đứng sau giường thở dài: “Con gái à, xem ra mẹ con không thể chấp nhận Dụ Hằng rồi”.

“Con biết”. An Tín quay đầu giơ ngón tay trở lên suýt một tiếng, “Đừng nói chuyện này nữa, làm mẹ tỉnh giấc lại không vui”. Bố im lặng một lúc, lại thẽ thọt hỏi: “Bài hát gì thế, bà ấy nghe cả trăm lần không biết chán?”

“Là bài hát kết thúc phim “Hoa dạng kẻ tử”, “Tôi nguyện tiếp tục sai”, vai diễn đầu tiên của Chính Nam, nhờ bài hát mà nổi tiếng”. Cô lặng lẽ quan sát gương mặt tiêu tụy của mẹ, nhìn mái tóc hoa râm mà không kìm được đưa tay vuốt ve, nghĩa tình mẹ con sâu nặng. Tự đáy lòng cô là tình yêu thương sâu nặng, chỉ ước sao mẹ mở mắt ra là trông thấy cô, cười với cô. Bố đến bên, nhìn cô, lại nói: “An Tín, con mời Chính Nam đến một chuyến được không? Bố nghĩ nếu cậu ấy đến, mẹ con có lẽ sẽ vui hơn”.

An Tín không biết Chính Nam liệu có rảnh không, vả lại thân phận cậu ấy bây giờ không thể coi thường, muốn mời cũng đâu có dễ thế. Bố vỗ vỗ đầu cô, nói rất nghiêm túc: “Con gái à, con phải nhớ lấy lời bố - Muốn mẹ con khỏe lên, trước tiên con phải có một tâm trạng tốt, đem nụ cười của con truyền cho những người xung quanh”.

An Tín khắc ghi câu nói ấy. Ngày hôm sau, cô thay áo khoác lửng thoải mái và quần dài, cầm mũ Dụ Hằng tặng lên, mân mê vành mũ rồi lại ngắm nghía, sau cùng quyết định đội lên đầu

Ngồi xe đến tổng bộ Dục Thần, đồng nghiệp tới tập hỏi thăm sao cô không đi làm, bị ốm hay là làm sao, cô đoán chuyện trong nhà vẫn chưa bị truyền ra, trong lòng thấy được an ủi đôi chút. Lên đến tầng đỉnh, thư ký Dương trông thấy cô đứng lặng im trong lối đi, vẻ mặt không giấu nổi kinh ngạc. “Cô đến tìm Dụ Hằng à? Đội một lát, để tôi vào trong thông thông báo”.

“Anh ấy đang họp sao?”

“Đúng thế”.

An Tín ngăn Miss Dương đi thông báo, nhờ chị ta đến văn phòng tổng giám đốc giúp tìm điện thoại đã đưa cho Dự Hằng từ lâu. Miss Dương cười xảo quyệt:

“Ấy chết, cái này á, tôi không dám bôi lung tung đâu, hay là cô đợi Dự tổng ra đã”.

An Tín xuống tầng mười lăm thu dọn đồ đạc và bản vẽ, kiểm kê từng thứ một bỏ vào thùng giấy. Mới có năm phút, còn chưa kiểm đếm hết, đồng nghiệp trong phòng bỗng cất tiếng chào “Chào Dự tổng”, cô ngẩng đầu lên nhìn, bất gặp ngay đôi mắt đen sẫm của Dự Hằng đang nhìn mình.

Dự Hằng đứng ở cửa phòng, bộ vest vừa vặn làm nền cho vẻ anh tuấn và mạnh mẽ của anh, anh nhìn các nhân viên còn lác đác trong phòng một lượt, mở miệng: “Các cô cậu ra ngoài trước đi”. Mọi người nhìn nhau, rất nhanh kiểm chế biểu cảm trên mặt rồi nối đuôi nhau đi ra. Người đi sau cùng tiện tay đóng luôn cửa vào, để lại không gian tuyệt mật cho hai người trong phòng.

Dự Hằng bước đến đứng bên bàn An Tín, An Tín ôm hộp giấy nhanh chóng lùi lại một bước, thấy sắc mặt anh thoáng cái trở nên u ám. “Em đang trốn tránh anh?”, anh hạ thấp giọng, lạnh băng như sắp có bão tuyết đổ bộ.

An Tín vội vàng đáp: “Không phải, em lo anh bị dị ứng”.

Sắc mặt Dự Hằng tươi tắn hơn một chút, anh chủ động đón lấy hộp giấy trong tay cô, nói: “Người nhà em giờ đã khá hơn chưa? Bao giờ thì em quay lại...”

An Tín vẫn ôm chặt cái hộp lùi sau thêm một bước, lùi tới chỗ góc vách kính ngăn bàn ghế, thì không còn đường lùi nữa.

Dự Hằng mím chặt môi, lạnh lùng nhìn cô. Cô đối diện với ánh mắt anh, kiên cường nói: “Hôm nay em đến là muốn lấy lại điện thoại, nhân tiện cảm ơn anh, còn nữa, nếu có thể được, em hy vọng anh điều em tới khu Tam Khai làm việc”.

Dự Hằng không đáp, chỉ cởi áo khoác ngoài nơi lỏng cà vạt. Sau một hồi im lặng đến nghẹt thở, anh lại nói: “Có thể hút thuốc không?” Nhận được sự đồng ý, anh rút ra một điếu châm lửa, cắn trên khóe môi, để cà vạt treo lủng lẳng nơi cổ, hai tay dứt túi quần âu, ánh mắt mơ màng nhìn An Tín trốn dưới vành mũ.

Lần đầu tiên An Tín trông thấy một Dự Hằng như thế, cô cũng không đối phó nổi.

“Đặt cái hộp xuống rồi nói”, mãi lâu sau anh mới lên tiếng.

An Tín vội vàng đặt chiếc hộp “lá chắn” xuống, hơi cúi đầu nói: “Em nghe bệnh viện nói anh đã trả trước chi phí nhập viện và điều trị của mẹ em, còn đem tặng một đồng dụng cụ thể dục, em thay mặt cả gia đình cảm ơn anh”.

“Nói cái gì đó có ích hơn đi”. Anh kẹp đầu mẩu thuốc giữa hai ngón tay, rít mạnh một hơi, nhằm hướng cái đầu đội mũ tròn ủng thờ ra. An Tín khua tay đẩy khói, ho khùng khục: “Mẹ em giờ tỉnh táo hơn nhiều rồi, sức khỏe cũng không tốt”.

“Anh biết”.

Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Dự Hằng, đôi mắt anh như mực đặc không gì phai nhạt nổi, trong đó chất chứa bao tâm tư sâu lắng. Đối diện với thắc mắc của cô, anh lại hờ hững nói: “Cứ hai ngày anh lại đến viện điều dưỡng một lần, nhưng không để nhà em trông thấy”.

“VẬY... vậy hôm qua anh có đến không?”

Dự Hằng không đáp, dụi tắt thuốc. Cô tức khắc hiểu ra hôm qua anh đã thấy cảnh cô vật lộn với mẹ rồi, nhất định còn nghe được cuộc nói chuyện của họ, nếu không hôm nay anh sẽ không vội vã chạy đến, yêu cầu cô trở lại bên anh thế này.

Thân hình Dự Hằng như cây lim sừng sững trước mặt, An Tín muốn tiến cũng khó, bèn len lén lùi lại nửa bước, miệng nói: “Chuyện anh đến viện điều dưỡng, bố có biết không?”

“Ừm”. Dụ Hằng đứng im không động đậy, nhìn thẳng vào mắt cô.

Gót chân cô chạm phải đáy thanh chắn gỗ cứng như đá, đã đến bước đường cùng theo đúng nghĩa đen của nó rồi. Cô loay hoay tìm chuyện để nói: “Có phải bố âm thầm đón tiếp anh không? Em thấy ông rời đi mấy lần, quay lại chỉ nói uống trà no rồi”.

Dụ Hằng tiến lên trước một bước, mùi hương hơi ẩm trên áo ngoài đã nhuốm lên người cô, cô đành phải hạ giọng van xin: “Dụ Hằng, Dụ Hằng, anh để em đi đi, em còn có việc phải làm”.

“Đi đâu?”

“Mẹ muốn gặp Chính Nam, em đi mời cậu ấy đến một chuyện”.

Môi Dụ Hằng mím lại mỏng dính, lãnh đạm vô tình như lưỡi dao. An Tín nhận ra bóng đen rơi trên nửa thân trên, vừa ngẩng đầu liền đón nhận đôi môi lạnh cóng của anh, sức mạnh kiên định khiến cô vùng vẫy cũng không thoát được.

Anh giữ cô ở tầm chắn kính mà hôn, nuốt chửng làn môi hồng không chịu an phận, trực tiếp mà nóng bỏng, quyết không buông tay cô ra. Cô nếm trải vị đắng chát trong khoang miệng người thường xuyên uống cà phê, còn phảng phất cả mùi thuốc lá.

“Còn muốn đi không?” Anh tạm rời môi cô, khẽ hỏi. “Đắng”. Dụ Hằng lại cúi đầu, An Tín vội vàng giơ cánh tay lên, che trước nửa dưới khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt đen chớp chớp. Cô nhìn anh nói: “Mẹ thích Chính Nam, em nghĩ nếu mời được Chính Nam, chưa biết chừng mẹ sẽ nhanh khỏi bệnh”.

Dụ Hằng cup mắt, khẽ thở dài: “An Tín, anh chưa làm bất cứ điều gì có lỗi với em, đã phải nhận sự trừng phạt của em rồi”.

“Lan Nhã...”

“Cho anh thời gian, anh có thể chứng minh mình trong sạch”.

“Anh đang nói bản báo cáo gửi từ Anh về sao?”

“Đúng vậy”.

“Nhưng anh bị dị ứng với em...”

“Anh đang tìm cách giải quyết, anh tuyệt đối không để em phải đội mũ cả đời”.

An Tín nghe xong bèn chỉnh lại mũ, để nó đội chặt vào đầu hơn chút, cười gượng gạo: “Không cần đâu, em đội cũng quen rồi”. Dụ Hằng rất nhanh phủ phục xuống, nhào đến tìm môi cô, cô vội vàng đưa hai tay che trước mặt, khoa chân múa tay: “Không được lợi dụng em mãi thế, nói thật với anh nhé - đầu em đã bị chụp cho cái mũ kẻ thứ ba đỏ chót rồi, thêm một cái nữa cũng chẳng sao”.

Anh chống hai tay lên vách kính, nhốt cô trong vòng tay, khẽ nói: “Là anh trước đây đã đánh giá thấp Lan Nhã, bỏ qua khả năng cô ta làm hại đến em, anh xin lỗi”.

An Tín ngẩn ra mất một lúc: “Không, em không có ý đó, em chỉ muốn thể hiện cho anh thấy là em không sao, anh muốn làm gì cũng được, ví dụ như tạm thời rời xa em, để không bị dị ứng nữa...”

“Em mong anh rời xa em đến thế sao?” Dụ Hằng bỗng đứng thẳng dậy, thu lại tất cả hơi thở dịu dàng, giọng điệu lạnh lùng trước nay chưa từng thấy.

An Tín lấy hết dũng khí: “Đúng thế”. Bàn tay sau lưng chạm phải tấm gỗ lạnh băng, âm thầm căng ra tìm sức mạnh, mong có được sức mạnh để cách ly an toàn.

Không sao xóa bỏ ngăn cách, cô vĩnh viễn không cách nào đối diện với anh, anh có hiểu cho nỗi khổ tâm của cô không?

Sự dả kích của Lan Nhã với mẹ, chứng dị ứng của anh với cô, sự chán ghét của cô với Lan Nhã, sự chối bỏ của mẹ với anh, tất cả đều đang bày ra trước mắt, một mình cô không thể giải quyết hết được.

Cô cần sự trong sạch của anh, sự trong sạch có thể thuyết phục mẹ cô. Anh muốn có thêm thời gian, vậy cô sẽ đợi anh thêm nửa tháng nữa, trong thời gian ấy cô chỉ muốn đôi bên hãy bình tĩnh lại, phải biết rằng,

triệu chứng dị ứng ấy có thể nghiêm trọng cũng có thể không, trước mắt khi anh vẫn chưa thể giải quyết được nó, cô thật sự không muốn để anh phải chịu đựng thêm nữa.

Cô thử giải thích cho Dụ Hằng, nói được mấy chữ, miệng lưỡi khô như rang. Cô liếm liếm môi, dựa vào vách kính nói: “Vậy trước mắt cứ thế đã, được không? Anh, anh tạm rời xa em một khoảng thời gian, để em không gây nguy hiểm cho anh, với lại, nhân lúc ấy, chúng ta có thể giải quyết việc của mỗi người, cũng có thể bình tĩnh lại”.

“An Tín, em nhớ lấy, là em đẩy anh ra trước đấy nhé”. Dụ Hằng lôi ra một chiếc điện thoại màu đen, đặt lên mặt bàn, lạnh nhạt bước ra ngoài.

An Tín thở phào một hơi, ngồi xuống. Với tư chất và gia đình của cô, rõ ràng không có quyền từ chối một người đàn ông tốt như thế, đụng chạm lòng kiêu ngạo của anh là điều khó tránh, anh quay đầu rời đi trước cũng là điều dễ hiểu. Nhưng chuyện cái điện thoại này là thế nào?

An Tín cầm chiếc điện thoại Toshiba hạng sang Cosmic Shiner lên, hoài nghi lật qua lật lại. Mặt sau điện thoại khảm mười bốn viên kim cương lấp lánh, viên quanh điểm xuyết những nét vẽ hoa văn màu vàng, mùi xa xỉ toát hết lên qua ngoại hình. Cô không đoán được giá của nó, mới chỉ hơi lắc nhẹ mà ánh kim cương chói lọi đã khiến cô hoa hết cả mắt.

“Ngất mắt thôi, thế này chẳng phải bắt mình nâng niu kim bồ tát cả ngày lẫn đêm sao?”

An Tín hai tay cầm điện thoại nặng trịch, muốn khóc mà không khóc nổi. Cô nghĩ rồi mở danh bạ, tìm thấy tên mình, trên màn hình hiển thị “Ứng cứu An tóc xoắn”.

Bấm gọi đi, đầu bên kia đúng là thông thật. Cô lập tức nói: “Anh tha cho em đi, điện thoại quý giá thế này, em không dùng nổi, anh trả lại em chiếc Motorola đi”.

Trên tay Dụ Hằng lúc này chắc là chiếc điện thoại cũ rích của cô, anh thờ ơ đáp: “Loại Cosmic Shiner ấy khắp thế giới chỉ có 1.000 chiếc thôi, kim cương ở mặt sau mỗi viên giá 2 vạn tệ, làm trầy xước khấu trừ một nửa, em cứ dùng trước đi, lúc nào bình tĩnh lại thì lúc đó trả anh”. Nói xong anh cúp máy.

An Tín lật tung tủ đồ lên tìm túi nhưng, cuối cùng tìm được một cái hình cừu vui vẻ. Cô cẩn thận cho kim bồ tát lỏng lánh ánh kim cương vào trong, rút chặt miệng túi, bỏ vào ba lô, mới yên tâm ra khỏi cửa.

Đồng nghiệp ngoài cửa ủa vây lại: “An Tử, An Tử, Dụ tổng sao thế? Lúc đi ra mặt lạnh lùng ghê lắm”.

“Chẳng lẽ hai người có gian tình?”

“Sao thế được, với khả năng của An Tín, có đàn ông dòm ngó là tốt lắm rồi, sao dám mong chấm mút gì được ở Dụ mỹ nhân?”

Một lô một lốc những cái đầu không an phận túm tụm tám chuyện, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của người trong cuộc. An Tín một tay túm cổ áo một người trong số đó, giận dữ hét: “Tôi đến xin chuyển công tác, Boss không đồng ý!”

“Xí!”, mọi người tỏ vẻ đúng là đồ tự kỷ, rồi nhanh chóng giải tán.

An Tín cảm thấy thái độ cứ gặp mặt là lạnh nhạt của Dụ Hằng có phần kỳ lạ, cô tranh thủ đi tìm bà tám Chương Tiểu Muội. Chương Tiểu Muội quay đầu lại thấy cô, hét toáng lên một tiếng, chân tay quỳnh quáng đu hết lên người cô, không ngừng trách móc: “An Tử ơi là An Tử, cuối cùng chị cũng đến, chị có biết em nhớ mong chị bao lâu rồi không, chị giờ là ngôi sao tin đồn rồi đấy ạ...”

“Xuống ngay cho chị”. Trong ba lô còn có 2 vạn tệ nữa, làm xước cũng phải đền một nửa.

Chương Tiểu Muội bám lấy cô không buông, níu chặt cổ cô, hai chân quăn trên đùi cô, hệt như con bạch tuộc.

An Tín im lặng chịu đựng hai giây, âm thầm học hỏi tư thế tăng cường này, rồi lôi Chương Tiểu Muội ra. Chương Tiểu Muội trở mình vùng dậy, giơ hai tấm ảnh màu ra cho cô xem.

Một tấm chụp trong nhà hàng hôm Dụ Hằng mời cô ăn cơm, Chính Nam hai tay ôm cứng nửa thân trên cô, tạo ra một không gian mờ ám, cô đứng trong vòng tay Chính Nam, ngược nhìn mắt anh, ống kính chụp được góc nghiêng mặt cô, giật tít: Cô gái có thể khiến EVER bỏ mặc “báu vật” là ai?

EVER chính là tên tiếng Anh của Chính Nam, hôm đó cái người có mối quan hệ không hề đơn giản với cậu là Vưu Vưu cũng đang có mặt, cậu rời đi một lát, đến chơi với cô.

Tấm thứ hai chụp hôm cô cầu xin Chính Nam ký hợp đồng. Cô khi ấy vừa được phen hết hồn, Chính Nam ôm cô vào lòng, đang giằng co với A Joe, đúng lúc anh lấy tay ấn đầu cô, kéo cô về phía anh. Đội paparazzi lần này đưa tin giật gân: Cô gái thần bí một lần nữa xuất hiện, EVER vì cô mà trừng mắt với người quản lý.

“Toi rồi, toi rồi”. An Tín rú lên thảm thiết, lấy trang bìa tạp chí che mặt, không ngừng kêu la, “Anh ấy nhất định là hiểu lầm rồi”. Thảo nào vừa rồi sắc mặt anh u ám, lực túm cánh tay cô mạnh khủng khiếp.

Chương Tiểu Muội không nghe ra anh ấy là ai, chỉ cười tít mắt nói: “Chính Nam hiểu lầm cái gì cơ, chị xem ánh mắt anh ấy, xem tư thế bảo vệ, xem động tác ôm của anh ấy kia, lộ lộ ra là anh ấy yêu người con gái này! Bản thân anh ấy nghĩ thế nào anh đương nhiên hiểu rõ, có gì để hiểu lầm chứ!”

An Tín không phí lời, vào thẳng chủ đề: “Làm sao em biết cô gái đó là chị? Trên ảnh có chụp được rõ lắm đâu...”

Chương Tiểu Muội đẩy gương mặt đang hầm hầm tức giận của cô ra, “Xì” một câu: “Chị tưởng em là đồ ngốc chắc, cái áo ghi-lê kẻ ô vuông thủ công kia của chị là hàng nhập khẩu, thành phố này làm gì có bán chứ!”

17. Chương 08 Part 1

Chương 8: Làm gì cũng phải suy nghĩ, đừng cứ گیر mãi cái bộ dạng vô dụng ra

An Tín trước khi rời khỏi thành phố quyết định giải thích rõ ràng với Dụ Hằng, cô gọi lại vào máy điện thoại cũ của mình, không có người nhắc máy, lên tầng đỉnh hỏi thư ký, mới biết anh bỏ giữa chừng cuộc họp chủ quản, ra khỏi Dự Thần, đang đi dự hội đàm kinh doanh.

Cô tìm số của Chính Nam trước, trong đường dây cá nhân này của Dụ Hằng, số liên lạc được lưu không nhiều, số Chính Nam đương nhiên không có, song Nguyễn Hoàn anh cậu ta thì có lưu. Cô xin được số, gọi đi, bên kia mãi không thấy động tĩnh gì.

“Không đen đủi đến thế chứ, một người cũng không liên lạc nổi sao?”

An Tín gọi lại, lần này có giọng nói lạnh nhạt nhắc máy hỏi: “Tìm ai?”

“Chính Nam...” cô vừa lên tiếng, bên kia bỗng cướp lời: “An Tín?”

“Đúng đúng đúng, là tôi”. Cô gật đầu lia lịa.

Nhưng trong điện thoại lại im bật, cô cẩn thận dịch ngón tay sang chỗ không nạm kim cương, nắm chặt rồi, ghé sát tai lại lắng nghe kiểu tiểu thị dân(1), chỉ nghe có tiếng thở phập phồng từ đầu dây bên kia vọng lại.

(1) Dân nhà quê.

Cậu ấy vẫn ở đó, sao không nói gì nữa nhỉ?

An Tín gọi tên Chính Nam, vài giây sau, tiếng Chính Nam đột nhiên lại vút lên như sấm vang chớp dội, dùng dùng đoàn đoàn ném đá về bên này: “Tại sao lại là Dụ Hằng nhận điện thoại của cô? Tại sao anh ta nửa đêm nửa hôm vẫn còn bắt máy của cô? Tại sao điện thoại của cô lại ở nhà anh ta? Tại sao cô lại đổi số điện thoại?”

Giọng nói đó lạnh băng như dội một thùng nước lạnh, tuyết rơi ào ào, làm An Tín luống cuống hết cả chân tay, không cẩn thận trượt tay khỏi chiếc Toshiba cao cấp. Cô vội vàng loạng choạng lao người về phía trước, túm lại chiếc điện thoại, còn chưa hết hoảng sợ đáp: “Đừng gào nữa, đừng gào nữa, chúng ta gặp rồi nói”.

Địa điểm gặp mặt của hai người là nơi tổ chức show quảng bá của Chính Nam, An Tín kéo thấp vành mũ, đeo khẩu trang, nhưng cứ có người nhìn cô bằng ánh mắt sắc như dao quét qua quét lại trên người cô, ánh mắt sắc bén đó khiến cô toàn thân ớn lạnh.

Cô lập tức cúi đầu, giơ trán ra, ngón tay ngọc ngà của A Joe quả nhiên lại ra sức chọc lấy chọc để: “Tôi nói cô tỏ ra có đầu óc một chút có được không hả? Chơi cái gì không chơi lại thích chơi với tin đồn, chơi xong là vỗ đít đi thẳng, bỏ lại Chính Nam của chúng tôi như thằng thần kinh ngày ngày chạy theo người ta hỏi xem cô đi đâu, không có được câu trả lời thì bỏ diễn, cô có biết hai mươi ngày qua tôi lao tâm khổ tứ thế nào không? Anh đây lẫn lộn vì miếng cơm manh áo có dễ dàng đâu cơ chứ?”

“Em sai rồi, là em sai rồi”.

A Joe chọc đỏ cả trán cô, mới thu lại hoa lan chỉ, giơ tay nói: “Muốn tìm Chính Nam của chúng tôi hả? Cũng được, bên kia cũng có quần áo hoạt hình, cô qua đó COS(2) mấy bộ, tham dự xong xuôi rồi hãy đi”.

(2) COS: Cosplay: các hoạt động, trò chơi phỏng theo các nhân vật truyện tranh, game,...

An Tín đưa mắt nhìn, góc sân khấu quả nhiên có mấy bộ áo liền quần và đầu nhân vật hoạt hình, từng bộ từng bộ bày la liệt cả ở đó. Bên dưới đã có một vài linh vật đã bắt đầu đi lại, đang đón khách và hâm nóng không khí. Cô thu lại ánh mắt, bán tín bán nghi hỏi: “Anh A Joe chắc không định “chỉnh” em nữa đấy chứ”. A Joe hừm một tiếng quay đầu định đi. Cô vội xông lên níu cánh tay anh nói: “Vậy thống nhất thế này, em vào vai mèo máy, anh cho em mượn Chính Nam hai hôm”.

An Tín khoác lên mình bộ đồ mèo máy tròn ủng đi lại khắp nơi, giúp phát truyền đơn và bông tua cổ vũ. Một lát sau các tiết mục bắt đầu, MC đầu tiên nói lời cảm ơn sự ủng hộ, giúp đỡ nhiệt tình của chuỗi công ty trang phục thiếu nhi lớn nhất thành phố, rồi chọn mấy chủ đề hot phỏng vấn Chính Nam.

“EVER, anh có thích cô gái nào chưa?”

Chính Nam hôm nay ăn vận rất thoải mái, đậm vẻ anh hàng xóm cao ráo sáng sủa, áo phông với quần bò được khoác lên người anh toát lên một dáng vẻ khác. Anh lại gần mi im cười: “Có”, rồi không nói gì thêm.

MC tò mò gặng hỏi, bông tua cổ vũ phía dưới vấy tán loạn. An Tín lặng lẽ uống một ngụm nước, chụp lại mũ lên đầu, đứng dựa vào một góc nghỉ ngơi.

Chính Nam đưa mắt nhìn khắp toàn cảnh, ánh mắt thoáng dừng lại chỗ cô, rồi quay đi. Khi không khí trong hội trường gần lên đến đỉnh điểm, anh cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi yêu thâm cô ấy mười hai năm rồi”.

“Woah, hóa ra EVER chung tình thế sao”. MC khuấy động fan phía dưới hò hét, chân ngời không khí hội trường nóng lên đến đỉnh điểm. An Tín giơ ngón tay gãi gãi sau lưng, nhắm mắt dưới bàn tay tròn ủng: Mười hai năm trước thì là lúc cậu ta mới có chín tuổi, oắt con hóa ra yêu sớm như thế... không biết con gái nhà ai xui xẻo bị cậu ta nhắm trúng... Nghĩ lại, cậu và cô gặp nhau chưa quá hai tháng, xem ra cậu chỉ thích chọc cô chơi, chứ không thực sự thích cô, vậy là cô yên tâm rồi.

MC theo lịch trình sắp sẵn yêu cầu Chính Nam giao lưu với fan, Chính Nam nhìn đám đông nhiệt tình cao trào, bỗng nhiên nói: “Mèo máy thần kỳ cũng có mặt ở đây, tôi muốn mời bạn ấy hoàn thành tâm nguyện của tôi trước đây, các bạn có đồng ý không?”

Lý do gì thế hả trời!

An Tín nhổ nước bọt suýt thì ngập tràn trong miệng, quay người dán vào tường chậm chậm di chuyển ra ngoài, đám fan quá khích đương nhiên là đồng ý rồi, còn cô thì không muốn. Song có hai cô em rất đáng yêu đã tiến tới, mỗi người xách một bên cánh tay, đẩy cô lên sân khấu. Trong quá trình lôi kéo, họ cũng không để yên, nhét vào túi trước ngực bộ quần áo hoạt hình một đồng hồ, nào bản đồ, nào thước, nào hoa hồng, thậm chí còn có cả chiếc kẹo mút đã cắn dở nữa...

An Tín chụp lại cái đầu mèo máy béo ú lên, quan sát thế giới bên ngoài qua hai hốc mắt kính đen, ngây ngô đứng bên Chính Nam. MC đưa micro cho cô, bảo hai người họ chơi trò chơi.

Chính Nam quay mặt sang, miệng cười tươi như hoa, trong đôi mắt đẹp đầy ắp ý cười. Cậu nhìn An Tín mặt ngây như ngỗng, nói: “Đầu tiên chúng ta mời chú mèo ú này tự giới thiệu về mình”. An Tín vẫn chưa phản ứng gì, cậu lại nhân lúc phải lòng hạ giọng nói: “Toàn bộ tiền thu được từ show này được quyên góp cho quỹ nhi đồng Mầm Xanh của thành phố đây, cô liệu mà phối hợp cho tốt, để đơn vị tổ chức vui lòng. Chỉ cần giúp họ gây thanh thế, sếp tổng sẽ quyên càng nhiều tiền”.

An Tín giờ bàn tay béo tròn lên, cầm chắc micro, đột ngột đổi giọng nói một câu tiếng Nhật: “
!”(3)

(3) Xin chào mọi người, tôi là Doremon.

“Quả nhiên không làm tôi thất vọng” Chính Nam đứng bên mỉm cười.

Đám fan phía dưới chủ yếu là nữ sinh chừng mười bốn, mười lăm tuổi, là thế hệ lớn lên cùng chú mèo máy Doremon, sau khi An Tín giả giọng giống hệt phối âm nguyên gốc, chúng lúc đầu ngây ra, sau lập tức khua bông tua cổ vũ la hét ầm ĩ.

An Tín kiểm chế cơn co giật của bắp thịt nơi yết hầu, tiếp tục phỏng theo cách phát âm của bà Nobuyo Oyama(4) giờ bàn tay lên nói: “
!”(5).

(4) Người lồng tiếng cho nhân vật Doremon trong phim hoạt hình cùng tên.

(5) Các bạn các bạn cùng giúp tôi nào.

“Ye ye ye!”, đám fan nữ phối hợp không chê vào đâu được, có được tất cả những điều đó phần nhiều nhờ công Chính Nam đứng bên mỉm cười vỗ tay. Cậu khẽ hỏi: “Đến tiếng Nhật mà cô cũng biết sao? Tôi đúng là đã đánh giá thấp cô rồi”.

An Tín dịch đầu lại gần, tránh micro ra đáp: “Hoạt hình Nhật Bản xem nhiều rồi, cũng nói được đôi ba câu đơn giản”.

“Nhảy đi nào, hâm nóng hội trường lên”.

“Tôi thế này đã đủ nóng lắm rồi, mồ hôi đang chảy ròng ròng trong người đây này”.

Chính Nam đẩy đẩy cái đầu lông lá của An Tín, bỗng nhiên nói: “Mèo máy có thể đáp ứng nguyện vọng của Nobita, hôm nay bạn từ Nhật Bản đến Trung Quốc chúng tôi, cũng đáp ứng một nguyện vọng của tôi nhé, như mọi người vẫn hy vọng đó”.

An Tín cứng đờ người nhìn cậu: “Cậu định làm gì?”

Đám fan phía dưới tự khắc biết lên tiếng hỗ trợ. Chính Nam giờ ngón tay cái lên, ra vẻ suýt một cái, cười với cả hội trường. “Bạn lấy trong túi ra một món đồ gì đó, cho chúng tôi xem đã rồi nói”.

Mèo máy trong truyện đúng là có cái túi to trước ngực, vừa rồi được hai cô em nhét ột đống những thứ linh tinh, An Tín trong cái đầu mèo to tướng ngoài sức tưởng tượng, cô chỉ có thể thò bàn tay tròn xoe vào trong túi khua khoắng thật lực, tự cho rằng rất an toàn lôi ra thứ to nhất dễ cầm nhất - một tấm bàn đồ toàn cảnh.

Chính Nam nhanh như chớp liếc thấy, khóe môi đã lộ ý cười: “Tôi muốn mời mèo ú cùng tôi dạo một vòng thành phố, làm clip tuyên truyền”.

An Tín xát hai tay vào nhau, khẽ nói: “Chuyện này hơi khó”.

“Vây ước lần hai vậy, bạn lại móc lần nữa xem thế nào”.

An Tín vội vàng thò tay vào túi móc lấy móc để, bàn tay bọc vải chạm phải một cái thước và một bó hoa mềm mại. Cô ngẫm nghĩ, rồi mò lấy hoa tươi kẹp giữa ngón tay, nói ồm ồm sau cái đầu hoạt hình đầy cộp: “Cái này tặng cậu”.

Chính Nam không chịu nhận bó hoa hồng đang đứng đưa giữa không trung, chấp tay sau lưng mỉm cười: “Hoa tươi tặng người đẹp, chỉ có cô gái của tôi mới tặng hoa hồng cho tôi”. Vừa dứt lời, bàn tay nịnh nọt kia nhanh chóng rút lại. Cậu nhìn rồi vẫn tiếp tục cười nói: “Vây mèo ú đáp ứng nguyện vọng thứ hai của tôi đi, tặng tôi một cô bạn gái”.

An Tín theo thói quen đưa tay quệt mồ hôi, đáp lại luôn: “Có thể trả lại bản đồ cho tôi không, tôi muốn xem lại điều ước thứ nhất”.

Chính Nam xua tay: “NO, NO, qua rồi là không thể thay đổi được”. An Tín nghiêng rằng lời ra món quà thứ ba, cái thước kẻ, xem cậu ta còn nói được gì. “Bạn ước đi”.

“Thành phố chúng ta có tỷ lệ trẻ em thất học ở nhà lên tới 23%, mà bọn trẻ được tới trường cũng rất thiếu đồ dùng học tập, cây thước nhỏ này là lô văn phòng phẩm đầu tiên của “Công ty văn phòng phẩm Tiến Sĩ Nhỏ” quyên góp, có ý nghĩa kỷ niệm rất quan trọng...” Chính Nam kéo dài giọng nhìn quanh hội trường, bước tới dưới ánh đèn rực rỡ, đối diện với khách mời trưng ra nụ cười dịu dàng nhất, nói “Không biết mèo ú có phép màu này không, có thể khiến thêm nhiều người ra tay giúp đỡ những em nhỏ đó?”

An Tín thầm ngợi khen trong lòng, khen cho sự tài tình khéo léo, khen cho hành động “nhất cử lưỡng tiện” của cậu. Cô thấy cậu hướng về phía đám khách mời đang vỗ tay rần rần cúi người cảm ơn, tay trái giấu sau lưng ra hiệu. Trong chớp mắt sân khấu vang lên tiếng trẻ em đồng ca bài “Lỗ Băng Hoa”, một bầy trẻ nhỏ như bầy công anh mùa xuân, ủa ra từ mọi góc sân khấu, tay nắm tay hát vang.

An Tín thuận thế lùi lại sau cùng, nắm tay hai đứa trẻ, bước chân chậm chậm theo nhịp tiết tấu, nhảy múa cùng lũ trẻ. Ánh đèn sân khấu quét qua gương mặt đám trẻ, trong sáng rõ ràng, bất kể ai trông thấy cũng không thể cứng rắn từ chối đám tiểu yêu dễ thương này, tiếng hát của chúng, nụ cười của chúng, thực ra đều rất giản đơn, hệt như ước mong được đến trường của chúng.

An Tín biết Chính Nam thành công rồi, con người này một khi đã nghiêm túc làm việc gì thì trên người luôn có một ma lực thần kỳ.

Chính Nam nắm tay đứa trẻ ở hàng đầu, cất tiếng hát mở đầu: “Em biết ánh sao nửa đêm biết hát, những đêm nhớ nhà, nó lại cùng em cất tiếng hát...”, bóng lưng cậu đón lấy quãng sáng chiếu xuống, bờ vai trông mới vững chãi và bình yên làm sao, An Tín nhìn cậu, lắng nghe âm thanh trong trẻo bên tai, chậm chậm chìm vào suy nghĩ miên man.

Trong ký ức, khoảng thời gian du học ở Hàn Quốc, cô chẳng phải cũng như lời bài hát kia, hằng đêm ngược nhìn trời cao, tìm một ngôi sao để gửi gắm nỗi lòng mình sao? Cô đã ngốc nghếch thế đấy, đối diện với màn đêm mà khản cổ hét cái tên “Dụ Hằng”, “Dụ Hằng”...

Đang nghĩ ngợi, Chính Nam đã lùi đến cạnh cô từ lúc nào, nhường toàn bộ sân khấu lại cho lũ trẻ. “Này, An tóc xoắn, đáp ứng điều ước cuối cùng của tôi đi”. Cậu cười giật giật cái đầu hoạt hình của cô.

“Được thôi”. Nể tình cậu thể hiện tốt như thế, cô miễn cưỡng đồng ý.

Chính Nam hai tay ôm vòng trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô, như đang nghĩ ngợi gì. Cô trùm kín trong lồng hoạt hình nóng muốn chết, đợi một lúc không thấy cậu nói tiếp, sốt ruột giục: “Nói mau nói mau, tôi vội lắm”.

Anh xoa cằm phá lên cười: “Tôi muốn vợ...”

Thấy chưa, thấy chưa, biết ngay là cậu ta không nghiêm túc mà, nói câu nào là đem cô ra đùa giỡn câu ấy. An Tín nuốt nửa thì nhảy dựng lên, thò tay lôi phất cái đầu mèo máy ra, khinh bỉ nhìn cậu: “Cậu vừa rồi còn nói thầm thương trộm nhớ con gái nhà người ta, giờ đã đòi lấy vợ rồi, trở mặt cũng nhanh quá nhỉ”.

Chính Nam vòng ôm hai tay, hơi cúi đầu, sáp lại gần gương mặt lấm tấm mồ hôi của cô, thốt ra một chữ chắc chắn: “...bánh”. Cậu trẻ môi, nhướn miệng cười: “Là tôi đói rồi thôi”.

An Tín thừa nhận có một thoáng xao động, đành giữ tư thế ngựa mặt cứng đờ, không động đậy. Ánh đèn flash dưới sân khấu vang lên tách tách, đánh thức người bị sét đánh cứng đờ. An Tín chụp lại mũ, khom người chuẩn xuống cánh gà sân khấu. A Joe quả nhiên đang đợi cô, không buông tha cho thân hình bé nhỏ nhảy qua nhảy lại của cô, gờ ngón tay ngọc ngà chọc lấy chọc để lên trán cô: “Cô An Tín, cô có phải đầu

óc cũng đờ luôn rồi không, lại để mặc Chính Nam tiết lộ thâm yêu một cô gái, cô cũng không xem xem đám fan vừa nãy tụ lại một đồng, còn có mấy người khóc lóc rời đi nữa...”

An Tín bị lay lúi lại sau, nghĩ bụng hướng dương điểm huyết thủ của ông anh A Joe này đúng là lợi hại thật, cách một lớp da vẫn thấy đau thấu xương, miệng không kìm được “mưa xuân” phơi phới bay: “Anh Joe, anh Joe, anh cũng không thể trách em được, cô gái Chính Nam thâm yêu chẳng liên quan gì tới em cả, em cần bản không biết cậu ấy lại nói vậy, làm sao mà xông ra ngăn được chứ”.

A Joe “dào ôi” một tiếng, như nghe được câu trả lời ly kỳ nhất quả đất. Cô ngó thấy anh không để ý, khom lưng chuẩn mất dạng. Chạy đến phòng chờ lấy bình uống nước. Cô theo thói quen lấy điện thoại ra xem, không ngờ kim bỏ tắt được bảo vệ cẩn thận trong túi nhưng có hai cuộc gọi nhớ thật, là “Ứng cứu An tóc xoăn” gọi.

Cô rất tò mò không hiểu Dụ Hằng tại sao lại lấy cái tên như thế, hoạt hình có bộ “Ứng cứu Trạch Điện Tiện”, lẽ nào ý anh muốn nói cô là tiểu ma nữ?

“Em đang ở đâu?” Điện thoại vừa thông, liền vọng lại chất giọng đều đều của Dụ Hằng, khiến cô nghe không ra hỷ nộ ái ố, “Show của Chính Nam, còn anh?”

“Anh muốn nhắc em một chuyện”. Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ trầm giọng nói, “Giữ khoảng cách thích hợp với Chính Nam, đừng tùy tiện biến mình thành trung tâm tin đồn, em không nhận ra báo chí liên tiếp công bố ảnh của hai người hết lần này đến lần khác, hơn nữa đương sự là cậu Nguyễn đó lại cứ giữ thái độ ngầm thừa nhận là sao?”

An Tín kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi điện thoại. Cô vội vàng cuống cuống túm lấy, dè dặt đáp: “Dụ Hằng, em cũng có chuyện muốn nói với anh – Hai ngày tới em không thể rời xa Chính Nam được, bởi mẹ em còn đang đợi cậu ấy đến cấp cứu nữa...”

Hơi thở của Dụ Hằng trở nên nặng nề. Một cơ sở giây sau mới lạnh lùng nói: “Hoạt động vừa rồi của em và Chính Nam là tường thuật trực tiếp, dưới sân khấu có biết bao con mắt chứng kiến tư thế hai người mặt đối mặt như muốn hôn nhau, em nhất định phải khiến anh tức điên lên mới chịu thu tay hay sao?” Như có vầng sáng thần kỳ bổ vào đầu, An Tín bỗng nhiên tỉnh ra. Lúc bị nhà báo hay paparazzi bao vây, Chính Nam thường chẳng tránh hiềm nghi, khi thì tạo ra không gian mờ ám, lúc lại ôm luôn lấy cô, hoàn toàn không để tâm đến sự bài xích của cô và hiệu quả chấn động hiện trường, điều đó chỉ chứng minh mục đích của cậu ta rất rõ ràng: tạo tin đồn, kéo cô xuống nước, để mọi người tưởng cô là bạn gái của cậu.

Song đối với một ngôi sao đang ở đỉnh cao như mặt trời giữa trưa mà nói, gây tin đồn với dân thường chẳng khác nào vết thương chí mạng, sao cậu ta không nghĩ đến điều này chứ?

An Tín ngây ra tại chỗ, kinh ngạc đến độ không nói nên lời. Giọng lạnh nhạt của Dụ Hằng thu hút sự chú ý của cô: “An Tín, nhớ là sau này phải để ý đến tình hình”.

Cái này thì cô nghe hiểu, vội vàng giải thích: “Dụ Hằng, anh nghe em nói đã, cả ba tấm ảnh tin đồn ấy đều có nguyên do cả, anh nhất định phải tin em”.

Dụ Hằng thoáng sững lại, hình như đang suy nghĩ về độ tin cậy trong lời nói của cô. Cô lại tiếp tục: “Lần thứ nhất anh cũng có ở đó, anh biết chuyện là thế nào mà, Chính Nam thấy em bị bỏ rơi, mới đến tìm em nói chuyện, tiện thể nhắc đến quá khứ của anh với Lan Nhã; lần thứ hai là em tìm cậu ấy ký hợp đồng, bị người quản lý làm cho phát khóc, cậu ấy vì muốn bảo vệ em nên mới ôm em, không để phóng viên chụp được thẳng mặt; còn cả chuyện hôm nay - rõ ràng là ngoài ý muốn mà”.

“Người quản lý của cậu Nguyễn là ai?” Dụ Hằng đột nhiên hỏi.

An Tín trở nên hoảng hốt: “Không liên quan đến anh A Joe, em không cho phép anh gây chuyện với người ta”.

Anh không nói không rằng, giọng nói cũng dịu lại: “Khi nào em về?”

“Em chưa biết”, cô buột miệng đáp, “Có điều anh có thể đổi điện thoại trước cho em được không, không thì những ngày tới em không biết sống sao nữa...”

“Được. Tiền đề là em trở về bên anh”.

An Tín tắc nghẹn, bên kia quả quyết cúp máy. Cô cúi gầm mặt ngồi ngả ra sau, kết quả là tấm áo hoạt hình trơn quá, cô phịch cái trượt luôn xuống đất. “Chết tiệt! Đến cái ghế cũng bắt nạt mình!”

Cảm giác lái xe từ trung tâm thành phố về viện điều dưỡng là cảm giác gì? An Tín đang lắc lư giữa không trung có thể cho bạn biết đáp án. Chính Nam lái chiếc Audi R8 ra khỏi cửa, chạy được nửa đường thì xe chết máy, gọi điện thoại báo A Joe đến lỗi về, đứng bên đường không muốn động vào. An Tín đỗ dành cậu đi thêm mười phút nữa là tới rồi, cậu khoanh hai tay nhìn dãy núi nhấp nhô trùng điệp xa xa, thổi phù cái về phía cô: “Một giờ trước cô bảo tôi viện điều dưỡng cách trung tâm thành phố 600 dặm(6), giục tôi phải xuất phát sớm, giờ lại nói còn không đến 100 dặm, vậy tôi hỏi cô, 500 dặm ở giữa đi đâu rồi?”

(6) 1 dặm = 0.5km

“Cô biết cả rồi sao?”

“Ừm”. Thực ra là có người nhắc cô.

Chính Nam đột nhiên dừng lại, đối diện núi xa vắng im không nói, tịch dương ngả bóng phía tây, ráng chiều màu hổ phách bồng bềnh quanh cậu, phủ lên bóng lưng cậu làm thành bức tranh thủy mặc. Cậu đứng lặng im, hồi lâu sau mới đáp: “Cô gái mà tôi thầm yêu chán ghét giới giải trí, tôi muốn rời bỏ nó, công ty và A Joe đều không đồng ý, lòng tôi chán chường, cứ làm trái ý, gây thêm áp lực cho họ, hy vọng họ có thể chủ động buông tha tôi”.

An Tín âm thầm tiêu hóa câu trả lời chần chừ động ấy, lại nói: “Cậu bây giờ đang lên, tiền đồ sáng sủa, cứ thế rời bỏ không thấy đáng tiếc chút nào sao?”

Chính Nam đẩy gọng kính râm trên mũi, bước đến trước mặt cô, cúi nhìn cô: “Tôi chỉ biết, nếu tôi còn chần chừ thì cô gái ấy sẽ chạy theo người đàn ông khác mất”.

An Tín vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu: “Người cậu thầm yêu không biết sao?”

Khóe môi Chính Nam nhếch ra một nụ cười, lạnh nhạt nói: “Cô ấy là một chú heo con, cái gì cũng không biết”.

An Tín nhớ lại câu thầm yêu mười hai năm cậu nói trên sân khấu, cảm thán: “Cô gái đó thật may mắn mới được cậu coi trọng như thế”.

Cậu lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Hai người tiếp tục bước trên đường núi, trời tối dần. Chính Nam làm mặt lạnh bắt An Tín giải thích chuyện điện thoại, An Tín kể một lượt từ nguyên nhân đến kết quả, cậu nghe xong bèn cười chế nhạo: “Kể ra Lan Nhã cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài nhỉ, cô cũng không biết mà đề phòng trước”.

Cứ nhắc đến chuyện này An Tín lại bực, cô đứng tại chỗ thở hổn hển một lúc lâu lấy lại tinh thần, mới đáp lại: “Tóm lại người phụ nữ đó chính là tai họa, Dù Hằng không thể thích cô ta được”.

Cậu vẫn nguyên nụ cười chế nhạo: “Boss của các cô trước nay vẫn thích người đẹp, làm sao cô biết lần này anh ta đổi khẩu vị rồi?”

“Tôi đương nhiên là biết chứ, bởi anh ấy đã nhận tôi làm bạn gái rồi”.

Chính Nam chột quay đầu lại, khuôn mặt ánh lên bóng tịch dương còn sót lại, gọt đi chút hanh hao. Cậu kéo đầu An Tín lại, dắt cô bước về trước, cũng không bận tâm xem cô bị ghì đến đau cả cổ, ba lô sau lưng xiêu vẹo đập lên cánh tay họ.

“Này, cậu tự nhiên lên cơn gì thế hả, tôi sắp bị ghì chết rồi đây này”.

“Vẫn lớn tiếng nói được như vậy, chứng minh cô còn khỏe lắm”. Chính Nam lạnh lùng túm chặt gáy cô, bắt cô bốn mắt nhìn nhau với cậu, “Hay là công tôi đi, đúng lúc tôi hết hứng đi tiếp rồi”.

Một con chim núi kêu cạc cạc bay qua đầu họ, một lát sau, một con khác cũng cạc cạc bay qua.

Hai người họ vẫn bất động. Là bởi cậu đang đè lên lưng cô không cho động đậy.

Đúng lúc ấy, một giọng già nua chen ngang vào, giọng to át cả tiếng nổ động cơ. “Tôi bảo này chàng trai, sao lại thiếu hiểu biết đến thế? Vợ thì mỏng manh thế kia, sao có thể để cậu ép thành trái lê được chứ?”

Ông bác cười trên chiếc máy kéo cũng đã “có tuổi”, xinh xịch chạy tới, vẫy họ lên xe.

Chính Nam nhìn cả xe rơm rạ với nửa thùng lá cải trắng, ngần tò te. An Tín đoán chắc cậu chưa ngồi phương tiện giao thông cơ giới hóa kiểu này bao giờ, bèn trèo lên trước, giơ tay về phía cậu: “Xem ra sau này tôi phải đổi tên mới được, đổi thành Ấp Lê Sơn Đại”(7).

(7) Ngôn ngữ mạng, “áp lê” đồng âm với “áp lực”, đều là /yali/, áp lê sơn đại: áp lực lớn tựa núi.

Xe nông lại xinh xịch lên đường, ống khói phía trước nhả khói cuộn cuộn, phả vào người hai kẻ ngồi sau, mặt mũi chân tay lấm lem bẩn thỉu. An Tín mở mắt xem phản ứng của Chính Nam, khẽ nói: “Cố chịu một chút, sắp tới rồi”.

“An Tín, cô có thể nói cho tôi biết không? Đây rốt cuộc là quái vật lòi ra từ xó xỉnh nào thế, đã xóc suốt dọc đường thì chớ, lại còn phải rửa mặt bằng khói đen nữa là sao?”

Xe va phải đá kê rầm một tiếng, hai người ngồi sau nảy lên không trung. An Tín đợi mông rớt xuống tầm chân sắt, vội túm chặt lấy mép không buông, ấp úng nói: “Xe cũ là thế đấy”.

Chính Nam bên kia vẫn bị ném lên không trung, chưa rớt xuống. Cậu thò tay túm hàng rào sắt, An Tín nhắc: “Chỗ đó xa quá, túm lấy tấm chắn trước đã”. Cậu đợi rớt xuống ghế, túm chặt tấm chắn, cô lại tốt bụng nhắc: “Đừng giẫm lên rơm rạ, dễ ngã lấm đấy”. Nghe cô nói vậy, cậu vội vàng thu chân ra sức túm chặt, bác trai đằng trước lại xóc nảy lên, cậu thủ thế không vững, trượt thẳng vào đồng rơm rạ.

Soái ca ngã vào đồng lá cải với rơm rạ, An Tín nhìn mà phá lên cười ha ha. Chính Nam một tay khua đồng rơm rạ bay tứ tung ra, lạnh lùng nói: “An tóc xoắn, hôm nay mà không lột được da cô thì tôi không phải là người họ Nguyễn!”

18. Chương 08 Part 2

Cậu giơ tay kéo người cô, gáy cô đập xuống ghế xe kêu cái “cộc”, đau đến độ cô không ngừng kêu ui da ui da. Sắc mặt cậu trở nên hốt hoảng, xoay đầu cô lại xem khắp một lượt, còn lấy tay lần sờ xung quanh.

“Đừng, đừng cử động, xem xem có chảy máu không nào”.

Xe lại trông thành nghiêng ngả, hai người họ cùng nảy tung lên, rồi lại rớt xuống bịch bịch. Sau cùng hai người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi cùng nhau cười phá lên.

Bảy giờ tối, chiếc xe bay trên mây xanh qua chặng đường bốn ba cuối cùng cũng đến Viện điều dưỡng Sơn Thôn. Tới trước cửa, Chính Nam kéo An Tín lại hỏi: “Mẹ cô thích con trai thế nào?”

“Như cậu đó, giả bộ ngoan ngoãn chút là được”. An Tín... vô tư đáp: “Chúng ta đi tắm rửa, thay quần áo trước đã”.

Hai người toàn thân ám khói lần tìm về khu nhà tập thể, gặp viện trưởng đi tới, nhìn họ một lượt từ đầu tới chân: “Ở đâu ra hai công nhân mỏ thế này?”

Trang bị phòng tập thể rất đơn giản, An Tín để Chính Nam đi tắm trước, bản thân cũng rửa ráy một chút rồi thay bộ đồ ở nhà bước ra, thấy cậu vẫn đứng tần ngần trước gương. “Sao thế?” cô lau tóc hỏi.

Mớ tóc xoắn ướt dẫm như lá cây xấu hổ(8) phủ lấy gương mặt cô, cộng thêm nước da trắng bóc, đáng vẻ cô giống hệt cô búp bê sứ bày trong tủ kính. Chính Nam bước đến định lấy khăn lông giúp cô lau tóc, cô vội lùi một bước ngăn lại.

(8) Còn gọi là cây trinh nữ.

“Hừm, heo tóc xoắn”. Anh ngoái đầu lại vẻ xem thường.

Sắc mặt cô có phần hốt hoảng: “Ồ, cái tên này hình như có người từng gọi, nói tôi giống con heo sứ trên giá trong cửa hàng”.

Chính Nam mím môi, khoanh tay nhìn từng bộ quần áo bày trên giường, không nói gì nữa. An Tín lại gần hỏi: “Sao thế sao thế, có thể đi được chưa?”

Cậu không vì thế mà phân tâm, chân mày cau lại: “Cô nói xem mặc bộ nào thì được? Mẹ cô thường thích con trai ăn mặc thế nào?”

Haizz, hóa ra là thế. An Tín còn tưởng cậu gặp chuyện gì khó khăn, chọn cho cậu một cái áo cổ tim và quần vải, chỉ vào bộ áo ngủ của cậu bảo cậu thay. Thấy tay Chính Nam đã di chuyển đến đai áo ngủ, cô vội bịt mắt hét tướng: “Này, đợi tôi ra ngoài rồi hãy thay chứ!”

Chính Nam cười khì khì, xoạch cái kéo vạt áo ra, vẽ mặt ung dung cởi áo tháo đai. An Tín đã quay lưng lại từ lâu, lấy khăn lông quấn kín đầu kêu gào? “Sao cậu biến thái thế cơ chứ, lúc nào cũng thích cởi đồ, lần trước nhảy cùng cô em trong bar cũng thế”.

“Cô nhìn thấy rồi sao?”

Cô ngẩn ra: “Thấy cái gì cơ? Nhảy á?”

Bất thành linh một luồng hơi ẩm lướt qua sau cổ cô, làm cô giật nảy mình. Hóa ra này giờ, Chính Nam đã thay xong quần áo bước đến sau lưng cô. “Vậy cô phải chịu trách nhiệm với tôi”.

An Tín cứng đờ, bất động: “Bất luận cậu nói gì thì tôi cũng không thấy gì cả, tôi không phải chịu trách nhiệm gì hết”.

Chính Nam xoay đến trước mặt cô, chạm vào chiếc khăn lông đang quấn trên đầu cô, bóp má cô: “Tôi mặc kệ, cô rõ ràng đã nhìn thấy tôi bán nuy rồi, cô phải chịu trách nhiệm”.

Cô vùng khỏi tay cậu chạy ra cửa: “Mau đi thôi, mau đi thôi, đừng đùa nữa, hồi mẫu giáo tôi nhìn bọn con trai trần như nhộng cả đống, cũng đâu thấy bọn họ đòi lấy tôi đâu”.

Dù Chính Nam rất coi trọng ấn tượng ban đầu của bà An với mình, song cậu ăn vận chỉnh tề đi thăm người bệnh rõ ràng không đem lại nhiều hiệu quả, bởi bà An chỉ nhìn cậu một cái, rồi quay mặt vào tường, lẩm bẩm: “Đồ giả chứ gì”.

Ông An xoa xoa tay, thở dài: “Cô hơi bị lơ mơ một chút, cháu đừng để ý”.

Ngày hôm sau Chính Nam chủ động ở lại, cầm ô, đưa bà An vào rừng tản bộ, họ dạo chơi hơn một tiếng đồng hồ, không cần người đi theo. An Tín mài xong mực, tiếp tục viết chữ dưới sự dặn dò của bố, tâm trạng dần dần thả lỏng.

Bố yêu cầu cô bất luận gặp phải chuyện gì cũng phải kiên trì luyện thư pháp, để tu thân dưỡng tính. Mười ba năm nay, cô nhận ra phương pháp này rất hiệu quả. Như bây giờ, cô dọn dẹp xong thiếp chữ, rửa sạch tay, đang chuẩn bị đón mẹ về thì nhận được cuộc gọi lạ từ điện thoại của Dụ Hằng.

Số máy này từ hôm qua đã nháy mấy lần, cô đau đầu nhìn điện thoại hát hết bài, không định bắt máy. Nhưng hôm nay còn không nhắc máy, pin đến cạn hết mất thôi.

An Tín không còn cách nào khác, tìm một nơi an toàn ra tay, cầm hai bên điện thoại áp sát tai. Câu a lô còn chưa thốt ra đã nghe tiếng thút thút của Lan Nhã vọng lại, khàn khàn, hình như đang ốm.

“Dụ, Dụ, anh hãy nghe em nói, đừng ngắt máy”. Lan mỹ nhân nức nở, hoảng loạn chưa từng thấy, không quan tâm xem người bắt máy còn chưa lên tiếng, chỉ cuống cuống trách móc, “Em thừa nhận chuyện này là em quá đáng, nhưng cũng là em bị khiêu khích mà. Nếu không phải Helen động viên em tới nhà họ An, em nhất định sẽ không làm bà An giận đến đổ bệnh, anh sẽ không - sẽ không chán ghét em như thế chứ - đến Tinh Quang cũng không cho em vào - em - em thật sự rất - không có anh - em không còn dũng khí tiếp tục sống nữa...”

Nghiêm trọng đến thế sao, không có Dụ Hằng, cô ta không sống nổi? An Tín nhớ lại vẻ mặt vênh váo hung hăng của Lan Nhã mỗi lần xuất hiện, một lúc lâu không biết phải nói gì.

Lan Nhã vẫn đang nghẹn ngào, tiếng khóc như đang cố nén uất ức, từng chút từng chút một vọng lại, không dám to tiếng.

An Tín không kìm được lên tiếng: “Tôi không phải là Dụ Hằng”.

“Vậy cô là ai? An Tín?”, bên kia lập tức lên giọng, hét lên the thé: “Sao cô cứ bám lấy Dụ Hằng không biết ngượng thế chứ? Đến điện thoại của anh ấy mà cô cũng muốn cướp?”

An Tín vội tránh lỗ tai ra xa, giờ điện thoại cách 1 thước(9), đợi tiếng chửi bới nhỏ bớt, cô mới quay lại nói: “Cô Lan, cô bị lừa là đáng đời nhà cô, tôi không đồng cảm chút nào đâu”.

(9) 1 thước = m

Lan Nhã dường như không muốn thất thế, điều chỉnh lại giọng nói gấp gáp rồi lại chửi bới một hồi nữa. An Tín cúi đầu nhìn màn hình, chán nản nói: “Cô giữ lại chút sức đi, phí cả pin của tôi”. Cô kiên nhẫn đợi cô ta lên hết cơn điên như thế, đương nhiên là có nguyên do của nó. Đợi Lan Nhã gào khản cả tiếng xong, An Tín mới mở miệng: “76614911, gọi vào số đó mà tìm Dụ Hằng, sau cùng tôi khuyên cô một câu, làm việc gì cũng phải suy nghĩ, đừng cứ گیر cái bộ dạng vô dụng ra mãi như thế”.

Cô quả quyết ngắt máy, pin cũng đồng thời báo cạn.

Ngồi ngây ra một lúc trên bậc thềm, bố đi tới hỏi: “Con sao thế?”

An Tín kể sơ sơ món nợ đào hoa của Dụ Hằng, chau mày nói: “Một cô Lan Nhã chưa xong giờ lại đến lượt Helen, bố, con bắt đầu thấy phiền rồi”.

Bố cười khà khà: “Đừng sốt ruột con gái, lúc đầu Tiểu Dụ từng nói cậu ấy cần một thời gian để xử lý những chuyện cũ rồi mà, con khóc lóc vật vã khiến cậu ấy loạn cả tâm trí, kết quả là đón nhận con trước thời hạn. Giờ con cũng phải thử cho cậu ấy một cơ hội, để cậu ấy xoa dịu tình hình, coi như trả nợ ân tình chứ”.

Nhưng ân tình đâu có dễ trả như thế, mẹ đến giờ hề nghe thấy cái tên Dụ Hằng là vẫn kiên quyết bài trừ, cái radio điện duy nhất trong phòng cũng bị đập vỡ rồi, nhắc đi nhắc lại chỉ mỗi một câu “Con gái tôi không phải kẻ thứ ba”, “Con gái tôi không phải kẻ thứ ba”, An Tín dỗi dành rất lâu cũng không thể làm yên lòng bà, đành để mặc bà kéo tay áo mà ngủ.

Tương lai của cô với Dụ Hằng, chỉ một từ, khó!

Chính Nam dìu mẹ trở về, An Tín nhìn kỹ một lượt, nhận ra khí sắc của mẹ đã khá hơn, vẻ u ám trên mặt lập tức bay biến, cô không ngừng cười với bà, chỉ sợ bà thần trí không minh mẫn, lại không thể nói được chuyện gì.

Mẹ rõ ràng cũng rất vui, đã nhớ được tên của Chính Nam, còn hỏi phim của cậu lúc nào thì chiếu.

Chính Nam cúi đầu tỉ mỉ gọt vỏ táo: “Cô đang nói bộ phim Bích huyết Tình Thiên Đỗ Phong Truyền mà An Tín tham gia diễn xuất đúng không? Haizz, cháu cũng không rõ nữa, đạo diễn của chúng cháu mang phim ra nước ngoài tuyên truyền rồi, lúc về nước đã lấy tên khác. Nghe nói ở Nhật Bản được dịch là “Đỗ Phong (yamida)”, ở Hàn Quốc được dịch thành “Đỗ Phong (sumita)”, ở Nga thì là “Đỗ Phong Kovsky”, ở Hồng Kông là “Đỗ Phong Đạt Minh Nhất Phái”, ở Đài Loan là “Đỗ Phong Đạt Đạt”, đến thành phố này, thì thành “Đỗ Phong Đạt Nhân Truyền”...”

Bà An bị chọc cho cười phá lên.

Lúc An Tín tiễn Chính Nam về thành phố, trong lòng vô cùng cảm kích: “Cảm ơn cậu”.

“Chỉ nói cảm ơn thôi mà được à? Lòng cảm kích của cô cũng hơi bị rẻ mạt đấy nhé”.

Chính Nam mặc xong bộ đồ màu trắng, đeo kính râm, đứng trước cổng viện cười nghiêng nước nghiêng thành. Điều bộ cậu đã trở lại bộ dạng côn đồ hư hỏng, An Tín chẳng mong cậu thoát ra được câu nào tử tế.

Quả nhiên, cậu kéo thấp kính râm, một đôi mắt lay động lòng người từ trên quét xuống, đón lấy ánh sáng ban mai rực rỡ sắc màu. “Lấy thân báo đáp thì thế nào nhỉ?”

An Tín chưa cần đáp lại, thì tiếng mô tô rền vang quen thuộc lại ủa tới. Bác trai ngồi trên xe kéo xình xịch lái đến, nói: “Nhóc con, cậu may thật đấy, lại gặp được bác đây rồi!”

Chính Nam vừa quay lại nhìn quân dung đã biến sắc, vội vàng trốn ra sau lưng An Tín, cười giả lả: “Chú hiểu nhầm rồi, cháu hôm nay không đi đâu hết”.

Chính Nam về thành phố đã năm ngày, bệnh tình bà An cũng dần chuyển biến tốt. An Tín và bố vẫn cùng mẹ sống cuộc đời cách biệt với thế sự, kỳ lạ là không thấy Dụ Hằng đến nữa, cô thấy điện thoại hết pin, cũng không gọi đi.

Chiều, An Tín lấy con sứt đá chặn giấy Tuyên, đứng giữa bầu không khí trong lành của khoảng sân nhỏ vận khí đưa bút, suôn sẻ hoàn thành một bức Lan Đình thiếp. Bố như thấu hiểu tâm tư cô, vỗ vỗ đầu cô nói: “Chữ này viết có hồn hơn lần trước nhiều rồi, là tâm thái đã hồi phục rồi phải không?”

An Tín cười hề hề: “Quả nhiên không gì giấu nổi An đại sư”. Cô thu dọn ba lô và mũ, cẩn thận đặt bức tranh chữ vào hộp giấy, khẽ nói: “Bố, con muốn đem chữ đi bồi”(10).

(10) Đóng khung và gắn trục cho tranh vẽ trên giấy hoặc vải.

Bố vẫn thế nghe cái hiểu ngay: “Đi đi, đi đi, muốn về thành phố không phải viện cớ. Tiểu Dụ lâu thế không thấy tới, con nên về xem thế nào”.

An Tín về thành phố tìm tiệm thư họa bồi tranh chữ, xong là đến tầng đỉnh Dục Thần. Dương Thụy Trân lần này trông thấy cô, ánh mắt có vẻ kỳ quái, dường như sau ánh nhìn sắc lạnh còn thấp thoáng cả sự xem thường, nói chung là giọng điệu lạnh nhạt: “Dụ tổng ra nước ngoài rồi, không nhấc lại gì cả”.

“Vậy phiền chị chuyển cho anh ấy hộp giấy này, trong đó là Lan Đình thiếp mà anh ấy cần”.

Miss Dương hình như bắt đầu nổi hứng, xán lại gần hơn: “Nghe nói cô là cao thủ hành thư? Có thể cho tôi xem mặc bảo(11) một chút được không?” An Tín đành mở trục cuốn ra cho chị ta xem thỏa thích. Chị ta xem xong vô cùng tán thưởng, nói luôn: “Tôi tuy không hiểu nhiều về thư pháp, song tôi cảm thấy cô viết rất đẹp”.

(11) Chỉ tác phẩm tranh chữ đẹp mà quý giá.

An Tín vội khiêm tốn cúi người.

Miss Dương giơ tay vuốt vuốt tóc mai, bỗng nhiên nói: “Cô lịch sự hơn cái cô Helen kia nhiều, cô ta đến tổng bộ được hai lần, lần nào cũng nhìn người bằng nửa con mắt. Chuyến này cô ta dứt khoát kéo Dụ tổng đi bằng được, mời hẳn anh đi Đức tham gia hội thảo y học gì gì đó, nghe nói phải ở lại một tuần”.

An Tín nghe hiểu “ý tại ngôn ngoại” của chị ta, khách sáo cảm ơn, rồi quay người rời đi.

“Cô An cứ thế mà đi sao?” Miss Dương khẽ nói sau lưng, “Hôm Dụ tổng đi hình như rất giận, hay là cô đích thân giao tranh chữ cho anh ấy thì hơn”.

An Tín rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân khiến cho Dụ Hằng tức giận, bắt nguồn từ một trang bìa, phát hành ngày hai mươi ba, trước hôm anh ra nước ngoài một hôm.

Tấm ảnh trang bìa in hình hai người, chính diện nổi bật gương mặt của Nguyễn Chính Nam, cậu cúi đầu bên tai một cô gái khẽ cười gì đó, vẻ say đắm. Mờ ám hơn nữa là bàn tay anh, ba ngón xòe ra, thò nghiêng nghiêng vào đầu váy lụa chữ U của cô gái đang đứng quay lưng lại, vuốt ve mông cô, tựa như chỉ cần trượt vào sâu thêm chút nữa, là đưa con người ta bước vào vực sâu tươi đẹp.

An Tín ngó chằm chằm cô gái trong bức hình, sắc mặt trắng bệch.

Cũng khó trách Dụ Hằng, Miss Dương hiểu lầm nhân cách của cô, chỉ bởi cô gái trong tấm hình quả thực quá giống cô, cô tin rằng bất cứ ai quen biết cô chẳng phải An Tín sao?

Đúng là “An Tín”, bản thân cô cũng không thể không thừa nhận.

Tóc xoắn, độ dài mái tóc y chang, cánh tay quàng cổ Chính Nam vừa dài lại vừa trắng, tay trái đeo vòng cừu vui vẻ y hệt cô, thứ đồ trang sức ấy là cô mua trên mạng, chắc các cửa hàng bình thường cũng có bán; ăn mặc rất kiệm vải, để lộ tấm lưng trần, cho dù có mảnh vải che trước ngực cũng trong tình trạng “chỉ mảnh treo chuông”, chết người ở chỗ chính bởi cô gái cởi nhiều, che ít, nhìn từ sau lưng trông đến là thanh

cởi nhiều, che ít, nhìn từ sau lưng trông đến là thanh mảnh dẻo dai, hợp với cảm nhận về thân hình thường tập luyện dã ngoại của cô.

An Tín cuối cùng cũng hiểu thế nào là “có trăm cái miệng cũng khó giải bày”. Cô đòi thư ký Dương tìm pin dự phòng điện thoại của Dụ Hằng, thay xong liền gọi thẳng cho Chính Nam. Chính Nam rất lâu sau mới bắt máy, cô lạnh lùng nói: “Giải thích chuyện tấm ảnh”.

“Uống say, tưởng người con gái khác là cô”. Giọng cậu cực kỳ thờ ơ.

“Nguyễn Chính Nam!” An Tín hét toáng lên, nổi cơn tam bành gào thét, “Cậu còn định lừa tôi đến bao giờ nữa? Cậu dám nói tấm ảnh đó không phải cậu bày mưu đặt kế không? Cậu nhìn bối cảnh xem, ở bên hồ bar Dạ Điểm, là chỗ lần trước cậu đưa tôi tới! Là nơi cậu bắt tôi nhảy điệu hồ thiên nga! Tôi thật sự không ngờ đây, cậu vì muốn rời công ty mà không ngại tạo dựng tin đồn trắng trợn như thế, không ngại tự hủy hoại danh tiết như thế! Thế cậu có nghĩ đến cảm nhận của tôi không, có nghĩ xem tôi có muốn hay không không?”

“Việc gì phải tức tối như thế, cô không phải đã chuẩn bị tâm lý rồi sao?” Chính Nam lạnh lùng buông một câu, thứ giọng điệu vô tình ấy khác một trời một vực so với thường ngày, “Hai lần trước là ảnh của cô, lần này theo quy luật đương nhiên vẫn phải dùng cô rồi”.

“Cậu đúng là ngang ngạnh cố chấp”. An Tín bực bội cười khẩy, “Có phải vì tôi cứ một mực nhượng bộ cậu nên cậu mới dám lấn tới như thế? Được, giờ tôi nói trắng cho cậu biết, cậu chết đi, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!!!”

Cô vò đầu bứt tai chán nản ngồi xuống, lật giở qua loa tờ tạp chí có tin đồn. Qua ảnh chụp chung “vu vơ” của “EVER và cô gái thần bí” hai lần trước, bức ảnh “nuy” lần này nhiều khả năng khiến công chúng tin vào tính chân thực của nó, cô lật giở hồi lâu tìm chỗ sơ hở, rồi đau xót nhận ra: Chính Nam bày binh bố trận quá hoàn mỹ, không để lộ một chút thiếu sót nào.

Dù có bị cô nhìn ra bối cảnh chụp hình, tờ tạp chí được anh ủy quyền còn thêm chú thích sinh động như thật: Theo một nguồn tin đáng tin cậy cho biết, cô gái thần bí này từng cùng EVER xuất hiện tại một số tụ điểm ăn chơi, tối hôm đó có rất nhiều cô gái trong quán bar có thể chứng minh tình cảm giữa họ không hề đơn giản.

Nói cách khác, Chính Nam đã tính đến chuyện cô phát hiện ra sẽ nhảy dựng lên phủ nhận, song anh căn bản không quan tâm đến sự phản kháng và tranh đấu của cô, bởi đúng là cô từng cùng anh đến bar DIVA, rất nhiều người đều trông thấy cô lau mồ hôi cho anh, cô chọc anh cười. Có nhiều nhân chứng như thế, tấm ảnh cô ở trong lòng anh chẳng qua chỉ là “việc đã rồi”.

An Tín mất hết ý chí. Cô cẩn thận giở tìm trang bìa trong cuốn tạp chí, phát hiện nhà phát hành thuộc một tòa báo dưới trướng Lan Nhã. Nhìn ảnh bìa lung linh sắc màu, cuối cùng cô hiểu ra một chuyện: Lan Nhã nhân chuyến này có đầu óc rồi, đã biết mượn gió bẻ măng, lấy danh nghĩa là quảng bá hình ảnh Chính Nam để mở rộng tầm ảnh hưởng cho người phát ngôn của Dục Thần, thực chất là ngấm ngấm bôi nhọ thanh danh cô, vô hình tấn công cô.

Cô còn nhớ điều kiện ở phần phụ lục hợp đồng ký với Chính Nam, yêu cầu anh cố gắng phô trương thanh thế hết mức có thể. Cô cũng nhớ Lan Nhã nhiệt tình theo sát hoạt động quảng bá của Dục Thần đến thế nào, trong tay còn có cả lịch làm việc của Chính Nam.

Hóa ra Lan Nhã mới là người bá mết không buông.

Nhưng cô chẳng muốn tranh đấu thêm nữa, bởi chẳng có ý nghĩa gì hết.

An Tín tính hôm sau là ngày Dụ Hằng về nước, tối đó về ngủ căn hộ nhỏ gần Dục Thần. Đang xắn tay áo lau nhà, thay ga giường làm vệ sinh thì chuông cửa reo, mở ra xem, ngoài cửa là A Joe mặt sắt đen sì.

An Tín lùi lại một bước: “Anh Joe, sao anh biết em ở đây?” phải nói thêm là cô hôm nay mới về đây cơ mà.

“Tôi phải trợ lý trong công ty ngày nào cũng phục ở đây đợi cô”. A Joe khí thế hệt như bà An, hung hổ đẩy cánh cửa sắt, bước một bước dài vào trong nhà.

An Tín tỉnh mắt thấy tay anh nắm chặt tờ tạp chí có tin đồn, vội vàng lấy tay che trán và mặt, nói liền một mạch: “Anh Joe, anh Joe, anh đừng giận, lần này thật sự không phải em gây chuyện. Anh nhìn cô gái trên ảnh mà xem, tầm lưng ấy nhẵn nhụi thế cơ mà, đầu có như làn da thiếu nước của em; anh xem đây, cô ấy ăn ảnh thế này, chuẩn dáng minh tinh, cứ như là ngôi sao trong Dạ Yến vậy, chân tay em quắt queo thế này, làm sao sánh được chứ...” Chân cô lùi tới trước giường, khoeo chân cùng đường, cả người ngã ngồi xuống.

A Joe đột ngột nhảy dựng lên, cuộn tròn tờ tạp chí gõ bịch bịch bịch lên đầu cô: “Nhóc con tóc xoăn này rốt cục định làm gì hả? Tôi xin cô buông tha cho Chính Nam nhà chúng tôi có được không hả? Mấy tuần nữa thôi là cậu ấy phải tham dự Festival điện ảnh Pháp rồi, giờ tự dừng chẳng nói chẳng rằng đi mất, công ty tìm tôi đòi người, tôi lấy ở đâu ra được? Gọi điện thoại thì tắt máy, hỏi thì anh cậu ta bảo không thấy về, giờ chỉ còn sót lại mỗi chỗ cô, mà cũng không có! Vậy cô nói xem, cậu ấy rốt cuộc đi đâu rồi, hả? Cô nói đi xem nào!”

An Tín ôm đầu, lăn lên giường tránh những cú nện của A Joe.

A Joe đánh mệt rồi, đứng chống nạnh, hừ một tiếng: “Tôi nói toẹt ra cho cô biết nhé, cô em tóc xoăn, bắt luận cô có muốn hay không, cô đều phải tránh xa Chính Nam ra cho tôi, cậu ấy còn hai năm nữa mới hết hạn hợp đồng, trong hai năm ấy không cần biết cậu ta nổi tiếng thế nào, đều là người của công ty. Liên tiếp gây ra mấy tin đồn, riêng tỷ lệ ủng hộ trên mạng đã giảm đi không ít rồi. Sếp tổng lần này nổi cáu ra hăm dọa, nếu Chính Nam còn tiếp tục giở trò, ông ấy sẽ phong tỏa vô thời hạn”.

An Tín nghe rất rõ, bàn tay ôm đầu cứng đờ mấy phút. “Em biết rồi, em sẽ khuyên cậu ấy quay về, thực ra là, anh Joe à, em rất mong những điều tốt đẹp đến với cậu ấy, mỗi lần trông thấy cậu ấy, em toàn có cảm giác như đã quen từ lâu lắm rồi, trong lòng cảm thấy cực kỳ gần gũi”.

Anh Joe bắt chợt lại gơ tay lên, cô vội vàng tránh né, nói mà như hét: “Ôi, anh đừng hiểu lầm thế chứ, là em nói em không ghét cậu ấy, không phải muốn dây dưa lằng nhằng với cậu ấy. Em còn lớn hơn Chính Nam hai tuổi cơ mà, sao có thể ăn cỏ non của cậu ấy được, anh cứ yên 100 lần tâm đi!”

“Nói lời phải giữ lời đấy nhé!” A Joe hừ lạnh một tiếng, quay ngoắt đầu đi luôn. An Tín theo sau tiễn khách, ra đến cửa, thấy anh ta lại quay đầu lại, nhìn cô kỳ lạ.

“Sao thế?”, để dự phòng, cô lùi lại sau một bước.

Quả nhiên, A Joe quay lại, gơ ngón trỏ chọc lấy chọc để lên trán cô: “Cô cô cô... thật là vô lương tâm, uống công cậu ấy nhớ nhưng cô lâu như thế”.

An Tín cảm thấy không sao hiểu nổi, muốn cách ly cô là anh, nói cô vô lương tâm cũng là anh nốt, vậy cô phải làm thế nào?

A Joe có được lời đảm bảo tránh xa Chính Nam của cô, vừa lòng thỏa ý rồi đi, bỏ lại cô ngỡ ngàng đứng bên cửa.

Không hiểu nổi, chả muốn nghĩ.

An Tín nhẩm tính giờ chênh lệch, căn đến tối gọi điện cho Dự Hằng. Ba lần không có người nhắc máy, đến quá mười một giờ đêm, chiếc điện thoại cổ lỗ sĩ của cô mới thông thả nói thông.

“Dự Hằng, lúc nào thì anh về?”

“Sao thế?”, đầu bên kia khá là âm ỉ, đều là thứ tiếng nước ngoài mà cô nghe không hiểu.

“Em đến đón anh”.

“Không cần đâu, anh ở đây có bạn đi cùng”.

An Tín nghiến răng: “Em đón cả bạn anh luôn”.

Dự Hằng chưa kịp trả lời thì đã có mấy câu lú lo như chim hót lọt vào ống nói, trong đó có một giọng nữ rất trong trẻo đang cười nói gì đó, sau cùng, như sợ An Tín nghe không hiểu, bèn đổi thành tiếng Trung: “Dự Hằng, buổi nhạc hội vừa rồi không tồi chứ, tiến sĩ Smith cũng thích nghe, ông ấy muốn biết thời gian còn lại anh có kế hoạch gì không”.

Tiếng Dụ Hằng mất hút trong vài phút, rồi trở lại lãnh đạm nói: “Mai đến Dực Thần tìm anh, anh cúp trước đây”.

An Tín trần trọc mãi không sao chớp nổi mắt, sang sớm hôm sau, cô nóng lòng trực sẵn ở phòng chờ mòn mỏi mong ngóng. Dòng người xuống máy bay đi làm mấy tốp, cô nén cơn đói trông về phía cửa đến, cuối cùng, đúng lúc cô đói đến hoa mắt chóng mặt, Dụ Hằng cũng xuất hiện cùng Helen.

Dáng người cao ráo của anh nổi bật giữa đám đông, tìm anh cũng không khó khăn gì, khó ở chỗ bên cạnh anh còn đeo theo một mỹ nữ. Hai người sóng đôi bước tới, nghiêng đầu rù rì to nhỏ, mặt tươi như hoa, bước chân chạy tới hàng rào bảo vệ của An Tín khựng lại.

Cô quay người dựa vào hàng rào, mím chặt môi. Ngoài cơn đau như búa bổ nơi dạ dày, trong lòng cô cũng khó chịu nói không ra. Sau lưng có tiếng người lướt qua, men theo cầu thang xoắn xa dần, cô vẫn không muốn di chuyển.

Theo suy tính ban đầu của cô, Lan Nhã nhất định đã nói chuyện của Helen với Dụ Hằng, nhưng giờ trông thấy Helen vừa khéo đi cùng, Dụ Hằng lại không xa cách người bên cạnh, cô biết Lan quý nhân đã bại trận trước nữ vương Helen rồi.

Đang rầu rĩ, đột nhiên có người đập vào mũi của cô, cô làm mặt lạnh quay sang nhìn, hóa ra là Dụ Hằng lặng lẽ xuất hiện sau lưng từ bao giờ, anh đứng đủ gần, một hương thơm quện trên áo quần quen thuộc áp vào áo khoác ngắn của cô, đương nhiên còn lẫn cả mùi nước hoa nữ đắt tiền.

“Có chuyện gì?” Về không vui của cô hiện cả lên mặt, cô vẫn đang vụn vụn.

“Đi thôi”. Anh hồ hững nói, khoanh tay đứng im.

19. Chương 08 Part 3

An Tín quay người lại, đối diện trực tiếp với Helen. Cô đeo ba lô cừu vui vẻ, vai treo nghiêng bình nước cừu vui vẻ, đầu đội mũ vành in hoa, hết như nhóc Maruko phiên bản lớn. Người đẹp Helen trước mặt thì váy dài phối với bột cao cổ thời trang, làm nổi bật lên vẻ quê một cục của cô, có điều cô chẳng sợ.

“Không đi được”. An Tín nói luôn.

Dụ Hằng đột nhiên giơ tay đỡ lấy eo cô, bế cô từ hàng rào ra, người đi ngang qua dừng lại nhìn, anh cẩn thận đặt cô xuống đất, quay sang nói với đôi ba người còn đang sửng sốt: “Xin thứ lỗi”.

An Tín cười cười với Helen, sắc mặt Helen trắng hơn chút. Lúc lên đường về công ty, Dụ Hằng mở cửa xe cho Helen, mời cô ngồi bên cạnh anh. An Tín chân chừ không đi, anh vòng qua, vỗ sau đầu cô một cái, làm bình nước trên người cô kêu lách cách.

Anh không nói gì, tự cô ngoan ngoãn trèo lên ghế trước.

Yên ắng suốt dọc đường. An Tín quan sát sắc mặt Helen qua gương chiếu hậu, bị liếc xéo mấy cái, cô cũng không bận tâm, lòi MP4 ra nghe, lúc chán quá còn rống lên mấy câu. “Tối qua vừa hay gặp một em búp bê Nhật ở Đông Cấp(12), đôi mắt to là to, còn cả cái cằm nhon nhon... Hello kom ban wa(13) cô em có khỏe không...”

(12) Một địa danh ở Hồng Kông.

(13) Hello, chào buổi tối (tiếng Nhật:).

Lái xe đạp trượt phanh. Dụ Hằng ngồi sau nhắm mắt dưỡng thần mở choàng mắt, xoa trán nói: “Đưa Helen về trước đã”.

An Tín theo đuôi Dụ Hằng về tầng đỉnh Dực Thần, đồ đạc “ngụy trang” cũng không thay, dù sao cũng đi ra từ thang máy riêng, chỉ có thư ký trưởng Dương Thụy Trân có thể trông thấy. Dụ Hằng đi đằng trước

không đoái hoài gì tới cô, coi cô như người vô hình, còn cô ngẩng đầu hiên ngang kiên quyết không rời, không ngoài dự đoán nhận được ánh mắt khinh thường của Miss Dương.

Vừa vào cửa, Dụ Hằng liền thả áo khoác trên cánh tay ra, nói lỏng cà vạt ngồi tựa xuống sofa, thần sắc uể oải.

An Tín lặng lẽ cởi “vũ trang” ra, đứng trước mặt anh chuẩn bị mở miệng.

“Nói đi, có chuyện gì”. Căn phòng chìm trong yên lặng, anh nhắm mắt ngửa cổ dựa lên thành sofa, hoàn toàn giữ được bình tĩnh. Cô lòi ra tờ tạp chí, giờ trang bìa hần tiêu cốt tán kia ra, đặt cạnh tay anh.

Anh mở mắt liếc nhìn, quảng sang một bên. “Thì sao?”

Đối diện với sắc mặt lạnh lùng và giọng điệu thờ ơ của anh, cô căng thẳng mồ hôi rịn đầy trán. “Dụ Hằng, cái này không phải là thật, em có thể giải thích”.

“Không cần đâu”, anh u ám ngồi đó, mặt mày không chút hứng thú.

An Tín quan sát tỉ mỉ thần sắc của Dụ Hằng, không dám lơ là một chút nào. Cô bên ngoài đương nhiên vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng khi chỉ có hai người ở cùng một chỗ, cô mãi mãi là người bị đánh bại, thậm chí là khi anh chưa cần nói gì cả.

Anh lúc nào cũng tỏ ra điềm tĩnh, lạnh lùng, khiến cô không sao đoán được anh đang nghĩ gì, lần này đến khoe môi cũng không thêm động đậy, không cho cô một chút gợi ý nào cả.

Cô bắt đầu hốt hoảng: “Em có thể bảo bố đứng ra làm chứng, tối nào em đi đâu ông cũng biết”.

“Không cần đâu”.

Đối diện với Dụ Hằng lù lù không động đậy, cô mất hết cả tự tin. Im lặng mất một phút, tư thế ngồi hờ hững của anh vẫn không có gì thay đổi, tròn mắt cô đỏ dần.

An Tín nhặt lại tờ tạp chí, vuốt phẳng, một lần nữa đặt trước mặt Dụ Hằng, rồi bắt tay vào cởi áo. Cô nhanh chóng cởi áo khoác ngoài, cởi cúc áo sơ mi, quay lưng về phía sofa.

Dụ Hằng lạnh lùng quát một câu: “Em đang làm cái trò gì vậy hả!”

“Chỉ có cách này mới có thể chứng minh em trong sạch”. Nói xong, cô cởi hết áo ở nửa thân trên, giờ tấm lưng mượt mà trắng ngần ra trước mắt anh, “Anh xem kỹ đi, bọn em không giống nhau mà”.

An Tín ôm trước ngực, giọng nói có phần run run.

Có giống nhau thật không thì phải chờ vào lòng tin ở anh. Thực ra cô không dám chắc có thể thuyết phục anh, dấu sao người trong tấm hình và cô cũng giống nhau đến thế.

Run rẩy mất mấy giây, một tấm áo vest ấm áp trùm phủ lấy thân người cô, bao bọc lấy cô, hơi thở dịu dàng thoảng hương thơm dịu, như nước biển ùn ùn kéo đến bao trùm tất cả.

Dụ Hằng từ đầu đến cuối không quay ra phía trước, chỉ đứng sau lưng trầm giọng nói: “Sau này không được làm thế nữa”. Anh đi ra ngoài, đến tận cuối ngày cũng chưa quay lại.

An Tín mặc lại đồ, nhanh chóng treo bình nước lên, cúi đầu ủ rũ ngồi trong văn phòng. Thư ký trưởng có vào một lần, mang cho cô bánh và sữa, nhân tiện tặng thêm cú lườm cháy mặt, chẳng nói chẳng rằng đóng sập cửa lại.

An Tín càng chán nản, không biết nên làm thế nào.

An Tín cuối cùng không đợi được Dụ Hằng quay lại, cũng không đợi được bất cứ chỉ thị nào của anh, mắt đỏ hoe rời khỏi Dục Thần. Lúc ở đại sảnh, hình như Chương Tiểu Muội có gọi cô, cô cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đáp lời.

Chuyện đen đủi vẫn còn ở phía sau. Do cô ăn vận như học sinh tan học về nhà, chú lái xe nhìn cô hồi lâu, rồi không kìm được nói: “Tôi bảo này, cô bé cũng phải mua vé chứ! Kể cả là trẻ con thì cũng vẫn tính nửa giá vé mà!”

Hành khách trên xe buýt đều phá lên cười. An Tín tỉnh ra, móc tiền, mặt đỏ bừng chen ra phía sau xe, tìm một góc đứng. Qua một trạm có người lên xe, cô đột nhiên cảm thấy đau đầu.

An Tín ngẩng đầu nhìn, đập ngay vào mắt là một gương mặt ngây thơ nhưng lạnh băng, tay người đó vẫn để trên nút thắt ba lô của cô, trong đó là những viên kim cương mà giá thị trường của nó có thể lấy mạng cô, hao mòn cũng phải đền một nửa.

Cô vội vã chen ra phía cửa, hóa giải tai họa.

Về tới căn chung cư nhỏ kiểm tra lại ba lô, vẫn may chưa mất điện thoại. An Tín rũ rượi ngã xuống giường, đoán thế nào cũng không ra Dụ Hằng có ý gì. Trong lúc chán chường, cô nhớ đến game online.

“Phi Tiên” vẫn nhộn nhịp như thế, cách nửa tháng mới online, cột bạn bè và hộp đối thoại không ngừng hiện ra tin tức, nào là tin nhắn từ trước, nào là lời hỏi thăm mới gửi, làm cô bận cuống cả chân tay.

Hệ thống nhắc cô nhận được gói quà siêu cấp, nhận về giở ra xem, hóa ra là hoa hồng và trang bị Tướng Công gửi cho cô, trên tấm thiệp màu hồng ghi lại lời nhắn của anh: Sinh nhật vui vẻ An tóc xoăn.

Ồi, hóa ra là gửi đúng ngày mẹ xảy ra chuyện.

Tướng Công Nửa Đêm, người mà cô chưa từng gặp mặt để lại rất nhiều lễ vật, lúc này cột phụ thể hiện thị anh đang trong trạng thái offline. Song anh thông qua game còn để lại rất nhiều tin nhắn, khác hẳn về đề đặt thận trọng trước đây.

Lời nhắn của Tướng Công phủ kín màn hình: “Em đi đâu rồi? Sao mãi không thấy online?”

“Rất cuộc là sao rồi, nói cho anh biết! Anh rất lo lắng!”

“Đọc được thư thì hồi âm!”

...

An Tín thở dài, tắt luôn game. Trước sinh nhật Tướng Công đại nhân đã từng mất tích, đến lúc anh quay về thì cô lại bận chăm sóc mẹ, họ luôn để lỡ mất nhau. Trong Phi Tiên, anh là cứu cánh của cô, cô là An tóc xoăn của anh.

Đợi đã! Anh gọi cô là An tóc xoăn!

Làm sao anh biết cô có mái tóc xoăn không dài không ngắn? Cô chưa bao giờ công khai ảnh của mình cơ mà!

An Tín bừng tỉnh ra, rất nhanh ngồi dậy, thái dương còn đập cái “thình” vào bàn máy tính. Va một cú, đầu óc như tác động nhiều điểm hoài nghi - Tướng Công nói anh là diễn viên, đang diễn vai cậu thiếu niên họ Đỗ; Tướng Công biết cô không vui, ngày hôm sau Chính Nam liền tới Dục Thần đưa cô đi chơi; Tướng Công mất tích gần mười lăm ngày trời, vừa hay Chính Nam có chuyến tuyên truyền lưu động nửa tháng...

Có quá nhiều, quá nhiều điều chỉ chứng minh một chuyện: Người con trai có ID Tướng Công Nửa Đêm kia chính là Nguyễn Chính Nam.

Là cậu đã bầu bạn bên cô hai năm qua, tuy số lần gặp trong game không nhiều, song cậu hết lần này đến lần khác vì cô mà xông pha khói lửa. Cậu lúc nào cũng âm thầm không nói, song lại dùng hành động thực tế để bảo vệ cô.

An Tín xúc động rất lâu, tới tận khi tiếng chuông điện thoại làm cô tỉnh lại. Cô theo thường lệ cẩn thận bấm nút nghe, nhìn số điện thoại quen thuộc kia mà đau đầu.

Nhắc Chính Nam, Chính Nam liền xuất hiện, A Joe hôm qua còn yêu cầu cô thề độc là sẽ tránh xa con người này, bảo đảm con đường mình tinh xá lạn của cậu ta.

An Tín không thể không nghe, bởi hiện giờ không ai biết cậu ấy đang ở đâu. “A lô, Chính Nam à?”

“Đến bar DIVA, mười phút”. Giữa bầu không khí huyền ảo quảng lại một câu, lạnh băng, cứng rắn như tiếng kim loại quẹt qua, rồi không nói lời thứ hai, dứt khoát cúp máy.

An Tín đắm thềm thụp vào gối: “Chuyện gì nữa thế này? Bản thân tôi cũng có vui vẻ gì, sao tôi phải nghe cậu chứ?” Oán thán thì oán thán, cô vẫn ngoan ngoãn nhận lệnh.

Trước khi ra khỏi cửa cô còn điện thoại cho A Joe, bảo anh ta cho xe đi đón Chính Nam. A Joe dặn dò: “Chỗ tôi còn đang chụp ảnh mẫu, cô cứ đi trước an ủi cậu ấy, kéo dài thời gian... Vì sao cô phải làm vậy hả? Bởi tiểu tử thối kia rất cứng đầu, chỉ chịu nghe lời cô thôi - À phải rồi, cô hóa trang đi một chút, bọn paparazi nhận ra”.

Thế là An Tín đội mũ bóng chày, đeo khẩu trang, mặc quần áo thể thao, cải trang thành con trai đến bar DIVA. Chính Nam tựa trước quầy bar uống rượu, mắt lim dim, gương mặt anh tuấn ửng hồng, còn chưa cười mà từng đoá, từng đoá hoa đào đã chen nhau chạy ra khoe môi.

Trước mặt cậu ngổn ngang một đồng nào ly nào chai rượu, cũng may mùi trên người cậu chưa đến độ khó ngửi, chỉ sức hương hoa trà và mùi rượu mát rượi.

“Cậu ta uống bao lâu rồi?” An Tín hỏi người phục vụ quầy rượu, tiện tay cầm điện thoại trên bàn lên, nhét vào túi áo khoác ngoài của Chính Nam. Ngón tay sờ phải mặt sau thô ráp, cúi đầu nhìn, lật lại hóa ra là một tấm dán rất Q.

Là món quà nhỏ cô tặng cậu buổi tối nhảy hôm nọ. Khi ấy cậu đã quăng cái vèo tấm dán lên khay hoa quả, tỏ vẻ chẳng đáng quan tâm, cô còn vì thế mà tiu nghỉu. Nhưng giờ nó đang yên ổn ngự trị ở mặt sau điện thoại, còn thành lớp bảo vệ cho chủ nhân.

Cô cúi đầu nhìn tấm dán, Chính Nam cúi đầu nhìn cô.

“Đi thôi”. Cô cuối cùng vẫn cắt điện thoại, dìu cậu đứng dậy, từng bước từng bước lê ra cửa đã hẹn trước với A Joe.

Gió đêm mát rượi phả vào mặt, tiếng nước róc rách từ đâu đó không xa vọng lại. Chính Nam nãy giờ ngả trên vai An Tín đột nhiên lên tiếng: “Nơi này cách “Tinh Quang” không xa”.

An Tín đẩy đẩy nửa thân mình nặng trĩu của cậu: “Phải rồi”.

Chân tay cậu dường như đang run rẩy, cô hoảng hồn, không dám đẩy nữa.

“Vừa rồi tôi đã gọi điện cho Dự Hằng, bảo anh ấy đến đón tôi”.

Lưng An Tín cứng đờ, hình như đã hiểu ra cậu ta đang nói gì.

Chính Nam tiếp tục nói: “Tôi tính giờ rồi, anh ta lái xe qua đây cùng lắm là bảy phút”.

“Cậu định làm gì?” Cô buông tay dìu đỡ ra, lớn tiếng chất vấn. Không có câu trả lời, cô sốt ruột gọi điện cho A Joe.

Đúng là ruột nóng như lửa đốt. Nhưng A Joe sao vẫn chưa đến chứ?

Chính Nam mềm rũ trượt xuống, xem ra đã say đến lơ mơ cả rồi. Cậu đưa tay chống vào cột đèn phía bên An Tín, giữ vững người, khoe miệng vẽ ra nụ cười kỳ quái: “Chẳng làm gì cả”.

An Tín không dám đến dìu cậu. Sau khi đưa mắt nhìn ra đường, cậu đột nhiên ôm chặt lấy eo cô, gỡ khẩu trang của cô ra, một tay kẹp chặt cổ tay không cầm điện thoại của cô, cúi đầu hung tợn bổ nhào về phía môi cô.

An Tín vội lùi lại, đầu đập vào cột đèn, phát ra tiếng kêu nặng nề. Sau đầu cô đau điếng, môi bị Chính Nam cắn chặt, cũng đau không kém. Chính Nam như đang đấu sức với cô, nâng mặt cô không cho tránh, cứ một mực hôn ngấu ngiến.

“Nguyễn Chính...” cô hét không ra tiếng, lo lắng đến ngừng cả hít thở.

Cảm giác dày vò ấy tiếp diễn trong một phút, trong khi đó tay cô vẫn nắm chặt điện thoại của Dự Hằng, không dám buông lời. Cùng với tiếng sập cửa xe cực mạnh, một luồng hơi quen thuộc đang tới ngày càng gần, ản tù của cô cũng đã chấm hết.

Cô biết Dự Hằng đã đến, cô biết cô và Chính Nam đều chết chắc rồi.

Một sức mạnh to lớn tách hai người đang dính chặt lấy nhau ra, cô đưa mắt nhìn sang, bắt gặp đôi đồng tử lạnh đến tột cùng của Dụ Hằng. Sắc mặt anh chưa bao giờ đáng sợ như thế, dù anh không nói gì, cô cũng cảm thấy không rét mà run.

“Cô ấy không thích cậu chạm vào cô ấy, cậu không thấy sao?” Dụ Hằng lạnh lùng buông một câu, đột nhiên gơ tay bóp cổ Chính Nam, dồn sức lôi cậu ta ra, đẩy tới cột đèn sơn màu đồng.

Chính Nam lơ đãng dựa vào, trên mặt hiện ra điệu cười nhạt, nhìn anh vẻ bất cần.

Ngón tay Dụ Hằng co lại, gấu áo sơ mi lộ ra ngoài gấu áo vest, hàng cúc bạch kim trên đó cũng đang khẽ rung rung: “Tôi hận không thể giết cậu”. Anh trầm giọng, nguy hiểm tiến lại gần một bước, “Đừng hết lần này đến lần khác thử thách sự nhẫn nại của tôi”.

An Tín nhìn ra Dụ Hằng từng học võ, động tác cử tay của anh không giống người thường. Song chưa cần nói là đàn em bao vãi như Chính Nam, thanh mảnh yếu ớt, kể cả là người từng học võ phòng thân cơ bắp rắn chắc, ở trước mặt Dụ Hằng đang trong cơn thịnh nộ như bây giờ, thực sự là rất khó chống chọi.

An Tín liều mạng xông lên, ra sức kéo tay Dụ Hằng: “Anh buông ra! Anh buông ra! Mối cậu ấy trắng bệch ra rồi!”

Chính Nam hôm nay đúng là đã uống rất nhiều rượu, bước chân loạng choạng run rẩy. Cậu bị Dụ Hằng đẩy ra cột đèn, như mất đi toàn bộ sức lực, sắc mặt xanh xao liếc nhìn, lạnh lùng nói: “Tôi cần để tâm đến anh sao? Tôi chỉ cần cô ấy!”

Cánh tay Dụ Hằng cuối cùng cũng được kéo xuống, song đôi mắt đen thì lạnh thấu xương, An Tín nhảy lên gõ đầu Chính Nam một cái: “Đồ heo chết tiệt, cậu đừng có nói nữa!”

Dụ Hằng đột nhiên quay người bước đi, bước chân kéo theo một cơn gió. An Tín này giờ không rời mắt khỏi anh, thấy anh đi như thế, cô nghĩ cũng chẳng kịp nghĩ liền bám theo. Mới đuổi được một bước, một sức mạnh lại lôi cô lại.

Cô quay đầu trừng mắt nhìn Chính Nam: “Buông tay!”

Chính Nam nhìn tròn mắt đỏ hoe của cô, sững sờ: “Cô giận thật sao?”

An Tín dứt khoát đá cho cậu ta một phát: “Chính Nam, tôi nhận ra cậu rất ích kỷ. Tôi không biết cậu âm mưu gì, tôi để làm gì, lẽ nào để thể hiện rằng cậu quan tâm đến tôi, muốn cướp tôi từ chỗ Dụ Hằng? Không, cậu thật sự hiểu sai rồi, người theo đuổi Dụ Hằng là tôi, là tôi suy thiệt tính hơn sợ anh ấy rời xa, là tôi muốn suốt đời bám chặt lấy anh ấy không buông. Tôi nói thế cậu đã rõ chưa? Tôi sẽ không đồng ý với cậu, tôi sẽ không đồng ý bất cứ chuyện gì với cậu, hôm nay không, sau này cũng không, mãi mãi không bao giờ. Cậu thích gây chuyện thì cứ gây một mình đi, tôi không có ý tháp tùng cậu đâu!”

Cô thoáng thấy Dụ Hằng chỉ còn cách xe chừng 5 mét, lòng càng cuống lên, vùng thoát tay ra định chạy tới. Sắc mặt Chính Nam trở nên lạnh lùng, ra sức kéo chặt cô, nói: “Rõ ràng là tôi đến trước, cô dựa vào đâu mà lại chọn anh ta”.

An Tín nghe không hiểu câu này, quay đầu lại tiếp tục giằng co. Thấy có nói nữa với cậu ta cũng chẳng ích gì, cô dứt khoát gơ chân, nhằm thẳng vào khoeo chân cậu, nhân lúc cậu đang đau mà dốc toàn lực đuổi theo. Xe của Dụ Hằng đã khởi động lăn bánh, cô lên dây cót tinh thần chạy một mạch tới đầu xe, nhào người ra trước.

Con phố vắng lặng vang lên tiếng phanh xe chói tai. An Tín bị văng ra lăn tròn 1 mét.

Dụ Hằng đẩy cửa lao ra, bế xốc cô dậy, nhắc tới trước mặt mình rống lên: “Em điên rồi sao!”

Chỗ thái dương hình như chảy máu, tràn cả xuống mắt cô, song cô chẳng buồn quan tâm nữa. Cô kéo chặt cánh tay anh, thân người không biết là căng thẳng hay sợ hãi, run lên cầm cập. “Dụ Hằng, Dụ Hằng, anh đừng đi, anh đừng đi có được không?”

“Buông tay ra nào, em đang chảy máu đấy”. Chân mày anh vẽ nghiêm nghị như đồng cứng lại.

An Tín đưa tay sờ trán, chùi qua quýt mấy cái, vẫn nguyên bàn tay dính máu lòi kéo Dụ Hằng. Đáy mắt anh ánh lên lửa giận, sắc mặt không thấy chuyển biến gì tốt đẹp, cô ngây người, lập tức lơ tay. “Xin lỗi, xin lỗi, tay em bẩn quá, em lau ngay bây giờ đây”.

Cô cuống quýt lật giở túi tìm khăn tay, lòi ra nhìn, nhận ra là chiếc khăn kẻ ca rô, thoảng hương thơm dịu, chất vải lại mềm mại, cô sưng ra không cựa quậy.

Đó là khăn tay của Dụ Hằng, đưa cho cô lau vết son môi từ lâu lắm rồi, cô giữ gìn coi nó như bảo bối, không dám làm dây bẩn. Dụ Hằng thấy cô do dự, giật lấy khăn tay ấn lên thái dương cô. “Anh đã nói với em thế nào hả?”, giọng anh lạnh băng hệt như ánh mắt, tình cảm dịu dàng ngọt ngào thường ngày hạ về điểm 0, cơn giận ẩn giấu dường như đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

“Tránh xa Nguyễn Chính Nam, tự bảo vệ mình - Em muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa?”

An Tín nhìn vào mắt anh, đứng ngơ ngác. “Dụ Hằng, anh giận như thế có phải vì không tin em không? Nhưng hôm nay em thật sự là vô tội mà, lẽ nào anh không nhận ra đó đều là cái bẫy?”

“Không, anh nhận ra”. Anh nói lạnh băng, cúi đầu nhìn cô đăm đăm, hơi thở áp bức người cũng theo đó mà nguôi, “Điều khiến anh bức là thái độ của em, thái độ không chịu hiểu gì hết của em!”

Anh kiên quyết quay người bước lên xe, mở máy lái đi, không do dự một giây.

An Tín đứng bên đường đón gió lạnh, nước mắt như chuỗi hạt đứt dây cứ thế tuôn rơi, nỗi đau nóng bỏng khiến cô quên cả cái lạnh trời đêm. Cô ngây ra một lúc mới tỉnh lại, cất bước chạy về hướng xe rời đi.

“An Tín!”, phía sau có người gọi đứt ruột đứt gan.

Cô đầu cũng không ngoảnh lại lao vào màn đêm.

Bóng xe màu bạc men theo ánh đèn đường quanh co lướt đi, An Tín dán mắt theo cái đuôi xe quen thuộc, dốc hết sức lực đuổi theo. Cách Dụ Hằng đối xử với cô tối nay không như trước đây, cô dù có không lạnh lợi cũng có thể cảm nhận được một số chuyện đã khác trước rồi.

Trong lòng như có tiếng nói cứ văng vẳng bên tai cô, đuổi theo, đuổi theo đi, nếu không đuổi theo, Dụ Hằng của ngày mai sẽ trở nên càng xa lạ.

Nhưng xe không hề giảm tốc, ngược lại càng lúc càng nhanh, cho tới khi hòa vào dòng xe mất hút.

Mũ không còn, khẩu trang cũng mất, tấp vào mặt chỉ có gió lạnh, cô khóc nức nở, mọi thứ trước mắt là một đồng hồ đen, cái gì cũng không thấy, cô vẫn đang đuổi theo.

Giữa trời đất mịt mù, An Tín bỗng nhớ lại, ngày mưa hai năm trước, cô ôm ô của Dụ Hằng, cũng đuổi theo xe anh thế này, cũng tuyệt vọng ngã gục bên đường thế này.

Chỉ khác là khi đó cô vì muốn đưa ô để anh không bị mưa ướt; chỉ khác là khi đó cô đứng từ xa nhìn anh, không dám để anh biết tấm lòng mình; chỉ khác là khi đó cô ngốc nghếch hồ đồ, tưởng rằng yêu một người là có thể mặc kệ tất cả dưng cảm tiến lên.

20. Chương 09 Part 1

Chương 9: Anh thôi đi, muốn tấn công Boss của chúng tôi sao? Còn khó hơn lên trời nữa đấy

Ba ngày liên tiếp An Tín vẫn không gặp được Dụ Hằng, lúc đến Dục Thần trả phép, nhận được lệnh điều động của tổng bộ: Nguyên kỹ sư trợ lý phòng kế hoạch An Tín lập tức đến Công ty Tam Khai nhận chức, làm thư ký hành chính cho giám đốc Nguyễn.

An Tín lòng lạnh quá nửa, cái gọi là một triệu thiên tử một triệu thần cũng chẳng qua là thế thôi, thiên tử còn đó, kẻ làm thần tử như cô đã bị đẩy đi xa rồi, như cô bây giờ, bị Dụ Hằng buộc rời đi, đến một nơi mất không thấy tâm không phiền. Không biết thư ký trưởng Dương Thụy Trân không, mà mỗi lần cô lên tầng

đỉnh tìm Dụ Hằng, Miss Dương đều đẩy đẩy gọng kính, chậm rãi nói: “Cô An nên thu dọn đồ đạc đến Tam Khai sớm đi là hơn, giám đốc Nguyễn đã giục mấy lần rồi, Dụ tổng bên này khá là bận,

Tối ngày thứ ba, vẫn không gặp được người, An Tín đến thẳng khu chung cư nhà Dụ Hằng, canh ở cửa chờ anh về.

Cánh cửa mạ kẽm nổi liền tường bao khu nghỉ dưỡng, có cảnh vệ đứng gác, cô xin vào thì bị từ chối, đành chán cây, trừng mắt nhìn hai anh cảnh vệ.

Người ta đã nói rất rõ ràng rồi, “Cô là ai? Là cô em gái lần trước đưa Dụ tiên sinh về sao? A Bân, cậu lại xem xem, cậu nhận ra cô ta không? Không quen? Tôi đã nói rồi mà, đến bắt quen nhận thân nhiều lắm, nhưng chưa từng nghe tự nhận là em gái nuôi...”

Mặt An Tín vừa đỏ lại vừa trắng, nhưng vẫn kiên trì bước sang một bên ngồi xuống. Gió đêm cuối xuân lạnh lạnh, cô rụt cổ chịu đựng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng trông thấy chiếc xe riêng màu bạc trở tới.

Cô lập tức đứng dậy: “Dụ...”

Xe chạy thẳng qua, giảm tốc độ, lặn bánh vào cánh cổng mở rộng.

Cô không tin đèn trước xe sáng đến độ khiến Dụ Hằng không trông thấy người đứng dưới cây. Đến lúc cô xông tới định qua cửa, cánh cổng lạnh lùng vô tình khép lại trước mặt cô.

“Dụ Hằng, Dụ Hằng, anh ra đây!” An Tín phủ phục trước hàng rào lạnh băng, đập mãi không thôi.

Cảnh vệ bước đến yêu cầu cô rời đi. Cô mặc kệ, túm chặt lấy cửa không rời, lớn tiếng kêu gào: “Tuyên án tử hình còn phải có giấy thông báo, anh dựa vào cái gì mà không hỏi han đã đối xử với em như thế!” Trong lúc Nhiep, cô đứng đây làm gì?”

An Tín tò mò quay đầu lại.

Một cô gái đáng vẻ duyên dáng đứng dưới trăng, mặc bộ váy liền màu trắng, khoác áo choàng công chúa Bạch Tuyết, đang lặng im nhìn cô. Đôi mắt đen lầy như quân cờ chứa nước suối, trong sáng vô ngần.

Nếu không phải ánh trăng đổ xuống người cô trông mờ mờ ảo ảo, An Tín còn tưởng cô gái này bước ra từ “Thiện Nữ U Hồn”[1], chỉ có điều ánh mắt Vương Tổ Hiền(2)quần lầy hớp hồn người ta, còn đôi mắt cô gái này lại rất bình thản. Đánh giá xong xuôi, An Tín quay lại tiếp tục đập cửa, hai anh cảnh vệ vẫn ngăn lại như cũ.

[1] Bộ phim thực hiện dựa theo một câu chuyện ngắn trong bộ truyện Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

(2)Người thủ vai Nhiep Tiểu Thiện, nhân vật chính trong phim.

“Có thể nói qua video”. Một giọng nói cất lên trong màn đêm tĩnh mịch, cứu cánh cho cái đầu đang bốc hỏa của An Tín.

An Tín lao đến trước bộ đàm chỗ trụ cửa, đòi Dụ Hằng nói chuyện với cô. Một lúc sau, bóng áo sơ mi xuất hiện trên màn hình thật, nơi cà vạt, cách bộ truyền tin lạnh ngắt, vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như thế.

“Em về đi, từ sau đừng đến nữa”.

Boss Dụ mà cô ngày nhớ đêm mong chỉ buông một câu như thế, thẳng thừng đẩy An Tín này giờ đứng đón gió ngoài cửa thẳng vào lãnh cung.

An Tín run rẩy, lắp ba lắp bắp: “Sao anh có thể nhẫn tâm đến thế, nói bỏ là bỏ”.

“Helen đang ở trong”

Tiếng nói kia lại một lần nữa vang lên. An Tín quay đầu lại, thấy cô gái kia vẫn đứng dưới ánh trăng, điềm tĩnh nhìn cô cười.

An Tín xoa cánh tay bước tới, bán tín bán nghi. “Cô họ Nhiep?”

Cô gái váy trắng gật đầu.

An Tín cúi đầu nhìn chân cô, đi một đôi bốt dài, kéo theo bóng dưới ánh trăng, cô hiểu ra ngẩng đầu: “Nhiếp Tiểu Thiện?”

Cô gái lại gật đầu.

“Nhiếp Tiểu Thiện trong Thiện Nữ U Hồn?”

Cô gái khẽ nở nụ cười xinh đẹp: “Là Nhiếp Tiểu Thiện em họ của Dụ Hằng”.

Hai người thế là thành quen, đứng bên ngoài trò chuyện. Nhiếp Tiểu Thiện nói cô đã biết đến An Tín từ lâu, bởi anh Dụ Hằng từng không ít lần nhắc tới “cái cô An Tín khiến người ta đau đầu” tiếng tăm lẫy lừng, cô muốn không biết cũng không được.

An Tín hoài nghi nhìn cô: “Lúc tôi đóng vai hổ ở quán trà, cô từng đến đó đúng không?” Đến bây giờ cô mới nhớ ra, hôm đó Dụ Hằng ôm một mỹ nữ rời đi, vô cùng yêu thương săn sóc, chắc là cô gái này rồi.

Tiểu Thiện cắn móng tay mỉm cười, đột nhiên lại nói: “An Tín, em rất thích chị, chị làm thư đồng của em đi”.

Thư đồng cái gì chứ, thực ra là thứ không có đầu óc nhất quả đất. Hơn nữa cô nàng Tiểu Thiện này cai sữa từ càn bầu bạn kiểu thái tử làm gì. An Tín trong bụng nghĩ thế, nhưng không nói ra miệng. Cô cười hà hà: “Tiểu Thiện em bao nhiêu tuổi rồi, sao còn cần thư đồng làm gì?”

Tiểu Thiện yếu ớt thở dài: “Em năm nay mới hai mươi tuổi, già nhanh thế này rồi. Mọi người trong nhà nói em có vẻ phiền muộn, muốn em sống vui vẻ lên”.

Hóa ra là tiểu thư có bệnh quý tộc. An Tín từng bước lùi lại sau, cười nói: “Sau này rảnh rồi em đến chỗ chị chơi, vụ thư đó thì thôi”. Cô quay đầu định đi, Tiểu Thiện bỗng nhiên lại thút thít nói: “Chuyện đó, An Tín, chị đừng giận anh em nhé, anh ấy thực ra cũng chẳng sung sướng gì, chị về hỏi bác gái An là biết ngay”.

Nghe câu này, An Tín không khỏi kinh ngạc, ba hôm trước bố đã nhắn tin, nói mẹ kiên quyết đòi về đường Tinh Tinh ở, không đợi cô về viện điều dưỡng đã dọn về nhà. Cô khi ấy còn rất ngạc nhiên, tưởng là mẹ không quen với môi trường sơn thôn, giờ nghe Tiểu Thiện nói vậy, cô chợt hiểu ra sự việc không đơn giản như thế.

An Tín chạy men theo đường núi, vội đến vuốt mát mồ hôi. Dụ Hằng hạ lệnh đuổi khách với cô, lại không cho xe đưa cô về, có thể xử sự lạnh nhạt như thế thực mới là lần đầu. Tuy tổn thương sâu tận đáy lòng, rất khó chịu, cô vẫn cắn răng xé gió chạy như điên, ra đến đầu đường chẳng màng lau mồ hôi đã bắt xe chạy thẳng đường Tinh Tinh.

Mẹ đã ngủ, bố đang ngồi trước đèn bàn đọc sách.

An Tín lặng lẽ đi tới, trong lòng vô cùng căng thẳng: “Bố, có phải mẹ đã đến tìm Dụ Hằng?”

Bố đặt bản dập tranh chữ xuống, bỏ cặp kính gọng đen ra, vỗ vỗ cạnh mình nói: “Đến đây ngồi đi, An Tín”.

Lần đầu thấy bố gọi thẳng tên mình, An Tín càng hồi hộp. Cô liền ngồi xuống sofa bên phải bố, nóng lòng nhìn ông.

Ánh mắt bố hiền hòa như nước suối, mang vẻ điềm tĩnh của người hiểu rõ nội tình, thận trọng lướt trên mặt cô.

“Tín à, con đã lớn rồi, nghe chuyện xong phải bình tĩnh, phải nghĩ cho nỗi khổ của mẹ”.

An Tín nuốt nước bọt gật đầu.

“Năm hôm trước khi con rời viện điều dưỡng về thành phố tìm Dụ Hằng, mẹ đoán ra là con đi đâu. Bà ấy thu dọn quần áo làm ấm lên đôi về, bố không lay chuyển nổi đành theo bà ấy về Tối ngày hôm sau bà ấy liền tìm gặp Dụ Hằng, yêu cầu cậu ấy rời xa con, không cho cậu ấy gặp lại con. Nghe ông chủ quán trà nói – Dụ Hằng đồng ý rồi”.

An Tín cứng đờ người, ngồi ngây ra đó, mãi không nói nên lời.

Bố tiếp tục nói: “Mẹ con sau khi trở về lại rơi vào chứng hysteric[3]. Bố lên tới quán trà, chính nơi mà Lan Nhã hẹn con ấy, hỏi ông chủ về tình hình khi ấy. Ông chủ nói sợ mẹ con lại phát bệnh, nên lần này ông đặc bà ấy đánh Dụ Hằng. Con đừng khóc mà, con gái, haizz, con nói xem bệnh của mẹ con... haizz, bà ấy đúng là đã tát Dụ Hằng một cái, mắng cậu ấy không biết phải trái, mọi người trong quán đều nghe thấy cả”.

(3) Chứng cuồng loạn

Bố lại thở dài, An Tín bưng mặt, khóc rất thương tâm. Cô hận bản thân mình giờ mới biết, tối hôm Chính Nam cưỡng hôn cô, Dụ Hằng đã đi đâu trước đó, đã xảy ra chuyện gì. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô nhất định sẽ ôm chặt Dụ Hằng, không để anh rời văn phòng hôm đó. Nếu thời gian còn có thể trở lại trước nữa, cô cũng sẽ nuôi dưỡng cẩn thận tình yêu mà cô khó khăn lắm mới có được chết.

Bao ngày bao đêm, cô hết lần này đến lần khác tưởng nhớ bóng dáng Dụ Hằng, hết lần này đến lần khác thầm vui khi đến gần anh thêm một chút. Nhưng cái tát ngày hôm nay, lại quét sạch những tình cảm anh dành cho cô, khiến trái tim cô lạnh giá.

Cô sà vào lòng bố, khóc một trận thỏa thuê đã đời, nước mắt ào ạt tuôn rơi, cuốn đi những muộn phiền và đau khổ bao ngày qua trong cô, cuốn đi bao chua chát trong 700 nhớ trộm, cuốn đi chút vẩn vương Dụ Hằng còn sót lại trong tim, rửa tội ột con người mới, nói với cô rằng, bắt đầu từ ngày mai, cô lại phải làm lại từ đầu.

Bố không nói câu nào, vuốt ve mái tóc cô, như hồi còn lẽ an ủi cô. Sau cùng, ông nói bằng giọng kiên định: “An Tín, tình yêu đó khiến con mệt mỏi quá rồi, nên dừng lại thôi”. Bao nhiêu đau thương giăng ngang trước mặt, làm tổn thương Dụ Hằng, làm hại đến mẹ, mệt mỏi một người, cô phải đẩy thôi.

Sáng ngày hôm sau, An Tín mặc lại bộ trang phục đi làm thường ngày, bưng hộp giấy đựng đồ dùng văn phòng ra khỏi Dục Thần, ngẩng đầu ưỡn ngực hiên ngang bước vào Tam Khai. Cô hoàn toàn rời xa Dụ Hằng, tin rằng sẽ không khiến anh tổn thương thêm nữa, nghe Chương Tiểu Muội nói, bên cạnh anh đã có bạn gái rồi, chính là Helen.

Chương Tiểu Muội nói: “Ban đầu cũng như mọi khi, không công khai thể hiện thân phận bạn gái, nhưng toàn cùng cô ta uống trà chiều”.

An Tín nghe được tin này, cúi đầu nhìn sàn đại sảnh rất lâu, cho đến khi hơi thở bình thường trở lại, liền cáo biệt Chương Tiểu Muội.

Tiếp quản công việc ở Tam Khai đã đủ phức tạp khó khăn, lại phải để mắt đến Nhiếp Tiểu Thiện cứ lảng nhảng theo đuôi.

“Cô An, phiền cô pha giúp ly cà phê đen, nhân tiện đem tài liệu của phía Hàn Quốc lại đây”. Cấp trên trực tiếp Nguyễn Hoàng dẫn dò.

An Tín đeo ba lô nhận lệnh rời đi. Trên danh nghĩa là trợ lý, thực ra cô một thân kiêm đủ các loại chức: lo trà nước, osin, máybay chiến đấu trong công việc. Theo sau còn cả Nhiếp Tiểu Thiện. Tiểu Thiện cứ quần lầy cô đòi cô làm thư đồng, sau khi bị cô từ chối, kiên quyết ngày ngày đến Tam Khai, tiếp tục hiếu kỳ ngắm người qua lại.

Nguyễn Hoàng hai mươi bảy tuổi như tia nắng đầu sớm mai, đẹp trai sáng sủa. Thần thái lúc nào cũng ung dung nhàn nhã, bộ ple nền nã trên người cũng tinh tế hài hòa không kém. Đối với việc sắp tổng bỗng nhiên điều xuống một cô nàng cừu vui vẻ, lại còn cả một “thiện nữ yên tĩnh” vô công rồi nghề theo sau, anh không ý kiến gì hết.

Anh từng nói, anh chỉ yêu cầu Dụ Hằng ượn tạm trợ lý An trong vòng nửa năm, không ngờ sắp tổng hào phóng cử xuống ngay, mà thời hạn hợp đồng lại là vô hạn...

An Tín cười cười, không giải thích bất cứ nguyên nhân nào, thưa đến là mang cơm theo lệ. Nguyễn Hoàng nhìn tập bằng biểu, nói: “Tháng sau chúng ta có một case[4] lớn. Điện tử Đông Tinh Hàn Quốc muốn tìm đối tác ở Trung Quốc, khai thác phát triển game. Theo thông lệ, họ sẽ cử đội kinh doanh điện tử đi trước khảo sát, tổng bộ yêu cầu chúng ta tiếp đãi cho

[4] Thương vụ

“Tôi biết rồi, xin hỏi hôm nay anh muốn ăn gì?”

“Cơm trắng với canh sườn”.

An Tín đến nhà ăn nhân viên lấy cơm, thấy bốn xung quanh đều có đồng nghiệp đang ngồi, duy chỉ có bàn của Tiểu Thiện là trống trơn. Cô ngẫm lại, mới nhận ra Tiểu Thiện thực ra là một cô bé ngoan, chưa khi nào làm phiền cô trong thời gian làm việc.

An Tín bước tới, đặt khay cơm xuống: “Tiểu đều dặt cả ra vậy?” Dù cho Tiểu Thiện không được hòa đồng cho lắm, song rất nhiều soái ca thanh tú vẫn thích trêu đùa cô.

Tiểu Thiện ngẩng đầu: “Không biết nữa, em nói mấy câu xong bọn họ ra sức cười, rồi dặt hết ra”.

An Tín rưới nước sốt bắt đầu ăn cơm, một đồng nghiệp ở phòng khai thác đến ngồi cạnh, buột miệng: “Lát nữa có khách hàng ở Triều Châu đến đàm phán, An Tín giúp tôi tiếp đón trước nhé, tôi làm xong layout[5] rồi sẽ ra thay cô”.

[5] Bản thiết kế

“Được”.

Anh quay sang nhìn Tiểu Thiện mắt đang hấp háy, giọng điệu như nhận ra điều gì: “Tiểu Thiện, em không hiểu kỳ đấy chứ?”

Tiểu Thiện mở miệng, nói: “An men nu ti, ni ou nu ti”[6].

[6] Bọn em nuy (khỏa thân), nuy theo đôi.

Miếng cơm trong miệng anh đồng nghiệp phun cả lên mặt An Tín, anh lau cho cô mà bờ vai vẫn run run. An Tín cứng đờ cả người ngây ra hồi lâu, mới hiểu ra câu tiếng Anh của Tiểu Thiện: I’m not, so not.

Cơm xong, An Tín đang ngồi nhâm nhi cốc trà thanh lọc, thì điện thoại nội bộ từ sếp gọi đến: “Mau đến phòng tiếp đón, Tiểu Thiện đang ở đó”.

Cô túm lại mớ tóc xoăn phóng xuống tầng hai. Đến gần cửa ra vào mới nghe mấy câu, đã biết nguyên nhân khiến giọng điệu Nguyễn Hoàng gấp gáp đến thế.

Tiểu Thiện căn giờ chạy đến phòng tiếp đón bàn công việc với đối tác Triều Châu, đối đáp như thật. Khách hàng hỏi: “Are you serious?” – Cô có sợ không?

Tiểu Thiện đáp: “An men nu ti”[7]

[7] I’m not

Khách hàng dường như nghe hiểu ý cô, gật đầu: “I’m not, too”.

Tiểu Thiện tròn mắt, nghiêng đầu nhìn ông khách bụng phệ: “An men nu ti, three?”[8], và giơ ngón tay ra, dè dặt hỏi: “Three?”

[8] I’m not, three?

Khách hàng rất đỗi ngạc nhiên: “What are you nervous for?”

Tiểu Thiện khẽ thở dài: “Sao phải nói four, vậy tôi đành nu ti five vậy!”

Đã xảy ra hiểu lầm lớn như thế rồi, An Tín ba chân bốn cẳng lao lên trước, lời Tiểu Thiện dậy, ngồi thế chỗ cô, cười khỏa lấp: “Xin chào ngài Giang, tôi là An Tín trợ lý hành chính của Tam Khai, đây là thẻ nhân viên của tôi. Về giá cả ngài đưa ra lần trước, chúng tôi đã xem xét rất kỹ rồi...”

Cơn phong ba lắng xuống, ngón đòn “nu ti” của Tiểu Thiện kinh động đến cả công ty. Nguyễn Hoàng gọi điện về tổng bộ, đương sự cắn móng tay lặng im nhìn Nguyễn Hoàng, rồi lặng lẽ lướt sang ghế quay của An Tín, ngồi xuống đợi xe đến đón.

An Tín pha cho Tiểu Thiện cốc sữa, nhẹ nhàng hỏi cô: “Sao em lại ngày ngày bám theo chị?”

Tiểu Thiện cười dịu dàng: “Em đang tạo cơ hội cho ông anh ngốc của em, nhân tiện làm cho chị vui”.

An Tín cũng bật cười, ánh mắt hiền hòa.

A Mễ ở quầy dịch vụ tầng một nhận tin nói Dụ Hằng đích thân đến đón Tiểu Thiện.

An Tín lui vào gian phòng nhỏ chộp mắt một lát, lúc trở ra, trong văn phòng yên ắng như chưa ai

Cô ngồi xuống cầm bút chì lên phác họa manga[9] bốn ô, đề làm tuyên truyền kỳ sau. Vẽ xong, dọn dẹp túi đồ, chợt nhận ra tập tranh vẽ thường ngày vẫn để trong tầm tay không thấy đâu nữa, những thử nghiệm về Dụ Hằng, tình yêu thâm đã theo cô suốt hai năm qua giờ cùng lúc biến mất rồi.

[9] Truyện tranh.

An Tín vuốt mồ hôi, thử lật một trang giấy A4 cạnh đồng giấy tờ lên, trên đó quả nhiên là một đoạn nhắn viết như rồng bay phượng múa, còn cả một quả cầu gai đang nhìn cô cười.

“An Tín, tập tranh em cầm đi rồi, chị nhớ phải sống thật vui vẻ đấy! Em thích đáng vẽ lúc chị cười!

PS[10]: Nếu chị muốn lấy lại tập tranh, hãy đến chung cư của ca ca làm thư đồng cho em!

[10] Tái bút.

PS lần nữa: Con Trương Phi này trông oách nhỉ, em để nó lại động viên tinh thần chị.

PS cuối cùng: Ca ca thực ra không cần phải đích thân tới đón em, anh ấy làm vậy, thực là nhiệt tình quá mức rồi!”

Hóa ra quả cầu nhím gai góc này là Trương Phi.

An Tín bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thế là, trải qua nỗi đau từ yêu thâm đến yêu công khai và rồi thất tình, cô đã được Tiểu Thiện chữa lành vết thương từng ngày, từng ngày một.

Ông An là cố vấn thư pháp của Cục văn hóa, mỗi dịp nghỉ đông, nghỉ hè đều mở lớp dạy thư pháp tại nhà cho trẻ nhỏ, An Tín cũng tốt nghiệp từ lớp đó mà ra. Bọn trẻ ở đường Tinh Tinh thích đến nhà họ An chơi, bởi khu vườn của bác An mới thần kỳ làm sao, có nho, có chim nhỏ, tuổi thơ đánh mất trong mớ bê tông cốt thép đều có thể tìm thấy ở đây.

Nếu lấy khoảng cách mười năm để tính đám trẻ tinh nghịch ở đường Tinh Tinh, An Tín, tiểu mập, một cậu Đông Tử mà nhà họ An đã quên mất cả tên thật được tính là lứa thứ nhất; Khải Khải, Tiểu Anh, Đan Ba tính là lứa thứ hai, An Tín gọi ba đứa nó là: Cát Tường Tam Bảo”. Hôm nay là chủ nhật, “Đại Bảo” Khải Khải sáng sớm đã đứng trong sân, lông vũ cánh phành phạch: “Tôi là Đậu Xanh, tôi là Đậu Xanh, anh là ai?”

Khải Khải trồng cây chuối đi, cố ý phớt lờ nó.

Đậu Xanh: “Quang quác, quang quác, phần đuôi con rùa là cái gì?”

An Tín đang ngồi trên ghế đá trong vườn ngắm một hạt đậu qua: “Im miệng!”

Anh vũ Đậu Xanh vỗ cánh phành phạch, bay qua bay lại trong lồng: “Là quy định[11], là quy định!”

[11] Guiding: móng (đít) rùa, có phiên âm giống từ quy định

An Tín nghiêng răng: “Im mồm, đừng có đánh thức mẹ!”

Đậu Xanh chân buộc dây lụa màu lam do bà An làm riêng cho, tiếp tục quang quác: “Đoán thêm một câu, đoán thêm một câu! Rùa chống ngược là gì?”

“...”

“Trên có quy định, trên có quy định!”

“...”

“Rùa lộn nhào là gì?” “...”

“Quang quác quang quác, một lại một quy định!”

An Tín cúi lên, mở lồng thò tay bắt Đậu Xanh, Đậu Xanh đập cánh kêu “An Tín là đồ dần”, “An Tín là đồ dần” rồi bay vọt ra ngoài trời xanh. Bó bước ra cười khà khà vỗ đầu cô: “Con gái nhà ta buồn chán thế sao, bóc đậu, sao không ra ngoài đi chợ?”

An Tín mím môi không đáp, bó lại cười cô: “Không định tranh khôn với Đậu Xanh đấy chứ? Đi chơi đi, đi chơi đi, bên ngoài có bao nhiêu là con trai, đừng cứ nhớ mãi Dụ...”

An Tín đứng phắt dậy đi vào nhà, rửa tay, kéo Khải Khải mặt đang mong ngóng, quệt mũi cậu nhóc: “Đi nào, chị đưa em đi chơi ván trượt”.

“Ok ye, ok ye!” Khải Khải mừng đồ đã lâu nhanh nhẹn vơ lấy ván trượt và ba lô cạnh cửa, hào hứng xông ra.

Nguyên nhân An Tín lúc đầu cố không trúng kế của Khải Khải là – cô không giỏi chơi ván trượt. Sau khi đến sườn dốc quảng trường Thế Kỷ, nỗi lo sợ của cô lại sâu thêm một nấc: đạp ván trượt lướt đi như bánh xe hỏa tiễn, men theo con dốc hình số 6 lộn ngược hết vòng này đến vòng khác, tốc độ nhanh đến nỗi cô chỉ nghe vù một tiếng, rồi không trông thấy gì nữa.

An Tín rụt rè giẫm lên ván trượt, cái, cũng vù vù lướt về phía quảng trường nhỏ hình giọt nước. Nhưng lên xe dễ xuống xe khó, cô khom gối ngồi xuống cố gắng giữ thăng bằng, nhưng đường đi vẫn cứ lung ta lung tung.

Cạnh bồn hoa có bóng người cao to đang đứng, lúc “bệnh nặng vái tứ phương”, bèn gọi to: “Này, anh đã chơi ván trượt bao giờ chưa?”

Do tốc độ quá nhanh, cô không trông thấy nét mặt của anh chàng kia, chỉ có điều lần thứ hai ngang qua thì thấy anh đang khoanh tay, xem chừng rất ung dung, nhàn nhã. Cô mặc kệ, tiếp tục gọi: “Này, chơi ván trượt bao giờ chưa?”

Kể ăn vận bề ngoài như soái ca hạng nhất ấy nghiêng nghiêng người, như đang đợi cô đến.

An Tín nhìn càng sốt ruột tợn, từ xa tí đã gọi: “Này, anh chơi ván trượt bao giờ chưa... chưa...”

Bị quán tính đẩy lại gần, vẻ mặt thâm trầm của người đàn ông đó cũng lộ diện, cô lần này nhìn rất rõ, trong lòng có phần kinh ngạc: trông rất quen, hình như là...

Rầm một tiếng, An Tín chao đảo ba vòng rồi cuối cùng đâm vào cột đèn bên đường. Tuy đã đeo mũ bảo hiểm và đồ bảo vệ đầu gối, song lực va lần này khá mạnh, suýt nữa thì nghiền cái 34C

“Tôi chưa từng chơi ván trượt, có điều cô cũng không cần phải đặc ý vậy chứ, nhắc đi nhắc lại đến ba lần liền?” Sau lưng bỗng vang lên một giọng nam không nhanh không chậm, “Đấy cô xem, vui quá hóa buồn rồi còn gì”.

Hóa ra người đàn ông này nghe tiếng kêu cứu của cô thành ra là điều vô dương oai?

An Tín ôm chặt cột đèn, người run cầm cập, mũ bảo hiểm che quá nửa mặt vào cột đèn, đau không nói nên lời.

Đột nhiên một tay áo vest chìa ra, nhắc mũ bảo hiểm của cô. Cùng với đó, là một gương mặt anh tuấn trở tới trước mắt cô, rồi lại nhìn cô: “Ồ, hóa ra là tiểu nha đầu họ An à!”

An Tín nhô quả đầu xoắn rồi bù “Anh... tại sao... không... chặn tôi lại...”

Cố ý phải không?

Soái ca cười vỗ đầu cô: “Không phải cô chơi rất vui sao, lại còn ra vẻ thị uy tôi nữa, tôi sao lại phải chặn cô lại?”

An Tín nhổ nước bọt, hận không thể tung một phát sơn vô ảnh cước(12), đá hấn lên chín tầng mây. “Tôi mới học trượt ván! Không biết cách dừng lại! Thấy anh đứng đó, mới định gọi anh giúp tôi phanh lại!”

(12), Vô ảnh cước: cú đá không có hình ảnh, tuyệt chiêu của Hoàng Phi Hồng.

“Ồ, ồ”. Soái ca nhếch mép cười, hai tay vòng quanh người, nhìn cô như vừa chợt hiểu ra: “Hóa ra cô gọi không phải để thị uy với tôi – có điều tôi có tên mà, sao cô không gọi chứ?”

“Cash”. An Tín hẳn học nói: “Tên của anh chính là “đụng xe”, tôi dám gọi tùy tiện sao?”

Anh nuôi của Lan Nhã, Cash vững chãi ôm cánh tay, nụ cười đều giả không hề thay đổi. “Lần sau nhớ gọi tên tôi...” Anh cúi đầu, khẽ lướt hơi thở bên tai cô, “Tôi thích cô gọi tên tôi”.

An Tín giơ chân đá, kết quả là rầm một tiếng đụng phải ván trượt chưa đứng vững, cô lại ngã nhoài xuống đất.

Cash khẽ cười đỡ cô dậy, giữ cô phía trước tay trái, giọng điệu vô cùng hể hả: “Nha đầu họ An lúc nào cũng tràn đầy sức sống nhỉ, tôi trông mà cũng muốn động lòng nè”.

An Tín quay đầu túm cột đèn, núm chặt lấy, lần này nói gì cũng không buông tay.

Lần trước gặp Cash trong tiệc trà, anh ta với Dụ Hằng gươm súng sẵn sàng không ai chịu nhường ai, lại còn phao tin muốn theo đuổi và cướp cô đi, cô vẫn nhớ rất rõ. Điệu bộ rồi phục trang, cả chiếc đồng hồ kim cương trên cổ tay của soái ca này đều ngang ngửa với chiếc Toshiba cao cấp của Dụ Hằng, đến cả giọng điệu thờ ơ hút hồn con gái

Rất đáng ghét, rất không quen.

An Tín ôm chặt cột đèn, quay mặt sang trốn mắt hung dữ nhìn Cash. Cash nhìn mắt cô, lại phá lên cười sung sướng.

“Cô An”

Một giọng nam trầm quen thuộc từ xa vọng lại, như đã xa cách từ rất lâu, nhưng lại không mất đi từ tính. Đó là âm thanh An Tín yêu thích, cô còn tưởng mình nghe nhầm.

“Em làm gì ở đây?”, người kia đúng là đang hỏi, lập tức khiến cô tỉnh lại.

An Tín quay đầu nhìn, bắt gặp đôi mắt long lanh lạnh lùng của Dụ Hằng, liếc mắt ra sau lưng anh. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của cô, trông thấy Helen ở đằng sau, cách chừng 5 mét, vàng trần người đẹp khẽ chau lại, dường như đang không vui vì chuyện Dụ Hằng bước lên trước bỏ rơi cô.

Thi thoảng đến quảng trường Thế Kỷ một lần là thấy họ thành đôi thành lứa, xem ra tin đồn Boss Dụ Hằng mới đổi bạn gái lan truyền trong tổng bộ đã được chứng thực rồi.

An Tín không mong mình có thể thôi miên ký ức, lãng quên quá khứ, có điều trông thấy Helen kéo tay Dụ Hằng, tôn lên hình soái ca mỹ nữ đôi lứa xứng đôi, ngoài nổi chua xót, cũng chỉ có chút nhẹ nhõm.

Bố từng thờ dài cười nói cô ngốc, cô nói với ông, trừ phi để cô tận mắt thấy Dụ Hằng có bạn gái, cô mới buông tay...

Giờ có lẽ đã tới lúc cô buông tay rồi.

Chẳng phải có bài hát nói rất đúng sao, đi đi, đi đi, ai cũng phải học cách để lớn lên... Vậy cô bây giờ không dùng cảm đối diện với sự thật trước mắt, có thể vượt qua họ đi trước chăng?

21. Chương 09 Part 2

An Tín nén nổi đau đứng thẳng người dậy, lấy hơi nói một lèo: “Đến chơi một lúc, chuẩn bị đi bây giờ”. Cô quay đầu gọi Khải Khải, cũng chẳng buồn để ý xem Dụ Hằng phản ứng thế nào, bỏ mặc Cash đứng cạnh và Helen trước mắt,

Ra khỏi quảng trường, một hơi ấm nóng phả tới từ sau gáy, Cash đã đuổi theo kịp, đón lấy ván trượt trong tay cô, nghiêm túc nói: “Để tôi đưa cô đi bệnh viện”.

Bác sĩ chẩn đoán là không có gì đáng ngại.

An Tín từ bệnh viện trung tâm thành phố bước ra, nhớ lại chuyện lần đầu tiên “được” bác sĩ nghiêm túc băng cho quả đầu Á Rập, nghĩ đến đã sợ. Cash thấy cô vừa xoa mớ tóc xoăn vừa ngoảnh lại phía sau, còn dừng lại hỏi: “Sao thế? Sau đầu cũng đau sao?”

Sao An Tín xua tay, lúc sau bỗng sững sốt nói: “Ồ, sao tôi lại đi cùng với anh nhỉ?”, với loại người khẩu Phật tâm xà như anh ta, cô vốn nên tránh xa mới phải.

Cash lại nở nụ cười mê hồn: “Thực ra thì, bản chất tôi cực thuần khiết lương thiện, nên vô tình đã thu hút cô”.

An Tín đến ánh mắt xem thường cũng chẳng buồn nhìn, quay đầu đi luôn. Cash kéo cô lại: “Cô nàng tóc xoăn, tối nay có buổi tiệc làm ăn mà tôi lại đang thiếu người đi cùng, cô nhé, coi như báo đáp việc tôi đưa cô đến bệnh viện”.

“Miễn đi, chỗ đó không hợp với người như tôi”.

Cash khoanh tay, dăm dăm nhìn cô như đang nghĩ ngợi gì: “Cô đang trốn tránh Dự Hằng đúng không?”

An Tín buông tay: “Anh ta đi đâu tôi nào có biết”.

“Lẽ nào cô không muốn trả thù anh ta chút nào sao?” Anh nghiêng người, khẽ nói một hơi dịu dàng, ánh nắng xuyên qua vai anh vương chút bóng râm lên người cô, “Cô nghĩ xem, khoác tôi dự tiệc, tôi sẽ làm cho cô xinh đẹp tỏa sáng, vẽ kinh ngạc và đổ kị trên mặt anh ta lúc đó hẳn thú vị biết bao...”

An Tín ngẩng đầu nhìn Cash, không đáp. Cash xoa cằm cười: “Sao hả?”

“Anh bị bệnh à?”

Anh ta vẫn cười rạng ngời như thế, ánh nắng chói mắt đổ trên vai.

“Chắc anh biết Tôn Ngộ Không chứ? Một đứa trẻ bị hủy hoại”.

Anh ta chỉ cười không nói. Cô nói tiếp: “Không ai biết nguyên nhân nó đại náo thiên cung, bởi nó đã phải lòng Quan m. Như đứa trẻ phá phách, muốn có được sự quan tâm của mẹ. Nếu vòng kim cô không phải bà ấy đưa ra, lúc bị gậy đánh chết từ lâu rồi. Kim cô thắt chặt, đau không phải ở đầu, mà ở tim”.

Người đàn ông trước mặt nín cười: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Tôi đang thắc mắc một chuyện – Lúc còn nhỏ có phải đã từng bị Dự Hằng hành hạ? Hoặc là anh yêu thầm anh ấy như con khỉ kia, muốn thông qua đủ cách kỳ quái hiểm lạ để thu hút sự chú ý của anh ấy?”

Cash cười để lộ hàm răng trắng, người có thể nghĩ ra những điều xấu xa đến thế, lại còn cười vô tư như vậy.

An Tín không kìm được nói: “Anh thôi đi, muốn tấn công Boss của chúng tôi sao? Còn khó hơn lên trời nữa đó. Anh không thấy vẻ mặt quanh năm bốn mùa lạnh lùng như núi tuyết không anh ta sao?”

Mắt Cash bỗng sáng lên: “Cô không tin anh ta sẽ đổ kị? Đau lòng? Có muốn đánh cược không?”

An Tín lần này chẳng buồn quay đầu lại đi thẳng: “Thần kinh!”

Sau lưng vang lên tiếng cười sảng khoái của Cash: “Cô em tóc xoăn, làm thế nào bây giờ, tôi nhận ra là tôi thực sự rất thích cô mất rồi!”

Sáu giờ tối hôm đó, An Tín đang mở kênh manga húp mì xì xụp, Cash đột nhiên đại giá quang lâm[13]. Cô sững sốt đến suýt đánh rơi cả đĩa, ra sức lườm nguýt, bảo anh đi ra.

[13] Hạ cố đến chơi.

“An Tín, con không định giới thiệu à?” Mắt mẹ kiếu “đằng nào thì việc cũng đã rồi”, căn bản không cần hỏi anh ta là ai, cứ như ai đến nhà cũng là có quan hệ mờ ám với con gái mình vậy.

An Tín cuống quá, rút củi đậy nồi[14] luôn: “Là anh của Lan Nhã”.

[14] Ý nói giải quyết tận gốc vấn đề.

Quả nhiên, mặt mẹ xỉ xuống. Bà quay người xuống bếp bưng lên một cốc trà bích la xuân đã pha sẵn, đặt lên bàn: “Mời cứ tự nhiên”, rồi giành điều khiển đi xem ti vi.

An Tín đưa Cash ra cửa, ít nhiều có phần bối rối: “Mẹ tôi có thành kiến với cô Lan...”

“Không sao”. Cash định xán lại gần cô, cô nhanh nhạy tránh ra xa.

Anh cười nói: “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bị đuổi ra khỏi cửa rồi, cuối cùng vẫn không thành công”.

Cô không muốn vòng vo với anh ta nữa. “Cash, cảm ơn tấm thịnh tình của anh, có điều tôi thực sự không muốn đi, anh tìm người khác đi”

Cash không vì thế mà xao động: “Chỉ có cô đi cùng thì tôi mới có thể thưởng thức vẻ mặt của Dụ Hằng, đổi lại là người khác...” anh ta buông ra nói: “Tôi còn chưa bằng lòng”.

An Tín chợt nhớ ra bức thiệp Lan Đình còn chưa đưa cho Mr. Cố, thoáng chần chừ, sau cùng cũng đồng ý. Cô biết anh chàng họ Cố kia cũng là thương nhân, những buổi tiệc kiểu như hôm nay tự khắc cũng sẽ góp mặt.

Đầu tiên Cash thắp từng cô tới tiệm làm tóc, có điều khi nhà tạo mẫu tán tụng mái tóc xoăn của bạn gái anh sẽ càng đáng yêu hơn, anh liền gờ gọng kim kẹp chặt bàn tay cô, để mặc nhà tạo mẫu xử lý.

Bước thứ hai là trang phục. An Tín sống chết không chịu khoác váy dài với áo choàng công chúa, Cash nhượng bộ, mua cho cô bộ váy và giày kiểu Hàn Quốc, ép cô thay đồ, suốt dọc đường vô cùng thỏa mãn với tạo hình xinh đẹp của cười nói: “Ồi, tôi thực sự đắm chìm mất rồi, làm sao bây giờ”.

Buổi tiệc làm ăn tối nay thuộc cấp cao nhất. Xe còn chưa dừng hẳn, An Tín đã trông thấy ánh hào quang màu lam bao quanh công trình như hoàng cung, trước cửa còn có đông đèn flash nhấp nháy tụ lại hai bên thêm cửa, liên tục tách tách chụp ảnh khách quý đi qua.

Đây mà là tiệc tối cái gì chứ, rõ ràng chẳng khác lễ trao giải Oscar là bao.

An Tín vừa xuống xe đã vớ ngay hộp gấm ở ghế sau dùng dây buộc lên người, thấy Cash sầm mặt: “Đây là cái gì? Lại cả túi vải sau lưng? Sao giống hiệp khách đội mũ đeo kiếm tây du trong phim cổ trang vậy?”

An Tín phớt lờ anh, tiếp tục làm một chuyện còn đáng sợ hơn. Cô kéo gấu váy lên, thắt nút rõ chặt, lại còn xấn tay áo lên thổi phù vào lòng bàn tay: “Nào, anh tránh ra một chút, đừng ngăn trở chính sự của tôi”.

Cô kiên quyết không chịu sóng bước cùng anh bước lên thềm hoa cửa chính, trái lại, cô giẫm lên nóc xe anh, bám vào cái cây to, leo thoăn thoắt lên tường cao, trèo vào ban công vây quanh.

Cash ngược nhìn cô, cười để lộ hàm răng trắng.

“Mở mang tầm mắt đi”. An Tín cúi nhìn xuống, rất nhanh đứng vững lại, nghĩ thầm, “Xem anh còn dám có hứng thú với tôi nữa không”. Quay đầu lại, cô lập tức chuồn vào phòng nghỉ tầng hai, tìm nhân vật mục tiêu, Mr. Cố.

Người An Tín gặp đầu tiên là Dụ Hằng.

Cô bước ra từ cửa phòng nghỉ, chợt bắt gặp hai bóng người quen thuộc lướt qua trước mắt, bước về bên trái. Cô nhìn không rõ người khoác tay Dụ Hằng là ai, chỉ có thể phán đoán theo trực giác rằng đó là Helen.

Một bộ váy dài, tà váy như sóng biển tung bay lướt trên thảm, không phải phong cách của Helen thì là ai khác được.

An Tín không mấy hứng thú quan sát hai người họ, chỉ là cô nghĩ Mr. Cố nhất định sẽ xuất hiện xung quanh Dụ Hằng, cô miễn cưỡng bám theo. Đường nhiên trong chuyến đi này, cô cũng phát hiện ra rất nhiều chuyện mới lạ.

Helen dựa vào lòng Dụ Hằng, rủ anh khiêu vũ. Dụ Hằng mặc bộ vest chỉnh tề, màu xám đậm tôn lên vẻ quyền rũ không khoa trương, kết hợp với thân hình mỹ nữ càng nổi bật hơn bao giờ hết. Anh cúi đầu theo từng bước chân của Helen, miệng nói gì đó ngắn gọn, vẻ mặt hồ hững như xưa nay trên lan can tầng hai thấy anh vui vẻ.

Họ không trông thấy cô, cô biết.

Nhưng cô không nhẫn tâm xem tiếp.

Helen lúc này bắt đầu ra tay, đẩy Dụ Hằng dựa vào cột tròn sau lưng, lao vào lồng vú lấy cổ anh, nhón gót áp đôi môi mềm mịn như cánh hoa lại gần...

Quả nhiên là Bá Vương ngành thượng cung (15).

(15)Thời xưa, khi lắp dây cung trên cung tên, phải buộc chặt dây cung vào một đầu của cung rồi dùng hai chân kẹp chặt, chỗ lõm trên cung vừa hay ở giữa hai chân, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy uốn cong cánh cung, rồi gắn đầu còn lại của dây cung lên cung, có vậy mới lắp được dây cung.

Nhưng truyện kể lại Sở Bá Vương Hạng Vũ với sức mạnh vô địch, khi lắp dây cung buộc chặt một đầu dây cung, rồi chỉ dùng lực hai cánh tay là có thể uốn cong cung, hoàn toàn dùng sức mình lắp được dây cung, từ đó mới có câu “Bá Vương ngành thượng cung”, ở đây ý nói là cường hân.

An Tín nhanh chóng đưa mắt qua chỗ khác, tựa vào lan can thở hắt ra, cô biết lòng mình đã chết thật rồi. Cô đứng một lúc, vuốt phẳng lại tay áo và gấu váy, lặng lẽ men theo cầu thang xoắn ốc xuống tầng một.

Cô tìm thấy Mr. Cố ở phía sau sofa ngoài ban công, anh ngồi một mình, vẻ mặt hờ hững, như không muốn tham gia vào dạ yến phù phiếm ầm ĩ, ánh mắt xa cách. Cô đem hộp nhung tranh chữ tối tặng, nhanh chóng nói rõ đầu đuôi, rồi cúi chào cáo từ.

“Cảm ơn.” Mr. Cố trông thấy bức thiếp Lan Đình, ánh mắt dịu đi nhiều.

An Tín không nghĩ ngợi gì bước ra cửa. Cash đợi dưới sảnh, neho mắt nhìn cô cười: “Tôi tiễn cô?”

“Không cần đâu”. Theo lợi né hại ai mà không biết, hoàn thành nhiệm vụ rồi thì tránh xa Cash, ấy là thượng sách.

Cash lại muốn kéo tay cô, cô giờ nắm đầm ra dấu, hẩn cười: “Ngoài này nhiều phóng viên giải trí thế này, cô ra đây gì?”

An Tín lại định xắn tay áo lên, Cash hốt hoảng ấn tay cô xuống: “Đừng xắn nữa, đừng xắn nữa, để tôi nghĩ cách – con gái nên nhã nhặn một chút vẫn hơn”.

Trong lúc hai người giằng co, thì một bóng người từ trên sảnh đá chậm chậm bước xuống, bộ quần áo màu xám đậm, dưới ánh trăng ánh đèn chiếu rọi đẹp trai không gì sánh được, lại cũng lạnh lùng vô tình.

Dụ Hằng bước đến đứng trước mặt An Tín, ánh mắt dừng lại trên đôi tay đang xoắn xuýt vào nhau của cô và Cash. “Em đến tìm Cố Dực?”

An Tín thần nhiên nhìn lại anh: “Đúng, đi tặng thiếp Lan Đình”.

Dụ Hằng làm như không trông thấy Cash, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Đến đây rồi định đi luôn sao?”

Cô tò mò nhìn lại anh: “Lẽ nào còn phải nhảy một điệu mới được về?”

Cash bật cười khùng khục không đúng lúc chút nào. Cô trợn mắt lườm anh ta một cái. Anh ta đột nhiên đưa tay choàng qua vai cô, mạnh đến độ khiến mặt cô biến sắc. “Cô nàng tóc xoắn đáng yêu này tối nay là bạn đi cùng với tôi”.

Tiêu rồi, An Tín ngấm ngầm lấy hết sức cạy tay Cash ra, không khỏi thở dài trong lòng: kẻ dung tục mãi mãi kẻ dung tục, chưa trông thấy sắc mặt Dụ Hằng thì sao chịu bỏ cuộc được.

Cô quay sang nhìn Cash, Cash quả nhiên đang nhìn Dụ Hằng không chớp mắt.

Thần sắc Dụ Hằng không hề thay đổi, vẫn nguyên vẻ đứng đưng quan cách.

An Tín đã đoán đúng.

Đại nhân Dụ Hằng dẫu Thái Sơn đổ sụp trước mắt cũng không biến sắc là đẳng cấp nào chứ, thứ này so với những sóng gió anh từng trải có đáng gì, kẻ dân đen là cô cũng đoán ra được, cho nên chỉ có thể ngược nhìn.

An Tín vùng vẫy khỏi sự kìm hãm của Cash, quay đầu đi về phía cửa tường. Cash đuổi theo: “Này, tôi nói cô em tóc xoăn sao không biết tốt xấu gì thế hả”. Lại gần rồi, anh đột nhiên kéo đầu cô lại gần, giật lại bên miệng trong tay áo của anh ta đang run lên, cô thắng rồi. À không phải, là tôi thắng rồi”.

An Tín ước lượng độ cao của tường, đột nhiên quay mặt sang nói: “Đến đây!”

Cash cảnh giác lùi lại một bước: “Cô định làm gì?”

Cô cúi đầu lại thất nút gấu váy lại, bắt đầu xắn tay áo: “Anh cúi xuống, để tôi giẫm lấy đà nhảy lên”.

“Không!” Cash kiên quyết từ chối.

“Vậy tôi gọi điện cho cô Lan, nói anh không muốn giúp tôi theo đuổi Dự Hằng, ngược lại còn lấy anh ta ra làm trò đùa?”

Mặt Cash toát lên vẻ nghi ngại.

An Tín nín cười trong lòng, cô biết anh ta sợ Lan Nhã bù lu bù loa khóc lóc đòi tự tử. Sau cùng, chàng công tử hào hoa ăn vận toát lên vẻ cao quý ấy mím môi nói: “Tôi bế cô lên cây, cô tự trèo lên nhé”.

An Tín thành công giẫm lên cánh tay và vai Cash, ngồi trên chạc cây từ cao nhìn xuống cười: “Ôi tôi quên không nói với anh, vừa nãy lúc nhảy vào tôi thấy có cánh cửa nhỏ đang mở, thực ra không cần phải giẫm lên anh để ra Cô nhân lúc Cash chưa nổi cơn điên nhảy vù xuống tường bao, nghênh ngang bỏ đi.

Có thể chà đạp Cash đại gian đại ác dưới gót chân, thứ cảm giác hả lòng hả dạ thật không ngôn ngữ nào tả xiết.

An Tín đi thẳng một mạch, không quay đầu lại. Trang viên sau lưng nổi lên trong ánh đèn mờ ảo, trong đó có người cô từng yêu, những điều khó nói tình cờ gặp phải qua sự gột rửa của Cash, đã nhạt đi nhiều, cô biết ngày tháng pháo hoa tối nay, sau cùng càng lúc càng nhạt dần, cho đến khi tan biến.

Tiến trình công việc ở Tam Khai triển khai đúng hạn, thời gian thẩm thoát đã qua năm ngày.

An Tín không lên “Phi Tiên” lần nào nữa, bởi lên đó cô không biết nên làm gì, trông thấy cái tên “Tướng Công Nửa Đêm” chỉ còn thấy bùi ngùi. A Joe liên lạc với cô nói tình hình Chính Nam tương đối ổn định, tập nhảy, đóng quảng cáo, làm tuyên truyền đều cười nói oang oang, không có vẻ gì là không vui cả.

An Tín hiểu quá rõ anh chàng đẹp trai thần tượng trong ngoài bất nhất này. Cô thở dài nói: “A Joe, anh vẫn nên để mắt đến cậu ta một chút, với tính cách của cậu ấy, khó tránh khỏi gây chuyện”.

Còn về quan hệ với cậu, cô xin cách hẵn rồi.

Chính Nam từng đến Tam Khai quay MV, dẫn theo một đoàn người rầm rầm đi qua, đôi mắt giấu sâu dưới cặp kính râm. Một đội minh tinh lớn như thể tung hoành Tam Khai, khó tránh khỏi chạm trán với cô trợ lý chân chạy An Tín, anh dẫn đầu đoàn lướt qua cô, vương lại hương hoa trà đi xa rồi vẫn vương vít nơi đầu mũi.

Coi như người dưng cũng tốt.

An Tín cầm bản đề án của phòng tuyên truyền bước vội vào phòng họp, bước tiếp trên quỹ đạo đúng đắn của cuộc đời cô.

Cấp trên Nguyễn Hoành trả lại bản tuyên truyền điện tử kỳ này, lý do là nội dung không có gì đặc sắc, không gây hứng thú cho người đọc. Tổ trưởng mục kế hoạch tìm cô tố khổ: “Cô nói xem bây giờ còn ai đọc “hỏi đáp GM” nữa chứ? Như lần trước, một bạn đọc đến từ Bắc Kinh góp ý với tôi, nói forum giảng giải đỡ hơi bỏ mẹ, chả hiểu biết gì sất, nhưng tôi cũng tui thân chứ, những vấn đề phần nói đến mười mấy lần rồi, thế mà vẫn có người không ngừng gửi vào hộp thư của tôi hỏi – Bạch ca, tôi bấm ENTER sao không thấy gì cả?”

An Tín trong lúc anh ta đang than vãn, ngó qua một lượt bản mềm. Đợi lão Bạch nói hết, cô mới nói với anh ta: “GM giờ là quần thể yếu thế, anh không biết sao?”

Lão Bạch khoanh tay thở dài: “Phải rồi, game thủ đều hy vọng có “Tết GM” để biểu dương những cống hiến của chúng ta với game. Chỉ có điều không biết định ngày tết vào mười hai tiếng trước hay mười hai tiếng sau bảo trì đây, bởi hai khoảng thời gian ấy server cơ bản đều đang chật cứng”.

An Tín mỉm môi mỉm cười: “Thế chẳng phải đúng rồi sao? Lão Bạch có té bào hài hước mà, đem phát huy hết vào forum “Tìm kiếm tiền độ” là hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề nan giải như ngôn ngữ khô khan”.

“Được rồi, được rồi”.

Cô lại xuất chiêu giúp anh: “Phải đổi định nghĩa GM. Cứ viết là – GM, một nghề tưởng như vẻ vang vô hạn song thực tế lại đầy máu và nước mắt, một công dân IT phấn đấu vươn lên giữa suối nước bọt của quảng đại quần chúng game thủ, một đấu sĩ thần thánh chiến đấu với súng ống và đủ loại người trên tuyến đầu chat window...”

Lão Bạch cười ha hả: “Tôi phục cô rồi, An Tử. Lát nữa phỏng vấn Chính Nam cô cũng đi chứ, có cô ở đó nhất định sẽ rất xôm”.

An Tín tắt ngấm nụ cười trên môi, trốn tránh mãi lẽ nào vẫn không thể thoát nổi sao?

Chính Nam tuần này rất lạ. Chính Nam tuần này rất kiêu cách, Chính Nam tuần này rất xấu tính. Hàng ngày từ phòng tuyên truyền lan ra đủ loại thông tin, lấp đầy từng tầng của Tam Khai, đến cả An Tín suốt ngày vui đầu vào công việc cũng nghe thấy.

Cô biết tính cách cậu trước giờ vẫn vậy. Không nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng, không gần cũng chẳng xa, một giây trước còn coi mình như đứa trẻ, một giây sau đã đưa mình lên trang nhất báo lá cải.

Cô đầu hàng, cô tránh xa, cô vì cậu mà mất đi người bạn trai đầu tiên, lại còn là cấp kim cương nữa.

Cô tự nhận là mình xui xẻo.

Nhưng không ngờ ông trời lại bắt đầu đùa cợt cô nhanh như thế, không tốn mấy may sức lực một lần nữa đẩy cô tới trước mặt cậu.

Chính Nam ngồi trong phòng chờ uống cà phê, đôi mắt đẹp giấu sau cặp kính râm. Trang phục của cậu cũng không có gì thay đổi, áo khoác ngoài màu trắng kết hợp với áo sơ màu lam, lộ ra khí chất thanh nhã trước giờ vẫn vậy. Lão Bạch đùn đẩy An Tín, để cô lên tiền tuyến, nghênh đón lạnh như tiền của đại minh tinh.

An Tín háng giọng: “Xin hỏi cậu Chính Nam, “Đỗ Phong 2” sắp khởi quay vào cuối năm đúng không?” Nội dung phỏng vấn này cũng máy móc quá, toàn mấy câu hỏi nghiêm chỉnh, báo hại cô hơi run tay.

Chính Nam bắt chéo chân, khoanh tay nhìn cô, nhưng không đáp. Cô khó khăn mở miệng, cậu đột nhiên thốt ra hai chữ: “Cà phê”.

Lão Bạch vội vàng đón lấy: “Cà phê làm sao?”

Chính Nam khẽ mỉm môi thanh tú, cười nhẹ: “Tôi muốn cà phê Blue Mountain “Tước sĩ” chính hiệu, không phải đồ uống liền”.

Lão Bạch trợn tròn mắt: “Cậu Nguyễn, Tước sĩ cách chỗ chúng tôi tới 20 trạm[16] đường!”

[16] 1 trạm = 1000m

Chính Nam đứng dậy, bước ra phía cửa, dọa lão Bạch cuống quýt ra chặn cậu lại, mở cửa chạy trước ra ngoài. Đương nhiên ở trong hành lang, anh nhận được cái nhìn cảm thông từ đoàn tùy tùng của Chính Nam.

Chính Nam trở lại sofa ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Đóng cửa”.

Trợ lý bên ngoài đóng cửa lại.

An Tín này giờ không lên tiếng đành ngồi xuống, hoàn thành nốt bài phỏng vấn, “Rất nhiều fan hâm mộ muốn biết kế hoạch khai xuân năm tới của cậu...”

Chính Nam đột nhiên bỏ kính xuống, nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm. Cô ghen lời: “Sao vậy?”

“Cô có nhớ tôi chút nào không?”, cậu tiện tay ném kính râm giá không hề rẻ lên bàn trà, chống tay lên thái dương hỏi. An Tín mở miệng: “Chúng ta hoàn thành phần phỏng vấn đã”.

“Tôi rất nhớ cô, nhớ đến nỗi mất ngủ, nửa đêm tỉnh dậy chơi piano, bị hàng xóm khiếu nại rồi”.

“Cậu sống ở trong công ty mà, lấy đâu ra hàng xóm”.

Chính Nam nghiêm túc quan sát cô: “Cô là heo à, An Tín? Cô không biết tôi sống ngay đối diện nhà cô sao? Tầng hai mươi sáu nhà C”.

An Tín ập ứng nói: “Nhưng tôi đâu có khiếu nại cậu! Phải rồi, cậu chuyển đến lúc nào thế?”

Chính Nam với một quyển tạp chí ném tới, trúng ngay đầu cô. “Hàng xóm bên nhà C!”

Cô xoa thái dương, oán thăm trong bụng.

“Nghe nói cô với Dụ Hằng chia tay rồi?”

Nhắc đến chuyện này cô lại thấy đau lòng: “Còn không phải nhờ phước cậu cả sao”.

Chính Nam cười phá lên: “Nghe tin này tôi rất vui, càng vui hơn nữa là tôi có cơ hội rồi”.

“Chúng ta phỏng vấn nốt nào”.

“Không phải vội, cô đồng ý làm bạn gái tôi trước đã”.

An Tín đặt tạp phỏng vấn xuống, nhìn thẳng đôi mắt sáng rực của Chính Nam, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không cùng với cậu đâu, thật đấy, kể cả không có Dụ Hằng tôi cũng sẽ không đồng ý. Tôi không có trái tim đủ lớn để tiếp nhận người của công chúng, cũng không có đủ khả năng để xử lý các kiểu soi mói và tin đồn. Tôi sẽ thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy cô đơn không ai bầu bạn. Những gì cần nói tôi đã nói rồi, cậu có tiếp tục phỏng vấn tùy”.

Ánh mắt Chính Nam dần ảm đạm, từ đen thâm trầm loãng ra thành màu hổ phách, như hy vọng đang đầy ắp phút chốc bị cuốn trôi. Cậu trầm mặc rất lâu, rồi lại lên tiếng: “Cô còn nhớ những gì tôi đã nói không?”

“Nói gì?”

“Cô từng nói nhảy cho tôi xem một điệu, nhảy riêng ột mình tôi”.

Cô nhướn mày: “Khi nào?”

Mặt anh như phủ một lớp mạng che, quyến luyến bịn rịn. “Rất lâu rồi”.

An Tín còn đang nghi ngờ câu nói ấy, Chính Nam đã đeo lại cặp kính râm màu xanh, sốt ruột nói: “Cô hỏi đi”.

Cô giả vờ nắm lấy cơ hội bắt đầu phỏng vấn. “Cậu cảm thấy so với phần 1, điểm hấp dẫn của “Đỗ Phong 2”

“Thoát y”

An Tín đưa mắt nhìn cậu trân trân, cậu điềm nhiên vắt chân. “Đỗ Phong 1” quay nghiêm túc quá, tôi không có cơ hội để khoe cơ bắp, như thế thì chẳng có gì hấp dẫn cả. Để bù đắp lại những tiếc nuối của fan trong phần 1, chú Hồ đã nói, “Đỗ Phong 2” sẽ nói tiêu chuẩn, mạnh dạn đưa những tình tiết hấp dẫn, đem đến cho người xem những cảnh chiếu 3P ướt át, giàu cảm xúc...”

An Tín vội cắt ngang “Chúng ta đổi câu hỏi khác! “Đỗ Phong 1” đã có cảnh đánh sơn tặc, đá hổ, giặc cỏ, quân Nhật, vậy phần 2 định đánh gì đây?”

Chính Nam khoanh tay, trầm tư suy nghĩ: “Trong phần một cái gì đánh được thì đã đánh cả rồi, phần hai cũng hơi khó làm. Sơ bộ quyết định một lô đối tượng có thể đánh được, có người Cao Ly, giặc Oa(17), còn có mèo Ba Tư long từ lục địa, cụ thể là ai còn chưa biết, cũng có thể là hoàng tử Mc Dull(18), hoặc Ultraman. Thực ra là một người địa cầu, tôi thể hiện áp lực rất lớn. Chú Hồ cũng từng nói bố trí tôi xuyên không đến hành tinh Naméc đánh siêu chuyện đó viễn vông quá”.

(17),Giặc lùn.

(18), Nhân vật trong phim hoạt hình cùng tên.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt cậu, mới nhận ra cậu đang cười, khoe miệng nở hoa đào, cười khiến mây ngừng trôi gió ngừng thổi.

Cô biết ấy là cậu đang ngại trang, nhưng cô không bóc mẽ.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Chính Nam đột nhiên ôm chầm An Tín, nói bên tai cô: “Đừng cử động, chỉ một lát thôi”.

Cô quả nhiên không động đây, nghe nhịp tim cậu đập rộn lên. Cậu buông cô ra, vuốt vuốt cái đầu xoắn: “Tôi yêu cô, thân phận của tôi lại không cho phép tôi yêu cô; Cô không yêu tôi, nhưng lại hết lần này đến lần khác thỏa hiệp với tôi. Tôi biết nguyên nhân ở đâu, cô có biết không?”

An Tín mù mờ gật đầu, rồi lại hoang mang lắc đầu.

Chính Nam chỉ vào lồng ngực: “Ở đây. Tôi dám nói cô vẫn thấy tôi rất quen, nhưng không nói rõ được nguyên do”.

Gương mặt kinh ngạc của cô đã cho cậu biết, đáp án là chính xác.

Cậu thở dài: “Lãng quên cũng là một thứ hạnh phúc”. Đeo lại cặp kính ngại trang, cậu vỗ vỗ đầu cô: “Đem bài phỏng vấn tôi vẽ thành manga bốn ô đưa vào sách tuyên truyền, là có thể thỏa mãn yêu cầu của ông anh tôi”.

An Tín cuối cùng đã hiểu, Chính Nam vẫn đang giúp cô. Thấy Nguyễn Hoàn công tư phân minh loại thẳng tay tác phẩm của cô, cậu bèn tới đưa ra biện pháp, đồng thời phối hợp giúp cô hoàn thành bài phỏng vấn.

Nhưng bóng lưng cậu lúc rời đi dưới ánh nắng ngoài cửa kính, tuôn chảy một dòng thê lương.

22. Chương 10 Part 1

Chương 10: Người ta đã từ chối tình cảm của cậu rồi, cậu còn luyến tiếc không chịu buông tay làm gì?

Nguyễn Hoàn giao cho An Tín đến tổng bộ nộp báo cáo, trên danh nghĩa thì là quá trình bắt buộc của xin dự toán. An Tín giờ thân là trợ lý, không thể để sếp đích thân chạy đi được, đành thay mặt anh đến tầng đỉnh Dự Thần.

Cô đặt bản báo cáo trước mặt Miss Dương, An Tín nói rõ đây là văn kiện gấp. Miss Dương chỉ chỉ về phía cánh cửa lớn đóng chặt: “Nếu gấp thì cô tự vào đi, Dự tổng đang ở trong đó đó”.

An Tín nhìn chồng báo cáo của các bộ phận đã chất thành đống, cam chịu quay người dậm bước về phía thang máy, không định tiến lên thêm nữa. Nhưng Miss Dương lại kéo tay áo cô, cười nói: “Khó khăn lắm mới đến một chuyến, cô vào thử xem sao, không thử sao biết Dự Tổng không ưu tiên cô trước?”

Nghe nói thư ký trưởng chính là đồng hồ nắng mưa của tầng cao nhất, giờ chị ta tươi cười thế này, liệu có phải tâm trạng Dự Hằng hôm nay cũng rất tốt, có thể làm phiền miễn phí chăng?

Bán tín bán nghi gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói lạnh nhạt: “Mời vào”.

An Tín cúi đầu nhìn lại áo ghi-lê và quần dài trên người, sau khi chắc chắn phong cách học sinh không có gì sai sót, đẩy cửa ra, mùi hương dịu dịu phải tới, trong không khí còn có mùi nắng. Cô che mắt, nhìn rõ Dự Hằng từ đám giấy tờ ngẩng đầu lên, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Có điều rất nhanh liền trấn tĩnh trở lại.

An Tín bước lên trước, cúi chào, nói: “Dự tổng, đây là báo cáo dự toán của Tam Khai, hy vọng anh có thể ưu tiên, rút kinh phí cho trước”.

Dụ Hằng đón tập băng biểu giở ra xem, đọc rất chậm, chắc hẳn cũng xem rất cẩn thận. Anh gấp trang giấy lại, nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm. “Cô phải biết loại dự toán thế này chưa từng có trong lịch sử của Dực Thần, cô dựa vào cái gì mà cho rằng, tổng bộ sẽ bỏ ra cả một công ty con để đầu tư vào dự án hợp tác đầu tư lần này của Tam Khai?”

An Tín từ đầu đến giờ vẫn cụp mắt cung kính, chờ đợi chỉ thị cao nhất. Nghe Dụ Hằng nói xong, cô lại đưa lên báo cáo điều tra đã chuẩn bị sẵn, thông thả đáp: “Đồng Tinh là công ty điện tử lớn nhất Hàn Quốc, mức độ phổ biến sản phẩm ở nước ta cao nhất đạt 37%, nếu chúng ta có được quan hệ hợp tác với họ, tiền đề phát triển của Tam Khai nhất định rất khả quan”.

Dụ Hằng là người thông minh, thoáng cái đã nhìn ra vấn đề: “Cô có thể giành được quyền đại lý của Đồng Tinh?”

An Tín đưa mắt lên, nhìn thẳng vào anh: “Có thể”.

Anh hơi trầm ngâm: “Dựa vào ấn tượng tốt của tổng giám đốc Mẫn về cô sao?”

Cô đứng thẳng người dậy: “Không, chúng tôi có khả năng làm được tốt nhất”.

Dụ Hằng cầm bút ký lên, một tay đề góc toái tờ giấy, lại lần nữa mãi không động dậy. An Tín đoán anh đang nghĩ gì, bèn nói: “Mẹ tôi là con gái lớn của chủ tịch tiền nhiệm tập đoàn Đồng Tinh, có 10% cổ phần, cộng thêm mối quan hệ này, tôi tin khả năng giành thắng lợi của Tam Khai sẽ càng lớn”.

Cô nhận ra mình nghĩ sai rồi, bởi Dụ Hằng không hề ngạc nhiên trước quan hệ thân thuộc mà cô nói ra, mà vẫn bất động chăm chăm nhìn chỗ ký tên, như thể gặp phải vấn đề vô cùng hóc búa. Một lúc sau, anh ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt có phần xanh xao. “Em biết không, lần trước cũng là ở đây, anh đã ký tên mình vào, điều em đến Tam Khai; nếu lần này anh lại ký vào, liệu em có chạy xa hơn nữa không?”

An Tín mím chặt môi, hơi cụp mắt xuống, An Tín đứng đó không tỏ ý kiến gì.

Dụ Hằng như choàng tỉnh lại, xoẹt xoẹt ký tên mình; ngón tay thon dài nắm chặt cây bút khiến An Tín nhìn rõ sắc xanh lộ ra trên đốt ngón tay, gồ lên ngoài tay áo gọn gàng sạch sẽ, như đem hết dũng khí ra.

“Em đi đi”. Anh đứng dậy, trả lại tập giấy tờ, cà vạt ngoài áo sơ mi chạm vào mu bàn tay theo cử động của anh. An Tín nhớ ra một chuyện, quyết tâm làm cho xong. Cô lôi bao nhung trong túi ra, cầm viên túi nhung, cẩn thận bỏ chiếc Toshiba Cosmic Shiner ra, nhìn vào mắt anh ta nói: “Không có bất cứ trầy xước nào, anh có thể kiểm tra”.

“Thì sao chứ?” Thần thái anh đột ngột trở nên lạnh nhạt.

Thầm tự động viên mình, bình tĩnh nói: “Đề về với chủ. Xin Du tổng cùng trả lại điện thoại cho tôi”.

“Không mang”. Dụ Hằng nhét tay vào túi quần ple, dáng người cao thẳng nhìn cô, thứ áp lực vô hình lại ngùn ngụt đất trời ấy vây quanh, sắp nhấn chìm cô. Cô vội vàng nhận lại tập báo cáo, ôm trước ngực để ngăn lại sức xuyên thấu của ánh mắt lạnh lùng ấy, khẽ cúi chào, rồi quay người rời khỏi văn phòng.

Lúc cửa gần khép lại, cô nghe tiếng anh gọi: “An Tín”.

Cô không quay đầu lại, lặng lẽ rời đi.

Sáu giờ tối Tiểu Thiện đến nhà họ An, lễ phép lịch sự chào hỏi ông An, bà An, kéo An Tín đi chơi. “Hôm nay khai mạc Tết ẩm thực, quảng trường Thế Kỷ còn có biểu diễn pháo hoa, chúng ta đi xem đi”.

Hai người tuổi tác sần sần, sở thích khẩu vị cùng tương tự nhau. Tay cầm nào kẹo bông, nào thịt xiên, mà vẫn một lòng chạy khắp các tiệm, tìm tòi những món đồ chơi mới lạ đẹp đẽ. Dạo hết cả phố ẩm thực, An Tín ngẩng đầu nhìn, bên kia cầu ánh đèn nê-ông bảy sắc sáng xa xa, vẳng tiếng nhạc cụ tơ trúc (1) réo rất.

(1)Tơ: chỉ những nhạc cụ gảy thành tiếng như: đàn cầm, đàn sắt; trúc: chỉ những nhạc cụ thổi thành tiếng như: tiêu, sáo.

Cô dừng chân bên lan can chắn, bỗng nhớ ra hôm nay là hạn cuối cùng di dời khu phố cổ, từ ngày mai, nơi chứa đựng biết bao niềm vui và kỷ ức tuổi thơ của cô sẽ không còn nữa.

Tiểu Thiện kéo tay áo cô, nói: “Hôm nay chị lại cãi nhau với anh em nữa à”.

An Tín lơ đãng: “Không”.

Thế mà anh ấy hôm nay mặt sưng mày sĩa đuổi em đi, ai gọi điện cùng không nghe, đến cả liệu trình hẹn trước của Helen cùng hủy luôn. Phải rồi, chị gặp Helen rồi đúng không, cái người chữa dị ứng cho anh em ấy, dạo trước, anh ấy vì muốn được tiến sĩ Smith khám bệnh à cắt công theo Helen sang Đức một chuyến đấy”.

An Tín hoàn hồn lại nghĩ ngợi, ra là chuyện đó. ừm”.

“Ừm cái gì mà ừm, chị đừng cứ nhìn mãi bên đó thế chứ! Từ đó trở đi anh em bắt đầu liệu trình mới, thuốc men, tâm lý cùng kết hợp, xem chừng quyết tâm khắc phục chứng dị ứng ấy rồi. Helen nhân cơ hội này cứ bám riết lấy anh em, có lúc còn kiểm soát đuổi em đi cơ. Có điều em phải nói cho chị biết, bệnh của anh em trong thời gian điều trị đúng là không thể gặp chị, nếu không sẽ để lại di chứng về sau, liệu trình trước đó cùng xem như đổ sông đổ bể”.

An Tín im lặng nghe hết tất cả, đột nhiên quay sang hỏi: “Tiểu Thiện, thường ngày em ở cạnh chị chưa bao giờ nói chuyện khác, hôm nay sao lại thế này, sao cứ nôn nóng như muốn giải thích gì vậy?”

Tiểu Thiện vuốt váy xuống, mỉm cười: “Bối ca ca ngốc quá, anh ấy tưởng rằng không nói gì, tạm thời rời xa chị để tốt cho chị, nhưng anh ấy không ngờ lại đẩy chị càng lúc càng xa”.

An Tín cùng cười cười, không đáp, tiếp tục đưa mắt nhìn nơi đèn hoa rực rỡ, tường tượng cảnh xuân ấm vườn lê (2) trên sân khấu kịch phố cổ.

(2)Chương trình nhạc kịch chào năm mới.

Những vướng mắc tình cảm giữa cô với Dự Hằng, chỉ một câu “cách ly” hoặc “rời xa” là có thể nói rõ sao? Nếu chia tay tốt cho cả hai người, cô bằng lòng chia cách.

Tiểu Thiện như biết được chuyện cô và anh đã thành đôi người xa lạ, chỉ còn lại quan hệ cấp trên cấp dưới thuần túy, kết quả này chẳng phải là điều anh mong muốn sao? Hai năm thâm yêu, đêm đêm dựa vào giường tượng sống qua ngày, đến gần anh là hạnh phúc ngất ngây, đổ mắt chờ mong anh quay lại nhận ra cô, lấy hết dùng khí tổ tình, mắt nhắm lệ chạy theo xe, đuổi tới cửa khu nhà anh để bị mất mặt... Tất cả những điều kẻ ngốc có thể làm cô đều đã làm rồi, trên chặng đường yêu đương chông gai cô đã dần đánh mất bản thân, buông mình thành hạt bụi nhỏ bé nhất, giờ cô khô khan, không còn hứng thú, anh lại tỏ ra lo lắng, đến Tiểu Thiện cùng nhìn ra sự hoảng loạn của anh?

Không phải vậy chứ.

Trải qua bao nhiêu đời bạn gái, cô cảm thấy mình chỉ là một trong số đó, sẽ chẳng tươi mới mãi trong suốt cuộc đời anh đâu.

Đã nỗ lực thì không hối hận. Đó là đáp án An Tín nói với Tiểu Thiện. Tiểu Thiện ngẩn ra, nói: An Tín chị nói thật sao? Thật sự từ bỏ anh em sao? Vậy thì toi rồi, quanh anh ấy có biết bao phụ nữ theo đuổi, chị lại không có động tĩnh gì, liệu anh ấy có bị lôi kéo đi mất không?”

An Tín không đáp, chỉ chỉ về nơi có tiếng nhạc réo rắt: “Đi chơi không? Tối nay là buổi công diễn cuối cùng rồi”.

Tiểu Thiện vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi tung, cười xinh tươi: “Không, em gọi anh đến đón em”. Cô rút điện thoại ra, nhìn An Tín, lại ngập ngừng nói: “An Tử, An Tử, chị giúp em việc này được không, giúp em hẹn Nguyễn Hoàn ra đây, cứ nói là em uống say, một mình chị đỡ không nổi”.

An Tín vô cùng ngạc nhiên: “Sao lại đổi sang giám đốc Nguyễn rồi? Lẽ nào em định “xơ múi” gì người ta?”

“Chị nói đúng rồi”. Tiểu Thiện cười đầy ẩn ý, “Anh ấy là mối tình đầu của em, từng bị bố em đuổi đi, em giờ muốn đòi anh ấy về”.

An Tín làm như đã hẹn, nghe theo yêu cầu của Tiểu Thiện, quay người đi gọi điện, bước về phía phố cổ. Những kỷ ức thơ ấu từ xa xưa ùa về, khiến cô cảm thấy thân thương bội phần. Ở đây, cô đã nắm tay một cậu bạn tên “Đồng Tử”, đưa cậu qua cả con đường dài ngày hạ, chen vào cửa hàng nhỏ ăn kem; lớn thêm

một chút, cô cùng mẹ dạo chợ đêm, nhìn những chủ hàng dọc hai bên đường Tinh Tinh với gương mặt rạng rỡ nhất, còn thi thoảng hồi hộp nhớ đến Dụ Hằng, ẩn giấu trái tim thiếu nữ đã nghiêng ngả.

Giờ phố cổ đỡ đi rồi, ký ức của cô cũng phải lưu vào lịch sử.

Quán takoyakit (3) đầu đường vẫn vậy, chủ quán cũng vẫn đáng vẻ cũ, thấy cô là gọi: “An Tử, hôm nay đi một mình à? Ăn bánh không?”

(3)Bánh nhân bạch tuộc, món ăn Nhật.

Cô cười gật đầu. Trên cây to trước quán treo một chiếc đèn lồng giấy dán, khế đèn đưa giữa trời đêm, cảm giác không khác hai năm trước là bao. Lúc ấy cô đang dạo bước, trong tim luôn giấu một ước vọng nhỏ bé, hy vọng cô quay đầu lại là trông thấy Dụ Hằng, đứng dưới ánh đèn mờ ảo nhìn cô cười.

“An Tín”, đúng là có tiếng ai đang gọi cô.

Cô quay đầu lại, tròn tròn mắt.

Sắc đêm dịu dàng, Dụ Hằng đứng trong ánh đèn thắm đẫm, lặng lẽ nhìn cô. Quần áo chỉnh tề, ngoại hình tuấn tú, đứng trước cửa tiệm nhỏ lập tức làm nên phong cảnh. Ông chủ cười hỏi: “Ngài chắc không phải người ở “Tinh Tinh” này đúng không, lần đầu tới phố chúng tôi, có muốn nếm thử xiu mại gia truyền nhà tôi không?”

“Không, cảm ơn”.

Ông chủ tò mò quan sát hai người đứng chờ vợ, hỏi: “Nha đầu, anh chàng đẹp trai đằng kia là bạn trai cháu à?”

An Tín nhanh chóng trả tiền, khẽ nói: “Chú đừng nói liều, anh ấy là sếp tổng của bọn cháu, nào phải bạn trai gì đâu”.

Quay người cầm xiên bánh đến trước mặt Dụ Hằng, cắn một miếng vừa nhai vừa hỏi: “sếp sao lại tới đây?”

An cúi đầu nhìn cô, không đáp.

Cô đoán: “Giờ không phải giờ làm việc, em có thể gọi anh là sếp không?”

“Gọi anh là Dụ Hằng”.

Ai mà dám. Riêng việc đoán xem anh ấy đang nghĩ gì cũng mệt muốn chết rồi, còn đâu sức lực mà nịnh nọt tiếp cận anh nữa.

An Tín nhìn điệu bộ lạnh lùng không nói, sau cùng niềm nở hỏi: “Anh có việc gì không? Không có gì thì em đi trước đây”.

“An Tín!” anh gọi tên cô, “Hồi đầu tháng em định mời anh ăn cơm, anh vẫn luôn không có thời gian, bây giờ lời hẹn đó có còn hiệu lực không?”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi: “Đồ ăn ở nơi như thế này – anh ăn có quen không?”

An gật đầu.

“Vậy được thôi, đi theo em”.

“Bước ra khỏi ngõ, An Tín nói với Dụ Hằng: “Đều là những món ăn vặt em từng ăn hồi nhỏ, hy vọng anh không chê”.

Cô dừng lại ở gian hàng đầu tiên, nhặt cho anh một cây kẹo bông, mặt tươi cười quay sang, đưa cho anh: “Này, trạm đầu tiên trên đường đi học về”.

Mười năm trước, cô học xong lớp huấn luyện, lê thân xác mệt mỏi lao như bay ra phố cổ, mang theo niềm vui thầm kín riêng có của trẻ con, sung sướng móc ra những đồng tiền lẻ mua quà vặt; mười năm sau, cô cùng mẹ đi hết phố cổ, mỗi lần dừng chân mua đồ là lại thêm một lần nhớ Dụ Hằng, lặng lẽ ném trái tim sự khổ đau của cô gái trẻ.

Anh khi ấy đâu có ở bên cô, dù cho cô khao khát biết bao cái ngày anh xuất hiện, dù chỉ một lần. Mỗi lần quay đầu lại, cô đều tưởng tượng anh đang đứng ngay sau lưng, đang cười với cô...

An Tín bước tới trước gian hàng thứ hai, mua hai xiên takoyaki, nói: “Nhìn thì không được sạch sẽ cho lắm, có điều ăn rất ngon”. Cô cúi đầu, tìm lại dấu chân xi măng ngày trước, nghĩ thầm trong bụng: em từng một lần nhớ anh ở đây.

Cô đến quán thứ ba, mua bánh sen, nóng hôi hổi, trong lòng bàn tay, dành cho anh nụ cười đẹp nhất. “Anh ném thử không?”

Lúc cúi đầu, cô lại nhắm tính trong lòng: Em cũng từng nhớ anh một lần ở đây.

Cô đi liền một mạch sáu quán cũ, đếm liền một mạch sáu lần, gọi lên từng tầng từng tầng đau khổ: ở đây, còn cả đây nữa, em đều đã nhớ đến anh.

Ông chủ tiệm rất nhiệt tình chào hỏi cô: “Tín nha đầu, đi dạo phố với bạn trai đấy hả?”

An Tín cười xua xua tay, làm sao có thể nói với ông chú thân thiết này đây, người đàn ông đứng sau cô, chính là người hai năm trước vô duyên vô cớ khiến cô u sầu? Tết Nguyên Tiêu^[4] hai năm trước, cô đứng giữa phố phường tràn ngập ánh đèn nhìn ngắm những sắc màu lung linh nhảy múa, chợt trông thấy bóng lưng quen thuộc, rất giống với dáng người cao ráo của Dụ Hằng. Cô dốc sức đuổi theo, đến trước quán của chú thì mất dấu, tình yêu thầm kín kìm nén bấy lâu trong lòng hóa thành nước mắt tủi thân, cô khóc ngay tại trận, khóc vô cùng đau lòng, xung quanh không có ai, nhưng đã cho chú được phen sợ xanh mặt.

[4] Ngày rằm tháng Giêng âm lịch.

Tâm thái cô gái khi ấy không đủ để kể với người ngoài, giờ đây tình yêu Dụ Hằng dành cho lại ở phía sau, làm cô đau khổ không nói nên lời.

Cô cũng từng nhìn lại cười nhạo mình ngốc nghếch, đàn ông như Dụ Hằng làm sao có thể vô công rồi nghề chạy đến phố cổ chơi chữ, hình bóng cô trông thấy, chỉ là người giống người mà thôi.

Cô bây giờ đã tỉnh rồi chứ, không còn mê muội nữa chứ, cô vẫn luôn tự hỏi mình như vậy.

Hôm nay trông thấy Dụ Hằng, đúng lúc cô có thể nhân buổi công diễn cuối cùng trước khi phố cổ bị giải tỏa, cùng anh cáo biệt quá khứ, cáo biệt khổ đau trong lòng.

...

Trên sông có chiếc xuồng máy kêu tu tu, An Tín dắt Dụ Hằng vượt xuyên qua cầu, nhằm bờ bên kia thẳng tiến. “Bên đó có xã đoàn, bố em thường hát ở đó, cùng hội bạn nghiệp dư giải khuây”.

Dụ Hằng kéo cổ tay cô: “Đi chậm một chút, không phải vội như thế”.

Thời gian chậm chậm trôi qua, anh có lẽ cũng đã nhận ra, cô đang đưa anh đi cáo biệt quá khứ, đi càng nhanh, cô sẽ biến mất càng sớm.

An Tín buông tay bước chậm chậm, nghiêng đầu nói với anh: “Lúc còn nhỏ, bố tối nào cũng đưa em ra đây chơi, bảo em rằng kinh kịch là thứ vô cùng thần kỳ, còn mua kẹo hồ lô dụ em ngồi xuống, ngoan ngoãn xem. Em bắt đầu nghe “Trát Mỹ Ấn”, “Tỏa Lân Nang” từ lúc năm tuổi, lớn lên chút nữa thì hát theo “Bạch Xà Truyền”, “Khuyên Phò Mã”, một vài lần sắm vai thành ở, con sen trong đám diễn viên nghiệp dư. Đến năm mười một tuổi, em cuối cùng cũng chủ động mở miệng nói, bố em quay một vòng, tối hôm đó còn gói bánh ú đồ cho cả nhà ăn.

Cô quay sang, nhìn về phía trước thở dài thườn thượt: “Lần đó nói được, đều nhờ có cậu bé trông rất đáng yêu, em định lừa cậu ấy lại để bắt nạt”.

Dụ Hằng dừng bước: “Em lúc nhỏ từng bị tự kỷ?”

“Đúng thế, kể ra thì xấu hổ, cậu bé đó trông thế nào em quên mất rồi, chỉ nhớ là trong tên cậu ấy có chữ “Đồng”.

Trên sân khấu kịch được xây bằng xi măng và ngói xanh, có bóng hai người đang chuyển động. Vai nữ mũ phượng với khăn quàng vai, đưa mắt tình tứ; vai nam roi ngựa cầm ngang, lưu luyến bịn rịn. Ở cột đèn bên

cạnh, huyền sách, hồ cầm! (5) i i a a kéo triền miên, đám diên viên nghiệp dư bên dưới nhịp phách tương ứng, đầu đung đưa kéo dài nhịp phách, khe khẽ ngâm nga.

(5) Nhạc cụ.

An Tín kéo tay Dụ Hằng bước đến phía sau, nhìn màn hình sân khấu rực sáng nói: “Chỗ này sắp bị di dời rồi, hôm nay là buổi diễn Bá Vương Biệt Cơ cuối cùng”.

Dụ Hằng khoanh tay, lặng lẽ xem một lúc, rồi lên tiếng: “Hàn binh dĩ lược địa, tứ phương tận Sở ca” (6).

(6) Quân Hán đã chiếm được đất, bốn phía hát bài hát nước Sở.

An Tín ngạc nhiên quay đầu lại: “Anh cũng hiểu kinh kịch?”

Anh lặng lẽ cười, đứng trong bóng tối lơ mơ, vẻ trống trải không nói thành lời. “Để có được tiếng nói chung với em, anh đã phải âm thầm cố gắng rất nhiều, không chỉ chuyện này, anh còn thu thập cừu QQ mà em thích, muốn tìm ra điểm chung giữa em và nó”.

Cô không đáp, anh quay mặt lại sân khấu chói lóa, chậm chậm nói: “Tiếc là, em bây giờ chỉ muốn vở kịch hạ màn”.

An Tín nhớ lại lời bố. Bố nói kinh kịch là thứ vô cùng thần kỳ, nó có thể mở màn khi con người ta mong chờ, diễn một lượt buồn vui li hợp thế gian, rồi lại nhắm lúc con người ta chìm đắm trong bi thương, nhanh chóng thu lại bối cảnh phồn hoa, để lại chút hồi ức thấp thoáng.

Cô đưa mắt nhìn sang, trên sân khấu, hai diễn viên đã đang cúi người chào tạm biệt, đón nhận sự cáo biệt vừa hạnh phúc lại lưu luyến, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy.

An Tín đưa Dụ Hằng đi tất cả những nơi đã qua, thịnh tình tiếp đãi anh một chuyến, rồi vẫy tay tạm biệt: “Bye bye, sau này chúng ta không ai nợ ai”.

Dụ Hằng giang rộng vòng tay, vẫy tay ra hiệu cho cô: “Lai đây được không? Anh muốn ôm em một chút”.

“Anh không sợ dị ứng sao? Hôm nay em không mang mũ”.

Cánh tay anh vẫn giơ thẳng, kiên định vững chãi.

An Tín bước tới, ôm anh một cái thật tự nhiên thoải mái, cánh tay anh đột nhiên thu lại, chặt đến mức lồng ngực cô trong thoáng chốc ngừng thở. Anh lướt nhẹ đôi môi lên cổ cô, mở miệng nói “Anh...”, xuống máy trên sông bỗng lại tu tu, nhấn chìm phần còn lại của câu nói.

23. Chương 10 Part 2

Cô sững sốt đứng đó. Anh lại khẽ thì thầm bên tai:

“Anh chưa làm bất cứ điều gì không phải với em, nhưng lại toàn phải đón nhận sự trừng phạt từ em, An Tín, em thật sự không công bằng với anh”.

Gần đến lễ kỷ niệm thành lập Dực Thần, tổng bộ yêu cầu các công ty các phòng ban đóng góp tiết mục, tranh tài đua sắc một phen, hứa hẹn người chiến thắng cuối năm sẽ được tặng tiền thưởng. Nguyễn Hoàng với tư cách chỉ huy tối cao của Tam Khai, ít nhiều thể hiện quan tâm đến hoạt động lần này, hạ lệnh cho An Tín phải giành giải nhất.

An Tín đang trùm khăn đội đầu lau bụi trong phòng tạp vụ, được một phen sặc bụi. “Tôi kiếm đâu ra giải nhất chứ? Bảo tôi pha trò cười còn may ra”.

Nguyễn Hoàng cầm cốc cà phê đứng cách ngoài cửa, thông thả nói: “Tự nghĩ cách”.

Cô đột nhiên nhớ ra Tiểu Thiện, ho khục khục: “Vậy thế này đi, nếu tôi thắng, giám đốc Nguyễn phải đồng ý với tôi một chuyện”.

“Trong phạm vi khả năng cho phép mới được”.

“Đương nhiên”.

Địa điểm tổ chức hoạt động bố trí trong phòng triển lãm tòa nhà phụ. Tiệc chiêu đãi tập hợp chừng 500 người, mọi người đi lại quanh các bàn buffet tự chọn đồ ăn, hoặc tụ lại chuyện trò vui vẻ.

An Tín trong thời gian ở phòng chờ lên sân khấu, ăn bánh lót dạ, quan sát trai xinh gái đẹp xung quanh. Cô trông thấy Tiểu Thiện đang quần lấy Nguyễn Hoàn, Dụ Hằng ngồi ở hàng sofa trên cùng, bên cạnh không thiếu các cô gái tới hỏi han. Tiếp tục quét qua khe hở giữa người với người, đột nhiên bắt gặp một gương mặt thâm sâu, cô thất kinh

Cash.

Cô có rụt đầu lại cũng vô ích, bởi anh ta đã đang bước về phía cô mất rồi.

“Hi, cô em tóc xoăn, rất vui được gặp em”. Cash một tay bẻ cổ áo sơ mi của cô, một tay vẫn đút trong túi quần pte, dáng vẻ côn đồ ấy khiến những người đẹp xung quanh liên tục liếc sang, “Không mời tôi một ly sao?”

An Tín nghĩ chỗ này là nơi công cộng, anh ta không thể làm gì được cô, hạ quyết tâm nói: “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không chịu buông tay là tôi không khách khí nữa đâu đấy”.

Cash ngồi luôn xuống bên cạnh, kề sát cô. “Em có thể làm gì tôi? Nói nghe xem nào, tôi lại rất tò mò đấy”.

Đôi mắt An Tín đảo qua đảo lại, tìm kiếm viện binh. Anh ta đã nhận ra rồi, cười nói: “Cô em thôi đi, lúc trước Dụ Hằng xem em như bảo bối, chỉ sợ tôi đến gần, giờ anh ta đang được một đám mỹ nữ vây quanh, còn tâm trạng đâu mà quan tâm đến em nữa”.

An Tín bị anh ta giữ chặt cổ áo, vẫn đang giãy chết, có điều sắc mặt không hề thay đổi. Khổ cái là, nếu cử động mạnh; nội y của cô như muốn lộ cả ra, cô sao dám manh động cơ chứ?

Cash nhìn rồi tấm tắc: “Tóc xoăn, da mặt cô làm bằng sắt hay sao, mà nghe tôi cố ý chọc vào vết sẹo cũng không phản ứng gì?”

An Tín bỗng thấy Dụ Hằng đứng dậy, đang rẽ đám đông bước về phía cô, trong lòng có chút hoảng hốt. Cô quay sang giận dữ nói: “Này, tôi nói là anh có chịu buông tay không hả? Còn không buông là tôi giở tuyệt chiêu đấy nhé!”

Cash tức cười nhìn cô: “Cô thì có tuyệt chiêu gì được”.

Cô hất cánh tay anh ta ra: “Ngày mai tôi đăng số của anh lên mục quảng cáo, chú thích hai chữ: cấp phép. Rồi gửi đến phòng tin chính chỗ chú béo, nói rõ mục đích: Tìm bạn trăm năm, mời ăn cơm. Nếu vẫn không hiệu quả, tôi sẽ chạy tới trước cửa nhà anh, vẽ một vòng tròn viết chữ “DỠ BỎ” lên tường, bao đảm ngày hôm sau ban giải phóng tìm tận đến cửa”.

Cash phá lên cười ha ha: “Cô em tóc xoăn à, niềm vui của em chỉ đơn giản thế thôi sao, dường như không thứ gì có thể đả kích được em à?”

Cô trừng mắt nhìn anh ta: “Anh có ý gì?”

Anh kéo cô ra một chỗ, châm điếu thuốc, tránh ra góc ban công nhả khói: “Tôi nói với em một chuyện, em sẽ hiểu là tôi có ý gì”.

An Tín ngoan ngoãn nghe Cash kể: “Năm Lan Nhã đi Anh đã từng tự tử, đứa con mất rồi, nó suốt đời không thể mang thai nữa, nó không thể chịu nổi điều đó, bắt đầu say rượu hút thuốc, hủy hoại bản thân. Nó nói với tôi nó không thể quên được Dụ Hằng, muốn trở về bên hắn, khóc lóc cầu xin tôi nghĩ cách giúp nó. Tôi thấy Dụ Hằng ở bên cô, liền xúi Lan Nhã tách hai người ra, muốn xem tình cảm hai người rốt cuộc sâu đậm đến đâu, có sâu sắc đến độ không quan tâm đến thân phận và những chuyện tồi tệ trong quá khứ của nhau không. Cô đừng trợn mắt với tôi như thế, tôi cũng là bị ép thôi”.

“Lan Nhã quả nhiên đã tách được hai người ra, nhưng những chuyện xảy ra sau đó vượt ngoài dự liệu của tôi – Dụ Hằng vẫn không chấp nhận Lan Nhã, không cho nó bước vào cửa, bất luận nó nói gì cậu ta cũng

không gặp, chỉ kiên quyết nói đứa bé đó không phải của cậu ta, cậu ta chưa từng đụng vào một sợi tóc của nó. Còn cô thì sao? Hàng ngày vẫn hi hi ha ha chạy tới chạy lui, cũng không thấy cô quay lại tìm Dụ Hằng, càng không có vẻ gì là đau lòng. Gặp cô hai lần, không phải đang chơi ván trượt thì là đang ăn, đến sự dè dặt tối thiểu cũng không thấy...”

“Lan Nhã thua rồi, tôi cũng thua rồi, thất bại vì tâm thái của hai người, bởi hai người thật sự rất kiên định. Dụ Hằng đưa Lan Nhã về chỗ mẹ tôi, đưa cho họ một bản báo cáo, khiến cả già lẫn trẻ ngồi trong hoa viên không nói nên lời.

Đúng, có thể cô đã đoán ra, đó chính là báo cáo xét nghiệm máu gửi về từ Anh. Có dấu xác nhận của cơ quan thẩm quyền, nhóm máu trong hồ sơ gốc của đứa trẻ bị tẩy là AB, bố đẻ là một người đàn ông khác”.

An Tín tò mò nhìn Cash, hỏi: “Sao anh lại kể những chuyện này với tôi?”

Cash dựa lưng vào màn che, thở ra một hơi khói, nhếch mép cười: “Bởi lương tâm trời đất. Tôi hiểu lắm Dụ Hằng hai năm nay, toàn đối đầu với cậu ấy, cậu ấy ngoài việc muốn tấn cho tôi một trận cũng không gây khó dễ gì, đều là tôi gây chuyện rắc rối, muốn cướp cô gái của cậu ấy. Cô xem, cậu ấy lại đang tìm cô kìa, cô không ra đó sao?”

An Tín trốn vào trong: “Không cần đâu, tôi với anh ấy đã chia tay lâu rồi, mẹ tôi đến giờ vẫn nhớ tên anh ấy, cứ nhắc đến chữ Dụ là lấy cớ-lê đánh tôi”.

Đó đều là sự thật, sau lưng cô đến giờ vẫn chưa hết tím, cánh tay cũng có vết bầm xanh, đủ biết mẹ khi ấy ra tay ghê đến thế nào.

Cash vẫn cười gian xảo: “Cô nói thế là bật đèn xanh cho tôi sao? Muốn nói cho tôi biết tôi vẫn còn cơ hội?”

Cô kinh hãi nhìn anh ta: “Đầu anh bị đứt dây thần kinh hay sao? Nghe không hiểu lời tôi nói?”

“Phong Nham”, một giọng nói lạnh lùng vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của họ.

An Tín giờ mới biết tên thật của Cash là Phong Nham, cũng là một kẻ đầu đất.

Bóng dáng Dụ Hằng chậm rãi bước ra từ sau rèm sân khấu, ánh trăng mờ vương trên mặt anh, lập tức cảm giác ngũ quan lập thể có chút lạnh lùng. Anh kéo cổ tay An Tín, lôi cô ra sau lưng, lạnh lùng nói với Cash đang đứng dựa tường: “Đừng có nhắm vào cô ấy! Ai cũng được, ngoại trừ cô ấy”.

Cash khoanh tay, ngậm điếu thuốc cười: “Người ta đã từ chối tình cảm của cậu rồi, cậu còn luyến tiếc không chịu buông tay làm gì”.

Dụ Hằng phớt lờ anh ta, quay người khẽ nói với An Tín: “Tiết mục sắp bắt đầu rồi, em đi trước đi”.

An Tín chỉ chờ có thể, giằng tay ra đi vào bên trong.

Sau lưng vẫn vang lên tiếng Cash cười nhạo: “Tôi đã nói rồi mà, cậu Fũe[?] cô ấy giữa chừng, cô ấy nhất định sẽ bay đi mất - cậu nhìn về trốn tránh cậu của cô ấy bây giờ mà xem, có khác gì lửa đốt chân mày — OK, OK, tôi biết cậu đại diện lực đẳng!8!, đừng coi thường cánh tay của tôi...”

[7] Bỏ

[8] Lực đẳng huyền đai: đẳng cấp trong võ karate

Cô đi càng nhanh hơn.

Phía trước đại sảnh dựng lên một sân khấu hình bán nguyệt, hai bên căng màn che nhưng thiên nga, nối với cửa ngách làm thành sân khấu tạm thời. Các cô gái của từng phòng ban đứng trên sân khấu tranh tài khoe sắc, từ talk show (9), đến cắt may thời toang, biểu diễn trên sân khấu chữ T,... tiết mục nào cũng đặc sắc, An Tín xem mà há hốc mồm.

(9) Hùng biện.

Tài năng, thật sự là quá tài năng. Cô không thể ngờ, những đồng nghiệp thường ngày bị bó buộc km mít trong bộ đồng phục lên sân khấu lại trở nên hoạt bát đến vậy, nhìn Trương Mỹ Nhã khoác áo lông chồn chẳng ăn nhập gì, diễn vai mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết đến là thành công, cô cười đến lú cả người.

Bi kịch rất nhanh đã đến.

An Tín đứng bên cánh gà sân khấu, đột nhiên từ trong màn sân khấu thò ra một bàn tay, không nói không rằng tóm cổ cô lôi ra sau sân khấu. Nữ tổ trưởng tổ khai thác của tổng bộ liên tục hét hò gì đó, cùng lúc đó cũng có rất nhiều người xông đến bên cạnh du thuyết (10), cô nghe một lúc, hiểu được đại khái vấn đề.

(10) Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Tổ khai thác không có tiết mục tham dự, bèn mời đoàn Dự kịch (11) của tỉnh đến diễn, diễn viên nam Dương Ngọc Xuân vừa gọi điện thoại, nói bị tắc đường không tới được... nhưng diễn viên nữ thì đã hóa trang xong xuôi ngồi đợi rồi, tiết mục tiếp theo là tới họ hát “Hoa Tường Hội”.

(11) Còn gọi là tuồng Hà Nam, là một trong những loại tuồng sân khấu có tầm ảnh hưởng nhất tại Trung Quốc, lưu hành ở khu vực tỉnh Hà Nam.

An Tín sống chết búa chặt khung cửa kêu: “Tôi biết mọi người muốn tôi làm gì rồi, nhưng mà!!! Dự kịch không phải cứ lôi đại một người lên là hát được đâu!!!”

Tổ trưởng lừ mắt ra hiệu, lập tức mấy bà chị xinh đẹp nhào lên, ba chân bốn cẳng lôi An Tín đến trước bàn hóa trang, thay đồ cho cô.

“Đợi đã, phải bó ngực cô ấy lại”. Một giọng nói dịu dàng cất lên.

An Tín vô cùng kinh hãi quay đầu lại. Một diễn viên nữ mặc váy màu hoa đào đứng cạnh đó, thân hình thon thả tựa nghiêng vào thành bàn, đang giơ hai ngón tay trắng ngọc ngà kẹp diều thuốc. Chỉ xét tướng mạo, thì trông rõ là dịu dàng.

An Tín ôm khư khư ngực, với cái vòng một 34C này của cô, còn bó vào nữa thì thành màn hình phẳng mất. “Để cho tôi chút đường cong đi mà, tôi không muốn làm thuốc cặp đầu”.

Nhưng trứng làm sao chọi được với đá. Tổ trưởng hạ lệnh một cái, An Tín liền bị người ta quấn chặt ngực lại, đến hít thở cũng trở nên khó khăn. Cô luyện hít thở lấy hơi dưới sự chỉ bảo của diễn viên nữ, mấy bà chị xinh đẹp bên cạnh nhanh chóng giúp cô thay phục toan.

Lúc lên sân khấu, An Tín lại bắt đầu thấy sợ. Cô búa chặt lấy cửa, thò đầu ra quan sát động tĩnh ngoài rèm sân khấu, nghe rõ mồn một tiếng khách khứa ồn ào náo nhiệt chờ đợi phía dưới.

“Đi thôi”. Tổ trưởng đẩy cô. Cô không nhúc nhích.

Đột nhiên một cú đập đống người hạ cánh xuống quả mòng đang vểnh lên của cô, cô đau khổ nhận ra, cô đã bị tổ trưởng tỷ tỷ bán đứng như thế đấy.

Ánh đèn treo trên đỉnh đuối theo bóng người trên sân khấu.

An Tín loạng choạng lao lên sân khấu, phía dưới lác đác vỗ tay, chào mừng tổ Dự kịch lần nữa cuối cùng cũng có người xuất đầu lộ diện rồi. Khóe mắt cô chỉ lướt thấy bóng người đông nghịt, đành liều một phen, thuận đà bị đá dít ra lại lao vào cửa ngách phía bên kia.

“Sợ chết mất thôi, sợ chết mất thôi”. An Tín lúi mủ xuống quạt lấy quạt để.

Tổ trưởng tỷ tỷ hùng hực khí thế bước đến: “An Tín! Đến cô rồi! Diễn viên nữ đã bực mình lắm rồi!”

An Tín bấu chặt khung cửa sống chết không buông, tổ trưởng nghiêng rằng, giơ chiếc giày gót nhọn bẩy phen, giáng thẳng xuống cái mòng be bé xinh xinh của cô đánh bụp một tiếng. Lần này dùng lực cực đại, cô bưng mòng xuyết xoa bị đá ra khỏi cửa.

Mũ của cô rơi ra, lăn tới trước sân khấu, bên dưới cười rộ lên.

Có thể suy ra, Ngọc Lang khô ngô anh tuấn trong Dự kịch lúc này bị cô gái xui xẻo là cô sấm vai, đã mất phong độ thì chớ lại còn gượng gạo, thêm vào đó là màn chào sân khấu với tạo hình kiểu chó nữa, đám khách quý chờ đợi cả buổi tối không bỏ lăn ra cười mới là lạ.

Trương Mỹ Nhã ở phía trước la lên “Nha đầu xướng tiểu sinh, soái ca sắm vai nữ nhân, diễn đi cho xem cái nào!”

An Tín kinh hãi tột độ, nằm bò trên sàn nhìn về hướng cánh gà. Chỉ thấy nữ diễn viên nhìn cô bó ngực khi này đang giở lan hoa chỉ [12], kéo ống tay áo, che mặt cười thẹn thùng.

[12] Ngón tay xếp thành hình hoa lan.

Hóa ra anh ta là đàn ông à! Nhưng anh ta đã xem hết cả show trình diễn nội y Hello Kitty của cô ở sau sân khấu mà!

An Tín gục xuống sàn nước mắt đầm đìa.

Một cơn gió sức nức mùi nước hoa ủa đến, diễn viên nữ chậm chậm tiến đến, dịu dàng thở thê: “Ngọc Lang, ôi Ngọc Lang, anh vẫn khỏe chứ?” đội hân giơ tay áo lên che miệng, giọng nói lại trở lại bình thường: “Ti vi màn hình phẳng 34 inches còn ép nữa là xong đấy”.

An Tín nhảy dựng lên, khom người nhặt mũ lên trước, phúi phúi bụi lên mũ, rồi hai tay đan nhau cho giấu vào tay áo thư sinh, cúi chào bên nữ: “Nương tử chó hoảng sợ, tiểu sinh đây xin có lời chào”.

Vở kịch chính thức bắt đầu.

An Tín trong vai Dương Ngọc Xuân không hề lúng túng, cô chấp tay sau lưng bước hai bước, đứng trước phong, khê lướt tay áo bên phải, cất tiếng ca: “Tình như thủy triều mùa xuân dâng trào, nước mắt ánh hồng hoa, mười năm khổ tương tư, nay triều hỷ tương phùng”.

Bên dưới tiếng vỗ tay như sấm dậy, xem ra cô ca rất thành công, khiến cho người không chuyên cũng nghe ra giọng điệu hả hê của Ngọc Lang, nhả chữ réo rắt, rất hợp với giai điệu trầm bổng du dương của điệu Đại Bản [13] — chỗ cần cao thì cô lên, chỗ cần thấp cô lại làm cho du dương, đều đặn, ít nhiều thể hiện được nội công của tiểu sinh trong Dự kịch.

[13] Phần tình tiết quan trọng trong vở kịch

Sau đó, phòng khác tiếp tục biểu diễn tiết mục ngẫu hứng. Mọi người được trận cười no nê, lại bắt đầu rảnh rang đi lại khắp nơi, lấy đồ ăn thức uống đầy chén đĩa, An Tín thay quần áo xong, đứng dựa cột uống nước tinh khiết, tiện thể nghe ngóng mấy mỹ nữ ở phía ngoài sân khấu vây quanh Dự Hằng nũng nịu. Gần đến thời khắc chuyển tiếp, micro phía trước sân khấu bỗng vang lên tiếng MC: “Mọi người chú ý, giờ chỉ còn cách phút giây quan trọng có mười giây, mời mọi người đếm ngược cùng tôi!”

“Mười, chín, tám, bảy,...”

Bùm một tiếng, từ trần nhà bung ra rất nhiều hoa, bay lên đầu khách khứa trong sảnh, ánh đèn cũng vụt tắt.

“Sao thế này? Sao thế này?” An Tín nghe có giọng nữ kêu yếu ớt trong bóng tối.

“Đứng yên”. Đây là giọng điềm tĩnh của Dự Hằng.

An Tín bước tới giữa sân khấu, nhờ chút ánh sáng xuyên qua từ sau màn sân khấu, vẫy tay gọi phía sau. Tám người bạn trong đội flasher ăn vận giống nhau nhanh chóng bước ra, vào vị trí, chờ ánh đèn bật sáng trở lại.

Một ánh đèn mờ mờ rọi lên sân khấu, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả người xem.

Trước sân khấu An Tín mặc sơ mi trắng vest đen, tay phải cầm một chiếc mũ đen, che trước toán. Tay toái cô đặt trên eo, cởi cúc áo vest, để lộ cả vạt hình chữ “Nhất” (一).

Tạo hình này có lẽ không xa lạ gì với những người tinh mắt.

Quả nhiên, Tiểu Thiện kêu lên: “Michael, là Michael Jackson!”

Tiếng kêu còn chưa dứt, hai ánh đèn khác cùng sáng lên, rọi lên người hai vũ công khác, đều là dùng hiệu ứng đèn mờ.

Từ loa vang lên tiết tấu nhịp trống mạnh mẽ, trên sân khấu An Tín cùng đội nhảy nhúc nhích vai, như đang truyền điện, từ đầu ngón tay toái rung tới tay phải. Bọn họ không cần nhìn rõ nhau, nhưng thân người vô cùng linh hoạt, xoay tròn cử động tứ chi, bắt đầu điệu nhảy vô cùng cuốn hút.

“Aaaa! Là “Dangerous” của Michael Jackson!: người tìm ra đáp án điệu nhảy.

An Tín cùng các anh chàng đẹp trai khác ăn vận giống hệt nhau, lấy mũ che nửa mặt phải, dịch chuyển từng bước chân theo tiết tấu dồn dập. Nhảy đơn thông thường không dễ nhìn thấy hiệu quả, nhưng chín người bọn họ dường như rất hiểu ý nhau, động tác chín người như một, xoay người cũng vô cùng đẹp mắt, làm rung động con tim khán giả phía dưới.

Khung cảnh nhất thời mất kiểm soát. Điệu nhảy “Dangerous” cứ tiếp diễn theo tiếng hò hét của đám con gái, đám nhân viên nam trẻ tuổi thì huyết sáo lạnh lạnh; đến cuối cùng, mọi người giơ tay lên cao hoan hô: “Thêm bài nữa! Thêm bài nữa đi!”

Một bài kết thúc, ánh đèn trong chớp mắt vụt tắt, chỉ còn một ngọn đèn xanh nhạt rơi trên chỗ người dẫn nhảy. An Tín bỏ mũ ra, quay gương mặt trắng ngần về phía dưới sân khấu, nhắm mắt thở hổn hển.

“Dành tặng Chính Nam”. Nhân khoảng trống lúc chuyển tiết mục, cô thốt ra bốn chữ rõ ràng.

Đám đông sau hồi sững sốt bắt đầu lác đác có tiếng vỗ tay. An Tín ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Chính Nam. Trên mặt cậu là cặp kính râm to đùng, nụ cười thấp thoáng nơi khóe môi, cô biết vậy là cậu hài lòng rồi.

Một màn vũ đạo vui vẻ đổi lại là cậu yên lòng rời xa, nghe nói, từ mai cậu bắt đầu lên đường tới Paris, tham gia Festival điện ảnh Pháp, những ngày tháng sau này, có lẽ cậu sẽ càng ngày càng xa.

An Tín đứng trong ánh đèn mờ mờ, cười với mọi người dưới sân khấu, mồ hôi lăn qua thái dương, phút giây này cô thấy rất vui.

24. Chương 11 Part 1

Chương 11: Sếp, anh có thể buông em ra không? Em thay ngựa mất quá đi mất

Đoàn khảo sát của Đông Tinh Hàn Quốc đến hẹn là tới. An Tín nghĩ đến hình ảnh đại diện cho Công ty Tam Khai, sáng sớm đã dậy chuẩn bị. Cô xẹt keo định hình lên móng tóc chỗ vãnh ra chỗ cụp vào, vén gọn bên tai, thay đôi giày cao gót, ngấm đi nghĩa lại trong gương kiểm tra bộ dạng OL (1) xem còn thiếu sót gì không, tin chắc là đúng mực rồi mới xách túi ra khỏi cửa.

(1) Office lady: quý cô công sở

Vào tiệm trà sữa tầng dưới công ty giúp đồng nghiệp lấy đồ uống sáng, một chàng trai chừng hai mươi tuổi đứng chắn trước quầy đang nói chuyện với cô em phục vụ, nói tiếng Hàn

“Cho tôi một cốc trà sữa”.

An Tín thấy cậu ta mặc bộ ple khá chảnh chu, cổ áo hơi mở, không thắt cà vạt, dải tai dưới mái tóc tía lớp gắn một hàng khuyên bạc. Phong cách ăn mặc của cậu ta đan xen giữa trang trọng và hợp thời, mặt mũi khá là trắng trẻo, thấy cô gái trong quầy phùng mang trợn mắt thổi bóng, cậu ta kiên nhẫn lặp lại.

An Tín và những khách hàng khác đợi phía sau.

“Can you speak Chinese?”, cô phục vụ đang nhai kẹo cao su hỏi.

Cậu nhóc đẹp trai cũng thức thòi đổi sang tiếng Hán lồm bồm: “Nếu cô nói chậm một chút, tôi có thể nghe hiểu”.

Cô phục vụ mặt lạnh băng nhìn cậu, nói: “Oh Can-Can-you-speak-speak-Chinese?”

“Ồ đây vị gì bán chạy?” Cậu nhóc xỏ khuyên đi thẳng vào chủ đề.

“Đu đủ”, cô phục vụ trả lời.

“Vậy chợ tôi một cốc vị đu đủ”. Cậu ta cuối cùng cùng quyết định.

An Tín nhìn về phía ngực cậu, đúng lúc cậu ta móc tiền ra trả. Đáng ngạc nhiên ở chỗ, cậu ta lôi ra một nắm nhân dân tệ, phần nhiều là đồng mệnh giá to, nhưng gom không đủ 6 đồng 8 hào tiền trà sữa, An Tín không đợi nổi nữa, bèn trả giúp cậu 8 hào. Cậu nhóc xỏ khuyên đuổi theo cô, nhét 6 tờ 5 hào vào tay cô, còn vỗ vỗ khắp túi: “Tiền lẻ của tôi đã đưa cả cho chị rồi, giờ tôi hết tiền lẻ rồi”.

An Tín nhìn cậu hồi lâu, rồi nói: “Cậu tự giữ lại dùng đi, tiền lẻ của cậu tôi không cần đâu”.

Bước vào đại sảnh công ty, Nguyễn Hoàng quần áo chỉnh tề đứng trên bục, tạo nên bức tranh sáng sủa. An Tín dặn dò lễ tân làm cho tốt nghi thức đón chào, rồi cùng ra đứng cùng anh. 9 giờ 10 phút, đội ngũ đôi bên tập trung trong phòng họp của Tam Khai, An Tín lướt qua một lượt, nhận ra đại diện phía Hàn Quốc có thể khái quát bằng một câu: 20,30,40. Ngoài nhân viên tiếp khách, đoàn khảo sát tổng cộng có bảy người, nổi bật nhất là ba người đàn ông, lần lượt đại diện ba tầng tuổi tác. Chú bốn mươi tuổi mặc bộ ple đen gầy gò, khá là nghiêm cẩn, mỗi lần nói chuyện đều phải gật một cái, nhằm tăng cường ngữ khí, An Tín gọi ông là “đồng hồ bấm giờ”, anh ba mươi thì mặt lạnh tanh, chẳng khác Dụ Hằng lúc nói năng thận trọng là bao, An Tín quý anh ta vào loại “mặt đơ”, sôi nổi nhất chính là cậu trai trẻ hai mươi kia rồi, cũng chính là cậu nhóc xỏ khuyên mua trà sữa đu đủ hồi sáng.

Nguyễn Hoàng đại diện Tam Khai nói lời hoan nghênh. An Tín chăm chú lắng nghe, cẩn thận dịch lại từng câu, trong quá trình cô diễn đạt lại, có cảm giác ba đại diện phía Hàn Quốc bên dưới ít nhiều nghe hiểu tiếng Trung, bởi khi Nguyễn Hoàng nhắc đến những từ quan trọng như “thi đấu điện tử”, “khai thác game Online”, “đại diện hình ảnh”, họ đều gật đầu, chỉ bác “đồng hồ bấm giờ” kia gật khá là đúng lúc thôi.

Đôi bên bắt tay luôn vào bàn bạc nghiệp vụ. Nguyễn Hoàng dùng PPT trình bày những thành tích nổi bật của Tam Khai trong ba năm gần đây, thể hiện hoàn toàn có thể đảm nhận công việc mà phía Hàn Quốc giao phó. Anh “mặt đơ” từ đầu đến cuối chỉ khoanh sửa đu đủ hồi sáng.

Nguyễn Hoàng đại diện Tam Khai nói lời hoan nghênh. An Tín chăm chú lắng nghe, cẩn thận dịch lại từng câu, trong quá trình cô diễn đạt lại, có cảm giác ba đại diện phía Hàn Quốc bên dưới ít nhiều nghe hiểu tiếng Trung, bởi khi Nguyễn Hoàng nhắc đến những từ quan trọng như “thi đấu điện tử”, “khai thác game Online”, “đại diện hình ảnh”, họ đều gật đầu, chỉ bác “đồng hồ bấm giờ” kia gật khá là đúng lúc thôi.

Đôi bên bắt tay luôn vào bàn bạc nghiệp vụ. Nguyễn Hoàng dùng PPT trình bày những thành tích nổi bật của Tam Khai trong ba năm gần đây, thể hiện hoàn toàn có thể đảm nhận công việc mà phía Hàn Quốc giao phó. Anh “mặt đơ” từ đầu đến cuối chỉ khoanh tay lắng nghe, lúc gần kết thúc bất thành linh hồi một câu: “Ngài Dụ Hằng của Quý công ty không đến sao?”

An Tín thót cả tim, biết thừa anh ta đang nói gì. Những đồng nghiệp khác đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Hoàng lại vô cùng bình tĩnh, anh “mặt đơ” nhướn mày hỏi lại lần nữa, An Tín triển khai nụ cười tám răng tiêu chuẩn, đáp: “Rất xin lỗi ngài, ngài Phác, Dụ tổng sức khỏe không được tốt, lúc sáng đã gọi điện nói anh ấy đang trong bệnh viện”.

“Thật là đáng tiếc. Tôi vì ngưỡng mộ tiếng tăm nên đến thăm”. Ngài Phác “mặt đơ” ôm cánh tay trước sau không buông, tư thế ung dung rập khuôn không thay đổi Nguyễn Hoàng nhìn An Tín, An Tín bảo đội mỹ nữ tiếp khách nhất loạt thay cả phê cho phía bạn, nhân khoảng thời gian trống mới nghiêng người giải thích cho Nguyễn Hoàng:

“Ngài Phác muốn nói tới cuộc thi thành tích điện tử ba năm trước. Khi ấy tôi đang du học ở Hàn Quốc, Dụ tổng đưa ra game Online “Thiên Ngoại Phong Thần”, lấy giải thưởng thông quan kích thích game thủ tiêu tiền, trong năm đó đánh bại game chiến đấu hàng đầu “Đột kích” của tập đoàn Hàn Quốc, giành giải thưởng giá trị tổng hợp của ngành thi đấu điện tử Châu Á, lần này họ nhắc tới game Online nhãn hiệu lâu đời, lại mang theo dự án game mới đến, nhất định là muốn ngấm ngấm khảo nghiệm Tam Khai, bởi chúng ta chẳng phải là nhãn hiệu hàng đầu mà tổng bộ đưa ra sao? Nói cách khác, chúng ta bắt buộc phải dùng thực lực chứng minh rằng mình có thể khai tốt thị trường Hàn Quốc, có thể họ mới nhượng quyền lại cho chúng ta”.

“Chúng mình thế nào?” Nguyễn Hoàn hỏi vào trọng điểm. cuộc thi thành tích điện tử ba năm trước. Khi ấy tôi đang du học ở Hàn Quốc, Dự tổng đưa ra game Online “Thiên Ngoại Phong Thần”, lấy giải thưởng thông quan kích thích game thủ tiêu tiền, trong năm đó đánh bại game chiến đấu hàng đầu “Đột kích” của tập đoàn Hàn Quốc, giành giải thưởng giá trị tổng hợp của ngành thi đấu điện tử Châu Á, lần này họ nhắc tới game Online nhãn hiệu lâu đời, lại mang theo dự án game mới đến, nhất định là muốn ngấm ngấm khảo nghiệm Tam Khai, bởi chúng ta chẳng phải là nhãn hiệu hàng đầu mà tổng bộ đưa ra sao? Nói cách khác, chúng ta bắt buộc phải dùng thực lực chứng minh rằng mình có thể khai tốt thị trường Hàn Quốc, có thể họ mới nhượng quyền lại cho chúng ta”.

“Chúng mình thế nào?” Nguyễn Hoàn hỏi vào trọng điểm. An Tín bình tĩnh đánh giá ba người đối diện: “Đánh bại từng người một. Từ thủ hạ của ba vị đại diện này, khiến họ phải tâm phục khẩu phục”.

Sau khi tan họp, Nguyễn Hoàn đưa đoàn khảo sát ra ngoài dùng cơm, cậu nhóc xỏ khuyên bỗng chạy lại, đâm sầm vào An Tín đang ôm giấy tờ. “Ui da cô ạ, cô còn tiền lẻ không? cho tôi mượn ít đi, cà phê cô cô khó uống quá, tôi thích uống trà sữa đu đủ”.

An Tín ngẩn ra một lúc, tìm khắp mọi nơi, đưa ra. “Cậu cầm cả đi, không cần trả lại”.

Chiều, Nguyễn Hoàn dẫn dò An Tín mấy chuyện, nói với cô lần này đến là tập đoàn gia đình, Đông Tinh phái họ đến khảo sát hiểu biết của Tam Khai đối với thi đấu điện tử, người quyết định thực sự là ngài Phác “mặt đơ” ba mươi tuổi kia, cũng chính là anh trai của cậu tiểu Phác xỏ khuyên tai.

An Tín hiểu ý nói: “Vậy để tôi đi đón Dự tổng, ngài Phác kia khoan tay nguyên cả ngày trời, e là phải thấy người anh ta mới chịu buông ra mất”.

Nguyễn Hoàn gật đầu: “Phiền cô rồi”.

An Tín đi được vài bước lại quay đầu lại: “Giám đốc Nguyễn, tháng trước tôi giành giải trong dịp kỷ niệm thành lập công ty, anh cũng nên thực hiện lời hứa đi thôi”.

Anh cười gượng gạo: “Tôi đồng ý với cô, cùng Tiểu Thiện bắt đầu lại từ đầu”.

Cô thỏa mãn nhắm bệnh viện thẳng tiến.

Dự Hằng ngồi trong phòng truyền dịch tầng hai bật đèn đọc báo, quần áo gọn gàng sạch sẽ. Canh bên tay đặt một cốc giấy, hơi nóng thẩm ra ngoài, nhìn theo đường nét nhìn nghiêng thân người, cốc giấy kia còn nóng hơn anh một chút.

“Dự tổng”. An Tín bước đến cạnh anh, khẽ gọi.

Dự Hằng nghe tiếng gọi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thoảng bừng lên, cả thân người như được gió xuân làm tan băng giá, sinh động hẳn lên. “Muốn anh qua đó?” Anh cười nói, như hiểu hết mọi chuyện.

Cô lựa những vấn đề chính nói qua một lượt, ánh mắt anh cứ dừng lại mãi trên mái tóc là lượt của cô, nhìn đến độ cô thấy mất tự nhiên.

“Anh vẫn khỏe chứ?” An Tín cúi người hỏi han, cô lo lắng vì đúng lúc đặc biệt thế này, anh lại bị dị ứng.

Dự Hằng nhân cơ hội giơ tay vuốt buột mái tóc xoăn đã dài ra chút ít của cô: “Thế này anh không quen lắm”.

Cô đứng thẳng người dậy, quay sang nhìn từng giọt dung dịch tí tách chảy, đợi túi dung dịch cạn tới đáy.

Trong yên lặng, anh khẽ nói: “Em không muốn biết vì sao anh lại ở đây à?”

Cô không đáp.

Dự Hằng thở dài rất khẽ, cụt hứng ngồi dựa vào ghế sofa, An Tín cụp mắt liếc sang, qua mái tóc cắt ngắn gọn gàng của anh, và đôi môi mím thành đường con rõ ràng.

Vẫn may, còn chưa toát mồ hôi. Điều đó chứng tỏ không phải là bị dị ứng.

Dự Hằng quay sang nhìn cạnh người, giơ tay về phía An Tín, An Tín theo phản xạ lùi lại một bước.

Tay anh cứng đờ dừng lại giữa không trung “Em thấy rồi đó, em giờ đang rất ghét anh, không đơn giản là sợ làm anh dị ứng nữa rồi. Anh tìm đủ lý do hện em ra ngoài, em đều thoái thác là bận việc, đến Tiểu Thiện muốn em làm thư đồng em cũng từ chối, khi ấy anh đã nghĩ, có phải vì em từng bị anh chặn ở ngoài cửa, nên ngại không đến nhà anh nữa, cho nên mới ép anh như thế. Sau anh mới nhận ra, không phải là em ngại, mà là đã tính bỏ rơi anh thật rồi”.

Cô khó khăn mở miệng: “Không phải như vậy...”

“Vậy thì là như thế nào, An Tín?” Dụ Hằng bỗng nhiên quờ tay ra, kéo cô vào lòng, dùng một tay siết chặt lấy eo cô. Cô định vùng ra thì thấy túi dịch đang truyền chao đảo muốn đổ, đành bất lực đứng yên.

“Anh biết em sẽ không đến gặp anh, cho nên anh chủ động đến viện, đợi tới lúc em cần anh, như thế em sẽ tự tìm đến”. Anh ngả đầu vào ngực cô, khẽ sát sạt, như sợ cô đột ngột tan biến mất.

An Tín lúng túng giơ cao cánh tay, cất tiếng ho: “Sếp à, anh có thể buông em ra không? Em thấy ngứa quá đi mất”.

Lúc hai người từ viện tới khu nghỉ dưỡng đã là 7 giờ 40 phút, trong thời gian Dụ Hằng yêu cầu về nhà thay quần áo, An Tín ở lại trong xe, quả nhiên không theo đuôi vào cửa. Dụ Hằng trong bộ dạng tươi mới trở lại xe, An Tín đã trở lại về tự nhiên thường ngày.

“Anh đã hết sốt chưa?”

“Không có gì nghiêm trọng”. Anh đáp ngắn gọn, “Yên tâm, không phải là dị ứng”.

Đến khu nghỉ dưỡng, đỗ xe xong xuôi, Dụ Hằng bỗng lấy tay phải giữ đầu An Tín, cánh tay trái lấy sức ôm chặt eo cô, ép cô vào thành xe. An Tín nhất thời bấn loạn, chân vấy bó trên người không tiện vùng vẫy, có điều anh không làm gì cả, chỉ cứ thế ôm cô, lấy trán mình cọ vào trán cô, truyền sang mùi hương bạc hà dịu dịu tẩm xông còn vương lại và hơi ấm của cái đầu ngây ngất sốt, rồi trầm giọng: “An Tín, bảo vệ trong nhà anh đều thay cả rồi, em vẫn không chịu vào sao”.

An Tín bất chợt sát lại gần, mặt đỏ trắng lẫn lộn, thần sắc vô cùng bối rối. Cô khó khăn lắm mới cất được tiếng: “Không cần...”, anh đã buông cô ra, bước trước một bước vào cổng đại sảnh chờ ánh đèn.

Trong phòng nghỉ, những ai cần có mặt đều đã hội đông đủ. Ba người đại diện lần lượt chiếm cứ sô-pha, Nguyễn Hoành dè dặt ngồi cùng họ, An Tín theo sau Dụ Hằng vào hội sofa, cất tiếng giới thiệu trước: “Đây là ngài Dụ Hằng, là sếp tổng của chúng tôi”.

Dụ Hằng cúi người cầm chai Whisky, rót nửa cốc thủy tinh, đầu tiên chạm cốc với Đại Phác: “Thứ lỗi vì muộn thế này mới tới được”. Anh nói bằng tiếng Hàn, An Tín cũng không còn lạ lắm nữa. Nguyễn Hoành đứng dậy, nói: “Sức khỏe anh không tốt, để tôi thay mặt anh”. Dụ Hằng vuốt vạt áo vest, mỉm cười: “Để tôi chịu phạt một ly”, nói rồi ung dung uống cạn.

Anh vẫy gọi An Tín ngồi xuống sofa đơn cạnh mình, quay sang, giữ khoảng cách thích hợp với Đại Phác, bắt đầu trò chuyện.

An Tín chăm chú lắng nghe, chú ý đến cánh tay khoanh tròn cuối cùng cũng thả ra, thở phào nhẹ nhõm. Đại Phác với sếp một đôi câu chưa đề cập đến công việc quan trọng, kẻ lâu la là cô nghe mà sốt hết cả ruột.

Hai người họ nhắc đến trượt tuyết ở Chamonix (2) rồi cùng mím môi, nở nụ cười vui vẻ. Cách nhìn và sở thích của họ chắc là giống nhau, An Tín ngộ ra, cô mời Dụ Hằng đến thực sự là quá chính xác.

(2) Pháp.

Nếu không có gì bất ngờ, sếp có lẽ sẽ trị được Đại Phác.

Cô yên tâm quay đi, cười với Mr. Kim đang ngồi lặng lẽ thưởng thức rượu, Nguyễn Hoành dẫn tiểu Phác đi chơi điện tử, chỉ lo Mr. Kim không ai chăm sóc, cô biết phải làm thế nào.

Khi hai người bắt đầu trò chuyện, con người bảo thủ như Mr. Kim đa phần nói chuyện lịch sử. Ông ta cất lực ca tụng truyền thống tốt đẹp của Đại Hàn Dân Quốc, thể hiện tính ưu việt chủng tộc không gì sánh bằng hết như ông cậu Mẫn Chính Xương của An Tín. An Tín nhẩn nại hàn huyên cùng ông ta, cô chủ động kể chuyện của mẹ.

“Mẹ tôi tên Mần Tú Trân, năm 1980 bị quân cảnh giới nghiêm Gwangju (3) đánh vỡ đầu, hành vi có phần mất kiểm soát, ông ngoại đuổi bà ra khỏi nhà. Bố tôi kết hôn với bà, đưa bà về Trung Quốc, chăm sóc bà suốt hai mươi năm qua. sếp tổng khu vực Châu Á Thái Bình Dương lần trước tới Dự Thần, ngài Mần chính là cậu tôi”.

(3) Một thành phố của Hàn Quốc.

Quả nhiên, vừa nhắc đến chữ mẹ, vẻ mặt Mr. Kim lập tức biến sắc, dường như rất hứng thú với gia cảnh nhà cô. “Cô đang nói đến Mần Tú Trân - có phải con gái độc nhất của chủ tịch tiền nhiệm Đông Tỉnh, Mrs. Trân?”

“Đúng vậy”.

An Tín ngồi mà run run, cô cố gắng trấn tĩnh lại, không để người khác nhận ra. Nếu không vì đơn hàng này, cô đâu cần mang chuyện nhà bày ra thế này. Bí mật mẹ là bệnh nhân tâm thần cô và bố đã giấu bao năm rồi.

Một bàn tay ấm áp phủ lên tay cô, như bao bọc che chở. Lòng bàn tay Dự Hằng rất yên ổn, chỉ áp xuống ba giây là rời ra, lại khiến cô thôi run rẩy một cách thần kỳ.

Không khí lúc tàn tiệc không tệ như cô tưởng tượng. Dự Hằng dẫn dắt màn sau rất khéo. Trước lúc xe riêng đón khách đưa về khách sạn đã định sẵn, Đại Phác còn bắt tay Dự Hằng, cười nói gì đó.

“Lại đây, anh đưa em về”.

An Tín đứng đơ một mình trước đại sảnh, Dự Hằng đón lấy chìa khoá xe, ôn tồn nhìn cô: “Đến đầu đường anh sẽ để em xuống”.

Vừa vào trong xe, cô không còn thấy lạnh nữa. “Chuyện tối nay...”

“Không sao”.

“Chuyện đơn hàng đó...” “Chắc không có vấn đề gì”.

Anh nghiêng người nhìn mặt cô, bật cười: “Không cần căng thẳng như thế, dù em có làm gì, cũng có tổng bộ đứng sau hậu thuẫn”.

An Tín không biết nói gì, ngoài câu cảm ơn. Dự Hằng lại nói tiếp: “Nhìn bộ dạng nhăn trán nhú mày của em kia, lẽ nào là không tin anh?”

Vai trò chủ nhà do anh nắm giữ từ đầu đến cuối, cô vội vã đáp: “Không phải, em rất tin tưởng anh, càng tin hơn vào thực lực của tổng bộ”.

Dự Hằng đột ngột phanh xe, dừng dưới bóng cây đang đung đưa ven đường. Không gian trong xe có hạn, biên độ thoái lui của An Tín cũng có hạn, anh còn chưa nghiêng người lại gần, cô đã căng thẳng đến thổ dốc, nắm chặt hai nắm tay.

“Anh định làm gì?” Cô lấp ba lấp bắp, ngoảnh mặt đi, ráng chịu luồng hơi thổi ra phả vào gáy, đầu đập cái bịch vào cửa kính xe.

Gương mặt điển trai của anh kề rất gần, như đang quan sát phản ứng của cô. Cô càng căng thẳng hơn, anh đột nhiên thu lại cảm giác đè nặng ở nửa thân trên.

“Anh hình như đang sốt”. Anh nói lỏng cà vạt, tựa vào ghế.

“Vậy đổi để em lái cho”.

Dự Hằng không động dậy, dáng vẻ ngửa mặt tựa ghế cực kỳ mệt mỏi, trong xe không một âm thanh, chỉ có ánh sáng mờ hồ ngoài cửa sổ rọi vào, tĩnh lặng đến nghẹt thở. An Tín bất an vùng dậy, ngửa tay bấm khóa cửa, anh lại lên tiếng: “Em có tin là anh không có gì với Lan Nhã không?”

Hóa ra anh nghe được đoạn đối thoại tối hôm kỷ niệm thành lập giữa cô và Cash. Nhưng tin hay không thì có ích gì chứ? Cô chỉ có thể đáp: “Đều là chuyện đã qua rồi. Cứ để em lái xe cho”.

“Trả lời anh!”, anh nhấn mạnh giọng.

Cô dứt khoát có sao nói vậy: “Tin, nhưng đối với em chẳng có ý nghĩa gì cả”.

Anh lặng đi trong giây lát. “Em thật sự không cho anh cơ hội?”

“Chắc anh cũng biết, em rất tôn trọng mẹ em, cũng rất yêu bà..

“Cho nên em chọn bà, không dám làm bà kích động? Ý em là - bác gái mới là vấn đề ngăn giữa chúng ta?”

An Tín không biết làm sao mới có thể xua tan ý nghĩ quay lại với Dự Hằng, nhẩn nại giải thích một lúc lâu với anh. Dự Hằng lạnh lùng nhìn cô, như thể nhìn một ông đạo diễn đang dàn dựng câu chuyện cười không thể cười nổi. Cô nói đến khô cả miệng, sau đành bỏ cuộc, mở cửa bước ra ngoài. Dự Hằng đã lường trước từ lâu, vội nắm lấy tay cô, thoáng cái kéo cô trở lại.

“Cho anh chút thời gian, anh sẽ xử lý xong chuyện này”. Anh kéo cô vào lòng, làm môi ấm nóng đã áp xuống, manh mẽ quả quyết không cho cô có cơ hội vùng thoát.

Cô thẹn đỏ cả mặt, ra sức giãy giụa: “Anh buông ra, anh buông ra, còn không buông là em hét...”

Dự Hằng bỗng cúi đầu, cắn chặt môi An Tín. Câu nói dang dở của cô lẫn lộn giữa môi và răng, mùi hương mê muội quấn bên người, phả vào mặt vị mát rượi, cô ngây ngất mất dần cảm giác phương hướng.

Sự trần trở nồng nhiệt trên môi bỗng trở nên dịu dàng, như thể nhận ra sự mệt mỏi không còn sức kháng cự của cô. Cô bị động yếu đuối trong vòng tay anh, cảm thấy hổ thẹn vì chính mình bị nộ hôn mê hoặc, không còn nghi ngờ gì nữa, kỹ thuật hôn của anh thành thạo hơn cô, cô chỉ còn nước để mặc cho anh điều khiển.

Dự Hằng hơi dịch môi ra một chút, An Tín liền cất tiếng gọi mơ hồ: “Không.. .a”, anh lại nhanh chóng cúi đầu, lần này hôn cho cô không còn sức chống đỡ.

Đến lúc anh buông ra hoàn toàn, cô đã ở vào trạng thái hai môi mọng đỏ không nói nên lời.

An Tín nhân lúc Dự Hằng quay sang mở cửa xe, co cẳng chạy về hướng đường Tinh Tinh. Nhưng cô quên mất rằng hôm nay mình mặc váy bó, mới chạy được ba, bốn mét, cô đã vấp giày cao gót, cũng may cô nhanh tay nhanh mắt, bám được vào cái cây cạnh đó.

Cô vội vàng cởi giày, cầm trong tay, chuẩn bị chạy nước rút 100 m. Dự Hằng người cao chân dài, chỉ mấy bước đã chặn trước mặt cô, túm cổ áo khoác ngoài của cô. “Em vội gì chứ, anh đưa em về”.

Cô bị anh nâng lên giữa không trung, như khoác chiếc áo da gấu túi, cúc áo có nguy cơ bung ra. Cô nhìn xuống mắt anh, hốt hoảng kêu lên: “Thả em xuống, thả em xuống, em không chạy nữa”.

Dự Hằng buông lỏng cánh tay, bế ngang người cô, nhồi cô vào trong xe, ung dung lái đi, cho đến đầu đường.

“Chúc ngủ ngon, đợi anh quay lại”. Anh nâng cổ áo cô, kéo cả thân hình đang đỡ đỡ của cô đến bên miệng hôn một cái, xoa đầu cô cười, rồi xoay người cô lại, đẩy cô đi về phía trước.

Cô cuối cùng cũng tỉnh lại, chạy một mạch.

Thở hồng hộc chuồn vào phòng ngủ, bố gõ cửa mấy cái, nói: “Con gái à, hôm nay cậu Phong Nham kia đến nhà mình, nhờ bố viết ột bức hành thư”.

An Tín vội vàng mở cửa, thò đầu ra hỏi: “Cash đến ạ? Anh ta không sợ mẹ lấy chổi quét anh ta ra khỏi cửa sao?”

Bố cười khà khà: “Phong Nham rất lễ phép nhé, bà xã bỏ lại một tách trà rồi đi xem tivi, không quan tâm đến việc của bố và cậu ta”.

An Tín thò cổ ra ngó nghiêng gương mặt quá ư là “đôn hậu” của bố, cảnh giác hỏi: “Không phải tên Cash kia lại nói chuyện kỳ quái gì đấy chứ? Lừa bịp được cả bố lẫn mẹ rồi?”

Bố cười hàm ý sâu xa như hồ ly: “Cậu ấy nói thẳng với bố là muốn theo đuổi con, bố đồng ý rồi”.

Lập tức trong phòng bùng lên tiếng hét thất thanh: “Cái gì cơ?”

Cash xuất hiện ở Tam Khai đẩy lên một trận phong ba không lớn cũng chẳng nhỏ.

An Tín lúc ấy đang cầm báo mẫu đối chiếu với tranh tuyên truyền ở tầng một, Tiểu Thiện kéo kéo tay áo cô nói: “Chị xem kìa, có một anh đẹp trai đang đến, cứ nhìn chị cười kìa kìa”.

Có bóng người màu nhạt từ ngoài cửa kính bước vào, Phong đại công tử muốn theo đuổi cô nàng tóc xoăn trong tín đồn mấy ngày nay cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Khóe miệng anh nở nụ cười vô cùng kín kẽ, lại thêm bộ ple màu xám bạc cắt may vừa vặn, một vẻ Yuppie (4) sắc sảo không che giấu ủa ngay vào mặt người đối diện.

(4) Yuppie: tổ hợp của những từ ừ ông tiếng Anh: Young (trẻ), Urban (sản phẩm của thành thị), Professional - Pro(có đẳng cấp), Hippie (thích nổi loạn).

An Tín từng lĩnh giáo sự xấu xa của anh ta, nhìn mà coi như không thấy vẻ hiền lành ngụy tạo của anh, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Cash hào phóng đón nhận ánh mắt dò xét từ tứ phía, đi thẳng đến cạnh An Tín, cười nói: “Sắp hết giờ rồi đúng không? Lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm”.

Con người này đúng là tự nhiên như ruồi, An Tín không tìm được oán thâm một câu, từ chối đề nghị của anh ta.

“Tôi đợi em”. Cash làm như không nghe thấy, bước đến ngồi vào sofa cạnh đó, cầm báo đọc, điệu bộ như kiên quyết đưa cô đi ăn trưa bằng được.

An Tín quay người đi lên tầng, Tiểu Thiện kéo tay áo cô, bất bình nói: “An Tử, chị không thể làm thế được, nhân lúc anh em vẫn nhà mà đi yêu đương vụng trộm ”

Do ba hôm nay lan truyền có chàng thể gia công tử xuất thân phi thường đang theo đuổi An Tín, lại thêm chuyện Cash thắp từng cô ra ban công hôm kỷ niệm thành lập Dục Thần, hai người không hề trốn tránh quần lấy nhau, người ngoài nhìn vào, thì họ chính là “thân mật giữa những người yêu nhau”.

Giờ đối diện với ánh mắt chất vấn của Tiểu Thiện, An Tín có trăm cái miệng cũng không biện bạch nổi. Cô chỉ còn nước đánh trống lảng: “Dụ tổng đi đâu rồi?”

“Australia”. Tiểu Thiện mếu máo, “Chỗ mẹ em ở, anh em vốn toàn từ chối bạn gái mà mẹ nhắm cho, làm cho Từ Hy Thái Hậu là mẹ long nhan đại nội, thề rằng có chết cũng không qua lại với anh ấy nữa. Nhưng không ngờ lần này anh em lại đi tìm bà, em cũng hơi lo hay anh ấy đã chịu thỏa hiệp, trở về bàn chuyện cưới xin với Từ Hy rồi”.

An Tín nhớ lại câu “Đợi anh về” của anh, cũng chưa biết quyết định ra sao.

Mấy ngày sau đó, Cash không hề né tránh sự có mặt của Tiểu Thiện, triển khai tấn công An Tín bằng sự dịu dàng. An Tín từ chối nhận hoa hồng, anh ta liền gửi tặng hoa giấy thủy tinh đẹp tinh xảo, trang trí phòng viết chữ của cô như là căn phòng kẹo ngọt. Nếu cô từ chối lời mời của anh, anh bèn lấy danh nghĩa cô gửi tặng trà và bánh ngọt tới từng nhân viên nữ của Tam Khai, khiến họ nhao nhao theo giặc, nhất loạt chạy sang nói giúp anh.

“An Tử cậu đồng ý đi còn gì nữa, chàng hữu tình thiếp vị giá (5) , mau trối anh ta lại, sau này ngày ngày có thể sai khiến anh ta đem trà chiều tới, tiện thể cho chúng tôi hưởng phúc với”.

(5) Chàng có tình cảm, thiếp chưa gả.

25. Chương 11 Part 2

An Tín đuổi hết bọn họ ra ngoài.

Tiểu Thiện còn căng thẳng hơn cả cô, chốc chốc lại tới cạnh cửa.

An Tín thấy Tiểu Thiện đứng tựa cửa lù lù bất động, thở dài nói: “Tiểu Thiện em không mệt sao? Ngồi xuống uống cốc nước quả nào?”

An Tín hiểu Tiểu Thiện đang lo lắng điều gì, đến ngay bản thân cô cũng không thể tưởng tượng nổi. “Phong Nham hoặc là đầu óc có vấn đề hoặc là đang đùa giỡn, tuyệt đối không thể là thích chị được, Tiểu Thiện em yên tâm đi, không cần canh giữ chị kỹ thế đâu”.

Tiểu Thiện quay sang chớp miệng: “An Tín sao chị phải coi thường mình thế? Chị rất dễ thương, tính tình lại tốt, đàn ông bình thường đều thích tupe con gái ngoan hiền như chị mà!”

An Tín không thể không cúi đầu nhìn xuống người mình, tìm khắp nơi xem chỗ nào là dễ gần dễ thương như Tiểu Thiện nói, tìm cả nửa ngày xong đành tuyên bố bỏ cuộc. “Chị có chỗ nào là con gái ngoan hiền chứ, chị còn trèo tường ngay trước mặt Phong Nham cơ mà”.

Tiểu Thiện lao đến như một cơn gió, bắt cô kể lại chuyện trước đó.

An Tín kể lại chuyện hợp tác với Cash dự tiệc, và cả sự sẵn sàng anh ta dành cho cô. Tiểu Thiện nghe xong trầm ngâm suy nghĩ: “Phong Nham đối xử với chị đúng là không tồi, em thay mặt anh em cảm thấy có nguy cơ”.

Bây giờ tới Cash thành công mời An Tín và Tiểu Thiện cùng đi ăn tối. Trong nhà hàng, anh tỉ mỉ chu đáo giúp An Tín sắp bộ đồ ăn và thức uống, nhân tiện cũng khen ngợi Tiểu Thiện xinh đẹp nho nhã lại phóng khoáng. Tiểu Thiện nghiêng đầu nhìn anh ta gợi chuyện với An Tín, trong mắt ánh lên cái nhìn thận trọng.

Cash quay sang cười: “Cô Nhiếp nhìn tôi thế làm gì? Tôi theo đuổi An Tín là được bác An gật đầu đồng ý hẳn hoi đấy”.

Tiểu Thiện bĩu môi, đánh mắt sang chỗ khác.

Tối về Tiểu Thiện quán lấy An Tín, không cho cô về nhà. An Tín không biết làm sao đành nhờ Cash đưa họ đến cổng khu nhà Dục Hằng trước, khuyên Tiểu Thiện về tắm rửa rồi đi ngủ.

Tiểu Thiện không nghe, mặc nguyên bộ váy màu trắng nhìn chằm chằm cô, đôi mắt trong veo ngập tràn bi thương.

Cuối cùng An Tín phải đầu hàng, người nhất quyết không bước vào cổng khu nhà Dục Hằng là cô đành miễn cưỡng vào thư phòng, kể chuyện cho Tiểu Thiện nghe. Tiểu Thiện sống thiếu sự quan tâm, thích mơ mộng viễn vông, còn cô vừa hay nhậm chức bầu bạn kiêm thư đồng, thỏa mãn đủ kiểu hiếu kỳ của cô chủ nhỏ.

Thứ An Tín đọc đầu tiên trong nhật ký tập tranh vẽ của mình là: “Hôm nay là buổi thứ hai của lớp thiếu niên, tôi vừa tròn mười hai tuổi. Trong lớp cả lớn cả nhỏ tổng cộng có mười người, các bạn trông đều rất xinh đẹp. Giáo viên mặc đồng phục, trong tay cầm một quyển sổ điểm danh, lúc gọi đến tôi tôi liền đáp “Có”. Thầy nhìn tôi một cái, rồi hỏi “Em là nam hay là nữ?”, tôi méo miệng không vui, bạn bè xung quanh đều phá lên cười. Một nam sinh mắt sáng long lanh nói, “Báo cáo thầy, An Tín là nữ sinh ạ”, sau này tôi mới biết cậu bạn đó tên là Phong Nham, là lớp trưởng lớp chúng tôi. Lớn hơn hết thầy lũ chúng tôi, đã mười sáu tuổi rồi, học hành bài vở đều xếp thứ nhất, Phong Nham chẳng phải là Cash bây giờ sao? Hóa ra anh ta là bạn cùng học trước đây của tôi ư?”

“Chị bây giờ mới nhớ ra anh ta à?” Tiểu Thiện nói giọng buồn buồn, “Tập tranh vẽ này anh em đã xem qua từ lâu rồi, anh ấy đã biết chị và Phong Nham có “tình đồng môn” rồi, chị không cần phải tỏ vẻ cố nhớ lại đâu”.

An Tín nhìn bộ dạng âu sầu của cô bé, đang nghĩ có nên kể cái gì đặc biệt không, thế là buột miệng hỏi luôn: “Vậy em có biết trong cuộc khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương (6), người nổ phát súng đầu tiên là ai không? Các đáp án lựa chọn gồm: A. Hoàng Hưng; B. Tống Giao Chi; c. Tôn Văn; D. La Phúc Tinh”.

(6) Khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương diễn ra ở Quảng Châu (Trung Quốc) năm Tân Hợi (1911) nhằm lật đổ nhà Thanh do Trung Quốc Đồng minh hội tiến hành, dưới sự lãnh đạo của Tôn Trung Sơn và Hoàng Hưng.

Tiểu Thiện chớp chớp hàng mi dài, ủ rũ đáp: “Không biết, đổi câu khác đi”.

“Trong cuộc khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương, người nổ phát súng đầu tiên là ai không? Các đáp án lựa chọn gồm: A. Hoàng Hưng; B. Tống Giao Chi; c. Tôn Văn; D. La Phúc Tinh”.

“Trong cuộc khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương, người nổ phát súng đầu tiên là ai không? Các đáp án lựa chọn gồm: A. Hoàng Hưng; B. Tống Giao Chi; c. Tôn Văn; D. La Phúc Tinh”.

Tiểu Thiện bỗng nhảy dựng lên, đuổi đánh An Tín, An Tín cười ha ha nói: “Có phản ứng rồi đúng không, em thế này dấu sao cũng hơn là ủ rũ mặt mày”.

Vì Tiểu Thiện cứ quẩn lầy An Tín không để cô đi, An Tín bị ép phải ngủ lại nhà Dụ Hằng. Hai người tắm bồn xà phòng, mặc bộ đồ ngủ hoạt hình y chang nhau, mặt đối mặt chơi bài tarot.

Trước khi ngủ, Tiểu Thiện nhắc đi nhắc lại với An Tín: “Phòng ngủ cho khách đều chưa quét dọn, chị vào ngủ ở phòng của anh em vậy, dù sao anh ấy cũng không có nhà”.

An Tín xua tay: “Thế không ổn, không ổn, chị nghỉ tạm trên sofa là được rồi”.

Tiểu Thiện đột nhiên nổi giận, mắt đỏ hoe: “Chị ghét bỏ anh em đúng không?”

An Tín vội vàng hối lỗi: “Được rồi, được rồi, chị ngủ là được chứ gì”.

Nhưng Tiểu Thiện vẫn không chịu buông tha cô, còn quay sang hỏi, vẻ rất tò mò: “An Tử, đáp án của câu hỏi kia rốt cuộc là gì?”

An Tín cười phá lên ha ha: “Đáp án của ba câu đều là A, bởi trong sách của Nhà xuất bản giáo dục có một câu - Hoàng Hưng giơ súng lên trời bắn ba phát, mở màn cuộc khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương!”

Tiểu Thiện vợ gôi ôm, An Tín lập tức nhảy tót lên gác, chạy tót vào phòng ngủ của Dụ Hằng.

Đây là lần đầu tiên An Tín tiếp xúc gần như thế với không gian riêng của Dụ Hằng. Người đàn ông cô thầm yêu hàng ngày đều đóng bộ ple cắt may vừa vặn, kết hợp với cà vạt màu sắc thích hợp, càng nhìn càng thấy bổ mắt. Cổ áo, tay áo, chất liệu trước nay chưa bao giờ thấy có tỳ vết nào, không sút chỉ, không lạc mode, tính tế đến độ hoàn hảo. Giờ tuy anh không có ở đây, cô vẫn cảm nhận được mùi hương quen thuộc lan truyền khắp bốn phương tám hướng.

Phòng ngủ rất rộng, sàn nhà và gạch lát màu nhạt, làm nền cho chiếc giường to rộng giữa phòng như bậc đế vương. Ga trải giường và gối đều chọn màu xanh đậm, gần với màu đen, đường kẻ chìm toát lên vẻ nam tính rắn rỏi, như tính khí mạnh mẽ của chủ nhân.

Bước vào phòng chứa đồ cạnh đó, là tủ đựng quần áo và giá giày cùng bộ, lần lượt bày biện áo sơ mi, áo khoác ngoài các màu và giày dép đủ kiểu. Cà vạt và đồng hồ được xếp thành lớp trong các ngăn kéo, vô cùng gọn gàng sạch sẽ, cũng sắp theo bộ. Cô mặc sức ngắm nghía một lượt, chỉ riêng những hoa văn mà cô không gọi được tên đã có bảy, tám loại, không thể không âm thầm tặc lưỡi. Trước khi thật sự tiếp xúc với con cháu thế gia, cô trước sau vẫn cho rằng giàu có N đời không phải công tử đào hoa thì cũng là kẻ giá áo túi cơm (7), rất hiếm người chú trọng đến cách ăn mặc của mình.

(7) Vô tích sự.

Hôm nay thì cô nhận ra mình nghĩ sai rồi, chủ nhân của phòng ngủ trước mắt cô đây không phải, Cash mà cô từng tiếp xúc cũng không phải.

Ít nhất bọn họ đều có trình độ.

An Tín cũng biết hành động mở cửa tủ âm tường thiết kế riêng trong phòng chứa đồ là thiếu ý thức, nhưng cô không làm được.

Trong căn phòng ngủ ngập tràn mùi vị đàn ông thế này sao lại có một Sticker hình cừu dán trên tủ âm tường chứ?

Đập vào mắt cô là một đồng tranh màu và áp phích cổ trang NPC, An Tín giở kỹ xem một lượt, nhận ra toàn là những tác phẩm trong ba năm qua của cô — từ chiến lược khắc phục khó khăn phát biểu trên báo mạng ba năm trước, ảnh đoạt giải của tạp chí điện tử hai năm trước, đến áp phích tuyên truyền game online sáng tác năm nay, có thể nói, tài liệu thu thập còn chi tiết hơn cả cô.

Phía dưới tủ âm tường để mấy con búp bê đầu xù, cũng là tác phẩm do cô thiết kế làm tặng phẩm gửi các em nhỏ, đến cừu QQ mà cô thích cũng có mặt. Cô nhớ mớ lông xù trên đầu cừu QQ chính là phỏng theo kiểu tóc của cô, để COS cho đẹp, cô dán lên toàn những vật liệu đặc chế.

Cừu QQ đội mớ tóc ngắn tương tự như cô, lặng lẽ đứng ở ngăn dưới. Của cô là mớ tóc xoăn vĩnh màu đen 15cm, của nó là mớ lông mềm màu trắng một cm.

Cùng tình chất, cùng kiểu dáng.

Khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

An Tín ngây ra tại chỗ, mang máng nhớ lại lời Dụ Hằng từng nói: Nhà anh chỉ có búp bê, đáng yêu hết như em vậy, em có muốn đến xem không? Cô hỏi là búp bê kiểu gì, anh đáp: Cừu QQ, tóc xoăn xoăn, khi cười còn có hai lúm đồng tiền.

Tối hôm anh đi dạo phố cổ cùng cô, cũng đã nói: Để có tiếng nói chung với em, anh đã phải âm thầm cố gắng rất nhiều, không chỉ chuyện này, anh còn thu thập cừu QQ mà em thích, muốn tìm ra điểm chung giữa em và nó...

Cừu QQ mà anh nói, nhất định chính là đây.

An Tín ngây ra hồi lâu, mới hoàn hồn lục tìm trong đồng sách vở còn lại. Quả nhiên, cô lôi ra mấy cuốn tạp chí, nội dung đều là chuyên giảng giải làm thế nào để khắc phục chứng dị ứng và bệnh tâm lý. Nói cách khác, Dụ Hằng một mặt phải tránh gặp cô, một mặt lại ở nhà thử nghiệm ở cùng với cừu tóc xoăn, cố gắng khắc phục triệu chứng dị ứng...

Anh rốt cuộc là người thế nào vậy?

An Tín hét lên một tiếng, lao lên giường, vùi đầu trong chăn, lăn qua lăn lại. Sau khi đếm đến mấy trăm con cừu, cô buộc mình chìm vào giấc ngủ. Rạng sáng, cô mơ mơ màng màng cảm giác có một tia sáng yếu ớt rọi lên giường, không giống ánh trăng mọi khi, để phòng bắt trắc, cô ráng mở mắt.

Hóa ra là đèn sàn cạnh sofa bật sáng, tỏa ra ánh sáng dịu dịu, thêm cả Dụ Hằng đang ngồi trên sofa, cúi đầu cầm một cuốn tạp chí, mái tóc đen nhánh làm nổi bật nước da trắng trẻo được quãng sáng bao phủ, trông vô cùng thanh cao sang trọng.

An Tín ngồi vùng dậy, dụi dụi mắt: “Em đang mơ hay sao?”

Dụ Hằng ngẩng đầu lên, cười hiền: “Hy vọng không làm em sợ”.

Cô thật sự đã thót cả tim, chỉ thiếu nước chân trần tìm đường trốn chạy. Cô mặc bộ đồ ngủ chả ra làm sao trong nhà bạn trai cũ, còn chẳng ra thể thống gì ngủ trên giường của anh, cô tìm mãi không ra từ ngữ nào để diễn tả tình cảnh khó khăn lúc này.

Dụ Hằng buông tờ tạp chí, chậm chậm bước tới ngồi xuống bên cạnh giường, dẹp yên những lo lắng trong cô. Anh nói với cô: “Hôm qua Tiểu Thiện gọi điện bảo anh có người theo đuổi em, còn nhận được sự ủng hộ của bác trai, tên người được chấm là Phong Nham, tướng mạo, nói năng đều xếp hạng nhất, anh nghe mà sốt ruột, đắp máy bay cả đêm về nước, nhưng không ngờ em lại đang ngủ trên giường của anh”.

An Tín nóng lòng muốn giải thích. Anh bấu bấu má cô, cười nói: “Không cần nói nữa, anh đã đoán ra cả rồi”.

Nhưng cô đúng là có điều muốn nói mà!

Đau bị anh bấu đổ cả mặt, cô vãn ra sức cứu vãn thể diện của mình, cách ra một khoảng mới mở miệng: “Anh em anh hiểu lầm rồi, bố em chưa chấm ai hết. Kể cả ông có chấm ai rồi đi nữa, em cũng chưa chắc đã đồng ý”.

An Tín thấy thần sắc Dụ Hằng biến đổi trong chớp mắt, như kẻ lữ khách mệt mỏi bỗng tìm thấy ốc đảo, niềm vui sướng ấy thật khó nói bằng lời. Anh căn bản không tỏ ra mình vui, mà lồi cô từ trong chăn ra, ôm chặt trước ngực.

An Tín vô cùng xấu hổ: “Cái đó, em thử không ra hơi rồi này”

Nhưng bờ ngực rắn chắc vẫn rắn chắc, nhịp tím truyền lại vẫn đập rộn ràng, trong màn đêm tình mật, từng nhịp từng nhịp cô nghe rất rõ.

Cánh tay cô bị siết chặt muốn chết, thật sự không cự quây được, “Này, anh không ngủ sao?”

“Chênh lệch múi giờ còn chưa điều chỉnh lại”.

“Nhưng mà, em còn phải ngủ chứ!”

“Anh ngắm em ngủ”.

Cô không kìm được lẩm bẩm: “Thế thì làm sao mà em ngủ được”.

Một sức mạnh truyền đến, cô đã bị Dụ Hằng điều khiển, bị kéo vào lòng anh, ngồi lên đùi

“Yên nào, để anh ôm em một lát”. Dụ Hằng nói như thường ngày, vận dụng chính sách mềm mỏng thường dùng - dỗ cô vào lòng không cho cử động, rồi ôm chặt không buông, sau cùng là hôn cho cô không sao trốn chạy nổi.

An Tín đột nhiên tỉnh ngộ ra, biết rằng qua hết lần này đến lần khác tai áp má kề, trái tím cô lại đắm chìm rồi.

Cô vừa ngáp vừa nói: “Anh đi Australia làm gì vậy?”

“Mời mẹ về nước thăm bố mẹ em”.

Cơn gà gât của An Tín tiêu tan quá nửa: “Anh gọi mẹ anh về? Bà chẳng phải là Từ Hy Thái Hậu sao? Sao phải nghe lời anh? Còn nữa, tình trạng mẹ em rất không ổn định, nếu để bà biết người đến nhà là mẹ anh, không biết bà có đuổi mẹ anh ra khỏi cửa không nữa?”

Dụ Hằng cúi đầu thơm lên má cô: “Đừng sợ, anh đã lo đâu vào đấy hết cả rồi”.

Thời gian sau đó cô vẫn thấy lo lo, găng gượng không ngủ gật, tự nhiên cũng lơ là hành động nấn nấn vượt vút của Dụ Hằng. Đợi đến lúc cô nhận ra anh như đang nghịch một con búp bê bằng nhung, cô lập tức đập tay anh ra, lời lẽ đanh thép nói: “Em đâu phải tượng gỗ, anh tưởng anh nắn ngón tay em thì không đau sao?”

“Vậy anh dịu dàng một chút là được chứ gì?” Anh ngược đôi mắt đen huyền lên, dừng dừng nói.

“Cái gì?”

Liên sau đó, một làn môi ẩm áp sát lại gần, hôn lên xương quai xanh của cô, một mùi bạc hà mới gọt rửa xộc vào mũi cô, khiến cô kinh ngạc ngửa cổ, cũng để anh thừa cơ lợi dụng, đôi môi mềm mại men theo gương mặt leo lên trên.

An Tín tay chân tê dại, bị hôn đến mức không thốt nên lời.

Dụ Hằng thi triển sức lực khi mạnh mẽ lúc nhẹ nhàng, trần trố xâm chiếm đôi môi rồi lần dần xuống cổ áo, xuống dưới nữa, đã tới cấm địa nguy hiểm rồi.

Cô run lẩy bẩy, lấy hết sức vùng thoát khỏi vòng tay anh.

“Ngủ thôi”. Anh cúi người hôn cô một cái rõ kêu, đắp chăn cho cô, “Anh qua phòng bên cạnh”

Hôm sau là một ngày đẹp trời, tiếng chùn lú lo vọng vào rèm cửa sổ sát đất, làm nổi bật sự yên tĩnh tự nhiên. An Tín mở mắt, thoải mái vươn vai một cái, để ý tới một chiếc hộp bọc màu xanh nhạt đặt trên ghế sofa.

Theo thông lệ mà nói, có lẽ là tác phong lấy lòng cô của Dụ Hằng, toàn tặng quần áo với quà tặng kawaii (8), làm cho đứa trẻ chưa lớn hết là cô muốn từ chối cũng không từ chối nổi.

(8) Tiếng Nhật.

Đánh răng rửa mặt xong, cô thay bộ váy liền may thêu và áo khoác ngắn trong hộp, không thể không nở nụ cười. Cô gái trong gương hai mắt sáng ngời, tóc ngắn vểnh vểnh, cộng với bộ quần áo trên người, tăng thêm bao phần tươi mới đáng yêu. Nhưng cô lại chợt nghĩ ra quần lót trong đó cũng là của Dụ Hằng chọn, miệng

lại cong lên “Đàn ông biến thái, lại còn biết size của mình nữa, chẳng lẽ hỏi bố về “Nội Tại Mỹ” (9) của mình ?”

(9) Vẻ đẹp bên trong, ở đây ý chỉ nội y.

Thấy vẫn còn sớm, cô men theo bãi cỏ, hồ nhân tạo phía ngoài khu nhà chậm chậm dạo bước, còn đứng trong vườn hoa làm bài thể dục cho trẻ con.

Lúc An Tín bước vào cửa, trong phòng ăn với màu trắng là gam màu chủ đạo chỉ có mình Dụ Hằng, không gian khoáng đạt không một chút ồn ào. Trên bàn ăn bày đồ ăn sáng kiểu u, màu sắc tươi sáng, mùi thơm nức. Cô lướt nhìn qua, trong lòng có chút không vui.

“Sao vậy?” Dụ Hằng ngồi trên ghế đầu bàn ăn nhướn mày hỏi cô.

An Tín đảo qua đảo lại mắt nhìn anh. Hôm nay Dụ Hằng mặc bộ đồ thương vụ màu cà phê, vừa làm nổi bật vẻ đàn ông lão luyện, hợp thời, lại khoe được dung mạo mỹ miều của “chú đẹp trai”. Cô cười hề hề bước lại gần nói: “Đại thúc hôm nay rất chi là quyền rũ”.

Dụ Hằng cười đón nhận lời ninh hót của cô, nghiêng người giúp cô kéo ghế ngồi bên tay trái, hờ hững nói: “Có gì cứ nói”.

An Tín mặt tươi cười, dè dặt hỏi: “Dụ Hằng, đừng để bác gái đến nhà em được không? ” “Không được, anh cất công về sớm mấy hôm, chính là để xử lý xong việc của em”.

“Nhưng em có việc gì đâu chứ.. ”

“Có”. Dụ Hằng cực kỳ nghiêm túc quay mặt sang, “Anh muốn đính hôn với em”. Ánh mắt anh kiên định hệt như khóe môi mím chặt, An Tín hiểu chuyện này không thể thay đổi được nữa rồi.

“Nhưng mà...”

“Ăn sáng”. Anh đẩy bánh mì pho mát và nước ép lê tới trước mặt cô.

“Nhưng...”

“Thực bất ngôn tầm bất ngữ” (10). Anh đẩy nước quả tới.

(10) Khi ăn, khi ngủ thì không nói chuyện.

An Tín không thèm đếm xia: “Em không thích bánh mì, em không thích nước quả, em muốn uống tào phớ (*) ăn bánh trứng chiên!”

(*)Tào phớ (hay còn gọi là phớ, tào phở, tàu hũ, đậu hũ nước đường, đậu hoa, đậu pha) được làm từ đậu tương

Đúng lúc cô quản gia bưng bánh xốp vừa ra lò lên, nghe thấy An Tín gào thét, lúng túng nhìn Dụ Hằng: “Ngài Dụ, tôi đi làm bánh chiên ngay đây, nhưng tào phớ thì tôi không biết...”

Dụ Hằng đứng dậy ra hiệu cho bà: “Không sao, để tôi xử lý”.

Cô quản gia cuống quýt đi ra.

An Tín trợn mắt nhìn Dụ Hằng: “Sao hả? Em là người như thế đấy, thấy chương mắt không?”

Dụ Hằng không nói không rằng, xúc súp ngô đưa tới tận miệng cô.

“Tào phớ!”

Anh thừa cơ nhét thìa vào miệng cô, thử nói lý với cô: “Đây là bữa sáng phối hợp dinh dưỡng, ăn đều đặn hàng ngày rất tốt cho em”.

Cô ậm ừ: “Tào phớ, tào phớ”

“Tào - tào phớ - phớ!”

“Được rồi, em muốn uống của nhà nào?”

Cái đầu quay đầu của An Tín cuối cùng cũng xoay lại, cô ngạc nhiên mừng rỡ reo lên: “Cửa hàng đậu Trương Ký đầu phố, cảm ơn”.

Dụ Hằng lái xe nửa tiếng đồng hồ quay về, lấy trong hộp giữ nhiệt ra tào phớ nóng hổi, ngăn dưới còn có cả bánh trứng chiên vàng ruộm. Anh cũng chẳng có ý kiến gì với thứ đồ ăn sáng đường phố kiểu này, chỉ là có phân bố tay bất lực. An Tín lao ngay đến, bê bát uống sạch chỗ cháo mềm mịn thơm non, rồi quay sang cuộn bánh, cầm trong tay cứ thế là cắn: “Em ăn xong rồi, đi làm thôi!”

Cô theo thói quen cất tiếng chào rồi bước ra ngoài, anh mới biết cô ở nhà họ An đều thế cả.

“Hôm nay không phải đi làm, anh xin nghỉ hộ em rồi”. Anh tóm lấy cổ áo cô, kéo cô vào lòng, khẽ nói, “Lại đây, để anh luyện tập một chút”.

An Tín như bị sét đánh: “Anh định làm trò gì”

Dụ Hằng vỗ một cái vào gáy cô: “Em nghĩ đi đâu thế? Ý anh là giúp em gội đầu”.

Trong lúc kéo cô vào nhà tắm, anh giải thích với cô: trước mắt triệu chứng dị ứng của anh đã được khống chế hiệu quả, ít nhất thì về mặt tâm lý anh đã không còn căng thẳng nữa, hơn nữa anh phát hiện nếu đổi loại dầu gội đầu cho cô, anh sẽ không còn nhiều phản ứng khó chịu nữa.

“Đây đúng là tin tốt lành nha!” An Tín vui sướng nhảy cẫng lên.

Dụ Hằng cười véo má cô: “Cho nên mới nói chúng ta phải năng thử nghiệm hơn”.

Quá trình gội đầu có phần nhàm chán. Dụ Hằng ấn đầu An Tín xuống, đổ một thứ dầu gội đầu rất thơm, vò trên mớ tóc xoăn của cô. Lúc đầu thì không sao, nhưng mấu chốt ở chỗ mười đầu ngón tay anh như đang vè vát mì, sau lại ấn hết chỗ này đến chỗ khác. “Có đau không?”, anh cẩn thận hỏi. An Tín gần như bị anh ấn cho nằm bò ra bồn rửa mặt, kêu oai oái: “Anh nhanh tay lên chút được không, đầu em chứ có phải quả dưa hấu đâu”.

Trải qua hình phạt tàn khốc kéo dài mười bảy phút đồng hồ, Dụ Hằng cuối cùng cũng hoàn thành công trình vĩ đại. Anh với khăn bông to quấn đầu An Tín, cẩn thận lau nước cho cô. “Rất thơm, chớp mũi hồng hồng, giống con cún con”. Anh cười nói.

An Tín đầu tóc bù xù đứng trong vòng tay anh, không mấy thiện cảm nói: “Bây giờ em đi được chưa?”

Anh bấu rồi lại bấu, véo rồi lại véo má cô: “Không được, em phải ở chỗ anh một ngày”.

“Tại sao chứ!” Cô hét lên.

Hai tay anh kẹp lại, ép môi cô thành mỏ con vịt: “Bởi phải dành thời gian cho hai bà mẹ gặp nhau, em về sẽ gây thêm rắc rối”.

Kháng nghị lập tức vô hiệu.

Dụ Hằng dắt tay An Tín, dẫn cô tản bộ ven hồ, không khí trong lành, cảnh sắc tươi đẹp, anh như đang tận hưởng mọi thứ xung quanh. An Tín bị dắt tay, thì thoảng gặp hòn đá nhỏ, lại lao lên đá một phát, tùm một tiếng phá tan vỡ tĩnh mịch trên mặt hồ.

Anh kéo thân người chộn rộn không yên của cô lại, bất lực nói: “Em thấy buồn chán thế sao, muốn làm gì hả?”

Mắt cô sáng rực, còn bất giác liếm liếm môi: “Khu vui chơi thiếu nhi được không?”

Sát giờ xuất phát, An Tín lôi bình nước hình cừu trong ba lô ra, làm dáng lại định đeo lên người. Dụ Hằng vốn đứng bên khoan tay chờ đợi, vừa thấy thế, lập tức giơ tay ngăn cô lại: “Không được đeo”.

“Tại sao chứ!” Cô lại hét lên.

“Như con búp bê ấy”.

“Chú à, cháu vốn đã nhỏ tuổi hơn chú mà!”

“Nhưng cũng không được trẻ con hoá như thế”. Anh bỗng nghiêng người sát lại gần cô, rót vào tai cô một hơi ấm nóng mê hoặc, cùng với làn môi mềm quyến luyến của anh. “Hay là để anh dạy em, làm thế nào để trở thành người phụ nữ trưởng thành.”

Cô không phản kháng đỏ bừng mặt, nghĩ bụng, trước đây chẳng phải đều là em trêu chọc anh sao? Sao giờ lại đảo lộn hết thế này?

An Tín đột nhiên hét lên, nhảy tót lên người Dự Hằng, chân tay co quắp quàng vào cổ với eo anh. Dự Hằng khẽ cười, choàng tay ôm eo cô, cúi đầu hôn tóc cô. Cô quản gia nghe tiếng hét vội vàng vàng chạy ra, nhìn thấy tạo hình gấu túi ôm cây đu đưa của họ, không khỏi trợn tròn hai mắt.

An Tín cuống cuống đứng ngay người lại, Dự Hằng thì vẫn tỉnh bơ, xoa xoa đầu cô nói: “Anh rất vui khi em tự nguyện chủ động tiếp cận anh, nhanh nhẹn hơn trước rất nhiều rồi”.

Cô quản gia lúng túng khẽ cúi chào rồi đi khỏi.

Dự Hằng đưa An Tín đi chơi, sau khi đến khu vui chơi, Dự Hằng không từ chối đề nghị của cô, cùng cô lên vòng đu quay, bù đắp cho cảm giác nuối tiếc trong chuyến đi chơi.

Giữa gió trời lồng lộng cô ôm chặt cổ anh, hét toáng lên: “Những gì anh nói lần trước có thật không?”

“Câu nào?”

“Câu nói lúc ôm em trên cầu í”.

Anh rất lâu không đáp, đúng lúc cô nôn nóng cắn vào má anh, anh mới thốt ra hai chữ: “Đồ ngốc”.

Hai người vui vẻ hẹn hò suốt cả ngày, Dự Hằng cùng An Tín dạo chơi trong vườn cổ tích, ngồi xích đu, xem phim, ăn KFC. Anh từ đầu đến cuối nhìn cô cười dịu dàng, tính khí dễ chịu ấy khiến cô như rơi vào hũ mật. Trong tiệm đồ ăn nhanh, Tiểu Thiện mất tích từ sáng sớm đột nhiên xuất hiện, ngồi dựa sát sát bên An Tín, miệng tình bơ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Anh, tối qua anh bảo mợ xuống tầng một ngủ, làm bà tức gần chết”.

An Tín ngoạm một miếng ham-bơ-gơ, đồng tai lên hóng chuyện của anh em họ.

Dự Hằng giơ tay, đẩy cái đầu càng lúc càng xán lại gần của Tiểu Thiện ra, trục xuất cô nàng cách xa An Tín 10cm. “ừm”.

Tiểu Thiện cười hề hề ôm chặt cổ An Tín, giọng ngọt như mía lùi: “Ca ca quả nhiên là lo lắng cho chị An tóc xoăn của chúng ta, em còn tưởng anh chỉ cách ly mợ, không để bà hắt hàm sai khiến chị An tóc xoăn, không ngờ đến em cũng không được lại gần. Có điều, nói đi thì cũng phải nói lại, ai bảo chị An tóc xoăn của chúng ta đáng yêu đến thế cơ chứ? Bất kể là ai trông thấy, đều không kìm được muốn bấu một cái”. Nói xong, cô nàng liền giơ Lộc Sơn chi trảo (12) ra.

(12) Móng vuốt Lộc Sơn: Dương Quý Phi Dương Ngọc Hoàn nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để tiện gian dũ. Một hôm An Lộc Sơn để lại vết xước trên cặp nhũ hoa của Quý Phi, Quý Phi sợ bị Lý Long Cơ (Đường Huyền Tông) phát hiện, mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực. Đây là nguồn gốc áo ngực, “Lộc Sơn chi trảo” cũng từ đó mà ra.

26. Chương 11 Part 3

Dự Hằng rút một tấm khăn giấy, ấn vào tay Tiểu Thiện, lờ mắt cảnh cáo.

An Tín nhai sồn sột lá xà lách, quay sang nhìn họ. Dự Hằng cách ly Tiểu Thiện xong xuôi, đột nhiên quay sang bên cạnh tầng hắt: “Nguyễn Hoàn”.

Giọng điệu anh có phần lạnh lùng, lại là lần đầu gọi cả họ lẫn tên Nguyễn Hoàn. An Tín mồm chữ o, nhìn cấp trên Nguyễn Hoàn thật sự xuất hiện trước mắt như kỳ tích, mỉm cười chào hỏi họ.

Nguyễn Hoàng vừa xuất hiện, Tiểu Thiện liền thu móng vuốt lại, cúi đầu nhăm nháp Coca, vẻ mặt tự nhiên. An Tín để ý thấy Nguyễn Hoàng không ngồi xuống cạnh Dụ Hằng, mà kéo thêm ghế tới cạnh bàn.

Không khí giữa các sếp lập tức khác hẳn, cô thở dài, đồng thời nhìn Tiểu Thiện bày trò khoe khoang.

“Tôi đưa An Tín tới ăn cơm, còn hai người?” Dụ Hằng kéo cổ tay cô, lôi cô sang chỗ cạnh mình, lãnh đạm hỏi Nguyễn Hoàng.

Cô gơ tay: “Em biết, bọn họ đang ngấm ngầm yêu đương, còn là do em tác hợp nữa”. Rồi hạ tay xuống nín tay anh: “Không được phản đối”.

Tiểu Thiện cột lại mái tóc dài chấm vai, bĩu môi kháng nghị thái độ lạnh nhạt không nói gì của ông anh trai, bèn kể chuyện cười thay đổi không khí.

Ra khỏi tiệm đồ ăn nhanh, Dụ Hằng đưa An Tín về khu nhà anh nghỉ ngơi, thắt xong dây an toàn cho cô, trước khi cho xe chạy anh nói: “Em không phản kháng sao?”

“Gì cơ?” An Tín đang bận nhai kẹo cao su mà Tiểu Thiện cho, phùng miệng thối bong bóng.

“Không được để người khác nhéo má em, anh rất không thích” . Anh u ám nói.

“Nhưng anh cũng nhéo má em còn gì!”

“Anh khác”

“Tốt nhất nhân cơ hội này anh nói rõ luôn . ”

An Tín nhìn bộ mặt xám xịt của Dụ Hằng, dịch người về phía cửa sổ, nuốt nước bọt, suýt thì nuốt luôn cả kẹo cao su trong miệng. “Gì cơ...”

“Toàn thân tứ chi không được tiếp xúc với người khác, thấy Nguyễn Chính Nam hay Phong Nham phải chủ động tránh xa, không được để người khác vuốt tóc, bá vai bá cổ. Những chuyện kiểu như chụp ảnh chung hay hôn môi không được phép xảy ra nữa, kể cả trong trường hợp cần chăm sóc, cũng không được mù quáng đối tốt với người khác”.

Tay phải Dụ Hằng choàng qua ghế lái phụ, giang rộng vòng tay thành một vòng vây nghệt thở. An Tín yếu ớt nhìn anh, vẫn đánh bạo mở miệng: “Em có thể hỏi không, câu cuối cùng khi này — tại sao lại vậy?”

“Em tự nghĩ đi”. Anh cúi người sang hôn cô một cái, rồi mở máy cho xe chạy.

Đi được nửa đường, cô bỗng nhiên la lên: “Dụ Hằng xấu xa, làm em sợ đến nỗi nuốt luôn kẹo cao su mất rồi!”

Dụ Hằng ở bên cô nàng An Tín ngốc nghếch hết chiều rồi đến tối. Lúc anh đưa cô về đường Tinh Tinh đã là hơn mười giờ, bà An đã ngủ say, cô biết là anh cố ý làm vậy.

Bố thấy cô rón ra rón rén vào nhà, cười khà khả nói: “Sao hả”, “Kế sách Phong Nham của bố cũng có tác dụng đấy chứ?”

An Tín nghĩ mãi mới hiểu ra, không thể không tròn tròn mắt: “Bố, ý bố là tin bố gạt đầu đồng ý cho Phong Nham theo đuổi con là do bố loạn ra sao?”

“Chứ còn gì nữa”. Bố vẫn cười tí tít, “Không kích thích một chút thì làm sao biết Dụ Hằng sẽ làm thế nào, dù sao cũng không thể trở mặt nhìn hai đứa bye bye nhau đúng không. Vả lại cậu nhóc Phong Nham kia cũng thật là tinh ý, bố mới nói qua một lần nó đã hiểu ý ngay rồi, phối hợp đúng là không chê vào đâu được”.

Bố còn nói, chính vị Phong Nham thẳng thắn như thế, ông mới dốc hết sức mình viết bức hành thư tặng cho cậu ta, cảm ơn công lao “giả công tế tử” của người ta.

Ngày hôm sau, An Tín chưa biết một chuyện còn thần kỳ hơn: Mẹ không còn bất cứ phản ứng quá khích nào với cái tên “Dụ Hằng” mà cô nhắc tới, ngược lại cứ ngồi trên sofa nghỉ ngơi, tay chống má vẻ mặt đắm chiêu như đang suy tư điều gì.

“Mẹ thế là sao?” Cô bị bố lôi sang một bên.

Bố xoa xoa tay, cười nói: “Tối qua, gì nhỉ, mẹ của Tiểu Dụ rất khiêm nhường, cho dù mẹ con có nói móc mấy bao lâu, bà ấy vẫn ngồi bất động sau bàn, không phản bác câu nào. Sau mẹ con chịu bó tay trước sự ngoan cố của bà Dụ, bèn hỏi bà ấy đến làm gì. Bà Dụ lịch sự đề nghị kết thông gia, hôn lễ tiệc cưới gì gì đó đều theo tiêu chuẩn quốc tế, thế là mẹ con không phải ứng gì nữa. Lúc tiễn bà Dụ ra cửa, rất đông hàng xóm láng giềng đều đến chúc mừng mẹ con tìm được nhà thông gia tốt, nói con gái còn chưa gả đi, mẹ chồng tương lai đã hào phóng, tặng quà cho tất cả hàng xóm quanh phố, trình trọng thể hiện sự coi trọng với con. Và thế là, mẹ con đành thuận nước đẩy thuyền, đồng ý gả con đi”.

An Tín xây xam mặt mày. Cô không phân biệt nổi đó là hạnh phúc hay cảm động, cuối cùng cô đã hiểu nỗi khổ tâm tư và những nỗ lực phía sau của Dụ Hằng. Ai mà không biết tính khí tự cao tự đại ỉnh là nhất của bà Dụ, để một nữ vương như thế hạ giọng cầu xin mẹ cô, anh đã phải làm bao nhiêu việc phía sau? Bố vỗ vỗ đầu cô, cô bỗng nhảy vọt sang bên, như chạm phải điện.

Bố tò mò nhìn cô: “Sao thế?”

Cô cười hì hì: “Phản xạ có điều kiện”.

Cho đến giờ cô mới thừa nhận, qua cả buổi chiều và buổi tối tẩy não hôm qua, cô đã khuất phục dưới quyền uy của Dụ Hằng, không dám để “người đàn ông khác” động vào người mình.

Ông An cũng rất lâu sau đó mới hiểu phản ứng này của cô, sau khi nghe cô ấp a ấp ứng giải thích, ông đã không để bụng thì chớ, ngược lại còn cười khà khà nói: “Ta quả nhiên không chọn lầm người”.

Đương nhiên trước mắt vẫn còn một cửa ải An Tín chưa vượt qua — bà An vẫn không bằng lòng chuyện Dụ Hằng từng “dính dáng” với Lan Nhã, cho dù bà nhận được báo cáo điều tra Dụ Hằng cử người mang tới, nội dung công văn có thể chứng minh sự trong sạch của anh, nhưng bà vẫn lắc đầu “hừm” một tiếng: “Không được, muốn lấy con gái tôi để thế sao, nằm mơ”.

Trợ lý của Dụ Hằng khom lưng từ đầu đến cuối, đứng trong vườn thành khẩn chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

An Tín cảm thấy gả hay không còn có lần sau, không thể tiếp khách như vậy mới là điều cô quan tâm. Cô ra hiệu cho bố mời người ta vào nhà, bố cười khà khà, đi treu chọc Đậu Xanh.

“Cậu bảo Dụ Hằng tới đây một chuyến”. Mẹ ngằng đầu nói.

Người trợ lý vẽ mặt thành khẩn: “Nếu sếp của chúng tôi đến mà cô không tức giận, thì anh ấy đã đến từ lâu rồi”.

Mẹ bám khung cửa rít lên: “Bớt những lời vô ích, bảo cậu ta tới ngay!”

Người trợ lý cúi chào rồi đi.

An Tín bĩu môi tỏ ý phản đối thái độ tiếp khách của mẹ, sau khi cô thấy mẹ lôi cái cây thường dùng để cán mỳ từ sau cửa ra, hét lên một tiếng, chạy biến vào phòng ngủ trốn. Bố nhỏ nhẹ dụ dỗ khuyên bà mấy câu, muốn bà đảm bảo không sử dụng vũ lực, An Tín mới chân trần bước ra.

Lúc cô đi ra, còn buộc cái khăn trắng trên trán, để tăng cường tính thù địch kháng nghị.

Hai mươi phút sau, Dụ Hằng lao như bay vào công, đập vào mắt là cảnh tượng: An Tín chân đất quỳ trước cửa, trên đầu buộc mảnh khăn rách bươm, mớ tóc xoắn tùm lại như tạo hình hoàng tử MC Dull; trước ngực cô là hình chú cừu vui vẻ, sau lưng in hình sói xám hèn hạ, thuận theo hình hoạt hình nhìn xuống, bàn chân trần của cô còn đang cọ cọ gấu quần.

Dụ Hằng cử động khoẻ môi, dẫn dò tuý tưng đặt quà lên bàn đá trong sân, rồi bước tới trước hành lang, nắm hai tay cúi chào bà An: “Cháu chào bác gái”

Bà An đứng trên bậc thềm cúi nhìn anh, gật đầu: “Xem ra cũng rất có thành ý đấy”.

Dụ Hằng mỉm cười.

Trong hành lang, Đậu Xanh bắt đầu đập cánh trong lồng: “Dụ Hằng là kẻ xấu xa, An Tín là đồ ngốc nghếch”.

“Im mồm”. An Tín nói chen vào.

Bà An quan sát tỉ mỉ Dụ Hằng một lượt, rồi chép miệng: “Lần trước còn chưa để ý, cậu đẹp trai hơn đồng ảnh nha đầu nhà tôi thu Đậu Xanh lại bắt đầu vui sướng nhảy nhót: ”Tôi là Dụ Hằng anh là mặt trời, tôi là An Tín em là cừu vui vẻ”.

“Im mồm”. An Tín và bố cùng đồng thanh.

Chuyến viếng thăm sau đó thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, bà An tỏ ra vô cùng thuần thực đạo tiếp khách, không đầy năm phút đã hô biến ra nào trà xanh nào quả khô, còn dọn dẹp lại phòng khách, chỉ lấy tay hất mở tóc xoăn của con gái bà, khẽ nói “Tránh ra một chút”, nhường đường cho vị khách ngoài cửa.

An Tín không biết làm thế nào, cẩn môi tránh sang cạnh cửa, nhìn bố mở cửa lồng, thả Đậu Xanh ra ngoài bay dạo.

Dụ Hằng thì bê cái ghế gỗ đến ngồi cạnh cô, khom lưng nghiêng mặt hỏi: “Phải làm sao thì em mới đứng dậy được?”

An Tín quay đầu đi, không chấp nhận với anh.

Anh cười vỗ vỗ đầu cô, khẽ nói: “Nếu em cũng ngoan như thế trước mặt anh có phải tốt không?”. Nói rồi cầm cổ tay cô, định dắt cô đứng dậy. Cô lén thò đầu nhìn về hướng nhà bếp, hạ thấp giọng: “Giờ là thời kỳ đặc biệt, không được chọc giận mẹ em”. Anh vẫn giữ nguyên nụ cười: “Em muốn anh ôm em dậy chẳng?”

An Tín biết rằng anh đã nói là làm, sợ đến nỗi nhảy dựng lên, lao vào phòng ngủ thay bộ váy dài, lại thêm áo ghi-lê vải kẻ ô, một cô nữ sinh ngoan ngoãn tức khắc xuất hiện trong gương.

Đúng lúc ấy Dụ Hằng đến gọi cửa: “Có thể cho anh xem phòng ngủ của em không?”

Cô quay đầu nhìn lại thấy không có vật thể gì nguy hiểm, bèn mở cửa.

Dụ Hằng tiện tay khoá luôn cửa, dựa lưng vào cánh cửa, nhìn cô cười.

“Anh cười cái gì?” Cô bị anh nhìn đến loạn cả nhịp thở.

“Tủ sách, giường đơn, CD, MJ, ảnh vũ trụ, búp bê cừu cỡ bự, tạp chí mạng - hết như anh tưởng tượng, có điều em không thấy thiếu cái gì đó sao?”

An Tín quay đầu lại, lần lượt lướt qua danh sách những thứ anh kể ra, nhìn trái ngó phải cũng chưa phát hiện chỗ nào không ổn. Dụ Hằng vẫy vẫy tay gọi cô, cô bước lại gần như kẻ mộng du, nghe anh cúi đầu tin thầm bên tai: “Hoạ báo NPC với anh là nguyên mẫu”.

Cô ngượng đỏ cả mặt, đứng trong lòng anh không dám ngẩng đầu: “Cái đó em không cố ý ăn cắp bản quyền sắc đẹp của anh, chủ yếu là tại anh đẹp trai, cho nên sau lần ”Quang P Trầm Uyên” đó, em lại lén vẽ anh, gọi là Boss cuối cùng”.

Hơn nữa trang hoạ báo đó là toàn bộ tâm huyết tình cảm của cô, miêu tả cực kỳ tỉ mỉ sinh động, khoác trên mình bộ đồ cổ trang màu đen hoa văn tối màu, phát huy đến cực điểm vẻ trong tuấn tú có gian tà của Dụ Hằng, khi ấy cô nhân lúc sau giờ làm chế tác ra bản vẽ định hình ấy, rồi lén lưu trong máy tính.

Vậy mà Dụ Hằng cũng biết. Xem ra anh dường như còn rõ hơn cả cô. Lúc này, anh như đang yên lặng lắng nghe nhịp đập trái tim cô, cứ ôm chặt lấy eo cô, An Tín lặng lẽ cười, không nói câu nào.

Tiếng mẹ gọi bố vọng qua cánh cửa: “Ông à, giết gà chiên cá ông chọn một trong hai đi, hay là ông làm tất cả hai”.

Tiếng bố thờ ơ đáp: “Hay là bà làm đi, tôi xem sách dạy đánh cờ một lát”.

“Vậy tôi chiên trước giết sau nhé?”

Chết dí trong vòng tay Dụ Hằng, An Tín sốt phát rét cả lên. Bố ở ngoài cửa “ừm” một tiếng.

Mẹ vẫn chưa chịu thôi, lại hỏi: “Hay là chiên xong rồi mới giết?”

Bố không phản ứng gì, tiếng cười khe khẽ của Dụ Hằng từ trên vọng xuống rõ mồn một.

“Thôi, thế thì bà chiên tôi giết vậy”.

Đến đây thì An Tín run rẩy hoàn toàn, không còn hơi sức nào nữa, tựa hẳn vào trước ngực Dự Hằng.

Dự Hằng vẫn đang cười: “Cuối cùng anh đã hiểu, tại sao em hồn nhiên bẩm sinh như thế, hoá ra là bắt nguồn từ gia đình vui tính thế này”. Anh nói là việc của nói, nhưng môi lại không chịu yên phận, cứ thế dịu dàng lần xuống, phủ lên mặt cô.

“Anh hình như rất thích hôn em”. Cô mơ màng nghĩ.

“Phải rồi, bởi anh muốn ăn sạch em”. Anh cười véo véo má cô, nhìn về mặt kính hải của cô, “Ngốc ạ, em đã nói ra rồi, anh đương nhiên là nghe thấy chứ”.

Bữa trưa đó cả nhà bốn người ăn uống cực kỳ hoà thuận vui vẻ, An Tín chốc chốc lại liếc nhìn sắc mặt mẹ, có phần không tin nổi mẹ có thể thay đổi nhanh như thế. Mẹ nhìn cô cắn đầu dưa, giơ dưa trong tay nhằm đầu cô dúi một cái: “Mau ăn đi!”

Nhưng một bàn tay vững chãi đã giang ra, chặn đường dưa của mẹ lại, mu bàn tay bị dúi một vệt hồng. An Tín quay sang nhìn Dự Hằng, bắt gặp vẻ mặt cũng đang không tưởng tượng nổi của anh.

Dự Hằng thoáng sững lại, rồi lập tức trấn tĩnh, mỉm cười nói: “Cháu xin lỗi, là phản ứng theo thói quen”.

Mẹ tiếp tục ăn rồi dọn dẹp bàn ăn như chưa có chuyện gì xảy ra, xong còn pha trà bưng đến trước mặt Dự Hằng, nói: “Tôi tin cậu thật lòng yêu thương An Tín”.

An Tín đón nhận thời đại đỡ bỏ lệnh cấm hoàn toàn, đến “Tam Bảo Cát Tường” trong phố cũng biết chị An Tín giờ thuộc về một chú tên Dự Hằng, không đến tìm cô chơi ván trượt nữa.

An Tín từng mang lương đến tìm Cash, đem tiền SPA làm đẹp rồi quần áo tối hôm dự tiệc làm ăn kia trả cho anh. Cash căn bản không để tâm tới phong bì bằng giấy kẹp sách trên bàn, chỉ khoanh tay nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới: “Cô em tóc xoăn, em thật sự không nghĩ đến tôi ư? Tôi chuyên nghiệp hơn Dự Hằng nhiều, em xem, ít nhất thì tối tối, tôi cũng không để em phải cô đơn...”

An Tín quay đầu bước đi.

Cash chặn trước cửa văn phòng, dựa nghiêng cạnh cửa, cười gian xảo: “Tôi không ngại nếu phải duy trì quan hệ yêu đương ngầm ngầm với em đâu”.

“Anh Phong, vừa rồi khi vào đây tôi thấy nhân viên của anh đang chơi poker trong phòng trà nước đấy”.

Nụ cười của Cash tắt ngấm, có điều rất nhanh anh phẩy phẩy tay, tỏ vẻ không để tâm: “Có mắt điện tử, tôi có thể biết được là những ai”.

An Tín thở dài, nhìn anh vẻ thương hại: “Nhưng tôi còn nghe được một truyện cười”.

Khoé môi Cash nhướn lên, vẻ mặt như đang đấu tranh, sau cùng vẫn không chịu quay đi bắt cá, tiếp tục chắn trước cửa cười.

“Họ nói, mấy chiếc máy tính trong công ty đều lên kết nối Đầu Địa Chủ (13), trợ lý phụ trách pha cà phê cũng thích chơi. Anh ta lần nào cũng thua, nhưng vẫn kiên trì ngày ngày tham gia. Có người thắc mắc, bèn hỏi máy tính tổng đài ”Tiểu Vương đứng cạnh máy nước ngày nào cũng thua, sao vẫn đánh hăng như thế?” Tổng đài nói “Lại nói chuyện này, cậu có phải cũng giống như Phong tổng, uống nhiều cà phê do cậu pha, não cũng bị ngập nước rồi không?”

(13) Một loại game đánh bài poker

Cash cuối cùng mặt giận phùng phùng bỏ đi.

An Tín mở cờ trong bụng, lẩm bẩm: “xin lỗi trợ lý ca ca, sau này anh có việc làm rồi, sẽ phân tán sự chú ý của anh ta, không để anh ta tiếp tục ra ngoài hại nhân gian nữa...”

Đoàn khảo sát Đông Tinh ký văn bản hợp tác với Tam Khai, về nước theo lịch đã định, cậu xỏ khuyên trước khi đi còn ra sức mời An Tín cùng đi Hàn Quốc, mong cùng cô PK một lần trong phòng điện tử sang trọng ở nhà cậu. Chính Nam vừa hay cũng đi công diễn ở Hàn Quốc, sau khi biết tin cũng dự cô đến Hàn Quốc.

An Tín giờ chẳng còn giờ giới nghiêm nữa, có thể ở lại chỗ Dụ Hằng tới khuya, cùng Tiểu Thiện xem CD hoạt hình, lẩn qua lẩn lại trong chăn. Dụ Hằng ngày nào cũng kiểm tra hòm thư của cô, toàn làm mặt nhăn nhó cô: “Phải giữ vững lập trường, không được sinh tư tưởng phản loạn”.

An Tín nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Dụ Hằng, cười ha ha rất đắc ý.

Tiểu Thiện vác đến một đồng đĩa với sách ảnh, đòi An Tín kể chuyện. Dụ Hằng đẩy Tiểu Thiện ra khỏi cửa, năm phút sau, Tiểu Thiện cắn táo đứng ngoài cửa, nhìn Dụ Hằng bằng ánh mắt kỳ quái: ” Anh, anh không định đuổi em đi, để làm điều kỳ quái với cô nàng đáng yêu như thế chứ?”

Dụ Hằng dí trán cô, không nói gì phẩy phẩy tay ra ngoài cửa.

An Tín ngẩng đầu, tình cờ bắt gặp vành tai Dụ Hằng còn chưa hết đỏ, cô nghĩ đến những dấu hôn ngày càng sâu và cơ thể kiềm chế mỗi tối của anh, lập tức hiểu ra.

Tiểu Thiện đắc ý bước vào, bắt chước An Tín, nằm bò trên thảm trải sàn, đưa cho cô một cuốn “Kiếp trước đời này của Tôn Ngộ Không”.

Mắt An Tín sáng lên, riu rít đọc, quả nhiên là câu chuyện cô từng kể cho Cash. “Không ai biết nguyên nhân nó đại náo thiên cung. Nó phải lòng Quan m. Như đứa trẻ bướng bỉnh, muốn được mẹ quan tâm. Nếu vòng kim cô không phải bà đưa ra, lúc lão hoàng thượng niệm chú, đã bị đánh chết từ lâu rồi. Kim cô thít chặt, đau không phải ở đầu, mà ở tim. Lũ yêu quái nó chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết, giả bộ đánh không lại mới có thể được gần bà. Những khi gió Nam thổi tới, Bái Giới hỏi nó vì sao lại rơi lệ, nó nói là khói lửa 500 năm trước hun đốt làm hoả nhân kim tinh bị thương”

Dụ Hằng mặt xám lại, bắt đổi sang truyện khác, gương mặt thường ngày anh tuấn như tạc lúc này có phần lạnh tanh, cũng rất đáng sợ.

Tiểu Thiện nuốt nước bọt, tiện tay nhét quyển sách cho An Tín, giục giã: “Mau đọc, mau đọc đi”.

“Có chàng trai trẻ tuổi nhất được chiếc bình thủy tinh, giống như trong truyền thuyết, vào giây phút anh mở nó ra thì xuất hiện một vị thần, để tỏ lòng biết ơn, vị thần đồng ý đáp ứng hai điều ước của anh. Anh chàng trẻ tuổi nói, hãy giúp tôi dạy cho tên cấp trên xấu xa hay ức hiếp tôi một bài học, sau đó, hãy giúp tôi tìm được người tôi yêu nhất. Hai giây sau, vị thần biến mất, thượng cấp của anh mặt mũi bầm dập xuất hiện trước mặt anh ta...”

Tiểu Thiện ngẩng đầu nhìn một cái, đột nhiên chuồn mất tiêu ra ngoài. An Tín thì không được may mắn như thế, khi cô tỉnh cơn mơ màng, chuẩn bị lên trèo ra thì một bóng người hùng dũng đã sừng sững trước mặt. Cô ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp đôi mắt đen như mực của Dụ Hằng, cảm thấy đôi mắt đen như mực của Dụ Hằng, cảm thấy hơi lạnh người.

Dụ Hằng hơi khom người, xách cổ áo sau An Tín, kéo cô ra trước mặt nghiêm túc hỏi: “Những thứ em chơi đùa thường ngày là đây sao, hả?”

An Tín ngoắc đầu, mũi chân có phần lơ lửng, thành thật trả lời: “Cũng không hẳn là thế”.

Dụ Hằng vẫn chưa buông tay: “Ngoài mấy cuốn sách bát nháo này, còn có cái gì mà anh không biết không?”

Sắc mặt Dụ Hằng cuối cùng cũng dịu lại. An Tín lên quan sát được, giơ tay ra, choàng lấy cổ anh, lại giả chiêu “vô địch đánh người” của Chương Tiểu Muội phiên bản cải tiến. Cô đeo tòn ten trên người anh không xuống, còn áp môi lại gần, gặm lấy gặm để mặt anh.

Anh theo đó ôm chặt cô, giọng nói khàn đục: “Mau tuột xuống”.

Đôi chân dài của cô cứ quăn chặt trên eo anh, nước miếng dính tùm lum đầy mặt anh, còn quyết chí không thay đổi hôn lấy hôn để khắp nơi. Dụ Hằng cuối cùng cương quyết đẩy cô ra, đặt cô vào sofa, cắn má cô một cái, yết hầu chuyển động rất nhanh: “Em nóng lòng muốn động phòng hoa chúc với anh thế sao?”, giọng anh hơi run run, một lồng hơi nóng sức toả ra qua lớp áo lót, át đi mùi hương áo quần thơm mát.

An Tín mắt đen tròn xoe nhìn anh, bỗng trượt từ trên người anh xuống, hét tướng: “Ui qua chán quá đi mất, chán quá đi mất... Chả thú vị tí nào...”, một cơn gió thổi qua, âm thanh còn văng vẳng trong hành lang.

Cứ thế một tháng trôi qua.

Cuối tuần, bà An lôi An Tín đầu tóc bù xù trên giường dậy, kéo áo ngủ của cô giữ giữ: “Đem lồng đi tìm Đậu Xanh về đây. Còn nữa, chồng sắp cưới của con hôm nay sẽ tiếp đón một sếp tổng là mỹ nhân khu vực Châu Á Thái Bình Dương, địa điểm mẹ đã nghe ngóng cho con rồi, ở Sidon”.

An Tín đầu vàng mắt hoa nhìn mẹ, mẹ thờ ơ nhìn cô, bồi thêm một câu: “Tin trên mạng nói cô gái đó là bạn học của Dụ Hằng, ở nước ngoài đã có khả năng phát triển, giờ đã theo về trong nước rồi, con cứ nhớ nhớ đi”.

An Tín tình hoàn toàn, chân tay nhanh nhẹn thay xong bộ váy liền thân, bột cao cổ, vợ vội cái bánh trứng lao ra ngoài.

Lúc ra ngoài cô còn định treo thêm bình nước cừu, trang bị đầy đủ một chút, thì mẹ đã tung bàn tay sắt, đẩy cô ra ngoài hành lang.

“Được rồi, được rồi”. Cô tức tối cầm cái lồng của Đậu Xanh, “Con biết thừa là mẹ với Dụ Hằng đã ngứa mắt với cái bình nước của con từ lâu rồi”.

Đậu Xanh thường dạo chơi khắp các nhà trên đường Tinh Tinh, An Tín với sự giúp đỡ của Khải Khải khó khăn lắm mới tìm được nó.

“Hai miếng!” Đậu Xanh đứng trên cành cây đập cánh phành phạch, “Cho hai miếng”.

An Tín lấy hai miếng bánh ra cho nó, dụ nó ngoan ngoãn vào lồng. Giờ tay nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười một giờ rồi, lại bắt xe nhằm Sidon thực ra là cứ điểm khi cô xem mặt, bánh trong đó rất ngon, môi trường lại tao nhã, mỗi lần cô dọa cho người xem mặt chạy mất, kiểu gì cũng kiếm không ít đồ ăn vặt. Nhưng hôm nay anh chàng gác cửa làm như không nhận ra cô, chặn cô lại không châm chúc tí nào: “Xin lỗi, không được mang thú vật vào trong”.

An Tín lắc lắc cái lồng: “Anh à, đây không phải thú vật, mà là tiêu bản”.

Đậu Xanh nằm bò trên giá treo trong lồng, người cứng đờ, khó khăn lắm mới không đập cánh phành phạch”.

Anh gác cửa cúi đầu nhìn một cái, lại nói: “Vậy cô vào đi, gửi lại chỗ quầy dịch vụ, nhớ trả phí trông đồ, đồ tùy thân 50 đồng, đồ cần trông coi 100 đồng”.

An Tín móc ví ra, chỉ mò ra một tờ 50 tệ. Đậu Xanh đột nhiên đập thành thịch trong lồng, gào lên: “An ngốc, đừng có tiết kiệm 50 đồng, không là đầu bếp không nhận ra tôi, ột dao là toi đời”.

An Tín thấy anh gác cửa mặt ngạc nhiên nghi ngờ, vội vàng ôm chặt Đậu Xanh lao vào cửa.

“Này, cô gái, cô gái ôm chim anh vũ kia...” anh gác cửa chỉ dám đứng cửa kêu khê lên, không dám đuổi theo vào.

An Tín nhân lúc người quản lý đại sảnh chưa ra mặt đuổi theo mình, tranh thủ thời gian tìm Dụ Hằng.

Ồ, tìm được rồi.

Nam thanh nữ tử mặt đối mặt ngồi trước bàn đến là tình cảm, còn bày cả nước thơm hoa hồng. Dung mạo rõ ràng là vô cùng bắt mắt, kể cả ngồi bất động, ngoại hình xuất chúng và phong thái môn đăng hộ đối của họ cũng đủ khiến người xung quanh không khỏi liếc nhìn.

Đậu Xanh đột nhiên hung tợn mổ tay An Tín, cô đau quá quăng luôn cả lồng chim.

Cả cái lồng lẳng lẳng lóc ra đằng trước, càng lúc càng gần Dụ Hằng. An Tín lo chết đi được, không muốn mất mặt trước mỹ nữ, quyết tâm cúi rạp người đi lấy lại cái lồng.

Bi kịch cuối cùng đã xảy ra. An Tín bị vấp té lăn ra sàn, rầm một cái ngã xuống cạnh ghế. Đậu Xanh nhảy nhót loạn xạ trong lồng, lồng bay tứ tung, không ngừng kêu quang quác: “Tôi là Dụ Hằng, em là cừu vui vẻ, tôi là An Tín, anh là Sói ngốc... Sói ngốc... Sói ngốc...”

An Tín ước lượng bằng mắt thấy chỗ cô ngã cách bàn của Dụ Hằng một đoạn, vội vàng nằm yên không nhúc nhích, nhẹ nhàng xê dịch bàn tay, tình kéo khăn trải bàn để che thân mình.

Một mùi hương quen thuộc ào tới, mang theo hơi ấm riêng của người ấy. Dụ Hằng đưa tay ra, kéo nửa thân trên chần chẫn được phân nửa của An Tín, đột nhiên dùng lực, ôm cô lại sát người, như người đàn ông say đắm nâng niu bảo bối của anh ta, long trọng giới thiệu với mọi người: “Xin thứ lỗi, cô gái này là vợ chưa cưới của tôi, tên là An Tín”.

Khách hàng vui vẻ cười quay đầu đi, tiếp tục dùng bữa.

Mỹ nữ ngồi cùng bàn với Dụ Hằng nhẹ nhàng đứng dậy, như hiểu ra điều gì, nhìn An Tín cười u ám.

Chắc hẳn trông thấy tư thế Dụ Hằng ôm chặt An Tín, cô ta biết mình đã nốc-ao từ lâu rồi.

Dụ Hằng nâng An Tín dậy, đôi mắt đen lấp lánh dừng lại trên mặt cô, mỉm cười: “Cô nàng tóc xoăn của tôi lúc nào cũng theo sát chân tôi, đợi tôi dắt về”.

Ông trời lúc nào cũng thấu hiểu lòng người như thế, lần đầu tiên ở tầng đỉnh của Dục Thần, cô bỏ nhào trước mặt anh, để anh đỡ cô dậy, từ đó mở ra hành trình tình yêu của hai người; lần thứ hai trong quán ăn quen thuộc cô đường đột phủ phục bên bàn anh, để anh ôm lấy cô, công khai với mọi người quyền sở hữu không gì kiên định bằng.

Có lẽ tình cảm của họ đã được định sẵn từ lâu lắm rồi.

An Tín nở nụ cười hạnh phúc, niềm hạnh phúc ấy, nhất định sẽ trường tồn mãi mãi.

27. Ngoại Truyện 1

Nguyễn Chính Nam ngoại truyện:

Dù cho không đợi được em, anh cũng nguyện tiếp tục sai

“Vì cậu, tôi có thể đối xử tốt với An Tín”. Đó là câu anh nói với tôi.

Anh ấy là tuýp đàn ông cực kỳ lạnh lùng và tỉnh táo, đã nói vậy rồi, tôi tin trong công việc sau này, anh ấy sẽ vì tôi mà chăm sóc cho cô nàng ngốc kia.

Cái tên An Tín tôi đã nhớ nhưng suốt ba năm trời, tôi cũng không nghĩ mình có thể thích cô ấy đến thế, người quản lý A Joe vẫn luôn nhắc nhở tôi, hiện nay tôi đang ở top ngôi sao hàng đầu, tiền đồ lại xán lạn như không nên gây tin đồn tình ái với một cô gái cố định.

Ngôi sao thần tượng độc thân có thị trường và sức hấp dẫn lớn hơn. Giới giải trí là chốn vàng thau lẫn lộn, sây chân một cái, người khác đã có thể giẫm lên người mình tiến lên trước, những đạo lý này A Joe ngày ngày lái nhai rất cả tai, tôi sắp bị anh ta làm phiền đến chết mất.

A Joe cười nhạt: Chẳng phải là một cô em tóc xoăn sao? Cậu tranh thủ lúc tuổi còn trẻ còn sức khỏe cố phấn đấu, đợi đến lúc có chỗ đứng rồi, nắm trong tay giải thưởng lớn về kỹ thuật diễn xuất rồi, tin đồn còn nghĩa lý gì tới sự nghiệp của cậu được chứ?

A Joe là anh chàng rất có dã tâm, anh ta đến trước mặt tôi tự ứng cử, muốn làm người quản lý, quán xuyến mọi công việc của tôi trong vòng năm năm. Anh ta từng nói với tôi, một người đàn ông kiếm cơm dựa vào mê ngoài cùng lắm là được năm năm, qua năm năm rồi, anh chàng đó thành ra là “Microsoft”, xuống dốc không phanh. Giờ nhân lúc khán giả còn nhớ đến mình, nhất định phải làm cho ra bộ phim đặc trưng cho phong cách của mình.

Cho nên anh ta muốn tôi thay đổi, đi theo con đường điện ảnh quần chúng. Tôi từng làm người mẫu ảnh, từng diễn vai nam chính trong phim thần tượng, một mình đảm nhận vai chính trong cổ trang cũng là lần đầu tiên. Anh ta bèn lôi chú Hồ vào, tìm được một tác giả tiểu thuyết trên mạng làm biên kịch, ba người bé quan cả một tuần, hợp tác cho ra đời kịch bản: “Bích Huyết Tình Thiên”[1].

[1] Đỗ Phong Truyền.

Tôi phải cảm ơn A Joe, đã giúp tôi gặp được An Tín trong chuyến quay phim này.

Mà thực ra ký ức của tôi về An Tín phải bắt đầu từ năm tôi chín tuổi.

Kỳ nghỉ hè năm chín tuổi, ông bố khốn nạn đã bỏ rơi mẹ tôi, lấy một cô nàng quán bar kém ông mười bốn tuổi về làm vợ, dọn đến trung tâm thành phố mở nhà tắm công cộng. Mẹ xuất thân từ Lê Viên thế gia[2], tính tình yếu đuối, sống nội tâm, sau khi bị bố phản bội, tức đến thổ huyết sinh bệnh nằm liệt giường. Anh trai lúc đó mười sáu tuổi, tan học phải làm thêm tận hai nơi, không có thời gian chăm sóc tôi.

[2] Tuồng Lê Viên: một loại ca kịch ở Phúc Kiến Trung Quốc, thịnh hành ở khu vực phía Nam Trung Quốc.

“Đông Đông phải nghe lời”. Anh tìm thấy tôi trong đám trẻ đang đánh lộn đầu phố, lau máu và mồ hôi trên đầu tôi nói, “Em nóng tính như vậy, chỉ vì chút chuyện nhỏ mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, thì còn ai dám chơi với nữa?”

Băng bó vết thương xong xuôi, anh lôi trong túi ra một hộp sữa, cầm ống hút rồi đưa cho tôi. “Em giờ cũng không còn nhỏ nữa, phải hiểu chuyện, còn để mẹ phải bận lòng nữa, thì em không phải là nam tử Hán”.

Lời thề làm nam tử Hán cứ lơ lửng bên tai tôi, tôi đồng ý với anh theo học lớp thư pháp, học viết chữ rèn tính nết.

Cuối đường Tinh Tinh có nhà thầy giáo trong cung văn hoá, họ đang mở lớp thư pháp cho thiếu niên, anh trước khi lên lớp đã nhờ ông béo đưa tôi đi đăng ký, bước vào một khu vườn gạch đỏ, tôi đã thấy một thằng quỷ nhỏ mặc bộ đồ thủy thủ màu xanh ngồi trên bậc thềm xi măng, đang lấy cành cây cạy tổ kiến dưới gốc cây.

Ông béo buông tôi ra, bước tới chỗ cu cậu kia: “An Tín, đây là em Đông Đông, sau này sẽ tới nhà cháu học viết chữ”.

“Không phải chứ, nó còn lùn hơn cháu, dựa vào cái gì mà bắt cháu làm em!”, tôi kêu lên.

Ông béo tặng cho tôi một cái cốc đầu, tròng mắt gầm lên: “An Tín lớn hơn cháu, thì nó là chị! Còn nữa...” Ông lại xách tai tôi lại nói: “Chị ấy thích yên tĩnh, trong người không được khỏe lắm, cháu phải ngoan ngoãn nghe lời!”

Gì chứ! Hoá ra thằng quỷ nhỏ ấy là con gái! Nó căn bản không ngẩng đầu nhìn chúng tôi, làm như không nghe thấy vậy, chỉ biết lấy cành cây chọc khắp nơi, lôi lôi kéo kéo!

“Hứ”. Tôi khoanh tay, trợn mắt.

Tối về anh kiểm tra bài vở của tôi, tôi nói dối bảo thầy không giao bài, anh biết tổng chiều của tôi, đè tôi xuống băng ghế tập ột trận. Tôi ôm hông kêu la: “Anh, anh! Buổi chiều em không lên lớp, toàn ở nhà bác An học viết chữ!”

Anh cuối cùng cũng thu lại chổi lông gà, nấu cơm cho tôi ăn. Tôi giành hết trứng gà trong bát anh, hỏi anh về cô bé kỳ quặc nhà họ An. Anh nhìn tôi qua ánh đèn, thở dài nói: “Cô con gái nhà họ An? Tên là An Tín đúng không? Từ nhỏ đã mắc chứng tự kỷ, không thích nói chuyện – Em nhớ cho kỹ đây, bác An là người tốt, em không nạt con gái nhà người ta đâu đấy”.

Anh thực ra đã nói ngược, người bắt nạt không phải là tôi, mà là cô nàng kỳ quái kia, An Tín.

Cô hay mặc quần thủy thủ màu trắng, tròn đôi mắt đen nghiêng đầu nhìn tôi, không nói gì. Tóc cô ta rất xoăn, lơ thơ trên đầu như lông cừu, lúc cười giống nhân vật heo trong phim hoạt hình, gương mặt tròn tròn, vẻ rất sung túc.

Tôi hàng ngày tan học đi qua cửa hàng, đều trông thấy một con búp bê heo thất nơ bướm đứng trên giá, cười rõ là tươi, đến làn da hồng hồng cũng hệt như cô.

“Heo tóc xoăn”.

Nhân lúc bác An ngủ trưa, tôi chạy vào vườn, lao tới sau lưng cô nàng kỳ quặc không tìm được hét lên. Cô ta quay lại nhìn, nhìn thấy tôi, đột nhiên vẩy vẩy tay: “Em trai, tới đây”.

Tôi tò mò bước lại gần.

Cô chụm chặm bàn tay nhỏ xinh, như đang giấu bảo bối gì. “Chị chỉ cho em xem một tí thôi nhé, có điều phải trả ba hào”.

Tôi đương nhiên là không đồng ý, ba hào tương đương với một cây kem, tôi ngóng cả buổi chiều chờ đến lúc tan học để có thể chạy đi mua kem ăn. Cô nhìn tôi, khẽ nói chiếc khăn trắng trong tay ra, rồi rất nhanh lại nắm chặt.

Nhìn ánh mắt bình thản của bà chị ấy, tôi cảm thấy chị sẽ không lừa tôi. Chị lại nhắc tới tiểu mập – cháu của ông béo, toàn chế giễu tiểu tử là tôi – càng kích thích tính hiếu thắng của tôi tợn.

Tôi móc ra ba hào còn dính mồ hôi, đặt vào tay chị. Chị nhìn tôi cười cười, nhét cả cái khăn trắng cho tôi.

“Á...Á...”, tiếng hét của tôi lập tức vang vọng mây xanh.

Bởi vừa mở khăn tay ra, một con nhện đen sì sì đã bò lên cánh tay tôi, nhưng cái chân lông lá đâm qua đâm lại, buồn nôn chết đi được!

Tôi Nguyễn Tái (Tải) Đông trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ mỗi nhện với bọ hung! An Tín đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn tôi nhảy qua nhảy lại, chẳng nói chẳng rằng, lấy lại vẻ ngây ngô lúc trước.

Bác An chạy ra, phúi con nhện đi, dỗ dành bảo tôi đừng sợ, còn ngắt riêng một chùm nho cho tôi. Tôi hất chùm nho ra, hét lên: “Cháu không ăn đồ nhà bác, cháu ghét đồ heo tóc xoắn!”

Bác An xoa đầu tôi, cười nói: “Chị rất ít nói, cháu vừa đến nó đã chủ động tìm cháu chơi, cháu nên vui mới phải chứ!”

Hứ, không, tôi không vui một chút nào hết.

Chiều tan học, tôi đi thẳng về nhà, An tóc xoắn cứ lẻo đẻo theo sau. Chị ta cầm một cây kem chậm chậm gặm, nhìn tôi chăm chú, gặm đến cửa nhà tôi mới gặm hết. Tiền tiêu vặt của tôi không chỉ bị chị ta lừa mất, mà còn bị nuốt vào bụng ngay trước mặt tôi, tôi trong lòng vừa bức, gào lên đuổi chị ta đi.

Chị ta lại thở thở lại gần, bỗng nhiên nói với tôi: “Cậu chưa chơi cái đó bao giờ à?”

“Cái nào?” Tôi ngừng la hét, ngơ ngác nhìn chị ta.

“Là cái đó đó”. Chị ta cười gian xảo, nhìn tôi bằng khuôn mặt điềm tĩnh, “Trong góc hiên nhà, hay có nhện rất là to, cậu lấy khăn tay bọc nó lại rồi lấy xuống, cho đến khi rút không ra nữa là được, lúc ấy, bụng con nhện dẹp lép”.

Khi ấy, tôi tin chắc mặt tôi cũng dẹp lép, cái cảm giác lông lá rờn rợn lại bò vào tâm trí tôi.

“Vẫn chưa chơi hả, em trai”. Bà chị tóc xoắn lại lên tiếng, “Cậu có thể thả con nhện ra, lấy chân giẫm lên nó, bạch bạch mấy cái, cho nó bệt ra, rồi nhét vào màng phim làm mẫu hoá thạch”.

Tôi kinh hãi nhìn chị ta, từng bước từng bước lùi ra sau.

Chị ta cười ngọt lịm: “Tôi vừa nhìn thấy trên cặp sách cậu có con nhện đó, có vẻ như bị giẫm bẹp rồi thì phải”.

“A...!” Tôi hét toáng lên lao vào phòng, gọi anh.

Qua hai tháng học thư pháp ở nhà bác An, tôi được mở mang tầm mắt với đủ trò đùa quái đản của heo tóc xoắn. Mỗi lần chúng tôi học viết chữ theo mẫu, chị ta lại lôi hai con nhện đen, lấy dây buộc chặt phần bụng của chúng, đứng trên bồn hoa ném vào không trung, nhìn chúng hoảng hốt lo sợ bay tán loạn, sau cùng va vào nhau, hoặc long rời cái bụng ra mới thôi.

Sự chú ý của chúng tôi đều bị hút vào đó, chữ trong tay hoàn toàn không viết được hết. Chị ta đợi đến lúc tôi không chịu nổi sắp sửa ngủ gật, lại lén chạy tới bàn tôi, lấy quả bóng bàn đã đánh hỏng, dùng giấy bạc trong bao thuốc lá bọc lại, châm lửa rồi chạy biến. Một lúc sau, một thứ khói vừa nồng nặc vừa khó ngửi xông lên, mùi nồng đến độ khiến tôi suýt tắt thở.

Tôi mách lại với mẹ, mẹ đưa tôi sang tìm bác An. Mẹ vừa mới cười cười kể ra mấy chiến sự của tóc xoắn, một bác gái béo béo đã chạy ra, quát tướng lên: “An Tín nhà tôi làm sao? Đứa trẻ ngoan như thể chị còn

ghét bỏ nó? Không sợ thiên lôi đánh chết sao? Tôi nói cho chị biết nhé, chị Nguyễn, Đông Tử nhà chị lúc mới đến trông thế nào, mà giờ thành ra làm sao, chị có nghĩ đến những thay đổi ấy không? Đó là công sức của ai chứ? Chẳng phải nhờ An Tín nhà chúng tôi sao! Nhờ nó, Đông Tử nhà chị mới khá lên đấy, điềm đậm hơn trước rồi! Chị còn chưa hiểu hay sao?”

Mẹ đứng gần tò te nhìn bác gái, một lúc sau, vâng vâng dạ dạ gật đầu: “Phải, phải”.

Nhưng đến lúc tan học, tôi thấy bác gái đứng trước cửa, than thở với bác An: “Ông à, con gái cứ thế này sao được chứ, chúng ta vẫn phải nghĩ cách đi thôi”.

Bác An cười khà khà: “Bà xã, bà bảo làm thế nào mới được chứ?”

“Tôi đưa nó đi Hàn Quốc, thử thay đổi môi trường xem thế nào. Bên đó không có ai nhận ra nó, cũng tốt hơn cho sự phát triển sau này của nó”.

“Cũng được”. Bác An xoa xoa tay, “Hai mẹ con bà đi trước, vấn đề tiền nong để tôi tính”.

“Những lời đơm đặt thật đáng sợ...” bác gái kéo dài giọng than vãn, tôi nghe mà thót cả tim, bỗng dưng nhớ lại dáng mẹ co ro sợ hãi lúc bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ.

Năm chín tuổi đó, cô con gái kỳ quặc nhà họ An đường Tinh Tinh, biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của chúng tôi.

Tôi cũng không biết, vụ mách mẹ lần đó đã vô tình đưa cô gái đó đi mất, khi mà tôi còn chưa kịp hiểu gì.

Lớp bồi dưỡng thư pháp nhà họ An tổng cộng mở mười năm, tôi chỉ theo được hai mùa hè là bắt đầu trốn học, đánh nhau, quay lại con đường cũ. Mùa hè thứ nhất là cô con gái kỳ quặc nhà họ An thu hút sự chú ý tôi chẳng còn tâm trạng đâu mà đi trèo tường quậy phá, đến mùa thứ hai năm tôi mười tuổi, chị ta biến mất một cách kỳ lạ, tôi có lúc còn trèo qua cửa sổ thư phòng nhà họ vào trong, tìm xem có phải chị ta trốn trong hay không...

Thư phòng không lớn, vách tường treo đầy nhóc dây thừng, kẹp từng bức chữ mực đen to tướng. Gió từ cửa sổ thổi vào, cuộn từng lớp giấy soàn soạt, tôi, một đứa trẻ vô duyên vô cớ đứng trong biển chữ ấy, ngửa đầu tìm kiếm bút tích của đứa trẻ khác.

Tôi nhớ bác An từng nói: “Đông Đông à, cháu có biết vì sao bác lại cho chị uống rượu không? Bởi chị xấu hổ, không dám đem chuyện trong lòng nói với người khác. Chỉ cần con gái bác uống rượu vào, chữ nó viết tuyệt đối không thua gì Trương Húc[3]”.

[3] Nhà thơ và nhà thư pháp nổi tiếng thời nhà Đường, Trung Quốc.

Đúng rồi, bác An thích uống rượu. Trưa nào bác cũng nhất định phải uống hai cốc bia, rồi lại rót đầy một bát sành nhỏ, thêm vào mật hoa quế, đổ dành bà chị kỳ quặc đang xúc cơm bên bàn ăn nhỏ uống. Mà bà chị kỳ quặc kia uống xong, nhất định sẽ đứng trên bồn hoa chơi trò bắt bướm, nhìn bướm bay tứ tung, hai má ửng hồng.

Bác An kỳ quặc bồi dưỡng nên một cô con gái kỳ dị, là chuyện rất bình thường.

Tôi ngẩng đầu tìm “tuyệt hảo”[4] của bà chị kỳ quái đó.

[4] Chữ thảo viết trong lúc say.

Trong góc phòng, tôi đúng là tìm ra bức thư pháp với bút thư pháp hoàn toàn khác với chúng tôi, dưới ánh sáng chiếu vào, nét mực nước trên đó tươi mới tràn trề, như dòng suối trong chảy xuống từ khe núi, uốn lượn bay bổng, nét bút tự nhiên phóng khoáng.

Nhìn không hiểu.

Rõ ràng là cuồng thảo[5] kết hợp với tuý bút[6]

[5] Chữ thảo viết điên cuồng: nhiều chữ viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét.

[6] Nét bút khi say.

Có điều tôi vẫn rất tò mò. Tôi lén giấu bức chữ mực vào trong túi, đem về hỏi mẹ. Mẹ đeo kính ngăm nghiêm cẩn thận một lúc lâu, rồi quay sang hỏi tôi: “Con trai biết viết Thảo thư[7] à? Giỏi thật đấy”.

[7] Chữ Thảo.

“Mẹ, trong đó rốt cục là gì, có phải bản đồ mê cung không?”

“Ha ha, con trai nói vậy mẹ mới nhìn ra đấy, bức này không phải thư pháp, mà là thư họa[8]”.

[8] Tên gọi chung của thư pháp và hội họa.

Tôi vô cùng kinh ngạc, túm lấy trang giấy trắng, bỏ ra bàn xem dưới ánh đèn, không ngớt kêu lên: “Không phải chứ, con nhỏ đó còn biết vẽ tranh thủy mặc? Siêu thế sao!”

Bác An chỉ biết thư pháp, không biết vẽ tranh, tác phẩm này tuyệt đối không phải do ông dạy. Trong ấn tượng của tôi khi ấy, chỉ có mấy ông tóc hoa râm trên tivi mới có thứ bản lĩnh “phóng bút” cao siêu ấy.

Mẹ vỗ mông tôi một cái, cao giọng nói: “Con tưởng đứa trẻ nào cũng lỗ mãng như con sao? Trong lòng cô con gái họ An ẩn giấu cả một vườn hoa, chúng ta không vào được đâu!” Bà gỡ kính ra, lại tự lẩm bẩm một mình: “Con người ta vừa đi con đã bắt đầu ngang ngược trở lại rồi, lẽ nào con bé có đó ảnh hưởng tới con thật?”

Cuộc sống sau buổi trốn học thúc giục mời gọi, mẹ không quản nổi tôi, năm tôi mười bảy tuổi bà lâm bệnh rồi qua đời, anh trai đứng ra lo hậu sự ẹ, ở lại công ty cũng không yên tâm, ngày nào cũng về còn muộn hơn tôi. Mẹ mất rồi, tôi hoàn toàn không còn vương bận điều gì, bỏ nhà ra đi cùng với Bạch Hàn.

Cậu ta bằng tuổi tôi, trông trắng trẻo hơn tôi, tóc dài chấm vai, đã dạy cho tôi rất nhiều điều. Dưới sự dung túng của cậu ta, tôi gia nhập xã đoàn đường phố Long Xuyên, chống lại tổ chức Ứng Đạo của Nhật Bản. Tối hôm ấy, chúng tôi cưỡi trên con Kawasaki ZZR1400 điều vô vương oai, dùng bông thuốc súng châm chọc suốt đường Đông Thủy.

“Đã”. Ấy là từ duy nhất có thể diễn tả cảm giác thích thú sau khi đánh nhau phóng hỏa của tôi.

Bạch Hàn cào sợi thuốc lá ra, lấy giấy bạc để đựng, rồi vè nát hai viên thuốc cho vào, hỏi tôi: “Muốn một nửa không?”

Cách làm ấy của cậu chả khác hút hít là mấy, thuốc lá sợi trộn lẫn Tiêu Dao Hoàn cũng có tác dụng gây ảo giác. Tôi nhìn thứ hợp chất có thể mang lại khoái cảm ỉn, thấy động lòng.

Đúng lúc đó, một giọng nữ trong veo vang lên: “Tỷ tỷ, sữa của tỷ rơi này”.

Tôi và Bạch Hàn đứng mặt đối mặt, không quay đầu lại, tay giăng co giữa không trung. Một cô gái tuổi chưa quá hai mươi phi xe đạp từ dưới sườn dốc hì hục leo lên, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mái tóc xoăn đặc trưng tung bay trong gió.

Cô đạp về rất mệt nhọc, lao thẳng đến chỗ bọn tôi, miệng nói về không vừa lòng: “Nặng quá đi mất, xe của mấy người chạy nhanh quá”. Nói rồi, cô lấy hộp sữa chua từ giá sau xe ra, bịch một cái đặt trên con ZZR1400 của Bạch Hàn, lau mồ hôi: “Được rồi, các người có thể đi”.

Trong cái hộp ấy toàn là dây thừng với dao găm dùng lúc đánh nhau ban nãy, Bạch Hàn trong lúc lao xe đi tiện đẩy xuống, đợi xe rác hốt đi phi tang vật chứng. Cô nàng tóc xoăn mắt tích đã tám năm trời bỗng nhiên xuất hiện, lấy thùng giấy, cứ thế đuổi theo chúng tôi suốt mấy con đường.

Bạch Hàn cúi đầu nhìn bộ quần áo da ôm sát người của cậu ta, lại ngẩng đầu nhìn mái tóc thẳng dài ngang nhau của tôi và cậu, đột nhiên hiểu ra điều gì. “Mày huyền thuyên cái gì chứ...” cậu ta giơ tay bắt đầu nổi giận, tôi nhanh mắt nhanh tay kéo cổ cậu ta lại, hét lên: “Bạch Hàn!”

“Vốn là sữa của cậu mà, gào cái gì mà gào...” cô gái bĩu môi, nước da trắng như tuyết nổi bật, trong mắt tôi, sắc môi cô lộ ra vô cùng đáng yêu. Cô nhấn bàn đạp cạch cạch đạp xe, không thèm nhìn lại hai anh chàng gươm súng sẵn sàng sau lưng, hì hục dặm bàn đạp bỏ đi.

“Chả trách nào phẳng như thế, rơi sữa mà cũng chẳng lo”. Đi thì đi, cô nhất định phải nói cho hết.

“Mẹ kiếp...” Bạch Hàn vùng ra khỏi tay tôi, nhặt vỏ lon dưới chân lên, lấy hết sức ném đi, “Lần sau gặp mày, ông đây sẽ ày biết tay!”

“Bạch Hàn!”, tôi gọi cậu ta lại, nhìn gương mặt sôi sục giận dữ của cậu ta, lạnh lùng nói: “Cậu không được động vào cô gái đó, cô ấy là cô gái ở cuối phố chúng ta”.

Lâu quá không gặp rồi, An Tín.

Đứng trong căn hộ nhỏ thuê chung, tôi lấy dao cạo râu cạo sạch chòm râu dưới cằm, nhìn vào gương chỉ nghĩ tới câu nói ấy. Đường Tinh Tinh tám năm nay trải qua hai lần di dời, rất nhiều hộ gia đình đã dọn đến khu nhà mới, còn tôi vẫn đợi ở đây.

Nhà họ An cũng ở cuối phố, từ căn nhà mái bằng gạch đã lúc trước chuyển ra, dọn vào một căn nhà có sân kiểu Hàn. Người ở lại trông coi nhà họ là bác An, tôi chỉ thấy bác đi chợ, cùng đám bạn diễn viên không chuyên kinh kịch, ngoài ra không có bóng dáng ai khác bên cạnh.

Không ngờ tám năm sau, cô con gái kỳ quặc kia lại xuất hiện thật.

Bạch Hàn gọi tôi ra ngoài uống rượu, tôi quăng vội con dao vào bồn rửa mặt, lau qua mặt rồi xuất phát. Bên ngoài vẫn là thế giới đèn màu rực rỡ, đủ kiểu mỹ nhân đứng bên đường, dường như không khác gì so với cuộc sống trước đây của tôi.

28. Ngoại Truyện 2

Đoàn xe chạy qua đường Đông Thủy phóng hỏa lần trước, các cửa hàng đều đóng kín cửa, hạ cửa kéo, trốn bên trong không tiếp đón chúng tôi. Những tên nhóc con khác đặc ý cười the the, tôi hết sạch hứng thú, vỗ vỗ vai Bạch Hàn: “Đi thôi, đi uống rượu”.

Xe lao qua một nhà treo biển “Khẩu khẩu tín chứng”, từ trong vang lên giọng nói quen thuộc, đuổi theo rất xa: “Đông Tử chết tiệt, quay lại! Anh mày tìm mày có việc!”

“Ai thế?” Bạch Hàn quay sang hỏi.

Tôi ra hiệu cho cậu ta tiếp tục lái về phía trước: “Ông béo ấy mà, mặc kệ lão ta”.

Trong lúc uống rượu còn xảy ra tranh chấp, người của hai địa bàn lần trước là đấu rượu sau đấu gái, sau cùng còn đòi đua xe. Phe chúng tôi đa phần đều là động cơ gào rú hạng nặng của Kawasaki, hỏa lực lớn dừng mảnh, mạo hiểm cũng theo đó tăng gấp đôi. Bạch Hàn quay đầu lại nhìn đám đàn em đi theo, chọn một cậu gầy tong teo, nói: “Cậu!”

Tôi liếc nhìn, ra là tiểu mập. Cậu nhóc chết dẫm này sao không chịu học hành tử tế, mà cũng chui vào Long Xuyên rồi? Nhà ông béo độc đinh ba đời, đến đời tiểu mập, chỉ còn có cậu con trai ấy thôi, cậu ta căn bản không nghĩ đến gia đình, suốt ngày lang thang ngoài đường, hết như tôi.

Tôi nhìn cậu ta đứng bên đường khởi động tay chân, toát mồ hôi thay cho cậu ta.

Con đường ven biển trước mặt đã vắng toe, tất cả mọi người đợi bên trạm xăng, chuẩn bị bắt đầu cuộc đua.

Bạch Hàn nhả một hơi khói, thấy mặt tôi nặng trĩu, bèn cười nói: “Này, phía trước đều đã dọn sạch rồi, sẽ không có gì trở ngại đâu”.

“Không hẳn, nhiều khi vẫn còn có chuyện bất ngờ xảy ra”.

Tôi cũng chỉ nói bừa thế thôi, không ngờ vừa dứt lời, một ánh đèn mờ mờ phía đối diện đã rọi tới, giọng nói như ma quỷ kia cũng vang lên: “Tiểu mập có ở đó không? Ông béo gọi cậu về ăn cơm”.

Con phố tiêu điều xơ xác bỗng vang lên giọng nói trong trẻo, tất cả mọi người cười rầm rầm, trên thái dương tôi, mồ hôi cũng lăn thành giọt.

An Tín mặc quần yếm cừu vui vẻ, hai chân giẫm lên bàn đạp, lao ra từ con phố nhỏ cạnh đó, hì hà hì hục đến trước mặt chúng tôi. Cô nhìn một lượt đội hình chúng tôi, chống chân xuống, giữ vững xe nói: “Cười cái gì chứ, xe không sợ cảnh sát bắt sao?”

Có người bắt đầu chửi, tôi chống lên vai Bạch Hàn, hít một hơi mượn lực liếc nhìn xung quanh, nhân tiện nhảy lên phía trước bọn họ. Bạch Hàn dụi thuốc, vỗ tay nói: “Cô em đáng yêu thế này chúng mày cũng chửi, còn có lương tâm nữa không hả?” Tôi nhân cơ hội đi đến trước An Tín, khẽ nói: “Cô mau đi đi, sau này đừng đến đây nữa”.

An Tín đưa mặt lại gần, ngó nghiêng một hồi mái tóc dài chấm vai của tôi: “Ồ, cậu có phải là tiểu mập đầu!”

Vậy tôi là ai?

Tôi không hỏi, trước sau cũng không có dũng khí để hỏi.

Nhìn đôi mắt hoàn toàn xa lạ của cô, tôi biết cô đã quên tôi rồi, cậu bé từng bị cô “chỉnh” từ rất nhiều năm trước. Tiểu mập cuối cùng cũng bị cô lôi đi, cô tìm thấy mục tiêu cần tìm, túm chặt lấy cậu ta, không hề chút nào, đến xe đạp cũng không cần nữa.

Tôi đua xe thay cho tiểu mập, gấp chỗ quẹo, đâm phải hàng rào bảo vệ, nằm viện mất mười ngày. Anh nghe tin vội vàng lao tới, bóp cổ tôi nói: “Lần sau chết thì chết cho gọn vào, đừng liên lụy ông béo phải thấp thỏm lo âu. Mày còn không biết sao? Ông béo đêm đêm cùng tao đi tìm mày, bệnh cao huyết áp tái phát rồi”.

Tiểu mập xách hoa quả đến thăm tôi, tôi hỏi nó: “Ông béo sao rồi?”

“Bệnh cũ ấy mà, uống thuốc vào là được”.

“Vậy – cô gái nhà họ An thì sao?”

“Ai cơ? Cô nàng tóc xoăn á?”

Tôi vỗ đầu nó một cái: “Người ta là lưu học sinh, lớn hơn cậu, phải gọi là chị”.

Tiểu mập hừ mũi coi thường: “Cô ta á? Còn đòi làm chị? Hôm qua cướp mất máy điện tử của em, làm hỏng rồi mới trả lại cho em. Cô ta còn hỏi em một lô một lốc những câu quái dị hiểm thấy, ầm ĩ làm con lợn hoa nhà em không để nổi”.

Tôi bật cười, có vẻ không đồng tình còn hơn cả cậu ta. Cậu quả nhiên không chịu thua, kêu lên: “Trong bụng An tóc xoăn không uống được lấy một giọt mực nước ngoài, toàn một đồng câu hỏi về Đậu Xanh với Thủy Tiên, em bảo chị ta kể chuyện Bồng Tử Quốc[9], chị ta lại kể nào là cuộc vận động Gwangju, Jun In Kwon với cả cái gì mà “đôi mắt Hàn Quốc”, tóm lại là thứ điều ngữ[10] em nghe không hiểu”.

[9] Tên gọi khác chỉ Hàn Quốc: bắt nguồn từ thời thế chiến thứ hai, do Nhật Bản không đủ quân thống trị ba tỉnh vùng Đông Bắc Trung Quốc là Hắc Long Giang, Cát Lâm, Liên Ninh, lại không tin tưởng Hán gia và ngụy quân Trung Quốc, cho nên mới lôi một số cảnh sát từ Triều Tiên sang, những cảnh sát không được phát vũ khí, chỉ có cây gậy, bọn chúng cậy thế ức hiếp người dân Trung Quốc địa phương, nên dân chúng gọi là bồng tử (cây gậy).

[10] Tiếng chim.

Sự việc sau đó chứng minh tiểu mập không gạt tôi. Ông béo cũng vào viện thăm tôi, khuyên nhủ hết nước hết cái: “Đông Tử, cháu là đứa trẻ ta trông từ nhỏ đến lớn, loáng cái đã gần mười năm rồi. Ông béo cũng không còn sống được mấy năm nữa, nhưng cháu với tiểu mập mà không chịu phần đầu, lão không sao yên lòng được”.

“Cháu xem, trong ngõ chúng ta đàn ông nhà nào hoàn cảnh nhất, chính là thầy An Tử Hàm. Ông thu nhận người phụ nữ Hàn Quốc không hộ tịch, vui vẻ giúp đỡ bà ấy, kể cả phải đi làm kế toán mờ cũng phải chữa khỏi bệnh cho bà ấy. Đứa con gái ông ấy nhận nuôi, bị tự kỷ từ nhỏ, cái này cháu cũng biết rồi đó, nhưng giời dạy nuôi dưỡng thành người rồi, hai hôm trước nó chơi ở chỗ ông, giúp ông trông cửa hàng cả một ngày trời, còn nói chuyện được với người nước ngoài nữa”.

Ông béo vỗ vỗ vai tôi, thở dài: “Đông Tử, tỉnh lại đi cháu, với điều kiện tốt như cháu, nên làm điều gì thực tế hơn, cái khác ông không nói, cháu cứ học thầy An, sống cho ra dáng một người đàn ông!”

Tôi nhắm mắt tựa thành giường, trong đầu toàn là hình ảnh tóc xoăn tung bay. Tôi nghĩ mình cũng không thể tiếp tục sống như thế nữa, nếu không mấy năm nữa cô ấy thấy tôi, vẫn sẽ ngó lơ mà thôi.

Trước khi đi, ông béo nói với tôi “vô địch liệu dưỡng nhân tâm pháp” của An Tín, tổng cộng chia hai bước. Lúc cháu buồn, cô ấy sẽ nói với cháu: “Một hôm, đậu xanh chia tay bạn gái. Cậu ta rất buồn, thế là cậu cứ khóc, khóc mãi, khóc hoài, ... kết quả là... cậu nẩy cả mầm”.

“Đậu xanh sau khi nẩy mầm rất chi là si tình nhé, cậu ta lại chạy tới trước cửa nhà bạn gái, đợi cô hồi tâm chuyển ý, thế là cậu ta cứ đợi, đợi mãi, đợi hoài, kết quả là mùa hè đến... mưa một trận như trút nước... hoa thủy tiên”.

An Tín từ cô bé xanh xao ngày nào đã lớn thành hạt dẻ cười xinh đẹp, liệu tôi có thành hoa thủy tiên được không? Không còn chỉ biết yêu bản thân như trước, đợi lúc cô không chú ý, xuất hiện trước mặt cô, gọi cho cô những ký ức sâu đậm?

Sâu sắc như của tôi vậy?

Tôi đi tìm Bạch Hàn, nói với cậu ta tôi muốn ra khỏi xã đoàn, bắt đầu làm lại cuộc đời. Bạch Hàn nhìn tôi thật lâu rồi mới nói: “Tốt thôi, người anh em muốn thay đổi cách sống cũng tốt, sau này có chuyện gì cần tôi sẽ đứng ra giúp cậu”.

Rượu chia tay nhất định không thể thiếu, tôi uống đến say mềm. Nửa đêm tôi ra khỏi căn hộ của cậu ta, lần theo cột đèn đi về hướng đường Tinh Tinh, không biết đã đi bao lâu, miệng tôi khát khô, gọi điện bảo tiểu mập mang nước tới, rồi gục xuống vệ đường.

Đến lúc tôi hơi tỉnh lại, tôi nghe hai tiếng người đang trò chuyện.

“Ông béo, sao cháu lại phải công thẳng cha này chứ, hấn nặng chết đi được”.

“Ôi chao nha đầu à, ông béo đây xương cốt già cả rồi, lẽ nào cháu để ông công?”.

“Được rồi, được rồi, ông giúp cháu để ý cậu ta, đừng để cậu ta khua khoắng tay chân đấy”.

Con đường sáng hai hàng đèn, nhìn theo tầm mắt mịt mờ, vừa xa lại vừa dài. Tôi dè nặng lên lưng cô nàng tóc xoăn, chân tay không ngừng ngo ngoáy, cố gắng thò đầu ra, cọ vào cổ cô.

Da cô ấy rất mịn, mồ hôi đầm đìa, mạch đập tuổi trẻ rộn ràng âm thanh tràn đầy sức sống.

Tôi nghĩ tôi yêu cô ấy mất rồi, chính trong tích tắc ấy. Không phải tất cả con trai đều được con gái yêu quý, nhận được sự chăm sóc vô tư. Cô gái đang gắng sức công tôi trên lưng, sau này nhất định tôi phải đối tốt với cô ấy.

“Vợ ơi...” vô thức, tôi thốt ra hai chữ ấy. Ông béo ở đằng sau phát cho tôi một cái, quát: “Đừng có lợi con gái nhà người ta, muốn lấy nó, liệu mà sống cho ra hồn người trước đã!”

Ý thức của tôi chưa hoàn toàn rơi rụng hết, nhân lúc cô ấy đặt tôi xuống, tôi hạ giọng nói: “Tóc xoăn, sau này nhất định phải lấy tôi đấy”.

Cô quệt mồ hôi, thở ra hơi nóng nói: “Nói sau đi, nói sau đi, cậu rốt cuộc có đứng lên đi được không hả?”

Tôi cười: “Có phải tôi tự đi về được, cô sẽ đồng ý lấy tôi?”

Ông béo lại phát vào sau đầu tôi một cái: “Cậu đi được thì tự đi đi, đừng có hành hạ nha đầu nhà người ta”.

Tôi ngồi phịch xuống vệ đường không nhúc nhích, chỉ cười: “Nghe nói nha đầu tóc xoăn này hay thẹn thùng thì phải? Hay là nhảy một điệu cho tôi xem ở đây, tôi có thể xem xem có đứng dậy hay không?”

Cô bĩu môi: “Đừng có mơ. Quỉ nhiên không nói chuyện được với ma men”.

Tôi cười, tự nói tự nghe: “Coi như thống nhất rồi nhé, đợi đến ngày cô nhảy cho tôi xem, chính là ngày cô đồng ý gả cho tôi đấy”.

Tôi cười ngênh ngang bỏ đi, tiếng cô còn hỏn hển phía sau, “Sao lại có loại người như thế chứ”, ông béo hình như đã lồi cô lại, khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, nha đầu đừng bực. Có điều nếu tụi bây thành đôi, ông béo cũng rất vui đó!”

Tôi nhớ ông béo bảo tôi phải sống cho ra hồn người, bèn lấy nghệ danh là Chính Nam, dùng vốn vụn ba năm làm nên tiếng tăm. Ngày ngày chứng kiến căn bệnh trầm kha của giới giải trí, tôi rất nhớ cô gái lại biến mất sau tối hôm đó. Mỗi lần cô ấy biến mất trước mắt tôi, rồi lại xuất hiện ra từ xó xỉnh nào đó, đem lại cho tôi chờ.

Nhưng tôi đâu biết ông chủ đầu tư cho Đỗ Phong Truyền – Dụ Hằng cũng thích cô ấy, nhận được điện thoại của tôi đã nói rõ ngay rằng tôi không được phép đụng vào An Tín, ý tứ anh ta đã quá rõ, bất luận tôi tìm ai tạo tin đồn, anh ta đều không quan tâm, song An Tín là trường hợp ngoại lệ.

Tôi đem nỗi khổ kể với anh trai. Anh nghĩ một lúc rồi nói: “Thế này đi, anh giúp chú xin điều cô ấy đến Tam Khai, cậu cố gắng theo đuổi. Dụ tổng có ơn chi ngộ với chúng ta, chúng ta cũng phải giữ thể diện cho anh ấy”.

Lần này anh lại nghĩ sai rồi, ngoại Dụ Hằng ra, An chưa từng yêu bất cứ một người đàn ông nào, bao gồm cả tôi, kiểu như với cô ấy anh ta luôn đặc biệt hơn những người khác. Tôi tưởng tượng mình có đủ tư cách sánh đôi với cô ấy, không ngờ cô ấy không hề có hứng thú cô ấy nói thẳng: “Tôi không mấy thiện cảm với người của giới giải trí, tôi chỉ sùng bái MJ”. Cô ấy thấy tôi không vui, lại dỗ dành tôi: “Chính Nam cậu có ngoại hình đẹp, là thần tượng của giới trẻ, mẹ tôi rất thích cậu!”

Tôi chuyển tới ở đối diện căn hộ của An Tín, tối tối ngóng cô trở về, nhưng cô lại chẳng mấy khi về.

A Joe còn gây áp lực ngăn cấm tôi theo đuổi cô ấy, nhưng tôi chẳng nghĩ được nhiều đến thế.

Tôi nghĩ, cô ấy đã không nhớ tôi rồi, vậy tôi sẽ làm lại từ đầu.

Hai tháng trời, cho dù tôi làm gì, quần lấy cô ấy không rời thế nào, cô ấy đều không mấy khi nổi giận với tôi, chỉ chau mày nói: “Chính Nam, đừng đùa nữa, ngoan ngoãn đi hết con đường xán lạn của cậu đi”.

Tôi biết cô ấy hoàn toàn không yêu tôi, chỉ đơn thuần tỏ ra quan tâm tôi, đến giọng điệu động viên cũng nhàn nhạt, như kiểu có hay không có tôi đối với cô ấy mà nói chẳng qua chỉ là dấu hiệu nhắc nhở trên tờ giấy note mà thôi, gặp tôi, cô chỉ nhắc đến yêu cầu của A Joe như nghĩa vụ phải làm; không gặp tôi, cô thậm chí còn thoải mái.

Tôi rời xa quê hương, rút khỏi giới điện ảnh, chuyên tâm vào thế giới âm nhạc. Mấy năm nay, tôi thu tất cả những bài hát viết cho cô vào một album riêng, tự tay đề tên: Anh nguyện tiếp tục sai.

Đó là bài hát rất hot khi tôi mới vào nghề, cũng là nội dung tôi sẽ hát cả cuộc đời.

Dù cho không đợi được em, anh cũng nguyện tiếp tục sai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-cua-tha-boss>